

Giới thiệu Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành

Leo núi thì vô ý rơi xuống vực, Trình Trì phát hiện chính mình xuyên không tới một thế giới dị giới kỳ dị của thú nhân.

Thế giới này không có nữ nhân ngôn tình chỉ có những thú nhân giống cái với bộ ngực phẳng lì.

Mà Trình Trì đáng thương thì bị các thú nhân nhìn lầm thành một giống cái bỏ nhà đi đã rất lâu không về.

Càng làm cho Trình Trì cảm thấy không xong, chính là tiếng xáu của giống cái này quả thực khiến người cảm phẫn.

Tùy hứng, hư vinh, điêu ngoa, hiểm bản ái phú, lòng dạ hẹp hòi.

Vì vậy, Trình Trì với tính cách thành thành thật thật đã bị áp lực rất lớn.

Càng miễn bản sau đó lại xuất hiện chồng và con “của mình”.

Quả thực khiến Trình Trì muốn đi tự tử.

Có điều nếu đã còn sống thì cứ cố mà sống cho tốt.

Trình Trì gánh chịu vô hạn áp lực, bắt đầu cuộc sống bình thường dân dã tại thế giới của thú nhân.

Truyện Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành hứa hẹn còn nhiều tình khúc hay, mong các bạn sẽ yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tùy hứng, hư vinh, điêu ngoa, hiểm bản ái phú, lòng dạ hẹp hòi.

Vì vậy, Trình Trì với tính cách thành thành thật thật đã bị áp lực rất lớn.

Càng miễn bản sau đó lại xuất hiện chồng và con “của mình”.

Quả thực khiến Trình Trì muốn đi tự tử.

Có điều nếu đã còn sống thì cứ cố mà sống cho tốt.

Trình Trì gánh chịu vô hạn áp lực, bắt đầu cuộc sống bình thường dân dã tại thế giới của thú nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Khi Trình Trì tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, trên người còn đắp một cái đệm da lông.

Sau khi ý thức thanh tỉnh, trong lòng Trình Trì không khỏi cảm thấy may mắn, cuối cùng, cuối cùng cũng giữ được cái mạng, hấn thâm nghĩ trong lòng, sau này sẽ không bao giờ oán trách chính mình vận khí không tốt, xở số năm trăm vạn cũng không trúng được, với việc trong nguy nan mà lại có thể giữ được một cái mạng, trúng giải thưởng lớn hay gì đó so ra cũng không gọi là may mắn.

Ngồi trên giường, Trình Trì quay đầu quan sát gian phòng này, tủ, giường, bàn, còn có mấy cái ghế và một cái sofa dành cho ba người ngồi, vật dụng

không nhiều lắm, nhưng nhìn ra chúng được chủ nhân gian phòng này bảo trì rất tỉ mỉ.

Nhưng, chú ý tới một thứ nọ, Trình Trì nhíu mày, vì sao ở đây dùng nền chiếu sáng mà không phải đèn? Cúp điện sao? Trình Trì lại quan sát một lần nữa, phát hiện trên tường trên bàn cũng không có vết tích của đèn điện, nói thẳng ra, trong gian phòng này đều không có một chút vết tích hiện đại hóa, không có đèn điện, không có TV, không có điện thoại, trong lòng Trình Trì sinh ra một cổ nghi vấn, chủ nhân của gian phòng này, là người theo chủ nghĩa phục cổ sao?

“Ngươi tỉnh?” Giọng nam thuần hậu đột nhiên xuất hiện cắt đứt dòng suy tư của Trình Trì.

“Hm, ta ——” Trên mặt Trình Trì nổi lên một nụ cười xuất phát từ lòng cảm kích, đồng thời quay đầu về phía người kia trả lời, nhưng chữ ‘ta’ chưa kịp tuôn hết ra khỏi miệng, thì im bặt khi vừa thấy người kia.

Trong rừng gặp phải sâu nghìn chân to như măng xà mang đến chấn động, vẫn không gây chấn động mạnh bằng nam nhân hiện tại đang đứng ở cửa nhìn mình, Trình Trì quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa, hần nhìn thấy cái gì?

Nam nhân kia cao khoảng hai thước, vóc người thon dài mà to lớn, gương mặt góc cạnh phân minh, tóc ngắn màu nâu sẫm, cái mũi cao thẳng và đôi môi khép chặt, cặp mắt màu xanh sẫm to và sâu thẳm đang nhìn Trình Trì, chủ yếu chính là, trên đầu nam nhân này có một đôi tai màu đen, lông xù, hình tam giác, mà Trình Trì còn thấy rõ ràng phía sau người này còn có một cái đuôi màu đen thật dài đang vẫy vẫy.

Trong lòng Trình Trì khóc không ra nước mắt, mình rốt cuộc được vật gì cứu về vậy? Chẳng lẽ vừa thoát khỏi hang hùm lại lao đầu vào ổ sói?

Có lẽ thấy Trình Trì thật lâu không phản ứng, nam nhân cau mày hỏi một câu, “Ngươi làm sao vậy?”

Thanh âm của nam nhân vang lên lần thứ hai khiến Trình Trì run run một chút, vô thức nhích lại gần, cười gượng lắp bắp nói, “Ồi chào? Ta, ta, ta ồ, ha ha, rất ồ...” Tinh thần khẩn trương cao độ, Trình Trì không chú ý tới hần giao lưu với nam nhân căn bản không phải tiếng Trung.

Động tác phòng bị rất rõ ràng của Trình Trì khiến ánh mắt của nam nhân trở nên âm trầm một chút, nhưng hần không lên tiếng, chỉ bưng cái khay nhỏ trên tay đi đến bên cạnh Trình Trì, sau đó đưa cái khay cho hần, “Barry nói ngươi vì quá đói và kiệt sức cho nên mới té xỉu, ăn vài thứ đi.”

Trình Trì cúi đầu nhìn thịt quay bóng mỡ trên cái khay, cảm thấy thịt quay tỏa ra mùi thơm dụ người, sau đó lại ngẩng đầu do dự liếc nhìn nam nhân không biểu tình ở đối diện, nghĩ hần có phải muốn nuôi mình béo một chút rồi đi làm thịt không. Nhưng xuất phát từ bản năng cầu sinh và vì suy đoán không có kết luận cụ thể, Trình Trì âm thầm nuốt một ngụm nước bọt rồi lại cười nói với nam nhân, “Cảm ơn.”

Sau đó dứt miếng thịt đã được tỉ mỉ cắt miếng vào miệng, cho nên hần bỏ lỡ nét kinh ngạc trong mắt nam nhân khi nghe hần nói tiếng cảm tạ đó.

Gió cuốn mây bay ăn sạch cả khay thịt quay, Trình Trì rốt cuộc buông cái đĩa trong tay xuống, bởi vì nhét đầy bao tử mà tâm tình tốt, hiện tại hần cảm thấy nam nhân có đôi tai nhọn và chiếc đuôi dài từ nãy đến giờ một mực im lặng nhìn hần ăn, cũng không đáng sợ như vậy nữa.

Trình Trì thỏa mãn xoa xoa bụng, có chút ngại ngùng cười cười, “Xin lỗi, ta quá đói bụng, thịt quay ngươi làm ăn thật ngon.”

Nam nhân “Ừ” một tiếng, hỏi, “Còn muốn không?”

Trình Trì lắc đầu, “Không cần, ta đã ăn no rồi, cảm ơn.”

Nam nhân lúc này mới đem cái khay trước mặt Trình Trì đặt sang một bên, sau đó lại đưa cho hần một cốc nước.

Hành vi thân thiết của nam nhân khiến Trình Trì dần buông lỏng, “Cảm ơn.”

Trình Trì uống một ngụm nước, sau đó hỏi, “Ở trong rừng, là ngươi cứu ta phải không?”

Nam nhân lắc đầu, “Là Al và Rupert phát hiện ra ngươi.”

“Nga.” Trình Trì gật đầu, nghĩ hay là gặp hai người nọ để cảm ơn, lại hỏi, “Xin hỏi, nơi này là nơi nào?”

Trình Trì vừa hỏi ra vấn đề này, nam nhân liền ngậy ngăn cả người, chăm chú nhìn Trình Trì chằm chằm không nói.

Trình Trì bị ánh mắt sắc bén của nam nhân nhìn đến nổi gai ốc, cảnh giác vừa buông lỏng một nửa lại quay về, giả vờ trấn định mà hỏi thăm, “Sao? Làm sao vậy?”

Nam nhân nhìn thẳng vào Trình Trì thật lâu, mới mở miệng nhẹ nhàng hỏi, “Ngươi không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ cái gì?” Trình Trì không hiểu nam nhân đang nói gì.

“Đây là nhà của ngươi.” Nam nhân nói ra khiến Trình Trì hầu như nhảy dựng lên.

“Cái gì? Nhà của ta? Ngươi đang nói đùa hả?” Trình Trì vẻ mặt không dám tin, “Không không không, đây không phải nhà của ta, nhà của ta tại Trung Quốc tỉnh J thành phố S, Trung Quốc, ngươi biết Trung Quốc không? Ngươi có điện thoại không? Ngươi cho ta gọi điện thoại, chờ ta quay về, ta sẽ hậu tạ ngươi, thật đó.”

Nam nhân vẫn cứ nhìn như vậy, ánh mắt nhìn Trình Trì đang càng lúc càng kích động, cái gì cũng không nói.

Trình Trì nói nửa ngày, đổi lấy lại là sự trầm mặc của nam nhân, hần nóng nảy, đứng dậy tiến đến nắm cổ áo nam nhân, quát, “Ngươi có nghe ta nói không? Ta cần điện thoại, ta phải về nhà! Nơi này mẹ nó không phải nhà của ta! Ngươi có hiểu hay không?!”

Nam nhân lắc đầu, vươn tay kéo lấy cánh tay đang nắm cổ áo mình của Trình Trì, lắc đầu kiên định nói, “Ở đây chính là nhà của ngươi.”

Hiện tại Trình Trì như một quả bom, châm vào sẽ nổ, Trình Trì giật tay lại, hung dữ nói, “Nhà của ta ở đâu ta không biết chắc? Ngươi tưởng ta bị mất trí nhớ hả? Ngươi chỉ cần để ta về nhà, giá cả tùy ngươi, ngươi muốn bao nhiêu? Mười vạn? Một trăm vạn? Ông đây trở về đập nồi bán sắt gom đủ cho ngươi, được chưa?”

Nam nhân vẫn thờ ơ, lắc đầu, lập lại câu vừa nói, “Ở đây chính là nhà của ngươi, Lance.”

“Lance?” Trình Trì nhảy cảm bắt được cái tên này, “Ngươi nói Lance? Lance là ai?”

Trong mắt nam nhân hiện lên một tia ba động, thanh âm đều đều đáp, “Ngươi chính là Lance.”

Trình Trì sững sốt một chút, lập tức cảm thấy có chút hoang đường lắc đầu, “Không, không, ta nghĩ ngươi chắc là nhầm rồi, ta không phải Lance gì cả, ta là Trình Trì, ta là người Trung Quốc, ta năm nay hai mươi lăm tuổi, ta không phải Lance của ngươi, ngươi thực sự nhầm rồi.”

Nam nhân hoàn toàn không chú ý lời nói của Trình Trì, “Ngươi chính là Lance.” Nói rồi, hần vươn tay muốn chạm vào gương mặt của Trình Trì, nhưng bị Trình Trì tránh thoát, bàn tay nam nhân khẽ run rẩy một chút, thu về, chỉ vào mặt đây chuyện trước ngực Trình Trì, “Đây là tín bội ta chính tay tặng cho ngươi, ngươi không nhớ rõ sao, chúng ta đã lập lời thề, định ra khế ước, trừ phi chúng ta đồng thời tự nguyện giải trừ khế ước, bằng không, chỉ có người đeo từ vong mới có thể gỡ tín bội xuống. Ngươi mang theo tín bội, lại có gương mặt giống như Lance, vậy thì ngươi tại sao lại không phải Lance?”

Trình Trì xùy cười một tiếng, giật ra tín bội đeo trên cổ, về mặt trào phúng nhìn nam nhân, “Thứ đồ chơi này, ta nhặt được trong rừng, ngươi hiểu chưa? Ta nhặt đó, nó bị chôn sâu trong đất, được ta phát hiện, cho nên ta nhặt mang theo. Bây giờ, trả lại cho ngươi.”

Nam nhân không tiếp nhận tín bội Trình Trì đưa qua, thanh âm đều đều nói, “Đây là của ngươi, Lance.”

Dù Trình Trì nói cái gì, nam nhân đều bình tĩnh thờ ơ, lần này Trình Trì có cảm giác đè nén như dùng nắm đấm đâm vào cục bông, nam nhân này mặc kệ gì cũng không nghe vào, khủng hoảng không thể về nhà, sợ hãi vì không cách nào xác định được vị trí, những tâm tình này trộn lẫn cùng một chỗ khiến Trình Trì ngày thường tính tình bình thân cũng phải nổi điên, hần đem tín bội hung hăng ném vào người nam nhân, quát, “Ta lập lại lần nữa với ngươi, ta không phải Lance gì cả, cái thứ này là ta nhặt được, bây giờ ta phải về nhà, về nhà!”

Nói, Trình Trì xốc lên đệm da, hai chân chấm đất muốn đứng dậy rời khỏi gian phòng này, nhưng hần vừa mới đứng lên thì có một cảm giác choáng váng kéo tới, sau đó cả người không thể khống chế xụi lơ ngã xuống, cảnh tượng cuối cùng hần thấy là nam nhân nhón miệng ôm lấy hần, sau đó bình tĩnh nói, “Barry nói ngươi cần bổ sung thức ăn và phải ngủ đủ giấc, hần cho ngươi dùng nước pha với tương tạc thảo, có thể khiến ngươi ngủ một giấc say, rất nhanh khôi phục thể lực.”

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu Trình Trì chính là, tên khốn này cả gan dám kê đơn ta!

Nam nhân bế Trình Trì lên giường nằm yên, lại đắp chăn ngay ngắn cho hần, một lần nữa ngồi trên chiếc ghế bên giường, nhìn Trình Trì đang dần chìm vào giấc nồng một hồi lâu, rồi âm thầm thở dài xoay người rời đi.

.

Đóng chặt cửa, nam nhân đi về nhà mình, sau khi mở cửa thì thấy một đứa trẻ chỉ cao đến đầu gối mình bỏ nhào đến, biểu tình trên mặt nam nhân lúc này mới trở nên nhu hòa một ít, hần khom lưng ôm đứa trẻ vào lòng, “Ian, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Đứa trẻ gọi là Ian hấp háy đôi mắt màu xanh sẫm to giống như đôi mắt của nam nhân, vẻ mặt hưng phấn hỏi, “Papa, nghe Al thúc thúc nói daddy đã trở về phải không?”

Nam nhân sững sốt một chút, nụ cười trên mặt tan biến một ít, nhưng vẫn gật đầu, nói, “Đúng vậy.”

Nghe được papa mình khẳng định, hai mắt Ian sáng lên, “Vậy, Ian có thể đi gặp daddy sao?”

Nam nhân lắc đầu, “Chưa được.”

Ian nghe được câu trả lời, nét cười trên mặt liền khựng lại, cái đuôi nhỏ đang vung vẩy phía sau cũng xụi lơ, cái tai nhỏ lông xù tam giác trên đỉnh đầu cũng rũ xuống, “Vì sao?”

Nhìn con trai mình vẻ mặt khổ sở, trong lòng nam nhân dâng lên một cỗ áy náy, hần tiến đến hôn lên trán nó, đáp, “Daddy hiện tại thân thể không tốt,

cho nên con không thể gặp hân.”

Nghe được câu trả lời của papa mình, ánh mắt Ian vốn có chút ảm đạm lại vui vẻ trở lại, “VẬY chờ thân thể daddy tốt rồi thì Ian có thể gặp daddy phải không?”

Nam nhân cười gật đầu, “Đúng vậy.” Vừa nói vừa ôm nó vào trong phòng, đặt lên giường, “Cho nên, Ian không nên vội, phải ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn ngủ, biết chưa?”

Nghe được câu trả lời mong muốn, Ian vẻ mặt thỏa mãn gật đầu, vươn cánh tay nhỏ bé, hôn lên mặt papa mình một cái, “Ngủ ngon, papa.”

Nam nhân cũng cười hôn lên trán nó, “Ngủ ngon, Ian bé bỏng của ta.”

Đi ra gian phòng của Ian, trong đầu nam nhân lại nổi lên hình dạng của Trình Trì ban nãy, nụ cười trên mặt tan biến, vẻ mặt trở nên trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Khi Trình Trì tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, trên người còn đắp một cái đệm da lông.

Sau khi ý thức thanh tỉnh, trong lòng Trình Trì không khỏi cảm thấy may mắn, cuối cùng, cuối cùng cũng giữ được cái mạng, hẳn thâm nghĩ trong lòng, sau này sẽ không bao giờ oán trách chính mình vận khí không tốt, xổ số năm trăm vạn cũng không trúng được, với việc trong nguy nan mà lại có thể giữ được một cái mạng, trúng giải thưởng lớn hay gì đó so ra cũng không gọi là may mắn.

Ngồi trên giường, Trình Trì quay đầu quan sát gian phòng này, tủ, giường, bàn, còn có mấy cái ghế và một cái sofa dành cho ba người ngồi, vật dụng không nhiều lắm, nhưng nhìn ra chúng được chủ nhân gian phòng này bảo trì rất tỉ mỉ.

Nhưng, chú ý tới một thứ lạ, Trình Trì nhíu mày, vì sao ở đây dùng nến chiếu sáng mà không phải đèn? Cúp điện sao? Trình Trì lại quan sát một lần nữa, phát hiện trên tường trên bàn cũng không có vết tích của đèn điện, nói thẳng ra, trong gian phòng này đều không có một chút vết tích hiện đại hóa, không có đèn điện, không có TV, không có điện thoại, trong lòng Trình Trì sinh ra một cổ nghi vấn, chủ nhân của gian phòng này, là người theo chủ nghĩa phục cổ sao?

.

“Ngươi tỉnh?” Giọng nam thuần hậu đột nhiên xuất hiện cắt đứt dòng suy tư của Trình Trì.

“Hm, ta ——” Trên mặt Trình Trì nổi lên một nụ cười xuất phát từ lòng cảm kích, đồng thời quay đầu về phía người kia trả lời, nhưng chữ ‘ta’ chưa kịp tuôn hết ra khỏi miệng, thì im bặt khi vừa thấy người kia.

Trong rừng gặp phải sâu nghìn chân to như măng xà mang đến chấn động, vẫn không gây chấn động mạnh bằng nam nhân hiện tại đang đứng ở cửa nhìn mình, Trình Trì quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa, hẳn nhìn thấy cái gì?

Nam nhân kia cao khoảng hai thước, vóc người thon dài mà to lớn, gương mặt góc cạnh phân minh, tóc ngắn màu nâu sẫm, cái mũi cao thẳng và đôi môi khép chặt, cặp mắt màu xanh sẫm to và sâu thẳm đang nhìn Trình Trì, chủ yếu chính là, trên đầu nam nhân này có một đôi tai màu đen, lông xù, hình tam giác, mà Trình Trì còn thấy rõ ràng phía sau người này còn có một cái đuôi màu đen thật dài đang vẫy vẫy.

Trong lòng Trình Trì khóc không ra nước mắt, mình rốt cuộc được vật gì cứu về vậy? Chẳng lẽ vừa thoát khỏi hàng hùm lại lao đầu vào ổ sói?

Có lẽ thấy Trình Trì thật lâu không phản ứng, nam nhân cau mày hỏi một câu, “Ngươi làm sao vậy?”

Thanh âm của nam nhân vang lên lần thứ hai khiến Trình Trì run run một chút, vô thức nhích lại gần, cười gượng lắp bắp nói, “Ôi chào? Ta, ta, ta ổn, ha ha, rất ổn...” Tinh thần khẩn trương cao độ, Trình Trì không chú ý tới hân giao lưu với nam nhân căn bản không phải tiếng Trung.

Động tác phòng bị rất rõ ràng của Trình Trì khiến ánh mắt của nam nhân trở nên âm trầm một chút, nhưng hẳn không lên tiếng, chỉ bưng cái khay nhỏ trên tay đi đến bên cạnh Trình Trì, sau đó đưa cái khay cho hắn, “Barry nói ngươi vì quá đói và kiệt sức cho nên mới té xỉu, ăn vài thứ đi.”

Trình Trì cúi đầu nhìn thịt quay bóng mỡ trên cái khay, cảm thấy thịt quay tỏa ra mùi thơm dụ người, sau đó lại ngẩng đầu do dự liếc nhìn nam nhân không biểu tình ở đối diện, nghĩ hẳn có phải muốn nuôi mình béo một chút rồi đi làm thịt không. Nhưng xuất phát từ bản năng cầu sinh và vì suy đoán không có kết luận cụ thể, Trình Trì âm thầm nuốt một ngụm nước bọt rồi lại cười nói với nam nhân, “Cảm ơn.”

Sau đó dứt miếng thịt đã được tỉ mỉ cắt miếng vào miệng, cho nên hắn bỏ lỡ nét kinh ngạc trong mắt nam nhân khi nghe hắn nói tiếng cảm tạ đó.

Gió cuốn mây bay ăn sạch cả khay thịt quay, Trình Tri rót cuộc buông cái đĩa trong tay xuống, bởi vì nhét đầy bao tử mà tâm tình tốt, hiện tại hắn cảm thấy nam nhân có đôi tai nhọn và chiếc đuôi dài từ nãy đến giờ một mực im lặng nhìn hắn ăn, cũng không đáng sợ như vậy nữa.

Trình Tri thỏa mãn xoa xoa bụng, có chút ngại ngùng cười cười, “Xin lỗi, ta quá đói bụng, thịt quay ngươi làm ăn thật ngon.”

Nam nhân “Ừ” một tiếng, hỏi, “Còn muốn không?”

Trình Tri lắc đầu, “Không cần, ta đã ăn no rồi, cảm ơn.”

Nam nhân lúc này mới đem cái khay trước mặt Trình Tri đặt sang một bên, sau đó lại đưa cho hắn một cốc nước.

Hành vi thân thiết của nam nhân khiến Trình Tri dần buông lỏng, “Cảm ơn.”

Trình Tri uống một ngụm nước, sau đó hỏi, “Ồ trong rừng, là ngươi cứu ta phải không?”

Nam nhân lắc đầu, “Là Al và Rupert phát hiện ra ngươi.”

“Ngạ.” Trình Tri gật đầu, nghĩ hay là gặp hai người nợ để cảm ơn, lại hỏi, “Xin hỏi, nơi này là nơi nào?”

Trình Tri vừa hỏi ra vấn đề này, nam nhân liền ngậm ngẫn cả người, chăm chú nhìn Trình Tri chằm chằm không nói.

Trình Tri bị ánh mắt sắc bén của nam nhân nhìn đến nổi gai ốc, cảnh giác vừa buông lỏng một nửa lại quay về, giả vờ trấn định mà hỏi thăm, “Sao? Làm sao vậy?”

Nam nhân nhìn thẳng vào Trình Tri thật lâu, mới mở miệng nhẹ nhàng hỏi, “Ngươi không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ cái gì?” Trình Tri không hiểu nam nhân đang nói gì.

“Đây là nhà của ngươi.” Nam nhân nói ra khiến Trình Tri hầu như nhảy dựng lên.

“Cái gì? Nhà của ta? Ngươi đang nói đùa hả?” Trình Tri vẻ mặt không dám tin, “Không không không, đây không phải nhà của ta, nhà của ta tại Trung Quốc tỉnh J thành phố S, Trung Quốc, ngươi biết Trung Quốc không? Ngươi có điện thoại không? Ngươi cho ta gọi điện thoại, chờ ta quay về, ta sẽ hậu tạ ngươi, thật đó.”

Nam nhân vẫn cứ nhìn như vậy, ánh mắt nhìn Trình Tri đang càng lúc càng kích động, cái gì cũng không nói.

Trình Tri nói nửa ngày, đổi lấy lại là sự trầm mặc của nam nhân, hắn nóng nảy, đứng dậy tiến đến nắm cổ áo nam nhân, quát, “Ngươi có nghe ta nói không? Ta cần điện thoại, ta phải về nhà! Nơi này mẹ nó không phải nhà của ta! Ngươi có hiểu hay không?!”

Nam nhân lắc đầu, vươn tay kéo lấy cánh tay đang nắm cổ áo mình của Trình Tri, lắc đầu kiên định nói, “Ồ đây chính là nhà của ngươi.”

Hiện tại Trình Tri như một quả bom, châm vào sẽ nổ, Trình Tri giật tay lại, hung dữ nói, “Nhà của ta ở đâu ta không biết chắc? Ngươi tưởng ta bị mất trí nhớ hả? Ngươi chỉ cần dắt ta về nhà, giả cả tùy ngươi, ngươi muốn bao nhiêu? Mười vạn? Một trăm vạn? Ông đây trở về đập nồi bán sắt gom đủ cho ngươi, được chưa?”

Nam nhân vẫn thờ ơ, lắc đầu, lặp lại câu vừa nói, “Ồ đây chính là nhà của ngươi, Lance.”

“Lance?” Trình Tri nhảy cảm bắt được cái tên này, “Ngươi nói Lance? Lance là ai?”

Trong mắt nam nhân hiện lên một tia ba động, thanh âm đều đều đáp, “Ngươi chính là Lance.”

Trình Tri sững sốt một chút, lập tức cảm thấy có chút hoang đường lắc đầu, “Không, không, ta nghĩ ngươi chắc là lầm rồi, ta không phải Lance gì cả, ta là Trình Tri, ta là người Trung Quốc, ta năm nay hai mươi lăm tuổi, ta không phải Lance của ngươi, ngươi thực sự lầm rồi.”

Nam nhân hoàn toàn không chú ý lời nói của Trình Tri, “Ngươi chính là Lance.” Nói rồi, hắn vươn tay muốn chạm vào gương mặt của Trình Tri, nhưng bị Trình Tri tránh thoát, bàn tay nam nhân khẽ run rẩy một chút, thu về, chỉ vào mặt dây chuyền trước ngực Trình Tri, “Đây là tín hiệu ta chính tay tặng cho ngươi, ngươi không nhớ rõ sao, chúng ta đã lập lời thề, định ra kẻ ước, trừ phi chúng ta đồng thời tự nguyện giải trừ kẻ ước, bằng không, chỉ có người đeo tử vong mới có thể gỡ tín hiệu xuống. Ngươi mang theo tín hiệu, lại có gương mặt giống như Lance, vậy thì ngươi tại sao lại không phải Lance?”

Trình Tri xùy cười một tiếng, giật ra tín hiệu đeo trên cổ, vẻ mặt trào phúng nhìn nam nhân, “Thứ đồ chơi này, ta nhặt được trong rừng, ngươi hiểu chưa? Ta nhặt đó, nó bị chôn sâu trong đất, được ta phát hiện, cho nên ta nhặt mang theo. Bây giờ, trả lại cho ngươi.”

Nam nhân không tiếp nhận tín hiệu Trình Tri đưa qua, thanh âm đều đều nói, “Đây là của ngươi, Lance.”

Dù Trình Tri nói cái gì, nam nhân đều bình tĩnh thờ ơ, lần này Trình Tri có cảm giác đè nén như dùng nắm đấm đâm vào cục bông, nam nhân này mặt ngọt gì cũng không nghe vào, khủng hoảng không thể về nhà, sợ hãi vì không cách nào xác định được vị trí, những tâm tình này trộn lẫn cùng một chỗ

khiến Trình Tri ngày thường tính tình bình thản cũng phải nổi điên, hắn đem tín bội hung hăng ném vào người nam nhân, quát, “Ta lặp lại lần nữa với ngươi, ta không phải Lance gì cả, cái thứ này là ta nhặt được, bây giờ ta phải về nhà, về nhà!”

Nói, Trình Tri xốc lên đệm da, hai chân chấm đất muốn đứng dậy rời khỏi gian phòng này, nhưng hắn vừa mới đứng lên thì có một cảm giác choáng váng kéo tới, sau đó cả người không thể khống chế xụi lơ ngã xuống, cảnh tượng cuối cùng hắn thấy là nam nhân nhoèn miệng ôm lấy hắn, sau đó bình tĩnh nói, “Barry nói ngươi cần bổ sung thức ăn và phải ngủ đủ giấc, hắn cho ngươi dùng nước pha với tương tạc thảo, có thể khiến ngươi ngủ một giấc say, rất nhanh khôi phục thể lực.”

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu Trình Tri chính là, tên khốn này cả gan dám kê đơn ta!

Nam nhân bế Trình Tri lên giường nằm yên, lại đắp chăn ngay ngắn cho hắn, một lần nữa ngồi trên chiếc ghế bên giường, nhìn Trình Tri đang dần chìm vào giấc nồng một hồi lâu, rồi âm thầm thở dài xoay người rời đi.

.

Đóng chặt cửa, nam nhân đi về nhà mình, sau khi mở cửa thì thấy một đứa trẻ chỉ cao đến đầu gối mình bỏ nhào đến, biểu tình trên mặt nam nhân lúc này mới trở nên nhu hòa một ít, hắn khom lưng ôm đứa trẻ vào lòng, “Ian, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Đứa trẻ gọi là Ian hấp háy đôi mắt màu xanh sẫm to giống như đôi mắt của nam nhân, vẻ mặt hưng phấn hỏi, “Papa, nghe Al thúc thúc nói daddy đã trở về phải không?”

Nam nhân sừng sốt một chút, nụ cười trên mặt tan biến một ít, nhưng vẫn gật đầu, nói, “Đúng vậy.”

Nghe được papa mình khẳng định, hai mắt Ian sáng lên, “Vậy, Ian có thể đi gặp daddy sao?”

Nam nhân lắc đầu, “Chưa được.”

Ian nghe được câu trả lời, nét cười trên mặt liền khựng lại, cái đuôi nhỏ đang vung vẩy phía sau cũng xụi lơ, cái tai nhỏ lông xù tam giác trên đỉnh đầu cũng rũ xuống, “Vì sao?”

Nhìn con trai mình vẻ mặt khổ sở, trong lòng nam nhân dâng lên một cỗ áy náy, hắn tiến đến hôn lên trán nó, đáp, “Daddy hiện tại thân thể không tốt, cho nên con không thể gặp hắn.”

Nghe được câu trả lời của papa mình, ánh mắt Ian vốn có chút ảm đạm lại vui vẻ trở lại, “Vậy chờ thân thể daddy tốt rồi thì Ian có thể gặp daddy phải không?”

Nam nhân cười gật đầu, “Đúng vậy.” Vừa nói vừa ôm nó vào trong phòng, đặt lên giường. “Cho nên, Ian không nên vội, phải ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn ngủ, biết chưa?”

Nghe được câu trả lời mong muốn, Ian vẻ mặt thỏa mãn gật đầu, vươn cánh tay nhỏ bé, hôn lên mặt papa mình một cái, “Ngủ ngon, papa.”

Nam nhân cũng cười hôn lên trán nó, “Ngủ ngon, Ian bé bỏng của ta.”

Đi ra gian phòng của Ian, trong đầu nam nhân lại nổi lên hình dạng của Trình Tri ban nãy, nụ cười trên mặt tan biến, vẻ mặt trở nên trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đường đến bờ biển cũng không dài, sau khoảng hai mươi phút, bãi cát trắng và biển khơi xanh thẳm gần như xuất hiện trước mắt Trình Tri.

Sóng nước chơi đùa ngoài khơi, nước biển trong veo xô vào bãi cát, còn có hải âu tự do bay lượn trên bầu trời, đây là lần đầu tiên Trình Tri vốn từ nhỏ sinh trưởng trong thành thị thấy được biển rộng, lập tức bị cảnh tượng rộng lớn hùng vĩ này chấn động.

Al bị đáng về chấn động đến mức ngốc lảng của Trình Tri chọc cười không thôi, kéo Trình Tri một cái, “Đi thôi, không phải lần đầu tiên đến bờ biển, Debby còn chờ chúng ta đó!”

Vẫn chưa phục hồi lại tinh thần Trình Tri bị Al kéo đến bãi biển.

.

Al lôi kéo Trình Tri đi qua bãi cát, leo lên một khối đá ngầm sừng sững trên biển ngồi xuống, giống như ảo thuật từ trong khe đá lấy ra một vỏ ốc biển

thật lớn, hướng ra ngoài xa phòng mà thối lên.

Trình Trì có chút nghi hoặc nhìn động tác của Al, sau đó hẳn chú ý đến xa xa ngoài khơi có vài con cá heo nhảy lên mặt biển, sau đó bơi về phía mình và Al, Trình Trì cũng không xác định chính mình có phải hoa mắt hay không, bởi vì tại phương hướng mấy con cá heo đó bơi lại, có vật tỏa ra u quang màu lam lục cũng cùng một tốc độ bơi lại bên này, nhưng vật này không có lộ ra, Trình Trì cũng không thể khẳng định đó là cái gì.

Khoảng ba bốn phút sau, mấy con cá heo đã bơi đến trước mặt Trình Trì và Al, sau đó Trình Trì thấy một tia sáng lam lục sắc từ trong biển lóe ra, hẳn thành linh thấy một nhân ngư thân người đuôi cá nhảy ra khỏi mặt biển, cực thuần thực ngồi bên cạnh Al, mỉm cười nhìn mình, “Hi, Lance, đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi, ngươi có thể trở về thật tốt quá.”

Nhìn nhân ngư một đầu tóc ngắn màu vàng nhạt, đôi mắt xanh thẫm như màu nước biển, đôi môi hồng nhạt, phần đuôi tỏa ra quang mang ôn nhuận, những chiếc vây sắp xếp chỉnh tề, Trình Trì lúc này quả thực trong lòng muốn rít gào, nơi này rốt cuộc là thế giới gì a, không chỉ có thú nhân mà còn có nhân ngư a, mỹ nhân ngư a!!! Đây là chuyện cổ của Anderson hay của Green a?!

Còn đang chờ Trình Trì chào hỏi, nhân ngư phát hiện Trình Trì chỉ là ngốc lẳng nhìn mình, trong mắt không khỏi lộ ra nghi vấn, “Lance?”

Nhìn lại Trình Trì đang bắt đầu bất thường, Al vỗ vỗ vai nhân ngư, “Này Debby, Lance người này sau khi từ thánh địa trở về liền trở nên có chút bất thường, ngươi đừng quan tâm tới hắn.”

“Hả?” Nghi vấn trong mắt Debby biến thành lo lắng, “Không bị gì chứ?”

Al có chút hào phóng khoát khoát tay, “Không sao đâu, qua một thời gian thì ổn thôi.” Nói, trên mặt Al hiện lên một tia cười bốn cọt, dùng vai dựa vào vai Debby, thân thân bí bí hỏi thăm, “Này, bạn hiền, đã lâu không tán gẫu cùng ngươi, gần đây thân ái Rebertine của ngươi sao rồi?”

“Không phải cũng như trước đây sao?” Nghe được ba chữ Rebertine, trên mặt Debby hiện lên một mảng đỏ khả nghi.

“Ác ác ác, xem ra rất không tồi nha.” Al bắt đầu huyền thuyên, “Nhìn ngươi đây đáng vẻ ngọt như mật, thực sự khiến kẻ khác ước ao a.”

Debby có chút ngượng ngừng dùng đuôi đánh lên mặt biển, lắp bắp nói, “Na, nào có gì đâu, cái gì mà ngọt như mật a, Al ngươi đừng nói vậy!”

Al rất khinh bỉ nhìn ra được khẩu thị tâm phi, “Ta nói vậy cái gì chứ, ngươi xem ngươi ngay trong ánh mắt cũng tràn đầy nét cười kìa.”

“Còn nói ta, ngươi và Rupert cũng không phải rất ngọt ngào sao?” Debby ghen nửa ngày, rốt cuộc cũng phản đòn.

Al vẽ mặt vô lại lưu manh, “Ta cũng không phủ nhận ta và Rupert đặc biệt rất ngọt ngào!”

Trình Trì phục hồi tinh thần nhìn Al và Debby cãi nhau như hai đứa trẻ, ngực vui vẻ.

Ba người ngồi trên khối đá nói chuyện một hồi lâu, trên cơ bản đều là Al và Debby tranh nói, thẳng đến khi bọn họ hỏi Trình Trì thì Trình Trì mới có thể lắp lững đáp vài câu.

Lúc này, đang cùng Al nói về bạn cá heo mà vài ngày trước vừa quen, Debby bỗng nhiên ngừng nói, tập trung nhìn ra ngoài khơi, sau đó, trên mặt xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, “Rebertine tới.”

“Hả? Ở đâu?” Al nghe xong vội vàng nhìn ra ngoài khơi, Trình Trì cũng làm cùng một động tác giống hần, nhưng ngoài khơi chẳng có gì cả.

Ngay khi hai người đang ngây ngốc nhìn ra ngoài khơi, bỗng nhiên nước biển trước mặt bọn họ trào lên một trận hoa sóng, khiến Al và Trình Trì bị tạt cho ướt tóc ướt tai, hai người cuống quýt phẩy bột nước trên người, sau đó mới phát hiện, một nhân ngư thập phần tuấn lãng nổi trên mặt biển về mặt cười xấu xa nhìn bọn họ.

“Reb, đừng như vậy, bọn họ là bạn của ta.” Debby bởi vì bạn lữ của mình đến mà lòng tràn đầy vui sướng, cho nên câu ngăn cản này nghe ra mềm nhũn, không có chút hiệu lực.

“Biết rồi, biết rồi.” Rebertine không thèm để ý dùng đuôi nhẹ nhàng vỗ mặt nước, ánh mắt chuyển tới Trình Trì tóc đen mắt đen trên người, “Bibi, ngươi không giới thiệu bạn mới cho ta sao?”

Rebertine đột nhiên gọi lên xưng hô mà chỉ khi hai người cùng một chỗ mới gọi, điều này làm Debby vốn đã ngượng ngừng lại hơi đỏ mặt, nhưng vẫn chỉ vào Trình Trì giới thiệu, “Đây là Lance mà ta đã nói với ngươi, hẳn vừa từ thánh địa trở về.” Nói, lại giới thiệu Rebertine, “Đây là Rebertine, là của ta... là của ta... bạn lữ.” Hai chữ bạn lữ cuối cùng nhỏ đến không thể nghe được, mặt Debby cũng biến thành màu táo đỏ rực.

Nghe được tên Lance, Rebertine nhướng mi, “Thì ra ngươi chính là người mà hẳn thường nói, luôn luôn ‘quan tâm’ hẳn a, thật hân hạnh được gặp.”

Nếu như Trình Trì không nghe ra cách nói bất thường của Rebertine, nếu như Trình Trì không chú ý cái từ ‘quan tâm’ mà hẳn đặc biệt nhấn mạnh, Trình Trì thật đúng sẽ cho rằng Rebertine đang chào hỏi mình, nhưng dựa theo tình huống hiện tại mà xem, ngài “Lance” này cũng không ít khi dễ nhân ngư xinh đẹp lại thiện lương này.

Trình Trì xấu hổ cười, “Thật cao hứng được gặp ngươi.”

Rebertine hừ một tiếng, nói thảm một câu, “Ngu kinh!”

Hai chữ trong miệng Rebertine khiến Trình Trì như bị sét đánh, sáng sớm hôm nay, Trình Trì đã phát hiện ngôn ngữ mình dùng đã không phải tiếng Trung, mà cũng không hiểu vì sao mình có thể sử dụng ngôn ngữ ở đây để giao lưu với các thú nhân này, có lẽ nhờ tác dụng của mảnh tín bội nọ.

Nhưng vừa rồi, cái từ mà Rebertine dùng để mắng người kia rõ ràng là tiếng Trung, Trình Trì nhất thời kích động, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Rebertine, phun ra tên một người, “Mao Trạch Đông.”

Rebertine vốn đã định xoay người đi, nghe được Trình Trì nói, cũng chấn động cả người, lại xoay người, không thể tin tưởng mà nhìn Trình Trì, đáp lại một câu, “Chu Ân Lai?”

Trên mặt Trình Trì rớt cuộc có một nụ cười nhẹ nhõm, “Nước cộng hòa Trung Hoa dân quốc? Ta ở tỉnh J, còn người?”

Rebertine so với Trình Trì còn kích động hơn, “Là thành phố B.”

Nói xong, Trình Trì và Rebertine nhìn nhau cười, định ý vừa rồi biến thành cảm giác thân cận.

Mà ở một bên nhìn bọn họ dùng ngôn ngữ mà chính mình hoàn toàn không hiểu để giao lưu, Debby và Al bỗng nhiên cảm thấy giữa Trình Trì và Rebertine có một loại ẩn ý mà hai người bọn họ có thể hiểu rõ.

Debby có chút bất an từ trên đá ngầm trượt xuống, bơi đến kéo tay Rebertine, “Reb...”

“Hả?” Rebertine quay đầu về mặt muốn nói lại thôi, bỗng nhiên phản ứng được hành vi của mình có lẽ đã khiến Debby khuyết thiếu cảm giác an toàn, tâm không an, Rebertine trở tay cầm tay Debby, dịu dàng nói với hắn, “Ta có vài chuyện muốn đơn độc nói với Lance, có thể chứ?”

Debby thấy Rebertine tràn ngập tình ý nhìn thẳng vào mắt mình, tia bất an trong lòng từ lâu tan biến, dịu ngoan gật đầu, “Ừ, ta vừa lúc có một số chuyện muốn nói với Al.”

Rebertine cười cười cúi người hôn lên môi Debby một cái, “Nói xong chúng ta trở về nha, ta chừng bong bóng cá cho người.”

Bị động tác thân mật của Rebertine khiến cho ửng đỏ cả mặt, Debby cố gắng không ngoảnh lại, dẫn theo Al đi tới khối đá ngầm bên kia.

.

Trình Trì nhìn dáng vẻ của Rebertine và Debby, chỉ cảm thấy trên tay nổi da gà, đợi Debby và Al rời đi, Trình Trì mở miệng chế nhạo, “Thấy hai người ngọt ngào như vậy, ta nói hết da gà rồi.”

Rebertine không thèm để ý, “Mọi người yêu nhau đều như vậy, người không như vậy bởi vì người không tìm được người yêu.”

Trình Trì cũng không muốn nói nhảm với hắn, trực tiếp hỏi, “Làm sao người đến được nơi này nha? Còn có, tại sao người lại biến thành nhân ngư?”

“Hai, ta gặp một tai nạn xe cộ, kết quả tỉnh lại thì phát hiện bản thân biến thành người cá.” Rebertine có chút phiền muộn giải thích, sau đó lại hỏi ngược Trình Trì, “Còn người, lẽ nào người cũng là tá thi hoàn hồn?”

Trình Trì có chút phiền muộn lắc đầu, “Khi ta leo núi thì bị ngã từ trên núi xuống, nhưng mà ta không thể nào là tá thi hoàn hồn, đây chính là hoàn toàn nguyên trạng a, tương đối không may đó là khuôn mặt ta lại giống hệt Lance kia, cả ngày hôm nay ta đi dạo một vòng bên ngoài thì biết người này khiến người ta ghét biết bao nhiêu.”

“Hừ, kẻ đó đâu phải chỉ người ta ghét, quả thực là đồ cặn bã a, đã nói Debby rồi, hắn thấy Debby đơn thuần thiện lương, không biết từ chỗ Debby đã trộm đi bao nhiêu tư luyến, còn giả vờ thương cảm để Debby vì hắn vào trong biển tìm ngọc trai san hô...” Nói đến Lance, Rebertine lại khó chịu, bla bla bắt đầu quở trách chỗ sai của Lance.

Nghe Rebertine miêu tả, đầu của Trình Trì càng đau, mình đúng là vận đen mới đụng tới loại chuyện này?

Rebertine phát tiết một phen, ngực thống khoái hơn rất nhiều, hắn lại hỏi Trình Trì, “Sau này người có dự định gì a?”

Trình Trì trầm mặc một hồi, khẽ cau mày đáp, “Ta muốn về nhà.”

Rebertine nghe được đáp án của Trình Trì, ngấy ngấy cả người, sau đó vươn tay vỗ vỗ cánh tay Trình Trì, “Người muốn nghe nói thật không?”

“Cái gì?” Trình Trì vô thức hỏi ngược.

Rebertine mấp máy miệng nhìn ánh mắt nửa thì biết rõ nửa thì hy vọng của Trình Trì, bỗng nhiên có chút khó nói, nhưng lại nghĩ, cho dù mình không nói, Trình Trì vẫn có thể giải thích được hiện thực này, vì vậy, nghiêm túc nói, “Người không thể quay về nhà được.”

Nghe Rebertine chính mồm nói ra chuyện này, biểu tình giả vờ kiên cường của Trình Trì suy sụp phân nửa, hắn cúi đầu nhìn ngoài khơi xa không lên tiếng.

Rebertine thở dài một hơi, nói tiếp, “Kỳ thực chính người cũng biết điểm này, không phải sao? Địa cầu trong hiểu biết của chúng ta sẽ có thú nhân sao? Sẽ có nhân ngư chân thực tồn tại sao? Ngày xưa khi ta biến thành nhân ngư, ta cũng sợ hãi, ta cũng liều mạng muốn tìm đường về nhà. Làm một lần lại thất bại một lần, ta không cam lòng, thống khổ, oán hận. Nhưng sau đó ta suy nghĩ cẩn thận, cuộc đời mới này, không phải là đã sinh ra thì nên nỗ lực sống sót sao.” Nói rồi Rebertine cười cười, “Sống lâu ở thế giới này, thật ra cảm thấy như vậy cũng không tệ lắm, chỉ ít không có áp lực sinh tồn lớn như vậy, con người, sống thư thái hài lòng là có phúc, đúng không?”

Trình Trì ngược mắt nhìn Rebertine, chờ dần mờ mịt lắc đầu, “Ta không biết, ta không rõ ràng lắm, ta phải ngẫm kỹ lại.”

Rebertine gật đầu, lại vỗ vỗ cánh tay của Trình Trì, “Có việc muốn nhờ người cứ tìm tới ta, chúng ta tốt xấu cũng coi như đồng hương, đúng rồi, còn chưa hỏi người tên gì, ta nghe chữ Lance này đã muốn đánh người.”

“Trình Trì, Trình trong từ trình, Trì trong bồn trì.” Trình Trì từ trên khối đá đứng lên, “Đầu óc ta bây giờ rất loạn, giống như trong hồ, ta về trước.”

“Ừ.” Rebertine lại thoải mái nói, “Đừng quán quýt những chuyện vô dụng, ngẫm lại thật kỹ, ngày sau sẽ thế nào mới là quan trọng nhất!”

Trình Trì không quay đầu lại, đưa lưng về phía Rebertine phát tay, rút cuộc hiểu rõ.

.

Debby và Rebertine bơi về biển sâu, Debby có chút lo lắng hỏi Rebertine thoát nhìn tâm tình không tệ, “Lance hẳn làm sao vậy? Hình như không thoải mái.”

“Bibi, lần sau đừng gọi hắn Lance, gọi Trình Trì đi.” Rebertine chậm rãi bơi hai cái lại nắm tay Debby nói.

“Hả? Vì sao?” Debby không rõ.

Rebertine hắc hắc cười, “Đi, về nhà trước, com nước xong ta ‘hào hảo’ nói cho người.”

Khi Rebertine nói đến từ ‘hào hảo’, về mặt thực sự hèn mọn, đầu óc Debby có chút không tự chủ nhớ tới vài cảnh tượng, cả khuôn mặt đỏ như tích huyết, tránh khỏi tay của Rebertine bơi về phía trước, “Không biết người đang nói cái gì.”

Rebertine cũng không tức giận, vẫy vẫy đuôi tăng tốc đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Khi trở về, Trình Trì đi rất chậm, Al nhìn thấy Trình Trì đầy bụng tâm sự, cũng không giống như lúc vừa tới chít chít oa oa nói liên tục, chỉ là trầm mặc cùng hắn đi về nhà.

Đi nửa đường, Trình Trì đột nhiên mở miệng hỏi, “Al, Lance trước đây, là người như thế nào?”

“Hả?” Bởi vì không nói lời nào buồn chán quan sát xung quanh, Al nghe được Trình Trì mở miệng, sững sốt một chút, lập tức cười cười đáp, “Người trước đây sao? Người trước đây rất tốt a, vừa thông minh lại lanh lợi, còn biết thật nhiều thật nhiều, ta trước đây rất hâm mộ người.”

Trình Trì lắc đầu, “Sai, phản ứng khi những người trên đường vừa đụng tới ta, ta nhìn được cả, tất cả mọi người đều không thích ta.”

Không ngờ Trình Trì lại nói như vậy Al trở nên có chút xấu hổ, an ủi, “Không phải đâu, bọn họ chỉ là không thấy được ưu điểm của Lance người a, không có hồng bét như người nghĩ đâu.”

Trình Trì dừng bước, nhìn thẳng vào Al, “Có thể nói cho ta biết về chuyện trước đây của Lance chứ? Ta rất muốn biết, người có thể nói cho ta biết không?”

Al thấy tia kiên trì trong ánh mắt của Trình Trì, cũng chỉ đành gật đầu, “Đến nhà ta ngồi đi, Rupert lúc trước có mua chút mật quả tại thị trấn Vaart về, vừa lúc cho người nếm thử, vị rất ngon.”

Trình Trì đồng ý.

.

Trình Trì đến nhà Al chưa bao lâu, Rupert đã trở lại, sau đó Al giữ Trình Trì lại cùng nhau ăn bữa trưa, đợi cho rượu đủ com no, khi Trình Trì rời khỏi nhà Al đã là qua giữa trưa, Trình Trì bị vàng thái dương ấm áp chiếu đến nên hơi buồn ngủ.

Sau khi Trình Trì buồn ngủ bị Al đuổi về nhà của Lance, liền lập tức ngã quy trên giường tiến vào mộng đẹp.

Thăng đến sau khi ngủ một giấc say, Trình Trì nằm trên giường bắt đầu suy nghĩ về thế giới kỳ dị này, về Lance...

Thế giới này không có nữ nhân, chỉ có giống đực, cùng với giống cái gánh chịu trách nhiệm sinh dục. Giống đực thường ngày đều duy trì trạng thái bán thú nhân, thường chỉ có khi sẵn thú hoặc là gặp phải nguy hiểm mới biến thành hình thú, mà giống cái thì vẫn duy trì trạng thái hình người, không thể biến thành hình thú.

Tại thế giới này, số lượng giống cái ít hơn so với giống đực, cho nên, nhận được một vị bạn lữ cùng nhau sinh hoạt cùng sinh sôi nảy nở hậu đại chính là chuyện quan trọng nhất trong đời của giống đực.

Bọn họ phải cạnh tranh kịch liệt mới có được gia đình và con cái của chính mình.

Sau khi giống đực đánh bại tất cả người cạnh tranh, cũng đoạt được thiện cảm từ giống cái, giống đực sẽ lấy khối mặc ngọc mà chỉ khi thông qua lễ trưởng thành mới có được, vì giống cái mà khắc một mảnh tín bội, sau đó lẫn nhau chấp thuận lời hứa, ký hạ khế ước, cuối cùng kết hợp cùng một chỗ tạo thành gia đình, dưỡng dục con cái.

Con của bọn họ gọi giống cái dưỡng dục chúng là daddy, gọi giống đực là papa.

Thống trị thế giới thú nhân chính là thành chủ ở tại chủ thành Lodan —— Aubrey, dưới sự trị vì của ngài, thú nhân ăn thịt cùng với thú nhân ăn chay đều ở trong thành trấn, hỗ trợ lẫn nhau, chung sống hòa bình.

Mà chỗ ở của Trình Trì hiện tại chính là một thị trấn nhỏ ven biển thuộc về thú nhân ăn thịt, tên là Topaz, thị trấn nhỏ này cách xa chủ thành Lodan, không phải rất phồn hoa nhưng lại yên bình.

Mà về ngài Lance, Trình Trì nhớ tới lại đau đầu, mặc dù hôm nay đã cùng Al và Rupert nói chuyện phiếm, Rupert nói một số việc vô cùng mật mờ khách khí, Trình Trì cũng có thể thông qua hần mà biết được thái độ làm người của Lance cực kỳ không xong.

Lance đi cùng papa và daddy của hần đến trấn Topaz, daddy của hần thích sự yên lặng và tường hòa của trấn Topaz, cư dân thuần phác nhiệt tình, cho nên một nhà ba người bọn họ định cư tại đây.

Thế giới này giống cái trân quý, lớn lên đẹp lại mảnh mai thì càng được giống đực truy phùng và nâng niu, mà Lance phù hợp điều kiện này lại đến, không thể nghĩ ngờ đã khiến toàn bộ giống đực chưa kết hôn trong trấn trở nên rục rịch.

Xét thấy Lance và Trình Trì có gương mặt như nhau, khi Al nói Lance là giống cái đẹp nhất thị trấn, Trình Trì vô thức sờ sờ mặt mình, thực sự không cách nào hiểu nổi cái mặt đã liên tục nhìn hai mươi năm này có gì đẹp, nói là thanh tú thì còn miễn cưỡng.

Nhưng qua miêu tả của Al, Trình Trì nghĩ, thân là một giống đực cao lớn thô kệch thấy gương mặt thanh tú vô hại của Lance, đối lập với thân thể cường tráng của bọn họ, vóc người càng thêm nhỏ bé và yếu ớt của giống cái luôn luôn có thể thúc giục ý muốn bảo hộ vô hạn của giống đực.

Có lẽ Lance từ nhỏ đã được giống đực nâng niu, lấy lòng đến lớn, cho nên dưỡng thành tính cách cao ngạo bốc đồng của hần. Lance kỳ thực cũng không thích trấn Topaz, hần hướng tới chính là chủ thành phồn hoa náo nhiệt, mộng tưởng của hần là trở thành bạn lữ của một trong những con cháu quý tộc tại chủ thành Lodan, chứ không phải cả đời không có tiếng tăm sinh sống tại trấn Topaz bình tĩnh đến rỗng tuếch không gợn nổi một tia rung động này.

Nhưng, tại thế giới thú nhân này, đương nhiên tồn tại việc phân chia huyết thống, quý tộc nên cùng quý tộc làm thông gia, bình dân chỉ có thể cùng bình dân thành lập gia đình.

Mà Lance, bởi vì thân phận hần là bình dân, mộng tưởng của hần chỉ có thể là mộng tưởng, hần vĩnh viễn cũng không thể vượt qua bức tường thân phận cao xa kia, cho nên hần chỉ có thể một bên không cam lòng, một bên tiếp thu sự ân cần và lấy lòng của thanh niên trong trấn, đối với ai cũng có một tia ái muội như có như không, hần rất hiểu đạo lý không thể treo cổ trên một thân cây.

Nhìn các thanh niên độc thân trong trấn không ngừng vì Lance mà tranh đoạt ghen tuông, thậm chí có lúc động tay động chân, điều này làm cho các cư dân trong trấn rất bất mãn đối với Lance, những đứa trẻ không rành sự đời đầy ngập nhiệt huyết có lẽ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng không có nghĩa các lão nhân lớn tuổi nhìn không thấu dự định của Lance, nhưng papa và daddy của Lance căn bản không trông nom được hần, đám thanh niên tinh lực dư thừa kia cũng giống như ăn cỏ mê, không nghe bất kỳ khuyên cáo nào.

Các lão nhân chỉ có thể chờ mong Lance nhanh chóng chọn một người kết làm bạn lữ, để cho trấn Topaz một lần nữa khôi phục sự yên lặng của ngày xưa.

Ngay khi Lance chuẩn bị từ trong đám thanh niên mỗi ngày đối với hần xun xoe nịnh bợ, chọn một người điều kiện không tệ lắm làm bạn lữ, thì số phận lại mở ra một cánh cửa khác cho Lance —— Hần nghe người khác nói chuyện, đã biết đến Claude —— thanh niên trầm mặc, không loanh quanh bên Lance và cũng là người mà hần chưa từng gặp.

Nghe bọn họ đoán Claude có thể là con riêng của thành chủ Aubrey, nụ cười máy móc vẫn duy trì trên mặt Lance xuất hiện một tia ba động.

Lance điều tra được địa chỉ nhà Claude, nấp ở một bên thấy được thanh niên có thân thể thần bí kia, nhìn thấy chiếc đuôi và đôi tai màu đen của Claude, hai mắt màu xanh sẫm sâu thẳm, hẳn hầu như có thể cảm nhận được con tim vắng lặng của mình lần thứ hai lại đập —— Hình thù của Claude có thể là hắc báo, giống loài cao quý nhất thế giới này, như thành chủ Aubrey, Lance kích động khẳng định: cho dù Claude không phải con riêng của Aubrey, hẳn cũng nhất định là con của một quý tộc trong gia tộc của Aubrey.

Ba tháng sau, là ngày các thanh niên độc thân mê luyện Lance ở trấn Topaz tan nát cõi lòng, bởi vì Lance mà bọn họ mong nhớ ngày đêm lại cùng Claude thân thể bất minh trầm mặc ít lời kết hợp —— Có người nói duyên phận của bọn họ bắt đầu khi Lance dùng cảm cứu daddy Bonnie của Claude bởi vì không có tin bệ che chở mà bị mãnh thú công kích tại rừng rậm, vì thế trên lưng Lance có thêm một vết thương dữ tợn.

Nhưng các thanh niên thiện lương vẫn dành cho Lance và Claude sự chúc phúc chân thành tha thiết nhất, bởi vì trên mặt Lance hiện lên nụ cười còn ngọt ngào hơn khi ở bên họ, sự ổn trọng của Claude cũng khiến bọn họ tin tưởng, Lance được Claude chăm sóc sẽ có cuộc sống thật hạnh phúc.

Với kết quả này, các lão nhân trong trấn cũng biểu hiện rất thỏa mãn, bởi vì thị trấn lại khôi phục sự tĩnh lặng của ngày xưa.

Trải qua tròn một năm dục dục, Lance sinh ra một đứa con của Claude —— Ian.

Trong lúc này, bọn họ lại gặp một chuyện, đều khiến cư dân trong trấn đồng tình không ngớt, đầu tiên là papa Jia Leian của Lance trong lúc săn bắn thì bị nanh kiếm của dã thú chọc thủng trái tim mà chết, daddy của Lance không thể tiếp thu chuyện này, trong đêm đó cũng cùng Jia Leian ra đi.

Sau đó hai tháng lạnh lẽo trôi qua, Bonnie thân thể vẫn không tốt cũng vĩnh viễn rời khỏi Claude, trong tang lễ của Bonnie, Claude gặt gao ôm lấy quan tài của Bonnie, không cho hạ táng, đáng và đó khiến rất nhiều cư dân trong trấn đều lưu lại nước mắt.

Có thể là vì mất đi song thân gây cho Lance đã kích quá lớn, tính tình của hắn cũng dần trở nên hư hỏng, cư dân trong trấn thường nghe được âm thanh chửi bới chói tai trong nhà hắn, khi thì hoài nghi Claude đã chán ghét hắn có vết thương xấu xí, khi thì trách cứ chửi bới Claude vô dụng nhất gan, Claude cũng càng trở nên trầm mặc thêm.

Sau đó rồi cũng có một ngày, Lance thừa dịp Claude ra ngoài săn bắn để lại một mảnh tin nhắn sau đó bỏ nhà ra đi, hắn nói hắn muốn đi tìm thánh thủy trong thánh địa để trị hết dấu vết trên lưng hắn, hắn không không thể chịu đựng khi để Claude thấy vết thương xấu xí của hắn nữa.

Thấy tin tức Lance lưu lại, Claude không nói gì thêm, nhưng luôn luôn giao Ian cho Al trông nom giữ, sau đó biến mất hai ba ngày đi tìm tăm tích của Lance, thế nhưng mỗi lần đều thất vọng quay về, cho đến một năm trước, Claude rời đi bảy ngày sau liền trở về, từ đó hắn không còn đi tìm Lance nữa.

Sau đó lại có người trong thôn nói thấy được Lance tại thành Lodan, hắn mặc quần áo hoa lệ ngồi trên xe ngựa vui đùa với một thanh niên quý tộc, tin này vừa ra, ánh mắt mọi người nhìn về Claude tràn ngập đồng tình, nhưng Claude giống như cái gì cũng chưa nghe được, chỉ là chuyên tâm săn thú, cần thận tỉ mỉ nuôi lớn Ian.

Đương sự đều không phản ứng gì, đồn đãi cũng tán ra như vậy, Lance hình như tiêu thất trong trí nhớ mọi người, cho đến khi Trình Trì xuất hiện.

Trong đầu Trình Trì hiện lên hình dạng của Claude, thờ dài, đây quả thực chính là chàng trai khổ vì tình trong tiết mục lá cải a.

Hôm nay càng làm cho Trình Trì khổ não chính là, vì sao một cực phẩm như vậy lại cứ khur khur trông giống hệt mình chứ? Trình Trì có thể đoán được cuộc sống trong thế giới thú nhân sau này của mình như thế nào, con đường phía trước nhấp nhô a.

.

Buổi tối Claude tới rất đúng giờ, Trình Trì mời hắn ngồi bên bàn, rót một cốc nước, sau đó ngồi đối diện Claude, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Claude liếc mắt nhìn Trình Trì, ừ một tiếng.

“Đầu tiên, ta mong ngươi có thể hiểu, sự thực ta không phải là Lance.” Trình Trì nói.

“Là ngươi.” Claude mặt không biểu tình nói.

Trình Trì thấy Claude cố chấp, có chút bất đắc dĩ, “Ta thực sự không phải.”

“Là ngươi.” Claude vẫn cứ nói hai chữ như thế.

Trình Trì có chút vô lực, “Trong lòng ngươi rất rõ ràng ta không phải, đúng không? Dù cho lúc trước ngươi không thể khẳng định, nhưng khi ta tháo tín bệ xuống, ngươi có thể đã biết rồi đúng không? Ngươi chỉ là không muốn tiếp thu sự thực này mà thôi, ngươi...”

Claude không chờ Trình Trì nói cho hết lời bỗng nhiên đứng lên, trong mắt hắn hiện lên một tia thống khổ, nhưng vẫn bình tĩnh nói, “Ta biết, ngươi là Lance, ta còn có việc, ngươi nghỉ sớm một chút đi.”

Trình Trì chưa kịp mời ở lại, chỉ có thể nhìn Claude vội vã đi khỏi nơi này.

Trình Trì nhìn cốc nước chưa uống một ngụm, thờ dài một hơi.

Chương 6

Từ ngày Claude rời khỏi, sau đó không thấy hấn đến nơi của Trình Trì, có lẽ không muốn Trình Trì giảng giải chuyện Trình Trì không phải Lance, có lẽ hấn căn bản không muốn tiếp thu sự thực này.

Nhưng Trình Trì cũng không rồi rã lo cho Claude, hấn bề bộn nhiều việc, từ ngày đó, sau khi Claude rời đi, hấn liền trở nên bận rộn.

Trình Trì vội vàng lôi kéo Al xuống chợ, dạo xong chợ tại trấn Topaz lại lôi kéo Al đến Vaart trấn, dạo chợ xong lại muốn đi dạo trên phố lớn ngõ nhỏ, mỗi ngày đều mua những thứ mà Al thấy hoàn toàn không cần mang về nhà.

Liên tiếp dạo ba ngày, Trình Trì rốt cuộc thỏa mãn, bắt đầu một mình ru rú trong nhà mân mê các thứ, ngay cả Al gõ cửa cũng không mở.

Qua ba ngày, lần này khi Al đến gõ cửa thì Trình Trì mở cửa cho hấn, đồng thời tặng kèm một khuôn mặt tươi cười rực rỡ, “Ngươi tới rồi.”

Al bị cả một hàm răng trắng của Trình Trì làm cho lóa mắt, sững sốt một hồi mới ngơ ngác đáp, “A, tới.”

Trình Trì rất nhiệt tình kéo Al vào trong, “Đến ngồi đi.”

Al còn chưa phục hồi tinh thần thì đã ngoan ngoãn bị Trình Trì lôi đến, nhưng lập tức, lực chú ý của hấn đã bị hương vị ngào ngạt trong nhà hấp dẫn.

Al hít một hơi thật sâu, “Thứ gì thơm như vậy a? Ngươi thật thích.”

Trình Trì đi đến bếp, bưng cái khay ra đặt trước mặt Al, “Ta làm, nếm thử không?”

“Đây là cái gì?” Al cúi đầu nhìn những vật hoặc là hình tròn hoặc là hình vuông hoặc là hình chữ nhật trong khay, có chút nghi hoặc cảm lấy một khối bỏ vào miệng.

Một lát sau, trên mặt Al hiện ra biểu tình kinh hi, ngạc nhiên khen ngợi, “Cái này... ăn ngon a!”

Trình Trì vẫn tập trung theo dõi động tác của Al từ khi hấn cảm lấy đến lúc ăn vào miệng, cho đến khi Al nói ra những lời này Trình Trì mới thờ dãi một hơi, nụ cười lại lần nữa trở lại trên mặt, “Ăn ngon không?”

Al dùng sức gật đầu, “Ừm, ăn ngon a, ngọt ngọt, lại mang theo một ít vị đắng, hmm, còn có một chút hương trái cây thơm dịu, đây là cái gì? Là tự ngươi làm sao?”

“Ném thử cái khác.” Trình Trì gật đầu, sau đó nhiệt tình đẩy cái khay trên bàn đến trước mặt Al, giới thiệu cho Al từng cái từng cái, “Đây là caramen mềm xôi, đây là caramen trái cây, đây là kẹo mềm quả hạch, đây là kẹo mận còi...”

Al nhìn Trình Trì chỉ chỉ và chỉ, con mắt cũng càng lúc càng mở to, đến cuối cùng, Al hầu như dùng đôi mắt sáng hoắt sùng bái nhìn Trình Trì, “Woa, A Trì ngươi thật là lợi hại, biết làm nhiều thứ ngon cho tới giờ ta chưa được thấy qua.” Nói rồi Al lại có chút nghi hoặc mà hỏi thăm, “Nhưng, A Trì, vì sao trước đây cũng không thấy ngươi làm?”

“Cái này a...” Trình Trì mập mờ giải thích, “Nói chung là ta rất sớm trước đây đã biết, buổi tối mấy hôm trước ta nằm mơ, lại không ngừng mơ tới những thứ này, cho nên mới muốn làm thử, không ngờ lại thành công.”

“Ác, cũng đúng.” Al tán thành gật đầu, “Lance, a, không, A Trì, ngươi là sau này mới đến trấn của chúng ta, có thể trước đây học được phải không, cái kẹo này ăn thật ngon, A Trì, ngươi quá tuyệt vời.”

Nghe Al khen không tiếc lời, mặt Trình Trì hơi chút đỏ lên, phân nửa bởi vì Al khích lệ, phân nửa là chột dạ vì lừa Al.

Al lại thưởng thức vài loại kẹo khác, đều khen không dứt miệng.

Trình Trì nhìn Al ăn đến không ngừng lại được, mở miệng nói, “Al, ta có việc muốn nói với ngươi.”

“Cái gì?” Al ngừng động tác uống trà nhìn Trình Trì.

Đầu nhón tay Trình Trì không tiết tấu gõ nhẹ cốc nước, mỉm cười nói với Al, “Ta muốn dọn nhà, đồng thời muốn mở một cửa hàng.”

“Ngươi muốn dọn nhà? Mở cửa hàng?” Nghe Trình Trì nói, Al có chút giật mình.

“Ừ.” Trình Trì nhìn Al hai mắt sáng rực liền nghiêm túc gật đầu.

Dọn nhà, mở cửa hàng, đây là quyết định sau khi Trình Trì thận trọng suy tính.

Từ ngày kia sau khi cùng Rebertine gặp mặt, Trình Trì đã bắt đầu chậm rãi tiếp thu hiện thực rằng mình đã không thể quay về, cho nên hắn quyết định giống như lời của Rebertine, cố gắng sống thật tốt tại thế giới này. Nên hắn mới có thể bắt đầu hỏi thăm Al về quá khứ của Lance, nhưng hắn có gương mặt giống hệt Lance, hắn phải biết trong quá khứ Lance đã làm gì, như vậy mới có thể tránh cho những ngày sau này bởi vì không biết mà đụng tới những người bị Lance làm tổn thương gây nhiều phiền phức, hoặc là chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Trước khi xuyên việt, Trình Trì chỉ là một người bình thường như đại đa số mọi người, dần trưởng thành, công tác, sinh hoạt, điểm bắt đồng duy nhất đại khái chính là sở thích, hắn muốn chính mình là người có nhiệm sắc thể XY (nam), mà không phải nhiệm sắc thể XX (nữ).

Trình Trì sinh ra trong một thành phố nhỏ, cha mẹ đều là giai tầng công nhân phổ thông, Trình Trì từ nhỏ đã thuộc loại trẻ con dịu ngoan, thành tích học tập thì vẫn ngang ngang ở giữa, công tác cũng là từ từ mà tiến, không bộc lộ tài năng nhưng cũng không kéo chân sau của người khác.

Dưới cái nhìn của người khác thì hắn xem ra không thú vị, nhưng Trình Trì rất thỏa mãn với bản thân, hắn an phận làm một người bình thường, cũng vui vẻ làm một người bình thường, người nói hắn không cầu tiến hắn sẽ dùng một loại ánh mắt xem thường gàn dở mà hỏi ngược người, ‘Vậy người muốn sống như thế nào a, người biết xã hội hiện tại áp lực cạnh tranh nhiều lắm không? Ta bây giờ có công tác có nhà ở, có cơm ăn có tiền xài, thảnh thơi còn có thể chi tiêu xa xỉ để ba mẹ du lịch nước ngoài, đã thoải mái như vậy còn có cái gì chưa đủ?’

Có thể là do tính cách dễ dàng hài lòng với số mệnh đã giúp Trình Trì rất nhanh tiếp nhận chuyện mình xuyên việt, đồng thời bắt đầu nghiêm túc dự định về sinh hoạt sau này.

Trình Trì tuy rằng bình thường, nhưng hắn từ nhỏ đã được cha mẹ giáo dục, rất giỏi tự lập. Cha mẹ vẫn yêu cầu Trình Trì, chúng ta tôn trọng lựa chọn cuộc sống sinh hoạt của người, không can thiệp người, nhưng người phải tự mình nỗ lực chứ không nên dựa vào người khác mà lấy được.

Cho nên, sau khi Trình Trì tỉnh táo lại, bắt đầu suy nghĩ làm sao nuôi sống bản thân.

Thế giới thú nhân này, phân công xã hội là giống đực săn bắn, giống cái ở nhà làm nội trợ, nếu nhân hạ có hứng thú cũng có thể buôn bán vài thứ tăng thêm chút chi phí.

Mà các cửa hàng bán đồ ở trong trấn đa phần đều là những thú nhân đã đến tuổi không còn năng lực săn bắn, cả giống đực và giống cái cùng nhau kinh doanh.

Không có giống đực, Trình Trì phải dựa vào bản thân mà tự nuôi sống, đương nhiên, nếu như hắn muốn, cũng có thể lấy danh nghĩa của Lance để Claude nuôi mình, Claude khẳng định cũng không phản đối, nhưng đa mặt Trình Trì không có dày như vậy.

Trình Trì so với thú nhân thì xem là thân thể cực kỳ mảnh mai, hiển nhiên không thể đảm nhiệm công tác săn bắn, cho nên hắn liền dời mắt đến việc buôn bán.

Bán cái gì, làm thế nào, đây đều là vấn đề mà một nhân viên văn chức như hắn trước khi xuyên việt thường phải cẩn thận suy xét, đầu tiên là khảo sát chợ, cho nên lúc trước Trình Trì mới không ngừng lôi kéo Al đi vòng vòng quanh chợ.

Chợ tại trấn Topaz đa phần đều bán da lông, thịt động vật mà giống đực săn được từ trong rừng, còn có như là nồi chén thìa bồn, các loại dụng cụ sinh hoạt hoặc cung tiền khảm đao các công cụ phụ trợ săn thú.

Mà các thú nhân ở thị trấn Vaart thì buôn bán một ít hoa quả, gạo và mì, vải vóc và một ít thứ khác.

Cư dân trấn Topaz thảnh thơi sẽ đi thị trấn Vaart mua một ít vải vóc và hoa quả, cư dân của thị trấn Vaart cũng đến trấn Topaz lấy da lông các loại để dùng chống lạnh cho mùa đông.

Tiền ở thế giới này chia làm đồng tệ, ngân tệ, kim tệ, thủy tinh tệ, một nghìn đồng tệ có thể đổi một ngân tệ, mười ngân tệ có thể đổi một kim tệ, mười kim tệ có thể đổi một thủy tinh tệ.

Tiền tệ mà các cư dân hằng ngày dùng để lưu thông là đồng tệ và ngân tệ, kim tệ vô cùng ít dùng đến, về phần thủy tinh tệ, dựa theo cách nói của cư dân, chỉ có quý tộc quan to mới có thứ đó.

Đối với trấn Topaz và thị trấn Vaart rời xa chủ thành như vậy, một gia đình thú nhân tiêu dùng hàng năm chỉ cần mười hai ngân tệ.

Cũng không phải nói bọn họ bần cùng, chỉ là không quá cần dùng tiền, thức ăn mỗi ngày có thể dựa vào giống đực khỏe mạnh săn được, đa phần thịt và da được mang đến cửa hàng thịt và cửa hàng da đổi tiền, mà tiền đổi được cũng chỉ cần mua vài vật dụng hằng ngày là đủ rồi.

Trình Trì khảo sát một vòng chợ, suy nghĩ trong đầu hắn chậm rãi thành hình, nghĩ vài ngày, Trình Trì rốt cuộc đập bàn quyết định, hắn muốn mở một cửa hàng bánh kẹo.

Trình Trì học đại học ngành tài chính quốc tế, nhưng không thể nghi ngờ, trong thế giới thú nhân, những tri thức mà hắn học không có nơi dụng võ, cũng may Trình Trì còn có chút sở thích riêng —— Trong lúc nghỉ ngơi thích mân mê các loại sách dạy nấu ăn mà mình sưu tập được, bánh ngọt và các loại bánh khác làm cũng không tệ lắm.

Mà Trình Trì dạo ngoài chợ cũng không phát hiện có chỗ nào bán kẹo, nhưng kẹo mạch nha và đường cát các loại thì lại có bán, các thú nhân dùng để nướng thịt.

Còn có một nguyên nhân thúc đẩy Trình Trì hạ quyết định mở một cửa hàng bánh kẹo là, một ngày nọ khi Trình Trì theo thường lệ kéo Al dạo chợ, hần phát hiện rất nhiều thú nhân thích mua mật quả, là trái cây được ướp mật, Al trả lời, thích vị ngọt của mật quả.

Dựa theo những phân tích đó, Trình Trì khẳng định bán kẹo chắc chắn buôn bán không tệ.

Trong lúc Trình Trì tìm Rebertine nói quyết định của mình thì cũng tìm cách nhờ đến sự hỗ trợ của hần, Rebertine nhiệt tình hào sảng còn mượn một số tiền cho Trình Trì, để hần bắt đầu cuộc sống mới.

Quyết định xong lại có tài chính chi trì, Trình Trì mua vài nguyên liệu làm kẹo về bắt đầu thí nghiệm, thẳng đến khi Al tới cửa dùng thử Trình Trì mới thở dài một hơi, cuối cùng cũng thành công.

Mà dọn nhà chính là ý kiến nảy ra sau khi Trình Trì muốn mở cửa hàng, hần ở trong nhà Lance cảm thấy không được tự nhiên, Trình Trì nghĩ Lance kia không ở, nhưng mình dù sao cũng không phải Lance, chiếm nơi ở của Lance cũng không đúng.

Hơn nữa nếu Trình Trì da mặt dày ở lại, đồng thời bắt đầu kinh doanh, lỡ như Lance trở về thì sao? Trình Trì ngoại trừ dọn nhà thì không có con đường thứ hai để lựa chọn.

Đồng thời, Trình Trì muốn chính là cuộc sống thật sự thuộc về hần, mà không phải mang theo cái bóng của Lance để sống.

Người trong trần cho rằng hần là Lance, nhưng Trình Trì không thể tự thôi miên mình chính là Lance, mặc kệ người khác nói thế nào, cũng không quan tâm người khác nghĩ thế nào, hần có kiên trì của hần.

.

Al nuốt xuống quả hạch trong miệng, nghi hoặc mà hỏi thăm, “A Trì, vì sao ngươi muốn dọn nhà? Ở đây không tốt sao? Đây vốn là nhà của ngươi.”

Trình Trì chỉ đáp, “Ta muốn hoàn toàn bắt đầu cuộc sống mới.”

Al nghe Trình Trì nói vậy, nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì nữa, hỏi Trình Trì muốn dọn nhà đi đâu, Rupert sẽ đến hỗ trợ, lại hăng hái bùng bùng hỏi chút ý tưởng mở cửa hàng bánh kẹo, sau đó mới vô cùng cao hứng mà mang một bao kẹo Trình Trì đã chuẩn bị cho hần về nhà.

.

Chạng vạng, sau khi săn thú trở về, Rupert vừa mở cửa đã thấy người yêu tóc vàng cười tùm tùm bỏ nhào tới, trao cho mình một nụ hôn thật nồng nhiệt.

Rupert có chút hưởng thụ nhận thấy khi vợ hôn mình đã dùng đầu lưỡi đẩy một vật gì đó vào trong miệng, nhất thời cả miệng tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Rupert hai tay ôm Al đang dính vào người mình, hỏi, “Đây là thứ gì?”

Al cười tùm tùm hỏi, “Ăn ngon không?”

Rupert nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn của Al, lại nhìn không được cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng của hần, “Ừm, rất ngọt, giống như ngươi.”

Không giống Debby hay ngưng ngưng, Al đối với lời yêu thỏ thẻ của Rupert không chút khách khí mà nhận, đặc ý nói, “Đây là Lance cho, a, không, là kẹo trái cây A Trì làm, hôm nay A Trì nói với ta hần muốn mở một cửa hàng bánh kẹo.”

“Lance làm?” Nghe được đáp án, Rupert có chút kinh ngạc.

“Ai, đã nói đừng gọi Lance, gọi A Trì a, sao ngươi hay quên vậy.” Al có chút bất mãn vỗ vỗ bộ ngực cứng rắn như tảng đá của Rupert, nói tiếp, “A Trì còn nói hần muốn dọn nhà.”

“Ừ, ừ, là A Trì.” Rupert thấy vậy vội vàng nhận sai, “Hần nghĩ sao mà lại muốn dọn nhà?”

“Hần nói hần muốn hoàn toàn bắt đầu cuộc sống mới.” Al đáp.

“Lần này từ khi A Trì trở về, hần thật đúng là thay đổi rất nhiều a.” Rupert có chút nghiêm ngẫm.

“Như vậy không tốt sao? A Trì cũng biết hần lúc xưa có chỗ không đúng a, cho nên mới muốn cải biến, tại nơi ở mới bắt đầu cuộc sống mới, tất cả bắt đầu một lần nữa.” Al nói, lấy tay chọc chọc vào má của Rupert, “Các ngươi cũng không nên vì lỗi lầm ngày xưa A Trì phạm phải mà mang theo ánh mắt dị dạng nhìn hần, A Trì hiện tại đích thật không giống nga, hần nhất định sẽ thay đổi cái nhìn của các ngươi!”

Nhìn Al đáng vẻ đầy cảm phẫn, Rupert cười thầm, ôm sát Al, “Ừ, Al của ta, vậy chờ khi A Trì dọn nhà, chúng ta cũng đi hỗ trợ.”

“Đương nhiên!” Al lại trừng đôi mắt nhỏ, “Ta là bạn tốt nhất của A Trì!”

Lúc này, nếu như Trình Trì nghe được cuộc đối thoại của Rupert và Al, tâm tình của hắn sẽ rất phấn chấn, bởi vì nỗ lực của hắn chiếm được chút cải biến.

Thấy người này không nhận chính mình là Lance, các thú nhân cũng rất cố chấp, Trình Trì cũng lười cãi cọ. Dù sao hắn không nói mình là Lance, cũng không thuyết phục bọn họ tin mình là một người khác, chỉ là thành khẩn nói với Al, hắn muốn bắt đầu cuộc sống mới, đồng thời thỉnh cầu Al dùng tên “Trình Trì” gọi hắn.

Không thể không nói, Al thật đúng là một người đơn thuần thiện lương lại nhiệt tình, chỉ cần Trình Trì không hề như đinh đóng cột phủ nhận quá khứ, hắn rất hào sảng tiếp nhận yêu cầu của Trình Trì, bắt đầu thân thiết gọi Trình Trì là A Trì, đồng thời rất sẵn sàng không nhắc đến quá khứ của Lance, thỉnh thoảng khi nghe được người khác nghị luận về Trình Trì, còn có thể rất chính nghĩa đi đến biện giải.

Thấy Al như vậy, Trình Trì ngược lại có chút đố kỵ Lance có được một người bạn tốt tốt, thỉnh thoảng ngực cũng sinh ra cảm giác hổ thẹn khi để hắn nhầm người, cứ như lừa dối hắn.

Trình Trì có thể tốt gấp mấy lần với Al để tiêu trừ cảm giác hổ thẹn trong nội tâm mình, mà Al bởi vì hành vi của Trình Trì mà càng thêm kiên định ‘Lance’ đã thật sự thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Gần đây, tiêu điểm đàm luận của mọi người trong trấn Topaz chính là giống cái mất tích hai năm đã trở về —— Lance.

Khi nhìn thấy Trình Trì hôn mê, tất cả mọi người khó nén kinh ngạc trong lòng, không ngờ Lance đã trở về?!

Phải biết rằng, trong hai năm dài, hầu như từng cư dân trong trấn Topaz đều nhận định Lance là vứt bỏ Claude đáng thương đầu nhập vào sự ôm ấp của quý tộc đại lão gia, bởi vì có người thề rằng hắn thấy được Lance đang cùng một thanh niên quý tộc tán tỉnh nhau tại thành Lodan.

Nhưng, không ngờ Lance mà mọi người cho rằng ham mê cảm y ngọc thực bỏ chồng vứt con đã trở về, lẽ nào lúc trước thẳng thớm kia nói bậy? Lance thực sự đến thánh địa?

Đương nhiên, bọn họ bây giờ còn chưa có đáp án, bởi vì đương sự lúc này còn chưa tỉnh.

Vào đêm, qua miệng các giống cái đến hỗ trợ, mọi người bắt đầu tin rằng chuyện Lance đến thánh địa là thật, bởi vì các giống cái tận mắt chứng kiến sau lưng Lance không có vết thương dử tợn nào, da dẻ trở nên trơn trượt trắng nõn nhẵn mịn như cả sữa, xúc cảm khi sờ vào quả thực so với tơ lụa trân quý nhất còn dễ chịu hơn.

Nghe nói vậy, biểu tình của cư dân đều khác nhau, các giống đực bắt đầu ước ao như Claude, có vài giống cái bắt đầu có nhề nhệ đố kỵ đối với Lance, tại sao chuyện tốt đều vào tay hắn?

Sau đó, ngày thứ hai Lance xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn Lance đã lâu không gặp, những chuyện hắn làm trong quá khứ lại nổi lên trong óc, những người dân đơn thuần chất phác luôn không thể che giấu biểu tình của họ.

Cái nhìn đầu tiên dành cho Lance, tất cả mọi người không tự chủ lộ ra nét mặt không tốt.

Nhưng mọi người phát hiện, Lance hình như không giống trước đây, khi tiếp xúc với những ánh mắt không quá thiện ý, hắn không hề lộ ra vẻ chẳng đáng, chỉ là mỉm cười chào hỏi mọi người, nụ cười thành thật, thái độ lại thân hòa, phảng phất như thay đổi thành người khác.

Mọi người nhìn theo Lance đi bên cạnh Al, bắt đầu nghi hoặc, lẽ nào suốt thiêng ở thánh địa ngoại trừ trị liệu thương tích trên thân thể, còn có tác dụng tẩy rửa linh hồn?

Mang theo nghi vấn như vậy, lực chú ý của mọi người trong trấn luôn hướng về căn nhà nhỏ của Lance.

Mọi người phát hiện, Claude, sau khi đi gặp Lance vào ngày thứ hai rồi trở về thì cũng không đi gặp nữa, các giống đực trong khi nghỉ ngơi lúc săn thú, thường hay phát hiện Claude đang thất thần.

Mà Lance bắt đầu không ngừng cùng Al ra ngoài dạo chợ, biểu hiện của hắn quả thực giống như một tiểu hài tử không rành thế sự, đối với cái gì cũng tò mò.

Sau đó lại qua vài ngày, Lance lại biến mất trong mắt mọi người, ai cũng không biết hắn tự nhốt mình trong nhà làm gì, sau đó mọi người phát hiện hắn khóa căn nhà mà mà papa và daddy lưu lại cho mình, mua một căn nhà hai tầng, dời vào ở.

Cư dân trong trấn hay thấy Rupert và Al hai người giúp đỡ Lance, rất bận rộn sắp xếp phòng ở, tìm mua dụng cụ, bận rộn không ngừng tay.

Mà người đáng ra phải xuất hiện tại căn nhà này là Claude thì lại dường như không biết gì cả, mỗi ngày ngoại trừ đi săn thì lại ở nhà không ra cửa, Lance đối với việc Claude không xuất hiện cũng không có bất luận biểu hiện nào.

Điều này làm cho mọi người đối với lời Al nói ‘Lance muốn bắt đầu cuộc sống mới’ sản sinh suy nghĩ, triệt để từ biệt quá khứ chẳng lẽ cũng bao quát cả Claude mà khi xưa hắn chủ động truy cầu sao?

Đối với nghi vấn về sự phát triển cảm tình giữa Lance và Claude, mọi người lại có chuyện mới để bàn tán.

.

Mà lúc này, một trong hai nam diễn viên trong câu chuyện, Trình Trì, đang vui vẻ rạo rực nhìn căn nhà hắn mới mua, căn nhà hiện đại hai tầng, một mặt đối diện đường cái, một mặt đối diện biển, nhìn qua cửa sổ là có thể thấy được đại dương xanh thẳm, hơn nữa trước sau đều có hoa viên nhỏ, khi nhàn rỗi có thể ngồi trong sân phơi nắng ngắm cảnh biển, Trình Trì ngắm lại thì có chút cảm giác sung sướng.

Phải biết rằng, cảnh vật xung quanh này, diện tích căn nhà này, vườn hoa biệt thự hiện đại này hoàn toàn không gì sánh được a, nếu như Trình Trì không xuyên việt, cứ thành thành thật thật công tác cả đời thì ngay cả tiền mua đất cũng không có, mà hiện tại Trình Trì dùng tám kim tệ mua được, mặc dù là tiền của Rebertine mượn giúp.

Sau khi dọn xếp xong, Trình Trì đến bờ biển tìm Rebertine và Debby, muốn báo cho bọn họ chuyện hắn dọn nhà một tiếng.

.

Rebertine nghe Trình Trì miêu tả xong thì phì cười một tiếng, “Không tồi, anh em, được sống trong biệt thự cạnh biển nha!”

“Cái gì nha, nếu không có người giúp ta vay tiền, ta nào có tiền mua nhà, có lẽ phải ngủ ngoài đường.” Trình Trì xấu hổ cười cười, sau đó có chút hơi khó xử, nói, “Tiền này người mượn giúp ta, ta có thể không trả sớm được cho người...”

Rebertine từ trên tay Debby tiếp nhận một miếng bánh ngọt Trình Trì làm, lơ đãng nói, “Gấp cái gì, đều là bạn bè, ta còn sợ người chạy sao.”

Debby cũng tiếp lời cười nói, “Reb nói rất đúng, A Trì người không nên gấp gấp, từ từ sẽ đến.”

Ngày đó, sau khi Debby theo Rebertine trở lại, Rebertine nói cho Debby nghe thân phận thực sự của Trình Trì, Debby lúc này mới biết Trình Trì có lai lịch giống như Rebertine, tri kỷ là Debby không hề do dự liền tiếp nhận bạn mới Trình Trì này.

Nghe Rebertine và Debby nói vậy, Trình Trì cũng không nói thêm gì nữa.

Rebertine lại hỏi Trình Trì về tình huống của cửa hàng bánh kẹo, Trình Trì nói đã cải tạo vườn hoa trước nhà một chút, chừa ra một mảnh đất để bán kẹo.

Rebertine gật đầu, đường nhìn dời đến bánh ngọt trên tay Debby, ánh mắt sáng lên, quay đầu hỏi Trình Trì, “Người có bán bên ngoài không?”

“Hả? Cái gì?” Trình Trì nhất thời không giải thích được lời nói của Rebertine.

“Ta nói này.” Rebertine chỉ chỉ bánh ngọt trên tay Debby, “Nếu không người cũng làm chút bánh ngọt bán bên ngoài đi, vị rất ngon, những nhân ngư khác hẳn cũng rất thích ăn, người cũng biết, chúng ta sinh hoạt trong biển cũng không có thức ăn nhiều như trên bờ, điểm tâm của người bán cho nhân ngư, chắc chắn rất được hoan nghênh.”

Nghe Rebertine nói, tâm của Trình Trì cũng lung lay, tuy rằng Rebertine không vội bảo hắn trả tiền, nhưng Trình Trì vẫn mong mau chóng trả lại tiền cho hắn, dù sao người ta tốt bụng vay tiền cho mình, dù hắn nói không gấp nhưng cũng không thể yên tâm thoải mái chờ.

“Nhân ngư thực sự sẽ thích ăn sao?” Trong ngực Trình Trì có chút không chắc, quay đầu hỏi Debby, dù sao Rebertine lai lịch đặc thù, hắn không thể đại biểu khẩu vị bình thường của nhân ngư.

“Ừ.” Debby cười gật đầu, “Bánh ngọt và kẹo người cho ta lần trước, chúng ta mang về đều bị bạn bè cướp sạch.”

Nghe được Debby nói như vậy, Trình Trì rất yên tâm, trên mặt lộ ra một nụ cười, gật mạnh đầu nói, “Được rồi, cứ làm như vậy!”

.

Qua một thời gian chuẩn bị, cửa hàng bánh kẹo của Trình Trì cũng khai trương, hắn không có gắn bảng hiệu, cũng không có tuyên truyền, chỉ là dưới ánh nắng ban mai, bắt đầu ngày đầu tiên trải qua cuộc sống làm ông chủ hàng kẹo.

Mà ngày đó, các thú nhân có khứu giác linh mẫn đều ngửi được một hương vị ngào ngạt mê người, mọi người phát hiện càng tới gần nơi Trình Trì ở thì hương vị kia càng đậm đà, mọi người lúc này mới nhớ tới, Al từng nói Lance mà hiện tại là Trình Trì muốn mở một cửa hàng bánh kẹo gì đó.

Mọi người tuy rằng trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không mất mũi tiến đến hỏi, chỉ là làm bộ vô ý đi ngang qua cửa nhà Trình Trì, sau đó nhanh chóng đảo qua đảo lại vài lần.

Trình Trì ngồi trước cửa sổ nhìn dáng vẻ của những thú nhân này, rõ ràng đã hiếu kỳ muốn chết, lại hết lần này tới lần khác làm bộ không thèm để ý đi qua đi lại, bị chọc đến cười thầm không ngớt.

Mọi người giả vờ không thèm để ý, nhưng bọn nhỏ cũng không có tự chủ tốt như vậy, một viên kẹo màu sắc sặc sỡ, còn có bánh bông lan tỏa ra hương vị ngọt ngào, có lực hấp dẫn thật lớn đối với bọn chúng.

Không bao lâu sau, trước cửa nhà Trình Trì đứng đầy trẻ con trông mong nhìn xung quanh, Trình Trì từ trong phòng mang ra vài thứ, thấy một đám trẻ đều chun chun cái mũi nhỏ, lắc lư cái đuôi nhỏ, nhẹ run cái lỗ tai nhỏ, trong mắt lộ ra thèm thuồng thì nhảy giật.

Bọn nhỏ thấy Trình Trì chạy ra, vô thức đều lui về sau một bước, nhìn Trình Trì không có ý xua đuổi bọn nó thì lại xông tới lần nữa.

Trong đó có một bé trai kháu khỉnh bụng bầy có hai cái tai tròn tròn vàng đen giao nhau, lắc lư cái đuôi dài đi lên đầu, hỏi thăm, “Xin hỏi, ngài ở đây bán cái gì?”

Trình Trì làm bộ không thấy được dáng vẻ nuột nước bọt của đứa bé này, nghiêm trang đáp, “Ta ở đây nha, bán là kẹo nha.”

Kẹo? Bọn nhỏ nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau thấy được ba chữ ‘Chưa nghe qua’.

Bé trai kia hỏi tiếp, “Kẹo có phải là trái cây tẩm đường? Giống như mật quả?”

Trình Trì nhin cười, lắc đầu, “Đương nhiên không phải, cái này ta làm ăn ngon hơn mật quả nhiều.”

“Nga, thật không?” Bé lại nuốt một ngụm nước bọt, kiên nhẫn hỏi thăm, “Vậy xin hỏi kẹo có vị thế nào?”

Trình Trì nổi lên ác tính, vẫn cứ nghiêm trang nói, “Mấy đứa mua nếm thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Nghe được cản tiền mua, trong mắt bọn nhỏ đều hiện lên một trận thất vọng, nhưng vẫn ở đó không tản đi.

Trình Trì rút cuộc nhin không nổi phì cười một tiếng, từ trong cửa sổ nhoài người ra, vỗ vỗ cái đầu tròn của bé trai vẫn hỏi mình nãy giờ, “Được rồi, hôm nay cửa hàng bánh kẹo khai trương ngày đầu tiên, thúc thúc mời mấy đứa ăn kẹo trái cây miễn phí nga!”

Trình Trì vừa thốt ra, bọn nhỏ đều sững sốt một chút, hơn nữa đứa bé kháu khỉnh khỏe mạnh kia tỏ ra không dám tin, hỏi, “Thật không?”

Trình Trì nghiêm túc gật đầu, nghiêm túc nói, “Nhưng mà phải xếp hàng, mỗi đứa chỉ có thể cầm một phần.”

Xác nhận xong, bọn nhỏ nhất thời bạo phát một trận hoan hô, sau đó ngoan ngoãn xếp một hàng dài trước cửa sổ nhà Trình Trì, sau lại dùng con mắt sáng lấp lánh nhìn Trình Trì.

Trình Trì cũng không dong dài, nhìn bọn nhỏ xếp hàng, bắt đầu lấy ra cái túi giấy nhỏ trước kia mua ở thị trấn Vaart, bắt đầu phân phát kẹo.

Trong mỗi túi Trình Trì đều cho vào năm viên kẹo và một cái bánh ngọt nhỏ, từng đứa trẻ nhận được túi đều rất lễ phép cảm ơn Trình Trì mới xoay người đi khỏi.

Hôm nay bản thân Trình Trì chỉ mang theo tâm tính khai trương để thử nghiệm, cho nên số lượng làm ra không quá nhiều, phát xong cho những đứa bé này cũng chỉ còn lại một chút.

Nhìn bọn nhỏ nhận được kẹo hưng phấn kéo bè kéo phái rồi đi, tâm tình của Trình Trì cũng rất tốt.

Đang chuẩn bị mang kẹo cất vào hộp tặng cho Al, khi Trình Trì xoay người mới phát hiện có một bé còn chưa đi, trong tay nó cũng không có túi kẹo, Trình Trì nghĩ đứa bé mặc yếm mang giày da nhỏ đang cắn ngón tay này là đến sau, vì vậy khom lưng lấy ra một túi kẹo đưa cho nó, vừa cười vừa nói, “Cầm đi, ăn ngon nga.”

Bé trai có chút do dự đi đến, dùng con mắt sáng như sao ngẩng đầu nhìn Trình Trì, rụt rè hỏi, “Xin hỏi, ngài là daddy của ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Xin hỏi, người là daddy của ta sao?”

Câu này mang theo tính trẻ con, khiến Trình Trì nguyên bản còn mang theo nụ cười đầy mặt liềm ngốc lảng tại chỗ.

Trình Trì lúc này mới chú ý tới, đứa trẻ này có hai cái lỗ tai nhỏ và cái đuôi nhỏ màu đen, còn có đôi mắt màu xanh sẫm giống như Claude, đây không phải là Ian, con của Claude và Lance sao?

Ian chăm chú nhìn Trình Trì, trong mắt lóe ra ánh sáng khát khao.

.

Lúc đầu, Claude nói cho Ian, daddy của nó thân thể không tốt, cho nên phải đợi thân thể của daddy tốt rồi mới có thể đi gặp, cho nên Ian tuy rằng rất muốn gặp daddy của mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời papa, ở nhà chờ daddy khỏe mạnh.

Ian chờ hoài chờ mãi, một ngày qua đi, ba ngày qua đi, bảy ngày qua đi, Ian cũng không đợi được ngày papa dẫn nó đi gặp daddy.

Trong bộ óc nhỏ của Ian tràn ngập hoài nghi, Barry gia gia không phải thầy thuốc giỏi nhất trong trấn sao, lần trước Jerome bướng bỉnh chạy vào rừng chơi bị dã thú cắn bị thương, Barry gia gia cũng trị bảy ngày là ổn rồi, vì sao daddy của mình lâu như vậy còn chưa có khỏe?

Ian bắt đầu hỏi papa daddy khi nào có thể khỏe lại, nhưng papa chỉ là xoa xoa đầu Ian, hỏi nó, sống với papa không tốt sao?

Tuy rằng papa là cười hỏi như vậy, nhưng Ian cảm thấy trong mắt papa hình như có mưa, một chút cũng không nhìn ra vui sướng, tuy rằng nó thực sự rất muốn rất muốn gặp daddy, nhưng nó cũng rất thương rất thương papa, cho nên Ian ôm cánh tay của papa, nhỏ giọng nói, “Ian chỉ cần papa, Ian muốn ở cùng papa suốt đời.”

Sau đó papa ôm lấy Ian, ôm nó thật lâu thật lâu.

Lại sau đó, Ian không còn nhắc đến chuyện muốn gặp daddy ở trước mặt papa nữa.

Cho đến hôm nay, papa mang giày da mà hần làm tới thị trấn Vaart, Ian bé bỏng đứng trong sân quan sát đàn kiến dọn nhà.

Sau đó nó bị tiếng nói cười của bọn trẻ xa xa truyền đến hấp dẫn, Ian bé bỏng chạy đến trước hàng rào, nó thấy Jerome dẫn theo vài đứa bạn nói nói cười cười đi tới gần nhà mình, trên tay bọn họ cầm một cái túi giấy nhỏ xinh xắn, Ian ngửi được một hương vị ngọt ngào dễ nghe.

Jerome thấy được Ian vịn hàng rào nhìn ra ngoài này, chớp mắt, nghênh ngang đi tới trước mặt Ian, “Này, Ian, người ở đây làm chi?”

Ian buông hàng rào ra, lui lại một bước, nhạ nhạ nói, “Ta không làm gì cả.”

Phía sau có một đứa trẻ mắt nhỏ dài đuôi lông xù cười quái dị nói, “Ian còn có thể làm gì, chắc chắn lại ngồi xỏm ở nơi nào xem đàn kiến dọn nhà, hần là một đồ ngốc chỉ biết ngồi nhìn con kiến!”

Đứa trẻ kia nói những lời này khiến bọn nhỏ cười vang, bọn chúng bắt đầu đứng thành một vòng tròn kêu lên, “Nga, Ian ngu ngốc, Ian là một đồ ngốc thích xem đàn kiến dọn nhà, Ian là đồ ngốc...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian đỏ bừng, quơ nắm tay gấp gáp nói, “Ta, ta mới không phải đồ ngốc!”

Nhưng tiếng kháng nghị rất nhỏ của Ian bị che khuất bởi tiếng cười của bọn nhỏ, bọn chúng không kiêng nể gì mà pha trò chọc Ian.

Jerome đứng một bên thấy Ian không duyên cớ cắn chặt môi, ngực có một trận phiền táo, rống lớn một câu, “Được rồi, đừng ồn ào!” Nói xong, nó cúi đầu mở túi giấy, từ bên trong lấy ra một viên kẹo đưa cho Ian, “Cho!”

Ian nhìn thoáng qua vẻ mặt kiên nhẫn của Jerome, lui về phía sau, đưa tay sau lưng, quật cường nói, “Ta không lấy.”

Không ngờ lại bị cự tuyệt, Jerome sùng sốt một chút, vươn tay muốn bắt Ian, “Tại sao người không lấy?”

Ian vẫn lắc đầu, “Papa nói không được tùy tiện lấy của người khác.”

Jerome cầm viên kẹo quơ quơ trước mặt Ian, “Người không lấy sao? Hôm nay trong trấn có một cửa hàng bánh kẹo mới mở, ông chủ tặng cho chúng ta mỗi người một túi kẹo, ăn ngon.”

Ian ngửi thấy hương vị mà kẹo tỏa ra, vô thức nuốt một ngụm nước bọt, nhưng vẫn lắc đầu.

Bị liên tiếp cự tuyệt, Jerome cũng nổi giận, oán hận đem kẹo thu về, “Hừ, không lấy thì thôi, người quả nhiên là đồ ngốc! Chúng ta đi!”

Bọn trẻ cười hi hi lại gọi một lần Ian ngu ngốc mới hi hi đi theo Jerome, đứa trẻ mắt hẹp dài đi sau cùng như cười như không liếc mắt nhìn Ian, cũng quay

đầu đi.

Ian lại một mình ngồi trong sân nhỏ, trong đầu không ngừng hiện lên hình dáng viên kẹo trong suốt trong tay Jerome, cuối cùng nó mấp máy miệng, mở cửa gỗ, đi đến cửa hàng bánh kẹo mà Jerome nói.

.

Khi Ian đi tới cửa hàng bánh kẹo, còn có một vài đứa trẻ nghe được tin tức chạy đến, đang xếp hàng chờ ông chủ đem kẹo cho vào túi giấy sau đó đưa cho bọn nó.

Ian xa xa nhìn thấy ông chủ đang cười âm áp cúi đầu nói chuyện với các bạn nhỏ thì ngại ngần cả người, bởi vì hắn có mái tóc đen mềm mại, Ian thủy chung nhớ rõ trước đây hỏi papa daddy có bộ dáng như thế nào, papa trả lời: daddy của Ian có một mái tóc đen mềm mại độc nhất vô nhị trần Topaz, hắn có nụ cười âm áp, còn có một đôi mắt biết cười.

Ian bỗng nhiên cảm thấy trong ngực có vật gì muốn nhảy ra ngoài, trước đây nó chưa từng có cảm giác như vậy.

Ian lại đến gần vài bước, nó nhìn nam tử có mái tóc đen kia cười tủm tỉm đem túi giấy đưa cho một bạn nhỏ, nó nhìn bạn nhỏ đó lễ phép cảm tạ hắn rồi rời khỏi.

Bọn nhỏ từng đứa rời đi, cuối cùng đứng trước cửa sổ của cửa hàng kẹo, chỉ còn có một mình Ian.

Ian khẩn trương cắn ngón tay, nó dăm dăm nhìn nam tử tóc đen cúi đầu thu dọn kẹo, sau đó nó thấy nam tử đó ngẩng đầu nhìn ra cửa, còn cười giờ cái túi giấy ra trước cửa sổ đưa cho mình.

Ian không thể ức chế hỏi ra câu hỏi kia, nó mong muốn nam tử kia cười nói ‘đúng vậy’ biết bao nhiêu.

Nhưng sau khi Ian hỏi ra câu hỏi kia, nụ cười âm áp của nam tử biến mất, hắn chỉ là mặt không biểu tình nhìn nó. Ian cảm thấy trong ngực có vật gì vỡ nát, khiến nó vô cùng khó chịu, loại cảm giác này, so với khi bạn chim nhỏ Bối Bối mà nó nuôi vĩnh viễn rời đi còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Ian nhịn xuống xung động muốn khóc, vươn tay tiếp nhận kẹo trong tay người kia, ngẩng đầu bày ra nụ cười đáng yêu nhất, nói với người không biểu tình kia, “Thì ra người không phải a, thật xin lỗi, tiên sinh, cảm ơn ngài tặng kẹo.”

Nó vội vàng xoay người, chạy đi.

Về đến nhà, Ian trốn dưới gầm bàn, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào hai chân, Ian khổ sở nghĩ, mình có lẽ là đồ ngốc, tùy tiện tiện lại hỏi người khác có phải daddy của mình hay không.

.

Trình Trì nhìn đứa trẻ kia, đôi mắt sáng sủa bởi vì trầm mặc mà trở nên âm trầm, nó cúi đầu, cái đuôi nhỏ phía sau cũng rũ xuống.

Sau đó nó vươn tay tiếp nhận kẹo từ tay mình, nỗ lực muốn bày ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng Trình Trì biết, đôi mắt nó đang khóc.

Trình Trì nhìn đứa trẻ nọ cố nén khóc nói xin lỗi với mình, sau đó cảm ơn, cuối cùng không quay đầu lại rồi hỏi đường nhìn của mình.

Trình Trì giờ tay muốn gọi nó lại, nhưng lý trí ngăn trở hắn, khi không còn thấy bóng lưng đáng thương của bé trai đó, Trình Trì thở dài một hơi, rầu rĩ thu dọn kẹo, đóng cửa sổ trở về phòng.

.

.

Khi Rebertine từ trong biển lớn đầu ra thì thấy gương mặt phiền muộn cực kỳ của Trình Trì.

Rebertine cười xấu xa dùng đuôi đập nhẹ vào mặt nước, khiến bọt nước vẩy lên tung tóe ướt sũng cả người Trình Trì.

Trình Trì cũng chỉ liếc mắt nhìn Rebertine, lau nước trên mặt, không nói gì, Rebertine lúc này mới cảm thấy mọi chuyện hình như không được nhỏ cho lắm.

Hắn búng người lên ngồi bên cạnh Trình Trì, khoác tay lên vai Trình Trì, “Anh em, chuyện gì vậy? Buồn bán không tốt a?”

Trình Trì lắc đầu, “Không phải.”

Rebertine không rõ, “Vậy người phiền muộn chuyện gì a?”

Trình Trì thở dài, rầu rĩ không vui nói, “Hôm nay ta gặp đứa trẻ kia.”

“Đứa nào ——” Vô thức tiếp lời, Rebertine nói được phân nửa mới phản ứng kịp, hỏi ngược, “Làm sao gặp được? Claude dẫn đến tìm người?”

Trình Trì lắc đầu, “Không, hôm nay ta phát kẹo cho bọn nhỏ trong trấn, sau đó nó đến, tất cả trẻ con đều đi hết, chỉ có mình nó đứng trước mặt ta. Lúc đó ta còn chưa kịp phản ứng, còn đưa kẹo cho nó, ai ngờ đứa trẻ đó hỏi một câu ‘Người là daddy của ta sao?’”

Rebertine chăm chú nghe, “Vậy người nói thế nào?”

Trình Trì có chút bất đắc dĩ, “Ta còn có thể nói thế nào a, nó nói ra lời này khiến ta đứng ngốc một chỗ, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.”

“Sau đó?” Rebertine cảm thấy không ổn.

“Ta vẫn không lên tiếng, bởi vì ta thật không biết nên nói gì, sau đó đứa bé đó cầm kẹo đi, trước khi đi còn xin lỗi ta, còn cảm ơn ta cho kẹo.” Trong lòng Trình Trì hiện tại có chút hối hận, “Người không thấy được đáng về của nó, rõ ràng rất muốn khóc còn phải buộc mình cười, người nói ta khi đó nên nói cái gì?!”

Rebertine mấp máy miệng vỗ vỗ vai Trình Trì, suy nghĩ rồi nói, “Chuyện này, cũng không thể nói người sai, dù sao đây cũng không phải trẻ con mà chúng ta thường gặp trên đường, nếu lúc đó người ừ một tiếng, sau này trách nhiệm sẽ to lớn.”

Trình Trì cúi đầu ảo não, “Ta biết, chỉ là cảm thấy có chút khó xử, nhưng hiện tại ta vừa nghĩ đến đáng về thất vọng của đứa trẻ đó, thì lòng ta lại đau.”

Rebertine chưa từng gặp chuyện như vậy, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể chăm chú nói, “Chuyện này, người phải thận trọng.”

Trình Trì bực mình nhặt lên một hòn đá nhỏ ném vào trong biển, khiến cho mặt biển gợn lên những con sóng lăn tăn.

.

Bởi vì tới thị trấn Vaart, gần khuya Claude mới về đến nhà, Ian có lẽ đã đi ngủ.

Khi cúi đầu, Claude ngây ngẩn, hẳn rõ ràng thấy, con ngoan tuy đã ngủ, nhưng trên hàng mi vẫn còn đọng giọt nước trong suốt, Claude bối rối không biết vì sao Ian lại khóc, xốc lên đệm giường muốn xem Ian có bị thương không, nhưng khi ánh mắt của Claude nhìn đến bàn tay nhỏ bé của Ian, liền ngây ngẩn.

Bởi vì hẳn thấy, một viên kẹo đang lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của nó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Từ ngày phát kẹo miễn phí, việc buôn bán của Trình Trì cũng chậm rãi có nguồn tiêu thụ.

Có vài gia trưởng không lay chuyển được lời năn nỉ của con mình, có khi là thú nhân thành niên muốn mua chút kẹo ăn thử, còn có khi là thú nhân tuổi trẻ chưa thành lập gia đình đến mua lấy lòng.

Buôn bán không phải quá náo nhiệt nhưng còn có thể bảo trì một lượng khách ổn định, Trình Trì rất thỏa mãn.

Hơn nữa đề nghị của Rebertine lúc trước xem ra quả thật là một ý kiến tuyệt vời, các nhân ngư trở thành khách hàng đặc lực nhất.

.

Nhân ngư từ nhỏ cẩn thận, ít cùng các loài trên đất liền tiếp xúc, bỏ qua Rebertine không nói, Debby trong mắt bọn họ, xem ra là một ngoại tộc, hẳn cư nhiên cùng thú nhân trên đất liền kết làm bè bạn, đây là một chuyện không thể tin nổi!

Sau đó, khi thăng quý con hư hỏng Rebertine tỉnh lại sau khi bị thương vì đánh nhau với nhân ngư giống đực khác, cũng trở thành một ngoại tộc giống như Debby, thường xuyên cùng nhau nổi lên mặt biển cùng thú nhân tán chuyện chơi đùa.

Trong biển lạnh buốt, đương nhiên, đối với các nhân ngư đòi đòi đều sinh sôi nảy nở trong biển mà nói, cho tới giờ, đó không là vấn đề, bọn họ đã quen ăn hải tảo thủy tảo, thỉnh thoảng ăn bong bóng cá, nhân hạ thì lại vây cùng một chỗ ca xướng, tới lui tuần tra, tất cả mọi người thừa nhận, tiếng ca của nhân ngư là giai điệu đẹp nhất thế gian này.

Sau đó, vào một ngày nào đó, cái tên Rebertine bỗng dưng trở nên kỳ kỳ quái quái kia, từ chỗ thú nhân mang đến một cái hộp đậy kín, mở ra thì mọi người phát hiện bên trong là những vật thể nhỏ nhỏ màu sắc rực rỡ, chúng nó đều tỏa ra hương vị tuyệt vời mà các nhân ngư cho tới bây giờ chưa từng ngửi qua.

Rebertine nhiệt tình chia sẻ quà mà hần được bạn thú nhân tặng, sau đó các nhân ngư kinh hi phát hiện, thì ra ngoại trừ hải tảo nhạt nhẽo vô vị này, ngoại trừ thịt cá, ngoại trừ bong bóng cá khó có được, thế giới này còn có thức ăn ngon như vậy, cuối cùng hầu như mọi nhân ngư đều thích vị ngọt ngào này.

Nhân ngư hào phóng khiến Trình Trì buôn bán lời đầy chậu đầy bát.

Trình Trì bên bờ biển đem hộp kẹo giao cho Rebertine, “Ngày mai ta lại đến đưa hàng cho người a.”

“Được rồi, biết rồi.” Rebertine gật đầu, lập tức lại nghĩ tới cái gì, hỏi, “Đứa trẻ kia, còn tìm tới người không?”

Trình Trì sừng sốt một chút, biểu tình rất phức tạp, nói không rõ là vui vẻ hay là mất mát, “Không có, chưa quay lại, có lẽ nó đang buồn.” Từ hôm Ian rời đi, trong đầu Trình Trì thỉnh thoảng sẽ đột nhiên nhớ đến cặp mắt từ sáng sủa trở nên âm đạm bi thương kia.

Nhìn Trình Trì như vậy, Rebertine có chút hối hận đã hỏi hần vấn đề này, cười ha ha nói, “Ta phải đi, hôm nay Debby còn có việc muốn cùng ta làm.”

Trình Trì gắng bắt bản thân bình tĩnh hơn, cười gật đầu, “Ừ, người ở trong nước nên cẩn thận.”

Lần trước Rebertine bơi quá nhanh, tông phải cá heo bơi trước mặt, lúc đó choáng váng như trời sập, con cá heo bị hần tông phải nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, bơi vòng quanh một chỗ.

“Ha, ta đã biết.” Không ngờ Trình Trì lại nhắc tới việc này, Rebertine đỏ mặt, bỏ lại câu nói đó, xoay người ẩn vào trong nước.

Trình Trì bật cười, nhìn Rebertine có phút quần bách hiếm hoi, lắc đầu xoay người đi về, dọc đường, Trình Trì cũng không quên chào hỏi các cư dân của trấn Topaz mà mình gặp phải trên đường, thiện ý của hần cũng nhận được sự đáp lại của cư dân.

.

Qua một thời gian tiếp xúc, thái độ của người trong trấn đối với Trình Trì cũng thân mật hơn rất nhiều, mọi người nghĩ, người gọi là Lance kia lại một lần nữa đổi tên mà sống, mà sau khi đổi tên thành Trình Trì, cũng thực sự thay đổi rất nhiều, hần trở nên hiền hòa, thân mật, rộng rãi.

Giống cái như vậy thì tất cả mọi người đều thích, tính cách trở nên thảo hỉ, cùng dung mạo sau khi từ thánh tuyến trở về càng thêm thanh tú nhu hòa, điều này làm cho Trình Trì mơ hồ gần trở thành người được yêu thích nhất thị trấn.

Trình Trì đi qua một góc đường, đang chuẩn bị quẹo vào, không xa nữa sẽ về đến nhà, thấy xa xa là một đám trẻ con trong trấn đang vây quanh trước cửa nhà mình nhao nhao ồn ào, không biết đang làm gì.

Đến gần chút nữa mới nghe được nội dung mà bọn trẻ đang lủi rủ.

“Này, Ian, tại sao người luôn chạy đến cửa hàng của Trình Trì tiên sinh nhìn lên hần?”

“Hừ, lên lên lút lút, hần nhất định là muốn trộm kẹo của Trình Trì tiên sinh!”

“Mới không phải, lần trước ta thấy Ian chạy đến trước mặt Trình Trì tiên sinh hỏi hần có phải daddy của mình hay không!”

Tiếng nói của bé trai có đôi mắt hẹp dài vừa dứt, bọn trẻ đều ồ lên, tiếng nói trở nên to hét mức có thể.

“Ian quả nhiên là đồ ngốc!”

“Đúng, tự nhiên tùy tiện hỏi người ta có phải daddy của hần hay không.”

“Trình Trì tiên sinh lúc đó bị hần làm cho sợ hãi.”

“Ta thấy hôm nay Trình Trì tiên sinh trẻ như vậy cũng không có mờ cửa, chắc chắn là phát hiện thằng nhóc hư hỏng Ian này nhìn lên hần, nghĩ muốn nhận hần làm daddy mới khổ não không muốn bán!”

“Đúng, chắc chắn là như vậy, Ian thực sự là đồ ngốc xấu xa!”

“Ta, ta không có, ta không phải đồ ngốc xấu xa...” Ian đỏ rần cả mặt, lắp bắp biện giải, nhưng lại càng khiến bọn trẻ tấn công mãnh liệt.

“Người chính là đồ ngốc xấu xa, chính người không có daddy nên muốn Trình Trì tiên sinh làm daddy của người, chắc chắn người thấy kẹo của Trình Trì tiên sinh ăn ngon, nếu như Trình Trì tiên sinh trở thành daddy của người, mỗi ngày người sẽ có kẹo ăn!”

“Đúng, chắc chắn là như vậy, Ian quả nhiên là đồ ngốc xấu xa!”

“Ian đúng là mơ mộng hão huyền!”

“Chúng ta đều có daddy, chỉ có Ian không có, Ian chắc chắn là nhạt được!”

“Úc úc úc, Ian là đồ nhật, Ian là đồ ngốc xấu xa, Ian ngu ngốc!” Bọn trẻ lại bắt đầu vây bắt Ian, xoay vòng không ngừng nói những lời này, Ian một mình đứng giữa có vẻ cô độc bất lực, nó không hề biện giải, chỉ là cúi đầu, mặc cho giọt nước mắt chảy dài, rơi xuống trên mặt đất.

Ian cảm thấy rất đau lòng, rất ủy khuất, nó thực sự không phải có ý xấu, nó cũng không phải ngu ngốc, nó càng không phải nhút nhát. Nó không muốn gây phiền não cho Trình Trì tiên sinh, nó chỉ bắt quạ nhìn không được nên trốn ở góc nhà lên lên nhìn Trình Trì tiên sinh, nhìn hắn ôn nhu nói, ầm ầm cười với người khác, có thể lên lên mơ tưởng rằng những điều này đều là dành cho mình, sau đó Ian lại cảm thấy rất hài lòng, rất khoái nhạc.

Hôm nay Ian lại tới đây, nhưng Trình Trì tiên sinh không có mở rộng cửa, có chút kỳ quái, nó một bên chờ một bên nghĩ về nguyên nhân vì sao Trình Trì tiên sinh không xuất hiện, là sinh bệnh sao? Hai dãy trẻ? Hay dọn đi nơi khác?

Nhưng đợi một hồi lâu, Trình Trì tiên sinh cũng không có xuất hiện, Ian có chút thất vọng quyết định quay về nhà, để buổi trưa lại đến xem, nhưng nó vừa xoay người, đã bị một đám bạn nhỏ chặn lại.

Ian không rõ, vì sao các bạn nhỏ này lại nghĩ như vậy, nó thực sự không có hư hỏng như bọn họ nói, Ian càng nghĩ càng ủy khuất, không thể dần được nước mắt, nó chỉ có thể cúi đầu rơi lệ, giống như làm vậy người khác sẽ không thấy mình đang khóc.

Ian cũng không biết mình khóc bao lâu, nó chỉ nghe được tiếng bọn trẻ pha trò trên chóc mình ngừng lại, một đôi giày da người lớn xuất hiện trước đôi mắt mờ mờ đầm nước mắt, sau đó nó lọt vào một vòng tay ầm ầm, đỉnh đầu vang lên âm thanh mà chính mình mong ngóng, “Ian bé bỏng của ta, daddy chỉ đi ra ngoài có chuyện, tại sao người lại khóc như con mèo lem luốc thế này?”

Ian không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn về phía người đang ôm lấy nó, gương mặt tràn đầy ý cười của Trình Trì xuất hiện trước mặt nó, Ian vô thức bật ra cái từ mà trong lòng nó mặc niệm cả nghìn lần, “Da, daddy...”

Trình Trì vẫn mang theo nụ cười như vậy, cúi đầu khẽ hôn lên cái trán Ian một chút, vươn tay quệt đi nước mắt trên mặt nó, “Bảo bối của ta, người làm sao vậy? Vì sao khóc thương tâm như vậy?”

Trình Trì giống như một cái chìa khóa, đem những ủy khuất thương tâm trong lòng Ian đều phóng ra, Ian nhìn đôi mắt ôn nhu của Trình Trì, mếu máo, bỏ nhào vào lòng Trình Trì khóc lớn, “Daddy, ta không phải đồ ngốc, ta cũng không phải có ý xấu, ta không phải... ô ô...”

Trình Trì ôm Ian đang khóc đến thắt cả ruột gan, trong mắt hiện lên một tia yêu thương, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, dỗ dành, “Đương nhiên, daddy đương nhiên biết Ian không phải đồ ngốc, cũng không phải kẻ xấu, Ian của ta là một hảo đứa trẻ thiện lương.”

Nghe được Trình Trì nói, Ian khóc đến càng thêm thảm thiết.

Mà đám trẻ kia, khi thấy một màn như vậy, đều lặng lẽ rút khỏi, trong lòng bọn chúng bỗng nhiên có một cảm giác khó chịu, bọn chúng cũng không hiểu vì sao lại có cảm giác này, nhưng lại nghĩ, hình như đã mất dũng khí như khi nói hùng hồn trước mặt Ian.

.

Trình Trì đem Ian đã khóc đến đầu vầng mắt hoa ôm vào lòng, tìm một chiếc khăn mặt giúp nó lau nước mắt, lại ôm nó vào lòng nhẹ nhàng lắc lư, chờ Ian ổn định cảm xúc.

Qua một hồi lâu, Ian mới ngừng khóc, trừng đôi mắt sưng đỏ nhìn Trình Trì đầm đẫm, như muốn đem đáng về của hắn ghi khắc thật sâu vào trong lòng.

Trình Trì chú ý tới ánh mắt sáng sủa của Ian, cười ra tiếng, “Tại sao nhìn ta như vậy?”

Ian cắn môi khóc thút thít hỏi, “Ngài thật là daddy của ta sao?”

Trình Trì không trả lời, chỉ hỏi, “Ian nghĩ ta là daddy của người sao?”

“Ta rất muốn như vậy.” Ian tựa trong lòng Trình Trì, gật đầu đáp, lại thấp giọng nói, “Nhưng, papa nói cho ta biết, daddy không bao giờ quay về nữa, hắn không thương ta.”

Nghe đáp án như vậy, Trình Trì sửng sốt, tiếp đó liền cảm thấy bó tay, Claude này cũng không nên quá mức trắng trợn thẳng thắn như vậy chứ, bé con nhỏ xiu như vậy mà nói daddy không thương nó, đây không phải là đâm con dao vào ngực của nó sao.

Trình Trì nghĩ nghĩ một lúc, lựa lời mà nói, “Không, không phải như thế, mỗi đứa trẻ đều là bảo bối mà papa và daddy thương yêu nhất, Ian cũng vậy.”

Sau khi Ian nghe nói xong, nhìn Trình Trì hỏi, “Vậy ngài là daddy của ta sao?”

Trình Trì nhìn thấy hai mắt của Ian còn ngập nước, cũng không cách nào hành xử theo lý trí, gật đầu, “Đương nhiên, ta là daddy của Ian.”

Đôi mắt của Ian lần nữa sáng lên, nó chun chun cái mũi nhỏ, cười toe toét, sau đó, vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng Trình Trì, nhỏ giọng nói, “Thật tốt, Ian cũng có daddy.”

Cảm nhận được chiếc áo ấm ấm nóng rực, Trình Trì cảm thấy viên mắt mình cũng có chút nóng lên, cúi đầu hôn lên tóc Ian, thấp giọng nói, “Xin lỗi bảo bối, ta để người đợi lâu rồi.”

Chương 10

Trình Trì giữ Ian ở lại nhà mình để ăn cơm trưa, Ian cũng rất ngoan ngoãn ăn sạch thức ăn mà Trình Trì dọn ra cho nó.

Buồng đĩa xuống xoa cái bụng nhỏ tròn vo như quả dưa hấu, Ian vẻ mặt thỏa mãn kiểm sùng bái nhìn Trình Trì nói, “Daddy làm bữa trưa ăn ngon thật ngon nga.”

Trình Trì cười búng búng cái mũi nhỏ của Ian, “Ăn ngon hả, ngon cỡ nào?”

Ian lấy tay làm động tác diễn tả sự vô cùng lớn, “So với ăn ngon như vậy thì còn ăn ngon hơn rất nhiều rất nhiều lần.”

Trình Trì bị dáng vẻ khoa trương của Ian chọc cười, vươn tay捏捏 mặt của ‘cái bánh bao nhỏ’ trước mặt mình, “Ian của chúng ta khích lệ khiến daddy phải đỏ cả mặt.”

Ian nghe xong rất nghiêm túc nói, “Ian nói đều là sự thực, Ian cho tới bây giờ cũng không nói dối.”

Trình Trì nghe xong, nỗ lực giả vờ rất nghiêm chỉnh nói, “Được rồi, có thể được bạn nhỏ Ian khích lệ, daddy của người cảm thấy vô cùng quang vinh.”

Ian cũng rất nghiêm túc dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vai Trình Trì, “Daddy phải tiếp tục nỗ lực.”

Trình Trì bị hành vi cấp trên động viên cấp dưới này của Ian khiến cho thiếu chút nữa cười phá lên, cố nín cười dọn dẹp khay đĩa, “Được rồi, cơm nước xong không nên ngồi yên một chỗ nga, bằng không sẽ biến thành bé mập đó, Ian có thể ra vườn hoa sau nhà dạo chơi một lúc, đợi daddy dọn dẹp xong những thứ này sẽ ra đó tìm Ian có được không?”

Ian ngoan ngoãn gật đầu, bò xuống ghế, vươn tay móc ghế với Trình Trì, “Daddy người phải ra nhanh nhanh nga.”

Trình Trì xoa xoa mái tóc gọn sóng của Ian, đồng ý.

Trình Trì nhìn theo bóng lưng Ian đang vui vẻ lác lác cái đuôi đen nhỏ, nhin không được thờ dài một hơi.

Kết quả trở nên thế này, hoàn toàn vượt qua dự đoán ban đầu của Trình Trì, hắn chỉ muốn ở lại thôn trấn nhỏ này mà sống một cách bình yên, nhưng lại không muốn sản sinh gút mắc gì với hai cha con Claude, cho nên hắn dọn ra khỏi nhà của Lance, thường ngày muốn đi đâu đều tận lực đi đường vòng tránh xa nhà của Claude.

Nhưng, cho tới hôm nay, khi Trình Trì thấy Ian khóc một mình giữa đám trẻ, chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, khoảnh khắc ấy hắn đã biết, hắn vẫn không thể tách ra được.

Cho nên đến giờ phút này, Trình Trì mới hạ quyết tâm, nếu không thể tránh khỏi vậy thì tích cực đối mặt đi.

.

Dọn dẹp xong xuôi, Trình Trì chạy ra vườn hoa sau nhà, Ian đang kinh ngạc nhìn hoa hoa thảo thảo trong vườn, thấy Trình Trì đi tới, Ian chạy từ từ rồi bỏ nhào lên người Trình Trì, “Daddy, hoa viên của người thật đẹp.”

Trình Trì ôm lấy nó, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thật không, Ian có thể tự do đến đây chơi đùa nga.”

Bởi vì động tác của Trình Trì mà khuôn mặt nhỏ của Ian hơi đỏ lên, nhưng vẫn thật cao hứng hỏi, “Thật sao?”

Trình Trì khẳng định nói, “Đương nhiên, daddy sẽ không lừa Ian.”

Trên gương mặt của Ian lại xuất hiện nụ cười xán lạn.

Trình Trì ôm lấy Ian giới thiệu cho nó tên của những loại cây này, Ian có vẻ rất hứng thú, chăm chú lắng nghe, nhưng không bao lâu sau, Ian bắt đầu dụi mắt, ngáp nhẹ một cái.

Trình Trì dừng bước, nhẹ giọng hỏi, “Ian muốn ngủ trưa sao?”

Ian gật đầu, lại ngáp một cái, khóe mắt ứa ra nước mắt nhòe nhòe.

Trình Trì ôm Ian xoay người đi vào nhà, “Vậy Ian cùng daddy ngủ trưa có được không?”

Ian nghe được Trình Trì nói, lại lên tinh thần, có chút chờ mong lại có chút rụt rè hỏi, “Daddy cùng Ian ngủ?”

Trình Trì cười búng búng cái trán nó, “Đương nhiên, Ian không muốn cùng daddy ngủ sao?”

Ian vội vã gật đầu, gấp gấp nói, “Ian đương nhiên muốn cùng daddy ngủ.” Nói xong, biểu tình có chút buồn bã, “Trước đây khi papa ôm ta đi ngang qua nhà Jerome, Ian thấy Jerome được daddy của hần ôm nằm trên ghế dựa ở trong sân phơi nắng...”

Ian chưa nói xong thì Trình Trì đã biết nó muốn gì rồi, Ian lúc đó không biết có bao nhiêu ước ao lại có bao nhiêu mơ mộng chính mình cũng được daddy ôm nằm trong sân phơi nắng.

Trình Trì ôm Ian chặt thêm một chút, muốn mở miệng nói chuyện nào đó an ủi nó, nhưng Ian lại vui đầu vào cổ hần, có chút vui vẻ lại có chút đắc ý nói, “Bây giờ Ian đã có daddy, Ian cũng có thể bảo daddy ôm Ian cùng nhau ngủ, Ian mới không hâm mộ Jerome, daddy của Ian tốt hơn daddy của hần, làm thức ăn ngon hơn daddy của hần, daddy của Ian làm kẹo ngon nhất thế giới, daddy của Ian là daddy tốt nhất trên đời này.”

Trình Trì bị mấy câu miêu tả ‘daddy của Ian’ khiến cho dở khóc dở cười, đồng thời trong lòng lại trào lên một vị chua, cúi đầu áp má mình vào má Ian, nhẹ giọng nói, “Bởi vì daddy có bảo bối ngoan nhất trên đời, cho nên daddy mới có thể nỗ lực trở thành daddy tốt nhất trên đời.”

Ian ôm sát cái cổ Trình Trì, không nói gì.

Cùng Ian nằm trên giường, Trình Trì nhẹ nhàng vỗ vỗ Ian ngâm nga từng điệu hát dân gian dỗ nó tiến vào mộng đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian ngủ đến đồ bùng, nó dựa sát vào Trình Trì, bàn tay nhỏ nhắn còn không quên nắm lấy góc áo của Trình Trì, như đang sợ nếu như không nắm chặt, daddy mà nó vất vả tìm được sẽ không gặp.

.

Trình Trì chống đầu nhìn Ian ngủ say, không khỏi nghĩ đến những đứa trẻ đã khi dễ Ian.

Trẻ con, là sinh vật mâu thuẫn nhất trên thế gian này, bọn chúng là hồn nhiên nhất, cũng là tàn nhẫn nhất.

Bọn chúng quá hồn nhiên lại không nhận thức được sự hiểm ác đáng sợ trên đời, còn giống như tờ giấy trắng không có hình vẽ hoặc bất kỳ màu sắc nào, thế giới của bọn chúng tất cả đều là tốt đẹp.

Nhưng bọn chúng cũng có thể dùng biểu tình hồn nhiên nhất đi làm chuyện tàn nhẫn nhất, bởi vì trong mắt bọn chúng, đó bất quá chỉ là một trò chơi mà thôi, bọn chúng sẽ không nghĩ đến mặt trái là đúng hay sai.

Tựa như những đứa trẻ dùng lời nói tàn nhẫn thương tổn Ian này, bọn chúng chẳng qua chỉ là xuất phát từ một loại tâm lý cộng đồng nên bài xích Ian, bọn chúng không nhìn thấy khổ sở và thương tâm của Ian, bọn chúng chỉ cảm thấy Ian là khác loài, bọn chúng hầu như vô thức làm ra hành vi hư hỏng này.

Đối mặt với tình huống này, Trình Trì hiểu không thể trực tiếp tìm lũ trẻ này tính sổ, như vậy chỉ biết kích thích tâm lý phản nghịch của bọn chúng mà thôi.

Đến tốt cùng nên làm thế nào, Trình Trì còn phải bình tĩnh mà ngẫm lại, tập trung mà ngẫm lại.

.

Khi Trình Trì bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, hần mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác, chính mình cũng đang ngủ.

Trình Trì vô thức nhìn thoáng qua Ian bên người, cũng may, Ian đang ngủ say, Trình Trì cúi đầu hôn lên cái trán nó, cẩn thận xóc lên tấm đệm da, xuống giường, đi xuống lầu mở cửa.

Đứng trước cửa chính là Claude khô khan, hần nhìn biểu tình biếng nhác sau khi ngủ dậy của Trình Trì, sừng sốt một chút, sau đó cố gắng đem bỏ sau đầu nhìn nơi khác, “Xin hỏi, Ian đang ở đây phải không?”

Phát hiện điểm không thích hợp, Trình Trì cấp tốc cúi đầu chỉnh lý quần áo bởi vì giấc ngủ trưa mà có vẻ xóc xếch, gấp đầu nói, “Đúng vậy, người muốn vào trong không?”

Claude lắc đầu, “Không cần, xin hãy gọi Ian ra, nó nên về nhà.”

Trình Trì thấy Claude mặt không có biểu tình gì, cũng lạnh lùng nhìn hần, “Ta nghĩ, chúng ta cần nói chuyện, về ta, về Lance, về Ian.” Nói xong câu đó, Trình Trì liền xoay người đi vào phòng khách, hần chắc chắn Claude sẽ theo vào.

Mà thực sự cũng giống như Trình Trì nghĩ, Claude nhìn bóng lưng dứt khoát của Trình Trì, mấp máy miệng nhắc chân tiến vào.

.

Trình Trì đưa Claude đến vườn hoa sau nhà, đưa cho hần một ly nước trong, sau đó mới mở miệng nói, “Hôm nay, ta nhìn thấy Ian bị một đám trẻ con

bất nạt, sau đó, ta nói với nó, ta là daddy của nó.”

Nghe được Trình Trì nói, Claude chấn động, ngẩng đầu nhìn Trình Trì vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh trước mặt, há mồm, cuối cùng chỉ nói ra một chữ ‘ngươi’ rồi nín bật.

Trình Trì cười lạnh một tiếng, “Ngươi cái gì, đây chẳng phải là điều ngươi muốn sao? Ngươi luôn luôn nhận định ta là Lance, Ian không phải là con của Lance sao, ta thừa nhận ta là daddy của nó không phải thuận theo ý của ngươi sao?”

“Ta không có ý này!” Claude xiết chặt hai nắm tay hoặc mắt lên, thần tình kích động phản bác.

Trình Trì bất mãn trừng mắt liếc Claude, “Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì, thằng nhỏ còn đang ngủ, ngươi đừng đánh thức nó.”

Bị Trình Trì mắng cho một câu, hai tay Claude càng nắm chặt, một lát mới ngồi lại chỗ cũ.

Lúc này Trình Trì mới nói tiếp, “Thật ra ta không hiểu ngươi, ngươi không chịu tiếp thu sự thực ta không phải là Lance, nhưng ngươi lại nói với con của mình rằng daddy của nó không bao giờ trở về, không cần nó nữa. Ngươi có nghĩ tới, sự thực tàn khốc thế này sẽ mang đến cho nó rất nhiều thương tổn hay không?”

Claude không lên tiếng, nhưng trong mắt lại hiện lên nét thống khổ.

Trình Trì thở dài một hơi, “Ta biết, ngươi đã xác định ta không phải Lance, ta không biết vì sao ngươi cứ lảng tránh hiện thực này, nhưng ta chỉ muốn nói một câu, trẻ con là vô tội. Ian là một đứa bé đáng yêu, ta rất thích nó, ta không muốn thấy nó có thêm bất luận thương tổn gì, cho nên ta rất mạo muội nói với nó ta là daddy của nó, chỉ mong rằng nó có thể giống những đứa trẻ khác hạnh phúc mà khôn lớn, ta nguyện ý dành cho nó sự quan tâm và bảo vệ. Đương nhiên, tất cả những điều này ta cần sự đồng ý của ngươi, ta không có ý gì đâu, chỉ vì Ian mà thôi, ngươi nghĩ sao?”

Claude trầm mặc thật lâu, cuối cùng mở miệng nói, “Ta không có ý kiến, ta rất cảm kích những việc mà hôm nay ngươi đã làm, nỗ lực của ngươi đối với Ian, ta đều ghi khắc trong lòng. Tất cả trước đây, là ta sai, ta xin lỗi ngươi, xin lỗi.”

Trình Trì nhìn khuôn mặt vô cảm của Claude, không nói gì, chỉ cùng hắn thảo luận về những gì sau này Ian hỏi thì hai người phải thống nhất trả lời, sau khi Claude đồng ý cho Ian ở lại đây một đêm, Trình Trì rất khách khí tiễn hắn ra cửa.

Ngày hôm đó, Claude vuốt ve mai tín bội thuộc về Lance, ngồi trong phòng cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Ngươi yêu ta không? Không, ngươi không yêu ta, nếu ngươi yêu ta thì sẽ không cam chịu cuộc sống tầm thường mà thờ ơ với những điều ta nói.”

“Ngươi biết không, ta đã hết chịu nổi những ngày tháng khô khan vô vị trong quá khứ, đó căn bản không phải cuộc sống mà ta muốn, ngươi hiểu rõ, nhưng cứ giả vờ không biết!”

“Ta truy cầu thứ ta muốn thì có cái gì sai? Ta muốn ngươi đến, ngươi không đến, bây giờ tự ta đến, ngươi có tư cách gì quản ta? Ta cũng có quyền truy cầu mộng tưởng của mình!”

“Ta không nợ ngươi, Claude, tuy rằng ta lợi dụng ngươi, nhưng ta đã sinh con cho ngươi, ta cùng ngươi vượt qua thời khắc gian nan nhất, ta lấy nỗ lực của mình đổi bằng thù lao, chúng ta chẳng hề nợ gì nhau.”

“Ngươi đi đi, Claude, ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa, ta chờ mong một ngày có thể tháo xuống mai tín bội này.”

.

Là ai, ai nói ra những lời như vậy?

Là ai, ai lộ ra vẻ mặt oán độc như vậy?

Là ai, ai dùng đôi mắt như cười như không đó, trào phúng nhìn tất cả?

.

Đêm khuya, Claude nằm trên giường giật mình thức tỉnh từ trong mộng, hần cau mày, dùng hai tay chà xát mặt mình, cảnh trong mơ vừa rồi lại hiện lên rõ ràng trong óc.

Claude nghĩ tới, là Lance, là lần cuối cùng hắn nhìn thấy Lance, Lance đã nói với hắn, mà cách Lance không xa, thanh niên ăn mặc đẹp đẽ quý giá kia, bốn cột nhìn tất cả.

Claude lắc đầu, xuống giường muốn mau chân đi xem Ian có đập đệm da xuống hay không, thẳng đến khi thấy chiếc giường trống không, hắn mới phản ứng được, hôm nay Ian không có ở nhà, nó đang ở nhà Trình Tri.

Đúng, là Trình Tri, không phải Lance.

Tuy rằng hắn cũng có mái tóc đen mềm mại, nụ cười ấm áp, còn có cặp mắt mang cười, nhưng Claude rất rõ ràng, hắn không phải Lance. Bởi vì những lời này là Claude vì muốn cho Ian có một tưởng tượng đẹp mà miêu tả ra, Lance chân chính cho tới bây giờ cũng không thể là như vậy.

Lance mặc dù có mái tóc đen mềm, nhưng hắn chẳng bao giờ có nụ cười ấm áp, trong mắt hắn luôn mang theo rất nhiều tính toán, tâm của hắn quá lớn, lớn đến nỗi Mặt Thác trần không thể chứa nổi hắn.

Trước đây Claude nghĩ không rõ, hắn đã đem tất cả những gì mình có thể cho, đều dành cho Lance, vì sao hắn lại muốn rời đi.

Cho đến một ngày, Claude mới rõ ràng, thì ra thứ mà chính mình trân quý, trong mắt Lance lại không đáng một đồng, mà thứ mình muốn vứt sang một bên, mới là mục tiêu mà Lance hướng tới.

Từ đầu tới cuối, Claude đều đã đoán sai, hiểu sai, tặng sai.

Claude muốn một gia đình hoàn chỉnh, đây là mộng tưởng từ khi hắn nhận thức được sự đời.

.

Từ nhỏ, Claude đã cùng daddy Bonnie sống nương tựa lẫn nhau, hắn chưa được gặp papa mình, hắn dựa vào tiền bán giày da do Bonnie chế tác mà lớn lên.

Không có người để nương tựa, luôn luôn có vẻ yếu đuối và gian nan, nhưng dù thân thể không khỏe, Bonnie vẫn tự mình cố gắng hết sức nuôi Claude không lo cơm áo mà trưởng thành.

Claude cũng thương daddy hắn, tuy rằng Bonnie rất trầm mặc, thường hay đầy tâm sự ngồi bên cửa sổ mà dờ ra, cũng không thường nói chuyện với Claude, nhưng hắn có thể từ trong mắt Bonnie thấy được sự quan ái thật tình.

Đặc thù của gia đình khiến Claude sớm bỏ đi tính trẻ con, hắn dốc sức giúp đỡ Bonnie làm những chuyện trong khả năng của mình. Trong lúc những đứa trẻ khác còn đang được papa cùng daddy yêu thương mà vô tư chơi đùa, hắn đã học được chế củi, học làm thịt nướng, học được tìm Barry xem bệnh khi daddy mình không khỏe, đồng thời sắc thuốc bưng đến trước giường cho Bonnie.

Claude cũng không cảm thấy như vậy là khổ cực, hắn cho rằng một cuộc sống không có papa, chính mình nên giống như một giống đực đã thành niên gánh vác trách nhiệm gia đình.

Claude luôn luôn mong muốn chính mình có thể mau chóng lớn lên, sau khi lớn hắn có thể đi săn, Bonnie sẽ không cần mỗi ngày đều khổ cực làm giày da, ngay cả lúc sinh bệnh cũng không thể an ổn mà nghỉ ngơi, hắn cũng có thể dẫn Bonnie đi du ngoạn, Claude cho rằng công tác nặng nề mỗi ngày là nguyên nhân khiến cho Bonnie có vẻ càng suy yếu.

Từ đầu đến cuối, Claude vẫn không hỏi Bonnie về papa mình, trực giác cho hắn biết Bonnie sẽ không muốn nghe đến những điều này, nếu như hắn hỏi, Bonnie khẳng định sẽ nói, nhưng hắn sẽ không vui. Claude chưa bao giờ làm chuyện khiến Bonnie không vui.

Nhưng Claude không hỏi, không có nghĩ là hắn không muốn có papa, có một lần Claude đi tìm bạn cùng nhóm là Rupert thì, hắn thấy papa Sam của Rupert hát hắn lên cao rồi ôm lấy, Rupert hưng phấn cười chói tai, Claude đứng ở góc đường tình tường cảm nhận được sự đố kỵ cùng ước ao trong lòng.

Lúc đó Claude chỉ lén lút rời đi, hắn biết nếu như Sam thấy hắn, cũng sẽ cùng hắn chơi đùa như vậy, nhưng Claude không muốn, bởi vì đó không phải papa của hắn.

Sớm trưởng thành, Claude được người bên ngoài xem như là một đứa trẻ hiểu chuyện lại ôn trọng, chỉ có chính hắn mới biết được khát vọng và tự ti trong lòng mình.

Claude thường trầm mặc khi nghe nhóm bạn đàm luận về những đồ chơi thú vị mà papa bọn họ lấy về từ trong rừng, daddy của bọn họ lại chế biến cho bọn họ thịt nướng tươi ngon, hắn im lặng nghe nhóm bạn hăng hái thảo luận, đồng thời kiệt lực ăn giấu sự ước ao trong ánh mắt.

Sau đó, Claude dần dần không cùng nhóm bạn ra ngoài chơi đùa nữa, bấy lâu sau, mọi người kéo bè kéo phái đi chơi cũng quên gọi hắn, cuối cùng, bạn của Claude chỉ còn mỗi Rupert nhiệt tình chất phác.

Nhìn thấy những gia đình bình thường nhưng ấm áp trong trần, Claude bé bỏng chôn sâu một nguyện vọng trong lòng, hắn muốn có một gia đình, một gia đình nguyên vẹn và hạnh phúc.

Tùng thú nhân giống đực, lúc mười sáu tuổi đều phải cử hành nghi thức trưởng thành, trước đó bọn họ phải vào rừng để tiến hành thí luyện, chứng minh bọn họ đã trở nên dũng mãnh cường tráng, có thể nuôi sống bạn lữ tương lai của mình, có thể bảo hộ gia đình.

Sau khi thí luyện qua đi, trưởng trấn sẽ thỉnh tộc trưởng đức cao vọng trọng đến, vì bọn họ cử hành nghi thức, đồng thời cấp cho họ một khối mặc ngọc, đó cũng là lễ vật mà sau này bọn họ tặng cho bạn lữ của mình.

Giống cái không có năng lực chiến đấu, rất dễ bị thú dữ xà trùng công kích, mà hương vị do mặc ngọc phát ra cũng khiến lũ xà trùng này kiêng kỵ, giống đực đưa cho bọn họ khối mặc ngọc được khắc thành tín bội mà họ vượt qua sinh tử mới có, đưa cho giống cái để biểu đạt hứa hẹn rằng bọn họ sẽ bảo vệ giống cái mà họ kết làm bạn lữ.

Nguyên nhân là vì thí luyện tàn khốc, cho nên thú nhân thành niên sẽ từ khi hài tử của mình còn nhỏ, bắt đầu chú ý dạy bọn nó kỹ thuật săn bắt, để tăng thêm một phần năng lực giúp chúng có thể từ rừng rậm đi ra trong tương lai.

Mà Claude không có papa, kỹ thuật săn bắt của hắn theo Sam mà học được, nhưng đó cũng không phải phương pháp tốt nhất, bởi vì thú nhân bất đồng chủng loại sẽ có phương pháp đi săn của chính bọn họ.

Hình thú của Sam và Rupert là sư tử, mà Claude là báo, phương pháp đi săn của sư tử không thích hợp với loài báo, cho nên đa phần là do Claude tự mình lĩnh hội được.

Claude hiểu rất rõ, nếu như hắn không đủ năng lực mà xông vào rừng rậm sẽ có kết quả gì, nhưng vì Bonnie, vì nguyện vọng, hắn phải sống sót, đi ra khỏi khu rừng.

Claude đem tất cả thời gian nhàn hạ đều dùng để tập luyện, không ngừng tìm tòi tổng kết phương pháp đi săn chân chính thuộc về mình, không ngừng đối đầu với dã thú do Sam bắt tới cho hắn tập luyện.

Mỗi một lần luận luyện kết thúc đều sức cùng lực kiệt, đầy mình mồ hôi cùng vết thương, nhưng Claude chưa từng kêu khổ hay than mệt, vì không để Bonnie lo lắng, hắn còn cẩn thận tỉ mỉ tắm rửa sạch bên dòng suối mới đi về nhà.

Nhưng, bởi vì mệt mỏi mà mỗi ngày đều ngủ thật say, Claude vĩnh viễn không biết, mỗi buổi tối, Bonnie sẽ chống đỡ thân thể suy yếu ngồi bên giường hắn kiểm tra từng vết thương, trong mắt tràn đầy yêu thương cùng tự trách.

Ngày Claude tiến hành thí luyện, Bonnie nhờ sự trợ giúp của papa và daddy của Rupert, cũng đi vào rừng.

Trải qua thời gian chờ đợi dần vật, hắn thấy được nhi tử đã trở nên cao to của mình, đầy người đều là máu, toàn thân đều là vết thương từ trong rừng đi ra, đối với mình nở một nụ cười suy yếu nhưng xán lạn.

Có được mặc ngọc, Claude vẫn không sót ruột tim bạn lữ, hắn bắt đầu tiếp nhận trọng trách nuôi gia đình, yêu cầu Bonnie hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thân thể.

Claude mỗi ngày đều bận rộn, không chú ý tới Bonnie vốn không thường hay nói chuyện lại càng trầm mặc, thời gian ngồi chờ ngày càng dài, chỉ là thỉnh thoảng nhắc thấy được ánh mắt của Bonnie nhìn chằm chằm mình không kịp thu hồi, Claude cảm thấy Bonnie hình như thông qua hình ảnh của mình mà nghĩ đến một người nào đó, đợi đến khi Claude nhìn kỹ lại thì Bonnie đã kịp quay đầu.

Biến cố luôn luôn đột nhiên xuất hiện, lúc Claude nghe được tin Bonnie tại rừng rậm bị dã thú tập kích, đầu óc hắn trở nên trống rỗng, nhờ có Rupert bên cạnh nhanh tay đỡ lấy nếu không hắn đã ngã xuống.

Cổ nện khủng hoảng trong lòng chạy tới nhà Barry, Claude thấy được Bonnie lông tóc vô thương chỉ bị kinh hách, cùng Lance về mặt tái nhợt, trên lưng có vết thương dữ tợn không gì sánh được.

Sự tình nhờ vậy phát triển thuận lợi, ân nhân cứu daddy của hắn, giống cái xinh đẹp mà ôn nhu, trò chuyện thân mật, mỉm cười mang theo chút ngượng ngùng, còn có chút tình ý xấu hổ nhưng kiên định trong ánh mắt, tất cả đều khiến thế giới trống rỗng của Claude bỗng nhiên rung động.

Ngày đó khi ưng thuận lời hứa ký hạ khế ước, Claude nghĩ cuộc đời của hắn đã bắt đầu một giai đoạn mới, hắn sẽ dốc hết toàn lực che chở cho hạnh phúc này.

.

Nhưng khởi đầu thoát nhìn tốt đẹp như vậy, vì sao lại có kết cục này? Là bắt đầu từ sau khi Lance hạ sinh lan đã nói ra những lời vô ý nhưng có hàm nghĩa khác, hay là bắt đầu từ khi Bonnie nói rõ tất cả chân tướng với mình trước lúc rời khỏi thế gian này, là bắt đầu từ khi Lance càng ngày càng ít tươi cười, hay là từ khi hắn vô ý miêu tả về sự phồn hoa của thành Lodan mà bắt đầu?

Claude không thể xác định, nhưng quay đầu lại nhìn, dấu chân ngựa đã in đầy khắp chốn.

Nhìn Lance gây sự, Claude vẫn tưởng sự ra đi của người thân mang đến cho hắn đã kích quá lớn, cho nên Claude dịu dàng trấn an Lance, nỗ lực săn bắt càng nhiều con mồi, kể cho hắn nghe những chuyện vui mà mình nghe được từ Rupert hoặc gặp phải trong rừng.

Claude cho rằng cứ cố gắng thì sẽ có kết quả tốt, Lance cũng không hề cùng mình khắc khẩu, hắn dần dần trở nên an tĩnh, bắt đầu lo lắng vết sẹo trên lưng mình, không ngừng hỏi Claude hắn có xấu xí hay không.

Claude mỗi lần được hỏi là mỗi lần phủ nhận, trấn an.

Sau đó, một ngày không hề báo trước, Claude từ rừng rậm trở về phát hiện Lance mất tích, lưu cho hắn Ian đã khóc đến khàn giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã tím tái, cùng một mảnh giấy nhắn tin.

Claude ôm Ian, nhìn mảnh giấy, nửa ngày không nói nên lời.

Một lần rồi lại một lần, tìm kiếm trong vô vọng, ngày lúc Claude nghĩ nơi không có khả năng nhất là thành Lodan, thì lại lần nữa nhìn thấy Lance quần áo hoa lệ, hắn đã hiểu, tất cả những gì mình làm trước đây đều là một trò cười.

Claude mặt không biểu tình nghe Lance chỉ trích chính mình, nghe hắn oán giận, nghe hắn biện giải cho hành vi ích kỷ của mình, nhìn đến nét phiền chán cùng căm hận khi Lance nghe hắn nhắc đến Ian, hắn cảm thấy, gương mặt mỹ lệ đó so với loài hoa ăn thịt trong rừng rậm còn xấu xí hơn.

Trong lòng dâng lên một cỗ phần nộ, Claude cự tuyệt yêu cầu giải trừ khế ước của Lance, hắn không hề liếc mắt nhìn Lance, cũng không để ý đến thanh niên áp quần đẹp đẽ bên cạnh nhìn mình với ánh mắt trào phúng, xoay người rời khỏi thành Lodan trở về Mạt Thác trấn, bắt đầu cuộc sống tự mình nuôi nấng Ian.

Cuộc sống nhợt nhạt và vô vị cứ kéo dài như vậy cho tới khi Trình Trì đến, đúng vậy, Claude ngay từ đầu đã biết Trình Trì không phải Lance, nhưng hắn vẫn không muốn đối mặt với sự thực này, hắn không muốn đối mặt với chuyện Lance đã chết, không muốn đối mặt với hiện thực lệch lạc mà năm xưa hằng nỗ lực tìm kiếm, hắn lừa mình dối người, nghĩ rằng chỉ cần không thừa nhận, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Nhưng thời gian trôi qua, Claude không thể tiếp tục lãng tránh sự thực này, hắn bắt đầu nghĩ lại, bỏ qua quá khứ, bắt đầu tự hỏi, yêu là gì?

Claude cũng không như lời Lance nói rằng mình không yêu hắn, nếu năm đó không yêu, làm sao có thể cùng hắn kết hợp, làm sao lại hết lần này tới lần khác đi tìm hắn, làm sao sẽ trước mặt thanh niên kia tại thành Lodan ăn nói khép nép cầu xin hắn trở về.

Chỉ là, Lance mang đến cho hắn thương tổn quá sâu, vạch trần chân tướng tàn khốc, tình ái ngây ngô đầu đời dần theo thời gian cùng thương tổn mà hầu như tiêu tan toàn bộ.

Claude trưởng thành sớm, số phận không ngừng trêu ngươi hắn, hắn vẫn cứng cỏi nhờ vào những lời chỉ bảo nhiều ít của người ngoài mà đối mặt, nhưng sự tình này, ai cũng không thể hỗ trợ.

Yêu biến thành hận, oán hận nhờ thời gian mài giũa trở thành chấp nhất, chấp nhất như sương mù dày đặc khi một lần nữa hắn nhìn thấy gương mặt tương tự như Lance đã lan tràn, Claude cứ như vậy mà mất đi phương hướng, bước bình lừa mình dối người tự cứu vớt chính mình, an ủi chính mình.

Hồi tưởng lại quá khứ, hồi tưởng lại buổi chiều nay thừa nhận Trình Trì không phải Lance, thành khẩn xin lỗi hắn, thì có cảm giác trong lòng trút được một gánh nặng, Claude lơ mơ hiểu ra chút gì đó, lĩnh ngộ chút gì đó, nhìn bầu trời càng lúc càng hừng lên ngoài cửa sổ, Claude cảm thấy trong ***g ngực hình như cũng được chiếu rọi vào một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Dựa theo thỏa thuận với Claude, Ian ban ngày ở nhà Trình Trì, buổi chiều Claude sẽ đón nó về.

Bởi vì biết mình có daddy, Ian mỗi ngày đều như một chú chim nhỏ hạnh phúc, vốn ban đầu còn mang theo vẻ rụt rè, cũng đã tan biến không gặp, nó bắt đầu giống như một đứa trẻ bình thường làm nũng nô đùa với Trình Trì, giống như một cái đuôi nhỏ, Trình Trì đi đâu thì Ian theo đó.

Trong mắt Ian, nhà của Trình Trì giống như thiên đường, có kẹo ngon, có vườn hoa đẹp thật đẹp, còn có cái ôm ấm áp của daddy.

Trình Trì tựa ở cạnh cửa nhìn Ian vẽ mặt tập trung rón ra rón rén muốn lao đến bắt chú bướm đậu trên đóa hoa, chiếc đuôi bởi vì khấn trương mà buông thẳng, hai cái tai nhỏ nhỏ thường thường run rẩy một chút, đi tới cự ly mà nó nghĩ đã đủ gần, nó ngừng lại, sau đó bỏ nhào tới.

Trình Trì vui vẻ nhìn chú bướm uyển chuyển tránh thoát ‘móng vuốt’ của Ian, còn giống như thị uy với Ian mà lượn hai vòng trên đầu nó, sau đó mới chậm rãi bay đi.

Mà Ian vô huyệt, thân thể không cách nào giữ thăng bằng, cả người té nhào vào bụi hoa, cái móng nhỏ tròn tròn vênh lên cao, cái đuôi đen nhỏ không ngừng lắc lư.

Hơn nửa ngày, Ian mới có thể từ trong bụi hoa bò ra, một bên hất xì một bên vươn tay nhỏ bé đem bùn đất và cánh hoa dính trên người trên mặt mình phủ xuống. Trình Trì thấy Ian trên mặt chỗ đen chỗ trắng, giống như một con mèo hoa nhỏ, rốt cuộc nhìn không được cười ra tiếng.

Nghe được tiếng cười, Ian ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện daddy không hề thông cảm thân nhiên nhìn mình ngã cũng không đến giúp, nhất thời mếu máo, nhắc đôi chân ngắn bở nhào đến ôm lấy chân Trình Trì có chút oán giận có chút làm nũng nói, “Daddy hư...”

Trình Trì khom lưng bế nó lên, vươn tay giúp nó phui xuống cánh hoa và cò còn dính trên người, “Tại sao lại bảo daddy hư?”

Ian híp mắt chun mũi để Trình Trì giúp đỡ, hằm hừ nói, “Daddy nhìn Ian ngã cũng không chịu đến giúp ——“ Chừ ‘đỡ’ còn chưa ra khỏi miệng, một cọng cỏ bay đến tiến vào trong lỗ mũi nó, Ian vô thức hít vào, sau đó hướng sang Trình Trì hắt xì to một tiếng kinh thiên.

Trình Trì bị nước bọt văng trúng, nhất thời cứng ngắc tại chỗ, ngay cả bàn tay đang giúp Ian phui cỏ cũng khựng lại.

Ian hắt xì xong nhìn Trình Trì giống như bị đông lạnh liền hiểu ra mình đã làm chuyện xấu, cái cổ ngắn co rút lại, đỏ mặt, vùi đầu vào gáy Trình Trì, nài thanh nài khí nói, “Daddy, Ian thích người nhất nga...” Nói xong còn không quên dùng đuôi nhỏ nhẹ nhàng quét qua quét lại trên người Trình Trì.

Trình Trì phục hồi tinh thần, nghe Ian nói lời ngon ngọt lại cảm nhận được động tác lấy lòng của nó, thoáng nhìn đáng vẻ lén lút của nó, nhin không được lặc đầu cười, ôm Ian xoay người trở về phòng, mang nó đến phòng tắm giúp nó tắm rửa sạch sẽ đồng thời tự mình rửa sạch cái mặt.

Trình Trì một bên giúp Ian kỳ cọ, một bên hỏi, “Đang an lành sao lại đi bắt bướm làm gì?”

Ian có chút xấu hổ đập đập hai chân vào nhau, nhỏ giọng nói, “Ta muốn tặng cho daddy.”

Trình Trì sừng sốt một chút, ngực có chút ảm áp, vươn tay xoa xoa đầu nó, “Ian thực sự là một đứa trẻ ngoan, nhưng daddy chỉ thích con bướm được tự do tự tại thôi.”

Nghe được lời khen, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian hơi đỏ lên, nhưng ánh mắt sáng sủa chứng minh nó thật vui vẻ khi được daddy mình khen ngợi.

Trình Trì dùng khăn bông giúp Ian lau khô mặt và tay, cười tùm tùm hỏi, “Daddy dẫn Ian ra ngoài đi dạo có được không?”

“Dạ!” Ian vừa nghe lập tức cao giọng đồng ý.

Trình Trì lại tiếp tục cười tùm tùm hỏi, “Dẫn Ian đi xem nhân ngư có được hay không?”

Ian vừa nghe liền sừng sốt, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì kích động mà đỏ bừng lên, hơi thờ cũng trở nên gấp gáp, “Thật sao?”

Trình Trì nhìn đáng vẻ hưng phấn của Ian, ý cười càng đậm, “Đương nhiên, Ian muốn đi xem không?”

Ian gật đầu như con gà mổ thóc, “Đương nhiên, đương nhiên muốn.”

Trình Trì vỗ vỗ tay, đứng lên, “Vậy thì, chúng ta hãy đi xem nhân ngư!”

Câu trả lời khẳng định khiến Ian hoan hô, “Úc, thật tốt quá, daddy sẽ dẫn Ian đi ngắm nhân ngư, úc, thật là tốt quá...”

.

Trên đường đi ra bãi biển, Ian hưng phấn không thôi, dọc đường đi đều lúi rúi hỏi Trình Trì về nhân ngư.

Trình Trì cũng không ngại phiền, biết cái gì đều nói cho Ian, không biết thì nói lát nữa sẽ hỏi nhân ngư.

Dẫn Ian tới phiên đá ngầm mà hần thường cùng Rebertine và Debby gặp mặt, lấy ra vỏ ốc thổi một hơi rồi kéo Ian ngồi xuống đợi Rebertine và Debby đến.

Ian chăm chú nhìn chăm chăm ngoài khơi, có chút chờ mong lại có chút khẩn trương hỏi Trình Trì, “Daddy, nhân ngư thực sự sẽ đến sao?”

Trình Trì vươn tay xoa xoa cái lỗ tai nhỏ mềm mại của Ian, “Đương nhiên, đợi lát nữa Ian phải lễ phép nga.”

“Dạ.” Ian gật đầu chắc nịch.

Quả nhiên, chẳng bao lâu, trên mặt biển xuất hiện một đợt sóng, Rebertine và Debby xuất hiện trước mặt Trình Trì.

Hai người thấy đứa bé về mặt ngạc nhiên và khâm phục bên cạnh Trình Trì, đều sừng sốt một chút, Rebertine lập tức cười chào hỏi, “Ồ ồ, đây là nhóc Ian phải không?”

Ian nhớ kỹ daddy nói với mình, tóc màu nâu là Rebertine, tóc vàng nhạt là Debby, trên mặt lộ ra một nụ cười khả ái, vung vẩy tay nhỏ bé dùng âm thanh non nớt chào hỏi, “Chào Rebertine thúc thúc, chào Debby thúc thúc, ta là Ian, thật vui được biết các người.”

Ian nhu thuận khả ái khiến Debby mạnh động không kiềm được, nhưng lại lo sợ bé sợ, cho nên khác chế xung động muốn đem Ian ôm vào lòng, có chút ngượng ngừng vẩy tay chào lại, “Hi, nhóc Ian.”

Nhưng Rebertine không quan tâm nhiều như vậy, tùy tiện búng người lên mặt đất nhéo má Ian bé bỏng một cái, “Này, nhóc, người lớn lên sẽ rất tuần tú a.”

Ian bị động tác thân quen của Rebertine khiến cho sùng sốt một chút, lập tức cười càng tươi hơn, lễ phép nói, “Cảm ơn, Rebertine thúc thúc ngài cũng rất tuần tú.”

Rebertine nghe được liền vui vẻ, nháy mắt nói với Trình Trì, “Con của người thật biết giao tiếp a.”

Trình Trì tự hào ôm vai Ian nói, “Đương nhiên, người cũng không phải đã nhìn ra nó là con của ai sao.”

Dáng vẻ giả vờ cột nhà của Trình Trì khiến Rebertine và Debby đều bị chọc cười ha ha.

Trình Trì đưa cái hộp cho Rebertine đang ngồi bên cạnh, “Đây là kẹo ngày hôm nay, có thêm vị rong biển, không mang nhiều lắm, người đem về cho bọn họ nếm thử trước, nếu thích thì lần sau ta sẽ mang đến nhiều hơn.”

Rebertine gật đầu, đưng đưng vào vai Trình Trì, dùng ánh mắt ra hiệu hướng về Ian đang cùng Debby làm quen, “Nhận nó rồi hả?”

Trình Trì nhìn Ian đang hưng phấn quan sát chiếc đuôi của Debby, Ian cảm giác được ánh mắt của Trình Trì, quay đầu tặng cho hắn một nụ cười tươi rói, Trình Trì cười xoa xoa đầu nó, lúc này Ian mới lại xoa người tiếp tục nói chuyện với Debby.

Nghe được vấn đề của Rebertine, Trình Trì thân nhiên cười cười, “Ngay từ đầu ta đã biết không có cách nào mặc kệ đứa trẻ này, bây giờ, cũng không tệ lắm, Ian hài lòng, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

Rebertine hiểu rõ gật đầu, “Nhóc con khiến người ta thích như nó, quả thực làm cho người khác không nhẫn tâm, như vậy cũng tốt, cho người bớt cô đơn một mình, có một đứa trẻ làm bạn người cũng vui vẻ chút.”

Nghe Rebertine tán thành, Trình Trì có chút cảm kích nói với hắn, “Cảm ơn người đã ủng hộ ta.”

Rebertine làm động tác sờ cánh tay, “Nghìn vạn lần đừng có lên con ‘tình cảm’, ta nổi da gà rồi, chúng ta cùng là người lưu lạc chân trời mới, đều đến được nơi này, ta chắc chắn toàn lực ủng hộ người a.”

Trình Trì bị câu nói của Rebertine chọc cười.

.

Mà bên kia, Ian hiếu kỳ lại hưng phấn mà nhìn những chiếc vảy ánh lên màu lục nhạt nhu hòa, nuốt một ngụm nước bọt, mở to đôi mắt tròn xoe vừa khấn trương vừa khát vọng nói với Debby, “Debby thúc thúc, có thể cho ta sờ sờ cái đuôi của người không?”

Nhìn Ian môi hồng răng trắng thịt đỏ đỏ, Debby vui mừng đến không biết trời trăng, đối với yêu cầu của Ian đưa ra đương nhiên là hoàn toàn thỏa mãn.

Được Debby cho phép, Ian thật cẩn thận vươn bàn tay nhỏ mềm như bánh bao nhẹ nhàng mà sờ một cái trên chiếc đuôi của Debby, sau đó rất nhanh rút tay về, giống như sợ làm đau Debby, sau đó lại thật cẩn thận sờ thêm một cái, cuối cùng mắt Ian sáng lên khen Debby nức nở, “Woa, Debby thúc thúc, chiếc đuôi của người thật xinh đẹp, so với hoa trong vườn của daddy còn đẹp hơn.”

Nghe Ian khen ngợi không dứt, đôi mắt của Debby cười loạn loạn như hai vầng trăng khuyết, thăm dò vươn tay xoa đầu Ian, thấy Ian không phản đối lại cười cười hài lòng.

Rồi lại trả lời câu hỏi của Ian, như là người và Rebertine thúc thúc mỗi ngày đều ăn cái gì, buổi tối làm sao ngủ, ngủ trong nước sẽ không bị sặc nước chứ... các vấn đề đại loại như thế, Debby hỏi Ian đang vì vui vẻ mà vầy vầy cái đuôi, “Ian muốn cười cá heo chơi đùa ngoài biển không?”

“Dạ?” Ian nghe được đề nghị này của Debby thì hơi sùng sốt một chút, lập tức kích động bật dậy, “Có thể chứ?”

Nghe Debby trả lời chắc chắn, Ian vừa định gật đầu đáp ứng, lập tức ngừng lại, quay đầu hỏi Trình Trì ngồi cách đó không xa, “Daddy, ta có thể cười cá heo không?”

Nhìn Ian vẻ mặt ‘mau trả lời đi mau đồng ý đi’, Trình Trì muốn gật đầu, nhưng lại có chút do dự, hỏi Rebertine ngồi một bên, “Bây giờ là trời thu, chơi đùa ngoài biển có thể bị cảm lạnh không?”

Rebertine đinh đặc lắc đầu, “Này, anh em, nó là một tiểu thú nhân, thân thể rất cường tráng, đừng xem nó như con nít mảnh mai của nhân loại chúng ta, thân thể của người không cường tráng bằng Ian đâu, yên tâm đi.”

Nghe được Rebertine nói, Trình Trì yên tâm, dù sao hắn cũng lý giải thế giới này hơn mình, vì vậy đồng ý yêu cầu của Ian.

Ian vui vẻ bỏ nhào tới hôn Trình Trì một cái, “Daddy, người là daddy tốt nhất trên đời này, ta yêu người!” Nói xong lại reo vui rộn rã cùng Debby đi cười cá heo.

Nhìn dáng vẻ khấn trương và hưng phấn của Ian dưới sự trông nom của Debby đi cười cá heo, trên mặt Trình Trì cũng mang theo chút ý cười.

Rebertine nhìn đáng về ‘có con vạn sự dồi dào’ của Trình Trì, nhin không được lác đầu, “Người hiện tại hoàn toàn trở thành vú em!”

Trình Trì không chút nào phủ nhận, “Người có con rồi sẽ biết, loại cảm giác thỏa mãn này không thể diễn tả bằng lời.”

Rebertine lơ đãng, nhìn Ian hưng phấn thét chói tai, lại hỏi, “Vậy người dự định làm gì với papa của nó đây?”

“Hả? Là sao?” Trình Trì quay đầu nhìn về phía Rebertine, hẳn không hiểu lắm ý của Rebertine.

Rebertine giải thích, “Người nhận thức Ian, vậy cũng đừng quên, Claude là papa của nó, người bây giờ chính là đang thừa nhận Claude là bạn lữ đó, những việc này chưa từng nghĩ tới sao?”

Trình Trì gật đầu, “Ta đương nhiên biết những việc này, nhưng, mấy hôm trước ta đã cùng Claude nói chuyện một lần, chính hẳn cũng biết ta không phải Lance, hẳn xin lỗi ta vì những hành vi trước đây của hẳn. Chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra, bây giờ bất quá chỉ là vì Ian mà thôi. Hơn nữa, thế giới thú nhân này cũng không phải không có trường hợp bạn lữ sống riêng, chỉ bất quá rất ít mà thôi. Khi Lance mất, khế ước này cũng tự động tan biến, cùng lắm chờ đúng thời cơ ta và hẳn sẽ thanh minh. Bây giờ, ta cảm thấy bảo trì trạng thái này thì tốt hơn, ai biết sau này sẽ như thế nào.”

Rebertine gật đầu, “Cũng đúng, ai biết sau này sẽ như thế nào.”

Trình Trì cảm thấy mục tiêu bây giờ là tự mình cố gắng sống, chỉ ít hiện tại Trình Trì còn chưa nghĩ tới sẽ tìm bạn lữ, có Claude là có thể tránh được không ít phiền phức, chỉ ít không cần đối mặt với truy cầu của kẻ khác.

Mà Rebertine lại nghĩ, Claude quả thật là một người rất đáng tin cậy, nếu như Trình Trì cùng hẳn một chỗ đương nhiên rất ổn.

Cùng là một câu nói, hai người lại lý giải hai ý bất đồng, đây đại khái là hiểu lầm đi.

.

Hôm nay Ian rút cuộc thống thống khoái khoái chơi đùa một trận, lúc Trình Trì gọi nó về, Ian cả người ướt sũng, cả gương mặt hưng phấn đến đỏ bừng, con mắt sáng như kim cương.

Lưu luyến không rời từ biệt Rebertine và Debby, lúc này Ian mới cảm thấy bản thân rất mệt mỏi, nó mềm nhũn ôm cổ Trình Trì cao hứng bồng bồng miêu tả lại cảm giác khi chơi đùa trong biển, đến đoạn hưng phấn còn giơ tay nhỏ bé quơ qua quơ lại.

Trình Trì nhìn Ian vui sướng khoa chân múa tay, cười cười bế nó chặt thêm một chút, “Hôm nay Ian vui không?”

Ian cố sức gật đầu, “Vui.”

Trình Trì hôn lên gương mặt nhỏ bé đó, “Vậy mấy hôm nữa lại dẫn Ian đến đó.”

Ian nghe được hoan hô một tiếng, sau đó hôn Trình Trì một cái chụt, “Daddy người thật là quá tốt.”

Khi gần tới cửa nhà, bé trai kháu khỉnh bị bấm mà ngày trước đã hỏi Trình Trì về hương vị của kẹo xuất hiện trước mặt bọn họ, nó ngẩng đầu nhìn Ian đang được ôm, hít sâu một hơi cố lấy dũng khí hỏi, “Ian, sao bây giờ người không cùng chúng ta đi chơi?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Ian, sao bây giờ người không đi chơi với bọn ta?” Nói ra lời này, bé trai nhìn về phía Ian, trong mắt có chút không hiểu, có đau lòng, còn có chút ủy khuất.

Ian thấy bé trai đột nhiên xuất hiện, sững sốt một chút, sau đó nụ cười trên mặt biến mất, vui mặt vào cổ Trình Trì, không nói lời nào.

Trình Trì ôm lấy Ian, không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng hẳn không cho rằng trốn tránh như vậy là có thể giải quyết vấn đề.

Hắn vỗ vỗ lưng Ian, “Bé cưng, bạn ấy muốn nói chuyện với người, giả vờ không nghe người ta nói với mình là hành vi không tốt.”

Ian dùng đầu cọ cọ cổ Trình Trì một hồi mới không tình nguyện ngẩng đầu, ánh mắt cũng không nhìn về đứa trẻ nọ, nhỏ giọng trả lời, “Ta không muốn đi chơi với các người, các người luôn bắt nạt ta.”

Đứa trẻ nọ nghe được Ian trả lời, nóng nảy, “Ta không có bắt nạt người, ngày đó ta cũng không có ở đây!”

Ian chun chun mũi hừ một tiếng, lại lần nữa chui vào lòng Trình Tri không nói.

Mà Trình Tri đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy đây là cơ hội tốt để Ian hòa nhập với lũ trẻ này một lần nữa, vì vậy hần nhẹ nhàng khụ một tiếng, nói, “Ta nghĩ, chuyện này chắc là có chút hiểu lầm, vậy đi, ta mời vị này, ách ——” Nói đến đây, Trình Tri mới phát hiện mình không biết tên đứa trẻ này, “Cậu bé, có thể cho ta biết tên của người không?”

“Đương nhiên.” Bé trai ưỡn ngực đáp, “Ta là Jerome, là bạn của Ian, thật vui được quen biết ngài, Trình Tri tiên sinh.”

Trình Tri gật đầu, “Tốt, Jerome tiên sinh, ta có thể mời người vào nhà ta thưởng thức một ít bánh ngọt không?”

Jerome nhìn Ian vẻ mặt không vui, vội vàng gật đầu, “Đương nhiên, vinh hạnh của ta.”

Trình Tri dẫn Ian và Jerome vào nhà, sau khi cho bọn nhỏ ngồi bên bàn, xoay người đến trù phòng lấy bánh.

.

Jerome thấy Trình Tri rời đi, tranh thủ nhanh chóng nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh Ian muốn nắm tay Ian, bị Ian né tránh.

Jerome có chút buồn rầu, nó không rõ vì sao Ian đột nhiên lại không để ý đến mình, cũng không cùng bọn chúng ra ngoài đi chơi, mỗi ngày chỉ trốn trong nhà Trình Tri, đôi khi cả một ngày trời Jerome không nhìn thấy Ian, điều này khiến Jerome cảm thấy trong ngực là lạ, cho nên hôm nay nó tìm đến Ian, mong muốn có được đáp án, mong muốn có thể trở lại như trước đây.

Nhưng bây giờ Ian lại xa lánh nó như vậy, điều này làm Jerome tức giận, nó nhanh tay nhanh chân bắt được Ian thấp hơn mình một khúc, thờ phỉ phỉ hỏi, “Người rốt cuộc bị gì vậy? Vì sao không để ý tới ta? Lần trước cũng vậy, cho người kẹo người cũng không ăn, tại sao người luôn kỳ quái như vậy?”

Ian muốn tránh khỏi tay Jerome, nhưng lại không mạnh bằng người ta, chỉ có thể không ngừng giãy dụa, “Người buông!”

Jerome cự tuyệt nói, “Không buông, hôm nay người phải nói rõ lý do cho ta!”

Đưa dũa với Jerome một trận, Ian nóng nảy, không biết từ đâu tới một cỗ sức lực, mạnh mẽ đẩy Jerome ngã xuống, mà Ian vì bị Jerome nắm chặt tay nên ngã theo.

Nghe được tiếng đánh nhau từ phòng khách truyền ra, Trình Tri vội vàng đi ra, vừa định tiến lên can ngăn hai đứa, thì lại nhìn thấy đôi mắt Ian ứa đầy nước mắt, liền dừng bước.

Ian hung hăng nhìn chằm chằm Jerome bên dưới, ngực gấp gấp phập phồng, “Bởi vì ta ghét các người, ta ghét các người, cho nên không bao giờ muốn đi chơi với các người nữa! Ta ghét các người. Ghét Fix, ghét đám trẻ con trong trấn! Các người lúc nào cũng chỉ biết chế nhạo ta, mắng ta là bị papa nhặt được, nói ta là đồ ngốc ác tâm, ta ghét các người...”

Jerome vô thức biện giải, “Lúc đó người quả thực không có daddy, chúng ta cũng không biết daddy của người ở đâu!”

Ian hung hăng đẩy Jerome ra, “Ta có daddy hay không liên quan gì tới các người? Vì sao ta đã ỉn núp mà các người còn tới trước sân nhà ta chọc ta? Các người mới là bại hoại ác tâm, bại hoại...” Có lẽ nghĩ tới quá khứ trước đây bị bọn trẻ này bao vây khi dễ, nước mắt Ian cũng không nhịn được mà chảy dài.

Không ngờ Ian lại đột nhiên đẩy mình, Jerome ngây ngẩn cả người, nhưng khi nhìn thấy một giọt nước mắt của Ian rơi xuống, Jerome phục hồi tinh thần, tay chân luống cuống lau nước mắt cho Ian, “Ian, Ian người đừng khóc nữa, sau này ta sẽ không bao giờ bắt nạt người nữa, ta cũng không để bọn kia bắt nạt người có được không? Lần sau ai dám bắt nạt người ta sẽ giúp người đánh nó răng rơi đầy đất có được không? Ian, người đừng khóc, là ta sai, sau này ta sẽ không bao giờ bắt nạt người...”

Nhìn Ian đang thống khoái mà khóc trước mặt Jerome, còn có Jerome một bên đang luống cuống dỗ ngọt Ian, Trình Tri muốn cười, ngực cảm thấy chua chua.

Trình Tri hiểu, chỉ cần Ian còn sinh hoạt trong thôn trấn này, nó không thể vĩnh viễn tự cô lập chính mình không tiếp xúc với bạn bè.

Bây giờ Ian không muốn tiếp xúc với bọn nhỏ đó, Trình Tri có thể dẫn nó theo bên người, nhưng sau này thì sao? Chỉ ít Trình Tri biết, dù cho quái gờ như Claude, thì vẫn có Rupert làm bạn.

Bạn, từ này đối với thú nhện mà nói là rất quan trọng, bởi vì bọn họ là một tộc đàn quần cư, lúc săn bắt mọi người cũng hành động cùng nhau, bởi vì sự hợp tác giữa bạn bè có thể đề cao xác suất thành công và tăng cao độ an toàn, chưa từng có thú nhện nào có thể một mình một người sống đến già.

Trước đây Trình Tri một mực tự hỏi làm sao để Ian hòa nhập với đám trẻ này lần nữa, sự xuất hiện của Jerome giúp Trình Tri thấy được hy vọng.

Bọn nhỏ lúc đó bắt nạt Ian là vì chúng nghĩ Ian không giống mọi người, nó không có daddy, hơn nữa tính cách của nó có chút nhát gan. Cũng giống như nhân loại, mọi người sẽ trong vô thức mà cô lập khi dễ những quần thể nhỏ yếu hơn mình. Đặc biệt trong thời học sinh, có thể phát hiện trong một lớp, sẽ có một đứa trẻ là đối tượng để mọi người trêu chọc. Mà đứa bị bắt nạt kia, có thể là vì gia cảnh không tốt, hoặc có thành tích không tốt, hoặc bởi vì tính cách mềm yếu bị ức hiếp cũng không dám phản kháng. Một thời gian sau, trong đầu mọi người sẽ sản sinh ra một loại hình thái, vô thức mà nghĩ rằng, người kia có thể ức hiếp, là dễ chọc. Những tình huống như vậy ngoại trừ kẻ bị bắt nạt quyết tâm thay đổi, bằng không rất khó cải thiện.

Mà hiện tại, Ian có Trình Trì, sự tồn tại của Trình Trì khiến nó bỏ đi chiếc mũ không có daddy bị người nhặt được mà người khác đội lên đầu nó, nó nhờ có Trình Trì quan tâm và bảo vệ mà vứt bỏ tính cách có phần mềm yếu, trở nên rộng rãi, tự tin, hoạt bát. Bây giờ nó đã bình đẳng với bọn trẻ kia, thứ nó cần bây giờ, là một cơ hội, cơ hội để lần nữa hòa nhập với bọn trẻ kia.

Mà Jerome, qua thái độ của nó đối với Ian, Trình Trì phát hiện nó rất giống loại bé con trong nhà trẻ hoặc tiểu học muốn cùng người bạn mình thích chơi đùa nhưng lại không biết làm sao để ở chung với đối phương, chỉ có thể dựa vào sự bắt nạt để biểu đạt sự lưu ý của mình, nó hy vọng dùng cách đó có thể khiến Ian chú ý.

Trình Trì không thể không nói, đây là cách làm khờ dại nhất.

Nhưng Jerome cũng là người tốt nhất có thể giúp Ian hòa nhập với lũ trẻ, nó là thủ lĩnh, lời của nó có quyền uy tuyệt đối, Ian cũng nói rõ ra bất mãn trong lòng, Trình Trì nghĩ, Jerome hẳn là sẽ vững vàng ghi tạc những lời này vào lòng, đồng thời sẽ là người bảo vệ của Ian.

Nhìn Jerome dỗ ngọt một hồi lâu, Ian cũng dần ngừng tiếng khóc, Trình Trì bung bánh ra ngoài.

Trình Trì kéo Ian và Jerome từ trên mặt đất lên, giúp Ian lau khô mặt, sau đó mới nói với Jerome có chút ngồi đứng không yên, “Ta nghĩ, hai đứa hẳn đã nói rõ tất cả hiểu lầm rồi chứ?”

Jerome gật đầu, rất nghiêm túc nói, “Đúng vậy, Trình Trì tiên sinh, ta xin lỗi vì hành vi trước đây của ta, sau này ta sẽ hảo hảo bảo vệ Ian!”

Ian ngồi trong lòng Trình Trì hừ một tiếng, “Ta cũng là giống đực, ta mới không cần người bảo vệ!”

Trình Trì buồn cười nhìn Ian khóc đến cái mũi đỏ hồng bắt đầu không được tự nhiên nói chuyện với Jerome, hẳn đây là bánh ngọt đến trước mặt Jerome, “Đương nhiên, các người muốn làm bạn, bạn tốt thì cần giúp nhau chia sẻ vui sướng, khi đối phương gặp rắc rối thì giúp đỡ, có thể tâm sự với nhau, đúng không?”

Jerome gật đầu lia lịa.

.

Một lát sau, Jerome nhìn Trình Trì rồi muốn nói lại thôi, đáng vẻ muốn hỏi một chút lại cảm thấy khó mở miệng.

Trình Trì dùng ánh mắt dò hỏi nhìn nó, “Có chuyện gì?”

Jerome hỏi, “Trình Trì tiên sinh, ta có thể hỏi ngài một vấn đề không?”

Trình Trì gật đầu, “Đương nhiên.”

Jerome lấy dũng khí hỏi ra vấn đề mà nó đã muốn biết từ rất lâu, “Xin hỏi, vì sao ngài lại rời đi lâu như vậy?”

Nghe được vấn đề của Jerome, bàn tay cầm bánh ngọt của Trình Trì khựng lại một chút, hẳn chú ý tới Ian đã len lén dựng lên cái lỗ tại, hiển nhiên, nó cũng rất muốn biết đáp án.

Trình Trì suy nghĩ một hồi, tận lực dùng giọng điệu chân thành nói, “Nhắc đến việc này, đầu tiên, ta phải xin lỗi Ian, bởi vì ta khinh suất lỗ mãng mà khiến Ian chịu nhiều ủy khuất, ta rất buồn, hy vọng Ian tha thứ cho kẻ vô trách nhiệm như ta, Ian có thể tha thứ cho daddy không?”

Ian ngẩng đầu thấy Trình Trì vẻ mặt áy náy nhìn về phía mình, gật đầu, hôn lên cằm Trình Trì một cái, “Đương nhiên, daddy, ta yêu người!”

Trình Trì nhìn ánh mắt hồn nhiên trong sáng của Ian, đó là đối với mình hoàn toàn tín nhiệm và ý lại, trong lòng rồi bời, hẳn cúi đầu hôn lên trán nó, “Cảm ơn, bé cưng.”

Sau đó hẳn mới nói tiếp, “Lúc Rupert và Al mang ta về từ trong rừng, ta đã không nhớ rõ rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhưng từ những lời của mọi người ta có thể lý giải được một vài chuyện cũ. Ta nghĩ năm xưa Claude và Lance còn quá trẻ, chưa quá hiểu rõ ái tình mà lại kết hợp cùng một chỗ tạo thành gia đình. Cũng không quá hiểu trách nhiệm phải gánh chịu khi yêu nhau và có gia đình. Bởi vì xung động này mà rời đi, bản thân đã sai lầm, cũng may có được cơ hội để bù đắp cho Ian.”

Jerome biết tên gọi của Trình Trì khi xưa là Lance.

Hai đứa nghe được cái hiểu cái không, nhưng tóm lại là biết Trình Trì mang theo áy náy trở về, cũng sẽ không bỏ đi nữa.

Jerome biết được đáp án thì rất thỏa mãn, Ian biết daddy của mình sẽ không rời đi cũng thật vui mừng, Trình Trì muốn cho Ian một câu trả lời thuyết phục cũng thờ dài một hồi, đó là kết cục mà mọi người đều vui vẻ.

Kể từ khi đó, Ian được Jerome dẫn đi chơi, mà Ian thường thường mang theo kẹo dành cho các bạn nhỏ mà Trình Trì chuẩn bị cho nó, nhờ đó mà mức độ được hoan nghênh của nó trong đám bạn nhỏ tăng lên đáng kể.

Jerome cũng nhớ kỹ hứa hẹn của nó với Trình Trì và Ian, giờ nào phút nào cũng chăm lo cho Ian, dần dần Ian và Jerome trở thành đôi bạn tốt nhất.

Khi tất cả đều đi vào quỹ đạo, Trình Trì đã ở lại thế giới này từ mùa thu cho tới mùa đông.

Không có tính chất không sợ lạnh của thú nhân, Trình Trì bắt đầu cuộn mình ở trong chăn cả ngày, số lần mang bánh ngọt và kẹo tới cho Rebertine cũng giảm bớt rất nhiều.

Ian bám dính lấy Trình Trì, ngoại trừ thỉnh thoảng cùng bạn nhỏ ra ngoài chơi đùa, hầu hết thời gian vẫn lưu lại nhà của Trình Trì.

Hôm nay Trình Trì ở trong bếp nấu canh thịt hầm, Ian bịch bịch chạy đến bên cạnh Trình Trì, kéo ống quần hần, Trình Trì cúi đầu nhìn Ian, biểu tình của nó hơi chút là lạ, “Chuyện gì vậy, bảo bối?”

Ian thần thần bí bí nói với Trình Trì, “Daddy, ngoài cửa có một người có lỗ tai thật dài, hàm răng thật dài tìm người.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Khi Trình Trì thấy ‘người có cái lỗ tai thật dài, hàm răng thật dài’ trong miệng Ian, bó tay, đây rành rành là một ngài thỏ, Trình Trì còn tưởng là một tên biến thái tương mạo quái dị nữa chứ, hại hần còn khần trương một hồi, hàm răng của người ta cũng đâu có dài quá, cùng lắm thì đôi răng cửa hơi to thôi mà, nhưng lại bị Ian chưa từng thấy hình thái này cho rằng là kẻ quái quái.

Thỏ tiên sinh thấy Trình Trì đi ra liền lấp bắp hỏi thăm, “Xin, xin hỏi ngài là, là Trình Trì tiên sinh chủ của cửa hàng bánh kẹo này phải không?”

Thỏ tiên sinh hiện giờ trong lòng rất hồi hận, hần nghĩ daddy và papa nói không nên đến gần trấn Topaz là đúng, ở đây thực sự đáng sợ, mỗi người đều dùng ánh mắt như nhìn thức ăn mà xem mình, đặc biệt thẳng nhỏ bên cạnh này, daddy ta muốn về nhà!!!

Trình Trì nhìn thỏ tiên sinh có chút lạnh run cố gắng chống đỡ đứng ở nơi đó, còn có Jerome một bên nhe răng trợn mắt nhìn thỏ tiên sinh, Trình Trì không có lời nào để nói.

“Vâng, đúng, ta là Trình Trì, xin hỏi ngài có chuyện gì?” Trình Trì nói, còn không quên vỗ vỗ đầu Ian, “Bảo bối, ra ngoài chơi cùng Jerome đi.”

Ian nghiêm túc nắm góc áo của Trình Trì, cổ sức lắc đầu, “Ian không muốn ra ngoài chơi, người này quái quái, lỡ như hần đem daddy ăn tươi thì làm sao bây giờ?”

Jerome một bên uy hiếp người cũng nói, “Đúng, ta và Ian phải bảo vệ Trình Trì tiên sinh không bị tên quái này thương tổn!”

Nghe hai tiểu thú nhân nói, thỏ tiên sinh lại muốn khóc, hần không ăn thịt có được không? Hần rất sợ bị hai đứa nhóc này ăn tươi thì có!

Vì lo lắng cho tính mạng của mình, thỏ tiên sinh vội vàng cố sức xua tay giải thích, “Ta, ta không ăn thịt, ta, ta, ta cũng không thương tổn Trình Trì tiên sinh...”

Trình Trì nhìn thỏ tiên sinh cơ hồ muốn khóc thét, một bên là Jerome nhe ra răng nanh nhỏ nhỏ chỉ cần Ian ra lệnh một tiếng là sẽ ngay lập tức lao đến ăn thỏ tiên sinh xuống đất, chỉ cảm thấy đầu đau đau.

Trình Trì sờ sờ đầu Ian, “Nghe lời, cùng Jerome ra ngoài chơi đi, vị tiên sinh này sẽ không thương tổn daddy, chờ daddy cùng vị tiên sinh này bàn chuyện xong sẽ nấu canh thịt hầm cho Ian và Jerome uống được không?”

Nghe nói có canh thịt hầm để uống, Jerome thu hồi răng nanh, nuốt ngậm nước bọt, nó nghĩ món ăn của daddy Ian là món ăn ngon nhất trong trấn.

Ian vốn còn có chút do dự, nhưng thấy vẻ mặt của daddy thì không tình không nguyện gạt đầu, “Được rồi, vậy Ian sẽ đi rồi trở về.” Vừa nói vừa trừng thỏ tiên sinh, nhe nhe răng nanh nhỏ xíu không hề có chút lực uy hiếp, “Nếu người thương tổn daddy ta sẽ lấy mạng của người nga!”

Thỏ tiên sinh vội vàng gạt đầu lia lịa như mở thóc, “Đương nhiên, đương nhiên.”

Đợi Jerome nắm tay Ian mỗi bước đều cẩn thận quay đầu nhìn đã đi khỏi, thỏ tiên sinh mới thở dài ra một hơi.

Trình Trì nhìn thỏ tiên sinh đáng vẻ như vừa sống sót sau tai nạn, có chút buồn cười, hần nhin cười mở miệng hỏi, “Xin hỏi, ngài tìm ta có chuyện gì?”

“Nga, đúng.” Thỏ tiên sinh phục hồi tinh thần vươn tay bắt tay với Trình Trì, “Chào, Trình Trì tiên sinh, xin cho phép ta tự giới thiệu, ta là Bangni, đến từ thị trấn Vaart.”

“Chào, Bangni tiên sinh.” Trình Trì cùng Bangni bắt tay, chào hỏi.

“Lần này ta mạo muội đến đây là muốn cùng ngài nói về vấn đề chế tác kẹo ngon của ngài.” Bangni nói ý đồ của bản thân khi tới đây.

“Kẹo của ta?” Trình Trì có chút không rõ, “Kẹo của ta có vấn đề gì?”

“Không không không.” Thấy Trình Trì hiểu lầm, Bangni vội vàng xua tay giải thích, “Không phải, ta là muốn cùng ngài bàn về vấn đề kẹo của ngài có thể tiêu thụ ở thị trấn Vaart hay không.”

“Nga?” Trình Trì lơ mơ hiểu được ý đồ của Bangni.

Bangni gật đầu, có chút chờ mong lại có chút xấu hổ hỏi, “Xin hỏi, ngài có thể bớt chút thời gian cùng ta bàn về vấn đề này không?”

“Đương nhiên.” Trình Trì nghĩ nghĩ, gật đầu, chỉ chỉ cái bàn trong vườn hoa, “Nếu như không ngại, chúng ta ra vườn hoa ngồi xuống bàn bạc đi, hôm nay nắng rất đẹp.”

Vội đề nghị của Trình Trì, Bangni đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Trình Trì rót cho Bangni một cốc trà hoa quả do hân pha, sau đó mới ngồi xuống ghế, “Mời nếm thử trà của ta pha.”

Thái độ thân mật của Trình Trì giúp Bangni thả lỏng không ít, hân lộ ra cái răng cửa trắng nõn cười cười, nâng cốc uống một ngụm, sau đó khen ngợi, “Nga, hương vị này thật tuyệt vời.”

Trình Trì cười cười, cũng uống hai ngụm trà, sau đó mới hỏi, “Như vậy, Bangni tiên sinh có thể bàn chuyện ngài vừa nói với ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Nghe được Trình Trì nói đến vấn đề chính, Bangni vội vã gật đầu nói, “Mong ngài có thể suy xét một chút về kiến nghị của ta.”

Sau khi thấy Trình Trì gật đầu, Bangni bắt đầu nói rõ ý kiến của hân, “Là như vậy, Trình Trì tiên sinh, lúc trước tại thị trấn Vaart, ta có một lần vô tình ăn được kẹo ngon do ngài làm. Ta cảm thấy, hương vị chua ngọt lan tràn trong miệng, thực sự là một loại hưởng thụ tuyệt vời. Bên cạnh ta cũng có rất nhiều người thích ăn kẹo của ngài. Nhưng ngài cũng biết, ngài chỉ ở tại trấn Topaz, ở trong nhà mà làm kẹo bán, cũng không ra chợ, điều này khiến cho mọi người cảm thấy cực kỳ tiếc nuối. Cho nên, ta có vinh hạnh được ngài cho phép được độc quyền bán kẹo của ngài trong trấn hay không?”

“Ý của người là, người muốn làm đại diện tiêu thụ kẹo của ta tại thị trấn Vaart?” Trình Trì trầm ngâm một hồi.

“Đúng vậy.” Bangni đặt đầu, “Nếu như ngài đồng ý, ta sẽ trả phí dụng để được độc quyền tiêu thụ kẹo của ngài, chúng ta có thể thương lượng.”

“Người dân trong thị trấn Vaart của các người cũng thích ăn kẹo sao? Trình Trì có chút do dự, ngay từ đầu hân chỉ muốn buôn bán để duy trì sinh kế, không muốn quá mở rộng con đường tiêu thụ, nhưng hiện tại Bangni tới cửa, hân lại có chút động tâm, tích cóp nhiều thêm một chút tiền bên người thì cũng tốt.

“Đương nhiên, kẹo do ngài làm hương vị ngon miệng đa dạng, tuyệt vời cực kỳ, rất nhiều dân cư ở thị trấn Vaart mong muốn có thể mua kẹo của ngài làm đó!” Bangni thành khẩn trả lời.

Trình Trì nghĩ nghĩ, gật đầu, nói, “Để ta suy xét một chút.”

“Vâng, ngài suy xét là đương nhiên, ta sẽ tới thăm hỏi ngài sau một thời gian nữa.” Tuy rằng Trình Trì không đáp ứng ngay, nhưng Bangni cũng không nản lòng, hân nghĩ Trình Trì đã hơi động tâm, nghĩ nghĩ một chút hân còn nói thêm, “Nếu ngài có thời gian rảnh, có thể đến thị trấn Vaart xem, ta rất vui lòng dẫn đường cho ngài, mọi người ở thị trấn Vaart đều rất nhiệt tình, ngài sẽ thích nơi đó.”

Trình Trì cười gật đầu, “Tốt thôi, có thời gian ta sẽ đi, cảm ơn lời mời của ngài.”

Bangni lần thứ hai giơ tay nắm tay Trình Trì, “Ta rất chờ mong ngài đến, lần nữa cảm ơn món trà hoa quả của ngài.”

Bangni nhiều lần cảm ơn Trình Trì, lưu lại địa chỉ của nhà mình tại thị trấn Vaart rồi rời đi.

Trình Trì nhìn theo Bangni rời khỏi vườn hoa nhà mình, sau đó cúi đầu thu dọn ly tách, nhưng vừa mới cúi đầu, Trình Trì liền bật người nghe được một tiếng kêu sợ hãi, hân ngẩng đầu vừa nhìn, phát hiện Bangni tiên sinh đứng ngoài cửa run rẩy, giờ lên đôi tai dài chạy chậm rời khỏi đường nhìn của mình.

Trình Trì có chút nghi hoặc lộ người ra ngoài quan sát bên cạnh cửa sổ, lúc này mới nhìn thấy Ian cùng Jerome hai đứa mai phục ngoài sân hướng theo bóng lưng của Bangni tiên sinh nhe răng trợn mắt, sau khi phát hiện ánh nhìn của Trình Trì, hai đứa nhất thời giống như bị đông lạnh, một đứa vẫn duy trì tư thế co chân, một đứa thì duy trì tư thế vron tay ra bên ngoài, không nhúc nhích.

Trình Trì nhìn Ian vì cùng Jerome chơi đùa một chỗ mà ngày càng hoạt bát, hoạt bát đến có chút nghịch ngợm, dờ khóc dờ cười lắc đầu, “Mau giúp ta dọn dẹp những thứ này, nếu không sẽ không có canh thịt hầm.”

Jerome và Ian làm chuyện xấu bị bắt gặp thì hơi chột dạ, nghe xong vội vàng cuống lên chạy đến bên cạnh Trình Trì, một đứa bung cái tách một đứa

cầm cái đĩa đi theo Trình Trì vào nhà.

Mà Bangni bị Ian và Jerome đột nhiên nhảy ra dọa cho hoảng sợ, vẫn cố nén xung động muốn òa khóc mà chạy như bay trên đường phố của trấn Topaz, cái thôn trấn này thật là đáng sợ, thật là đáng sợ! Tất cả trẻ con của trấn Topaz đều là bại hoại, đều là bại hoại!

Vì vậy cư dân của trấn Topaz đều thấy được tỏ tiên sinh sắp khóc, mang theo biểu tình bị khi dễ thâm thương, dùng tốc độ như bay xẹt qua bên người mình, chỉ để lại một bóng lưng bị phẫn.

.

Uống canh thịt hầm xong Jerome được daddy nó đến đón về nhà, vì vậy trong phòng Trình Trì lại chỉ còn Ian và Trình Trì hai người.

Ian nghĩ tới hôm nay mình làm chuyện xấu nên không dám lời kéo daddy của mình làm nũng, chỉ là càng không ngừng lắc lư bên cạnh Trình Trì, sau đó dùng ánh mắt rụt rè mà nhìn hấn, thỉnh thoảng còn dùng cái đuôi nhỏ quét qua khều khều Trình Trì một cái.

Trình Trì thu hết những cử chỉ ‘mờ ám’ này của Ian vào trong đáy mắt, hấn nhin cười giả vờ không thấy không cảm nhận được cái gì, loay hoay làm việc nhà.

Qua một hồi lâu cũng không được đáp lại, Ian nghĩ nó phải làm gì đó, nó không muốn để daddy giận, không thương nó.

Vì vậy, nó cúi đầu đi tới trước mặt Trình Trì, vươn tay nhỏ bé kéo kéo góc áo Trình Trì, “Daddy...”

Trình Trì nhìn Ian rũ xuống tai nhỏ, không đổi nét mặt mà hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Ian ngẩng đầu vô cùng đáng thương nhìn Trình Trì, “Daddy, xin lỗi, Ian vừa làm chuyện sai.”

Trình Trì vẫn tỏ ra không biểu tình, “Nga, người làm chuyện xấu gì?”

Ian nhìn gương mặt không có biểu tình của Trình Trì, nó nghĩ daddy thật sự đã tức giận, vì vậy nó meo máo nhỏ giọng nói, “Ian không nên cùng Jerome hù dọa Bangni tiên sinh, Ian sẽ không tái phạm nữa, daddy người đừng giận Ian có được không?”

Nhìn Ian đã bắt đầu ứa nước mắt, Trình Trì thở dài, ôm lấy nó, “Được rồi, lần này daddy sẽ tha thứ cho Ian, sẽ không có lần sau nga, đây là hành vi không lễ phép, có biết không?”

Ian gạt đầu, vùi đầu vào gáy Trình Trì, “Ian đã biết, daddy không nên ghét Ian.”

Dính lấy Trình Trì một hồi, nghĩ Trình Trì đã không tức giận nữa, Ian lại mở miệng nói, “Daddy muốn đi thị trấn Vaart sao?”

“Ừ.” Trình Trì gạt đầu, hấn chú ý tới ánh mắt mong ngóng của Ian, bèn hỏi, “Ian cũng muốn đi à?”

Nghe được Trình Trì hỏi, đôi mắt Ian sáng rực lên, cổ sức gạt đầu, lập tức lại nghĩ tới cái gì, nài thanh nãi khí hỏi Trình Trì, “Ian có thể đi được sao?”

Nhìn Ian ra vẻ thông minh nhưng khó nén ước ao, Trình Trì cười ra tiếng, “Đương nhiên, đến lúc đó daddy sẽ dẫn Ian đến thị trấn Vaart đi chơi, không thích à?”

“Úc, thật tốt quá!” Ian nhảy lên người Trình Trì hoan hô, sau đó lại hôn chụt một cái lên mặt Trình Trì, “Daddy là daddy tốt nhất trên đời!”

Bị Ian hôn dính nước bọt, Trình Trì phải dùng lực ôm chặt mới có thể khiến đứa trẻ hưng phấn như con khỉ con phá phách không ngã xuống từ trên người mình.

.

Chạng vạng khi Claude đến đón Ian, Trình Trì nghĩ nghĩ rồi quyết định nói với hấn, “Hai ngày nữa ta dẫn Ian đến thị trấn Vaart đi chơi, được không?”

Claude sừng sốt một chút, hỏi, “Sao lại đột nhiên muốn dẫn Ian đến Vaart?”

Trình Trì nói một chút cho hấn nghe về chuyện hôm nay Bangni tới tìm hấn, sau đó bổ sung, “Ta nghĩ Ian cũng chưa đi đến thị trấn Vaart, cho nên muốn dẫn nó cùng đi, đương nhiên, nếu người không đồng ý, vậy thì thôi.”

Claude nghe xong không nói gì, còn Ian bị hấn ôm vào ngực thì bám vào cổ hấn vẽ mặt khảm trương, mềm giọng cầu xin, “Papa, papa, cho ta đi đi, cho ta cùng đi với daddy đi.”

Đối mặt với thỉnh cầu của con mình, Claude có chút dao động, “Một mình người có thể chăm lo cho Ian sao?”

Trình Trì còn chưa trả lời, Ian đã giành nói, “Vậy papa cũng cùng đi!” Nói xong, nó nghĩ đề nghị của mình thật là hay, vì vậy cao hứng bùng bùng nói tiếp, “Daddy, còn có papa, và Ian, cùng nhau đi thị trấn Vaart, được không? Papa, daddy?”

Trình Trì và Claude liếc mắt nhìn nhau, lại thấy Ian dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hai người chòng chọc, nghĩ nghĩ một chút mở miệng nói, “Nếu không bạn,

vậy cùng đi đi.”

Claude trong lòng tính toán một chút, vẫn lo lắng Trình Tri một mình dẫn theo Ian đến thị trấn Vaart, nhưng lại không thể cự tuyệt thỉnh cầu của Ian, rốt cuộc cũng gật đầu, nói, “Vậy cũng được, lúc đó sẽ cùng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Hành trình đến thị trấn Vaart cũng là lần đầu tiên Ian cùng papa và daddy đi xa, điều này khiến cho nó vui vẻ muốn hồng rồi, lúc thì chen vào giữa Trình Tri và Claude, lúc thì lại muốn Trình Tri ôm nó, không bao lâu lại muốn ngồi trên cổ Claude, tuy rằng Trình Tri bị hành vi hưng phấn quá khích của Ian khiến cho mệt mỏi, nhưng thấy Ian hài lòng như vậy, Trình Tri cũng vui tươi hơn hớn, thỏa mãn mà chiều theo yêu cầu của Ian.

Rốt cuộc đợi cho Ian quay đến mệt mỏi, nó được Claude ôm vào lòng, Ian tựa đầu lên bờ vai rộng của Claude, cười tủm tỉm hỏi Trình Tri bên cạnh, “Daddy, sau này chúng ta có thể đi ra ngoài chơi như vậy sao?”

“Đương nhiên.” Trình Tri vươn tay lau đi mồ hôi vì đi đường mà tích ra trên mũi Ian.

Nghe được Trình Tri sáng khoái đáp ứng, Claude vô thức liếc nhìn Trình Tri đang cười thật tươi, sau đó nhìn sang chỗ khác.

Ian chơi đùa mệt mỏi, cuối cùng tựa vào trước ngực Claude mà ngủ, không còn Ian lú lú, bầu không khí giữa Trình Tri và Claude trở nên vô cùng xấu hổ.

Claude vẫn trầm mặc như trước, mà Trình Tri thì lại không biết nên nói cái gì với hắn, cho nên đành phải nhìn xung quanh, thường thức cảnh sắc hai bên đường, có trời mới biết trong mùa đông cây cối hoa cỏ đều tàn lụi, thì có cảnh sắc gì mà ngắm.

Hai người cứ im thin thít một đường mà dẫn con đến thị trấn Vaart, thấy phía trước xuất hiện bóng người, Trình Tri không nguyên do mà thở dài một hơi trong lòng.

“Chợ phiên hôm nay có vẻ đặc biệt náo nhiệt, lần trước đến cũng không đông người như vậy.” Nhìn xung quanh rộn ràng huyên náo, Trình Tri nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Mùa đông là mùa nghỉ ngơi.” Giọng nói trầm thấp của Claude đột nhiên vang lên bên tai Trình Tri.

“A?” Một mực im lặng trên đường đi, bây giờ Claude đột nhiên mở miệng khiến Trình Tri lại càng hoảng sợ, lập tức lại cảm thấy mình phản ứng có hơi thái quá, ngượng ngùng nói, “Nga, là như vậy a.”

Claude lại ‘ừ’ một tiếng, bẻ Ian chặt thêm một chút, sợ người xung quanh đụng vào Ian đang ngủ.

Trình Tri có chút xấu hổ sờ sờ gáy, theo Claude đến địa chỉ mà lần trước Bangni lưu lại.

.

Lúc Trình Tri tìm được Bangni, hắn đang bận rộn vẩy nước lên rau dưa để bảo trì độ tươi ngon, mà ở một nơi cách Bangni không xa, có một thò tiên sinh tuổi tác lớn hơn Bangni một chút, ưỡn cái bụng tròn đang ôm một củ cải sung sướng gặm.

“Bangni?” Trình Tri đi đến vỗ vai Bangni.

“Hả?” Bangni một bên đáp lời một bên quay đầu lại, nhìn thấy người đến là Trình Tri, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng, hắn nhanh tay buông xuống ấm nước, có chút mất tự nhiên mà chùi tay vào chiếc tạp dề, sau đó vươn ra bắt tay với Trình Tri, “Nga, Trình Tri tiên sinh, ngài thực sự tới, thật là quá tốt.”

Trình Tri cười bắt tay với Bangni, “Chào, mong rằng ta không quấy nhiễu ngài.”

Bangni vội vã khoát tay nói, “Không, không hề, ta ngày ngày đều mong chờ ngài tới đây, ngài...”

“Quái tiên sinh?” Bangni còn chưa nói xong đã bị một giọng nói nài thanh nãi khí còn mang theo chút ngái ngủ cắt đứt, Bangni lướt qua Trình Tri nhìn về phía phát ra thanh âm, thẳng nhỏ mà Bangni không bao giờ muốn gặp lại xuất hiện, hơn nữa nó còn đang ngồi trong lòng một thú nhân thành niên.

Bangni nhìn thấy ánh mắt của thú nhân giống được thành niên kia, liền cảm thấy một luồng khí lạnh từ gan bàn chân lui thẳng lên đỉnh đầu.

Thấy Bangni cứng ngắc, Trình Tri có chút áy náy, “Bởi vì Ian muốn đến thị trấn Vaart chơi, cho nên ta dẫn nó theo, hmm, bởi vì một mình ta không thể lo cho Ian, cho nên Claude cũng đi theo, không tiện sao?”

Bangni lấy tay nắm chặt cái giá đựng rau, tránh cho chính mình bởi vì hai chân mềm nhũn mà ngã ngồi dưới đất, lớn giọng cười nói, “Đương, đương nhiên, không, không sao.” Sau đó máy móc giờ tay lên hướng về phía Ian và Claude chào hỏi, “Chào, Claude, Ian, chào các người.”

“Chào người, quái, nga, không, Bangni tiên sinh.” Ian vừa tỉnh ngủ nhớ tới lời dặn dò của Trình Trì, ngoan ngoãn giờ tay chào hỏi.

“Chào người.” Đang khi nói, Claude đi tới bên cạnh Trình Trì, rồi nhìn thoáng qua Bangni đang run rẩy, nói với Trình Trì, “Ian muốn ăn mật quả, ta dẫn nó đi mua một ít, lát nữa đến đây tìm người.”

Trình Trì nhìn Bangni đã khấn trương tới cực điểm, gật đầu, “Ừ, đừng cho Ian chạy loạn.”

Nhìn Claude cùng Ian rời đi, Bangni trong lòng thở dài ra một hơi, hần xấu hổ cười cười, “Mời vào ngồi, ta giới thiệu với người một chút đây là ——” Bangni đang muốn giới thiệu người nhà cho Trình Trì, vừa xoay người, thanh âm biến thành tiếng kêu sợ hãi, “Nga, trời ạ, papa, người làm sao vậy?”

Trình Trì đi đến nhìn thỏ tiên sinh mập mập không biết từ lúc nào đã ngã xiu trên mặt đất kia, trong lòng rất áy náy, hần nghĩ lá gan của thỏ thì rất nhỏ.

Qua một lúc luống cuống, vị thỏ tiên sinh mập mập kia được nâng vào nhà, Bangni mời Trình Trì vào trong ngồi, về mặt rất áy náy, “Thực sự xin lỗi, năng lực chịu đựng của papa ta khá yếu.”

Trình Trì liên tục xua tay, “Không không không, là ta sai, hẳn là ta xin lỗi mới phải.”

Không tiếp tục giành quyền xấu hổ về tay ai, Bangni rót cho Trình Trì một cốc nước nóng, “Xin hỏi Trình Trì tiên sinh đối với kiến nghị lần trước của ta đã suy xét như thế nào?”

Trình Trì tiếp nhận ly thủy tinh nói tiếng cảm ơn, sau đó nói, “Ta đã suy nghĩ, cảm thấy cũng được, nhưng.” Trình Trì nhìn quanh cửa hàng rau củ quả này, rồi hỏi, “Người chuẩn bị bán kẹo trong cửa hàng rau sao?”

Bangni cho rằng Trình Trì không thỏa mãn về địa điểm bán kẹo, vội vàng giải thích, “Papa ta đồng ý nếu ta được người tán thành, thì sẽ thuê lại cửa hàng của Duncan thúc thúc bên cạnh cho ta bán kẹo.”

Trình Trì gật đầu, lại hỏi, “Ta có thể hỏi ngài một vấn đề không?”

Bangni gật đầu, “Đương nhiên.”

“Tại sao ngài lại nghĩ đến chuyện đại diện bán kẹo cho ta? Ý ta là vì sao lại muốn làm việc này mà lại không giúp papa trông nom cửa hàng rau.” Trình Trì có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm.

Bangni nghe được vấn đề của Trình Trì, hơi đỏ mặt, hai cái tai thật dài vô thức chạm chạm vào nhau, “Bởi vì, bởi vì ta muốn kinh doanh một phần sự nghiệp của riêng mình, ta nghĩ thay ngài bán kẹo là một cơ hội thật tốt.”

Nhìn Bangni có chút ngượng ngùng nhưng lại kỳ vọng, Trình Trì cười cười, hần so với mình có lý tưởng có hoài bão hơn.

Trình Trì lại cùng Bangni thương lượng một chút về vấn đề tiền bạc và phân phối, sau đó đứng lên nói với Bangni rằng, “Vậy xin mời bảy ngày tới lấy hàng một lần, mong rằng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Sự nghiệp của mình hôm nay đã bắt đầu, Bangni rất kích động, “Đương nhiên, cảm ơn ngài.”

Trình Trì cười cười đưa một hộp kẹo cho Bangni, “Đây là quà của ta, ba ngày sau gặp lại.”

Bangni cảm kích nhận lấy, ngẩng lên rồi nhanh chân lấy một vài củ cải trắng còn có một túi nấm đưa cho Trình Trì, “Mong ngài nhận lấy.”

Trình Trì cũng không khách khí, có trời mới biết đạo này ngày nào cũng ăn thịt, nứu răng cũng sắp chảy máu rồi, hần thêm rau dưa muốn điên rồi.

Tiếp nhận rau củ của Bangni đưa cho, Trình Trì nghĩ nghĩ rồi nói với hần, “Khi nào ngài tới chỗ ta, có thể phiền ngài mang đến cho ta một ít hạt giống rau dưa không?”

“Hả?” Bangni sững sốt một chút, nhưng sáng khoái gật đầu, “Được.”

Từ cửa hàng rau của Bangni đi ra, Trình Trì dựa theo chỉ dẫn của Bangni mà đi đến nơi bán mật quả, quả nhiên thấy Ian nắm tay Claude hiếu kỳ mà đánh giá bốn phía, trong tay còn cầm mật quả, cái miệng nhỏ nhắn nhai nhóp nhép.

Trình Trì còn chưa đi tới, Ian tinh mắt thấy được hần, gầy khỏi tay Claude lao đến bên Trình Trì, “Daddy.”

Trình Trì cười ôm lấy Ian, “Mật quả ăn ngon không?”

“Dạ.” Ian gật đầu, hào phóng đưa mật quả mà mình đã cắn một ngụm đến bên mép Trình Trì, “Daddy ăn.”

Trình Trì há mồm cắn, nhai nhai, gật đầu nói, “Thật là ngon a.”

Nghe như vậy, Ian cười tí cả mắt.

Claude đi đến bên cạnh Trình Trì, “Bàn chuyện xong?”

Trình Trì gật đầu, “Ừ.”

“Daddy, đây là cái gì?” Ian phát hiện chiếc túi trong tay Trình Trì, cúi đầu lắc lắc hỏi, khi nhìn thấy trong túi toàn là rau dưa khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, “Dì, đều là vật đáng đáng.”

Ian với về mặt chán ghét chọc Trình Trì phụt cười, hần tiến đến hôn nó một cái, “Sau này Ian không ngoan daddy sẽ làm những món đáng đáng này cho Ian ăn.”

Ian nghe xong vội vàng ôm cổ Trình Trì làm nũng, “Ian sẽ ngoan mà, sẽ rất ngoan rất ngoan, daddy không nên làm những thứ đáng đáng này cho Ian ăn.”

Trình Trì nghe được cố nén cười chọc Ian vài câu, một lớn một nhỏ vui đùa, Claude đứng một bên nhìn hai người thân thiết, khóe miệng nhòe lên, mang theo chút ý cười.

Bởi vì Ian nói muốn đi dạo, cho nên nhóm ba người cũng không vội đi về trấn Topaz, chậm rãi dạo quanh chợ.

Ian lần đầu tiên rời khỏi trấn Topaz đi tới thôn trấn khác, cho nên đối với cái gì cũng thấy tò mò, nhìn trúng cái gì thú vị cũng kéo Trình Trì đến xem, Trình Trì cũng vô cùng hăng hái theo sát Ian cùng nhau nghiên cứu, mà Claude thì lại trầm mặc đi theo phía sau, giúp bọn họ chặn lại đoàn người chen chúc.

Trình Trì mua một vài đồ chơi ngoài chợ, Ian cũng mua nhiều trái cây, khi trở lại Ian chết sống đòi Trình Trì bế, Claude cũng liền làm phu khuân vác, vì Trình Trì và Ian vác chiến lợi phẩm về.

Ian ôm cổ Trình Trì lúi lúi kể về những thứ nó thấy, Trình Trì vừa nghe vừa cười, hần chú ý đến Claude bên cạnh dường như có chút không yên lòng.

Đợi đến khi Claude lần nữa quay đầu nhìn xung quanh, Trình Trì nhin không được mở miệng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Hả?” Nghe được Trình Trì hỏi, Claude quay người lại lắc đầu, “Không có gì, ta nhìn thấy Rupert, chắc là nhìn nhầm thôi.”

“Dì? Rupert thúc thúc cũng tới?” Nghe được Claude nhắc đến Rupert thúc thúc thường chơi trò bay bay với mình, là hát lên chờ Ian rơi xuống thì đỡ lấy, Ian phấn chấn tinh thần, ôm cổ Trình Trì quay đầu lại càng không ngừng tìm kiếm trong đoàn người, nhưng cả nửa ngày cũng không thấy được bóng dáng của Rupert.

Claude sờ sờ đầu Ian, “Là papa nhìn nhầm thôi.”

“Nga.” Ian lúc này mới xoa tay... thành thành thật thật để Trình Trì bế.

Trình Trì nhìn thoáng qua Claude, hần rõ ràng không ổn, nhưng cũng không nói gì, chỉ là tiếp tục nghe Ian nói chuyện thật trẻ con.

Trong lòng Claude hơi bất an, bởi vì hần cảm giác được có người đi theo bọn họ, quay đầu lại nhìn quanh cũng không thấy được cái gì, loại cảm giác này thật không an.

Trên đường trở về, tuy rằng Ian hăng hái bùng bùng, nhưng hai người lớn lại có chút không yên lòng.

.

Chạng vạng ngày hôm đó, trong một tòa kiến trúc tráng lệ ở chủ thành Lodan, một chàng trai trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn lại mang theo tà khí, tóc ngắn màu cà phê tai đen đuôi đen mắt xanh sẫm nửa nằm nửa ngồi đỉnh đường dựa trên giường nhỏ, như cười như không mà hỏi thăm, “Người thấy được Claude tại thị trấn Vaart? Hần còn đi cùng Lance?”

Một thú nhân giống đực bên dưới cung kính đáp, “Đúng vậy, chủ nhân.”

Chàng trai hừ lạnh một tiếng, “Quả nhiên thói nát chính là thói nát, cả đời cũng hèn nhát như vậy!” Lập tức lại hỏi việc khác, dứt bỏ chuyện về Claude không đề cập tới.

Mà lúc này, thiếu niên tướng mạo diễm lệ đứng ngoài cửa phòng, hai tay gút gao bầu chặt vào cấm bảo hoa lệ, trong mắt có chút kinh ngạc bất định.

.

Ban đêm, một người đàn ông vóc người khôi ngô từ tòa kiến trúc này đi ra, đến chỗ vắng biến thành một con báo, cấp tốc hướng đến trấn Topaz chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Từng ngày trôi qua, thời tiết ở trần Topaz cũng càng ngày càng lạnh lẽo, trước kia Trình Trì rất thích hóng gió trên biển, hôm nay gió thổi qua mặt đã mang theo chút vụn băng khiến cho hân đầu đón.

Bởi vì đã bắt đầu vào đông, cây cỏ đã bắt đầu tiến vào thời kỳ ngủ đông đợi mùa xuân đến lại tràn ngập sinh cơ, hoa quả để Trình Trì làm kẹo cũng càng ngày càng ít, thiếu nguyên vật liệu, Trình Trì bắt đầu hạn chế lượng kẹo bán ra, thỉnh thoảng có hăng hái cũng làm một ít bánh sữa và bánh xốp cam để bán, vị sữa thơm nồng cùng vị nhẹ nhàng dễ chịu của cam cũng giúp Trình Trì chào đón không ít khách hàng.

Chỉ có điều sau khi vào đông Trình Trì lại bắt đầu lười, hôm nay không tiếp tục kinh doanh, mười ngày mở cửa bán năm sáu ngày, đám trẻ con mê bánh sữa ngoài giòn trong mềm, còn có bánh xốp cam hương vị thoang thoảng ngon miệng bắt đầu ngày ngày vây lấy Ian, hỏi daddy của nó ngày mai có mở cửa không? Ngày mốt thì sao? Ngày kia thì sao?

Đối với Trình Trì mà nói ngày đông không ra cửa là chuyện không thể nào thoải mái hơn, nhưng Ian không cho rằng như vậy, nó có chút mất hứng, bởi vì thời tiết lạnh lẽo, daddy sẽ không dẫn nó ra ngoài chơi, thậm chí ngay cả ra ngoài vườn hoa Trình Trì cũng chỉ để Ian tự mình đi chơi.

.

Ian cảm thấy có chút buồn chán ghé vào trước ngực Trình Trì, “Daddy, vì sao người lại sợ lạnh như vậy?”

Ngồi trên ghế dựa, bởi vì phòng ở ấm áp mà hơi buồn ngủ, Trình Trì yếu ớt ôm lấy Ian, hít mũi nói, “Bảo bối, daddy cũng không biết vì sao daddy lại sợ lạnh nữa.”

Không có được câu trả lời thỏa mãn, Ian không chịu buông tha, nỗ lực cọ cọ vron bàn tay phỉ phỉ như bánh bao muốn căng ra con mắt sắp khép lại của Trình Trì, “Vậy chừng nào daddy mới có thể không sợ lạnh?”

“Đợi đến khi thời tiết ấm lại.” Trình Trì vừa nói, vừa không ngừng lắc lắc đầu muốn tránh khỏi sự quấy rầy của Ian.

Ian dường như cảm thấy lúc daddy mình lắc đầu lắc đầu chơi rất vui, bắt đầu nhếch miệng không ngừng lảng lảng cười xấu xa tập trung giờ tay phá rồi gương mặt của Trình Trì.

Nhận thấy được mục tiêu của Ian hình như không chỉ giới hạn ở mí mắt, Trình Trì bắt đầu dĩ mỗ to mắt, “Này, bảo bối, vì sao người không đi tìm bọn Jerome mà chơi đi?”

Bị Trình Trì bắt lại hai tay, Ian bĩu mũi nói, “Nhưng Ian muốn vui đùa với daddy, bây giờ daddy cũng không dẫn Ian ra ngoài tản bộ nữa.”

Nghe được Ian trách cứ, Trình Trì rõ ràng có chút sợ lạnh quá độ hơi chột dạ, hân ngưng ngưng giải thích, “Bởi vì bên ngoài thực sự quá lạnh.” Để tăng độ thuyết phục, Trình Trì còn làm một động tác run run, “Daddy sẽ biến thành cây băng.”

Trên đầu Ian xuất hiện một dấu chấm hỏi, nó học Trình Trì một bên run rẩy một bên nghi hoặc dò hỏi, “Vì sao quá lạnh thì daddy lại biến thành cây băng? Cây băng là cái gì?” Bởi vì run run thân thể, thanh âm cũng trở nên run run.

“Cây băng chính là ——” Trình Trì vô thức muốn giải thích, sau đó lại ngừng lại, “Ian không biết cây băng là gì sao?”

Ian lắc đầu, nghĩ nghĩ một chút liền nói ra đáp án, “Là băng làm thành cây gây phải không?”

“Đương nhiên không phải!” Trình Trì điểm điểm cái mũi nhỏ của Ian, muốn tiếp tục nói thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ.

Điều này khiến cho một lớn một nhỏ trong phòng đều sững sốt một chút, bởi vì còn chưa tới giờ Claude tới đón Ian, lúc này là ai tới?”

Ian từ trên người Trình Trì nhảy bịch xuống đất, chạy ra cửa, “Ian đi mở cửa!”

Trình Trì không ngăn kịp, chỉ có thể theo sau Ian đi ra cửa.

Ian nhón chân cố sức mở cửa, một trận gió lạnh thổi vào khiến Trình Trì run lập cập, vừa định đi tới nhìn xem là ai, Trình Trì nghe được tiếng Ian reo to, “Rupert thúc thúc, Al thúc thúc!”

Biết là người quen, Trình Trì ngưng bước, lập tức thấy Al ôm Ian cười ha hả đi đến, theo sau bọn họ là Rupert mộc mạc.

Thấy Trình Trì đứng trong phòng khách, nụ cười trên mặt Al càng thêm xán lạn, “Chào, A Trì, ta biết là người ở nhà mà!”

Rupert phía sau cũng cười bắt chuyện với Trình Trì.

Trình Trì đưa Al và Rupert đến phòng khách, đồng thời bung lên một ít bánh ngọt mời bọn họ, hỏi Al, “Hôm nay gió lớn như vậy, hai người còn đặc biệt đến?”

Al sung sướng ăn bánh sữa, khoát khoát tay đáp, “Vừa đến mùa đông đã không thấy tăm hơi của người, nếu không phải cửa hàng kẹo của người thỉnh thoảng mở rộng cửa ta còn tưởng người giống như Vaart trấn ngủ đông cả rồi. Ta với Rupert ở nhà nhàn rỗi quá, cho nên quyết định tới tìm người tâm sự một ngày, người không chào đón sao?”

Trình Trì cười lắc đầu, “Đương nhiên, sao lại không chào đón được, Ian vừa than buồn chán đó, người đến vừa lúc có thể theo nó chơi đùa một hồi.”

Nghe được Trình Trì nói, Al cười ha ha nuốt một miếng bánh xóp vào miệng Ian, “Này, phải, thẳng nhóc kia, người cảm thấy buồn chán sao?”

Ian ừ ừ gật đầu, vừa ăn bánh xóp vừa cáo trạng, “Đúng vậy, daddy luôn ở trong phòng, cũng không dẫn ta ra ngoài chơi.”

Nhìn Ian thương cảm ồ ồ, Al bế nó đặt trên đùi, “Nga, bé con đáng thương, daddy của người vì sao không dẫn người ra ngoài chơi?”

Ian rất nghiêm túc nói, “Daddy nói hấn sợ lạnh.” Nói xong, lại tận tâm mô tả dáng vẻ run run của Trình Trì ban nãy, “Daddy nói quá lạnh mà đi ra ngoài, hấn sẽ biến thành cây băng.”

Bị động tác của Ian chọc cười, Al vươn tay vỗ vai Trình Trì, “Nga, bạn của ta, vì sao người từ thánh địa trở về lại trở nên yếu ớt như vậy chứ, cái này chỉ là đầu mùa thôi, đợi đến tháng hai là lúc lạnh nhất, làm sao người sống nổi?”

Trình Trì nhún nhún vai, “Đến lúc đó ta sẽ dùng lông thú quấn kín, nằm trên giường đợi mùa xuân đến.”

Al nhìn Trình Trì đáng vẻ quyết tâm, cười đến không ngừng xoa bụng.

Mà ở một bên không biết làm sao nói chuyện, Rupert cũng theo Al cười rộ lên, chỉ là trong lúc đó ánh mắt của hấn có chút tìm tòi quét qua Trình Trì, mà Trình Trì lo cùng Al đấu võ mồm nên không để ý động tác này của hấn.

Tán dóc một hồi, Trình Trì mời Al và Rupert ở lại ăn trưa, bọn họ đồng ý.

.

“Hầm băng?” Giúp nấu ăn trong bếp, Al nghe thấy Trình Trì nói cũng có chút kinh ngạc, “Đó là cái gì? Xây cái đó làm gì?”

Vừa giải thích về cây băng cho hấn, Trình Trì lại nói, “Chính là nơi chuyên dùng để trữ băng, đợi đến mùa hè có thể dùng để hạ nhiệt.”

“Đợi cho trời ấm lại thì băng không phải cũng tan chảy cả sao, làm sao lại lưu trữ lâu như vậy được?” Mặc dù nghĩ biện pháp của Trình Trì rất mới mẻ, nhưng Al vẫn cảm thấy khó tin.

“Chỉ cần che kín là được, đương nhiên có thể lưu trữ lâu như vậy.” Trình Trì chắc chắn đáp.

“Như vậy a...” Al cái hiểu cái không gật đầu, “Mùa hè dùng băng để hạ nhiệt là rất tuyệt, nhưng đặt trong phòng chờ nó tan ra không phải là nước ướt sũng cả sao?”

“Không, ta không phải dùng như vậy, ta là muốn dùng băng để làm nước đá.” Trình Trì lắc đầu nói tiếp.

“Nước đá?” Al nghi hoặc.

Trình Trì kiên trì giải thích một lần về tư tưởng làm đá bào, kem cây, sau khi nghe được, đôi mắt của Al càng lúc càng sáng, vỗ tay khen, “Woa nga, đây thực sự là một ý tưởng tuyệt vời, vậy sau này không cần phải ra biển bơi đến hết mùa hè nữa, A Trì, người thực sự là một thiên tài, người lợi hại thật!”

Cho tới hôm nay, Trình Trì vẫn không quá thích ứng cách tán thưởng ‘bão táp’ của Al, có chút xấu hổ nói, “Cho nên, ta muốn nhờ Rupert tìm vài người trong trấn giúp đào hầm băng này.”

“Nga, đây là đương nhiên.” Al nhìn thoáng qua Rupert đang chơi đùa trên thảm với Ian, gật đầu.

Al đột nhiên nhớ tới, nói thêm, “Còn có thể nhờ Claude tới làm a, hấn là giống đực cường tráng số một trong trấn.”

Nghe thấy Al đột nhiên nhắc tới Claude, Trình Trì sùng sốt một chút, ngoại trừ lần trước cùng Claude dẫn Ian đến Vaart trấn, bọn đã khôi phục lại khoảng cách trước đây, chỉ nhờ Trình Trì chăm sóc Ian, Claude thường ngày sẽ ở trong rừng rậm săn thú thuận tiện hái một ít trái cây tươi mang về cho Trình Trì, trừ lần đó ra cũng không giao lưu gì nữa.

Chú ý tới nét mặt của Trình Trì, Al tiến lên đụng vào vai hấn, “Này, bạn hiền, bây giờ người vẫn cùng Claude duy trì trạng thái này sao?”

“Hừm?” Lấy lại tinh thần, Trình Trì hỏi, “Trạng thái gì?”

“Đương nhiên là trạng thái hai người một chút cũng không thân.” Al có chút không hài lòng với hiện trạng giữa Trình Trì và Claude. “Nhưng các người là bạn lữ a, làm sao có thể vĩnh viễn đều như vậy được!”

Đột nhiên bị hỏi đến vấn đề tình cảm, Trình Trì có chút khó xử, “Ta cảm thấy vậy là tốt rồi.”

“Như thế này thì có gì tốt?” Al cảm thấy khó hiểu, “Các người là bạn hữu, nhưng mỗi người lại sống một nơi, người xem trong trấn làm gì có ai như vậy? Người và Claude có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề?” Trình Trì lúc này lại bắt đầu đau đầu, chỉ vì trông giống như Lance, nếu không thì nào có nhiều vấn đề như vậy chứ, “Ta và Claude không có vấn đề gì, chỉ là ta và hắn đều nghĩ cần cho nhau thời gian để cân nhắc về quan hệ của chúng ta.” Hết cách, Trình Trì chỉ có thể bịa.

“Claude cũng nghĩ vậy sao?” Al cảm thấy hai người này đúng là một đôi, cách làm không giống người thường, thích là thích, không thích là không thích, còn thận trọng cân nhắc cái gì nữa?

“Đương nhiên, đây là ta và Claude cùng nhận thức như vậy.” Trình Trì gật đầu.

“Nga, các người đúng là cặp đôi kỳ quái.” Al nhin không được nói thêm.

.

Bên bàn cơm, Al nói với Rupert chuyện Trình Trì muốn đào hầm băng, sau đó, Rupert đồng ý, đồng thời hứa rằng sẽ nhờ các giống đực cường tráng trong trấn cùng nhau hỗ trợ, Trình Trì cảm ơn hắn.

Sau bữa trưa một lúc, Al và Rupert trở về, Trình Trì ôm Ian ngủ trưa, trời tối Claude đến đón Ian, đồng thời theo thường lệ mang về một ít trái cây cho Trình Trì, bởi vì cả bữa trưa bị Al lải nhải Claude là người tốt, các người hẳn là sẽ có ngày lại cùng một chỗ, Trình Trì có chút bất đắc dĩ không nói thêm gì với Claude, lễ phép cảm ơn hắn rồi nhìn theo hắn ôm Ian bé bỏng đang không ngừng phát tay chào mình rồi đi, sau đó trở về phòng.

.

Đêm khuya, Trình Trì bị tiếng gầm giận dữ của dã thú đánh thức, Trình Trì nằm trên giường còn nghe được tiếng gầm và tiếng đánh nhau của dã thú, nghe âm thanh đó, Trình Trì cảm giác có gì đó xảy ra tại vườn hoa sau nhà mình.

Có chút kinh sợ, Trình Trì khoác áo đứng dậy xuống lầu, cầm lấy con dao chặt thịt cẩn thận đi tới cửa sau, nhưng thanh âm đã biến mất, đợi hồi lâu cũng không có phát sinh thêm bất luận động tĩnh nào.

Trình Trì vén lên rèm cửa, nhìn thấy bóng lưng đứng lặng trong sân nhà mình, liền ngây ngẩn cả người, “Claude?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Claude?” Khi Trình Trì thấy con hắc báo oai phong lẫm liệt đứng trong sân sau, nhin không được nhẹ thốt lên một tiếng, sau đó lại gờ tay che miệng, nhưng đã muộn.

Con hắc báo bên ngoài nghe được giọng nói của Trình Trì liền khựng lại, quay đầu nhìn thẳng vào nơi Trình Trì đang đứng, sau đó ưu nhã đi đến gần Trình Trì, tìm Trình Trì đập thình thịch, nhìn hắc báo đang càng lúc càng gần mà vô thức lùi về sau hai bước, rèm cửa bị vén lên lần nữa phủ xuống.

Dường như cảm giác được Trình Trì sợ hãi, hắc báo dừng bước, sau đó lại xoay người nhẹ nhàng nhảy đi, rời khỏi đường nhìn của Trình Trì.

Xuyên qua tấm rèm mỏng bên cửa sổ, Trình Trì mơ hồ thấy hắc báo đã đi khỏi, dựa vào tường thở phào một cái, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, lý trí lại lần nữa trở về, vô số nghi vấn nảy lên trong lòng Trình Trì, vừa rồi đó là Claude sao? Tại sao đêm khuya hắn lại dùng hình thú xuất hiện trong sân nhà mình? Tiếng đánh nhau của dã thú là có chuyện gì xảy ra?

Không đợi Trình Trì sắp xếp ý nghĩ, cửa trước vang lên tiếng gõ khiến tim hắn nảy lên.

Trình Trì nuốt một ngụm nước bọt, lại nắm chặt con dao nhẹ nhàng bước chậm đi qua phòng khách tới cửa trước, tiếng đập cửa không nhanh không chậm lại tiếp tục vang lên, trong bóng đêm vắng vẻ, tiếng động khe khẽ vang vọng trong phòng khách từng chút một thật rõ ràng, điều này làm cho tay cầm dao của Trình Trì hơi run run, hắn biết sức lực của mình trong thế giới này chênh lệch rất xa, cho nên hắn không dám mở miệng hỏi là ai, cũng không dám đi mở cửa, vẫn cứ cứng ngắc đứng trước cửa, mong muốn người bên ngoài không có được hồi đáp sẽ rời đi.

Nhưng chuyện cũng không như Trình Trì mong muốn, tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, nhưng sau đó lại vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến trong lòng Trình Trì đột nhiên buông lỏng, “Trình Trì tiên sinh, là ta, Claude, xin hãy mở cửa.”

Tuy rằng nỗi sợ hãi đã tiêu tan, nhưng trăng cảnh vừa mới nhìn thấy khiến Trình Trì có chút cảnh giác, hắn cũng không mở cửa mà chỉ đứng trước cửa,

hỏi, “Xin hỏi, đã trễ thế này có chuyện gì không?”

Bởi vì Trình Trì trả lời, tiếng gõ cửa lại ngừng một chút, lập tức vang lên tiếng của Claude, “Ta có một số việc muốn nói với ngài, hãy mở cửa có được không?” Nói xong, Claude bổ sung một câu, “Ta sẽ không thương tổn ngài, hãy tin tưởng ta.”

Trầm mặc một lúc, Trình Trì cắn răng vươn tay mở cửa, nhìn Claude bình tĩnh yên lặng trước mặt.

Thấy Trình Trì khoác áo khoác đứng bên kia cánh cửa, Claude mở miệng nói, “Ngài khỏe chứ, Trình Trì tiên sinh.”

Trong đêm tối có vẻ là kinh hoàng nhất đời mình, bỗng nhiên nghe được một câu không hợp với bầu không khí, cũng không phải câu thăm hỏi, Trình Trì không do dự muốn gào rú một tiếng, ‘Ông đây một chút cũng không khỏe!’ Thế nhưng cuối cùng hắn chỉ bỏ lại một câu ‘vào đi’, không quan tâm Claude, trực tiếp đi vào phòng khách, nương theo ánh trăng tìm được mỗi lửa thấp sáng ngọn nến, ánh nến vàng cam chiếu sáng phòng khách, cũng xua tan một chút nỗi sợ hãi trong lòng Trình Trì.

Hắn thở ra một hơi, xoay người nhìn về phía Claude đã theo vào, “Vậy thì, Claude tiên sinh, trước khi ngài nói với ta, có thể giải thích về tiếng đánh nhau từ sân sau truyền tới là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, vì sao đã trễ như vậy ngài lại tới nhà ta?”

Claude nhìn Trình Trì chìm trong ánh nến mà có vẻ mông lung, nhấp máy miệng, “Lúc trước ta phát hiện có thú nhân theo dõi ngài.”

“Theo dõi ta?” Nghe được đáp án, Trình Trì ngây ngẩn cả người, “Làm sao có thể như vậy được? Ta cũng không có kết thù kết oán với ai, tại sao lại có người ——” Nói đến đây, Trình Trì ngừng lại, hắn ngược mắt nhìn thẳng vào Claude, “Bọn họ theo dõi thật ra là ‘Lance’ phải không?” Tuy rằng hỏi Claude, nhưng lời nói của Trình Trì đã mang ý khẳng định.

“Có lẽ là vậy.” Claude không dám khẳng định.

“Hắn là vì hắn!” Trình Trì có chút nôn nóng nắm bứt tóc, giọng nói mang theo chút tức giận, “Nếu như không phải Lance thì ai lại đến theo dõi ta? Ta mới đến trấn Topaz không bao lâu, cũng không gây mâu thuẫn với bất kỳ ai trong thế giới này, vô duyên vô cớ ai lại ăn no nhàn rồi chạy tới theo dõi ta — Trình Trì mà không phải Lance kia?!”

Nghe Trình Trì chất vấn, Claude trầm mặc, nhìn Trình Trì bên cạnh bàn đi tới đi lui.

Bị tai và gió bay phiến toái không ngớt, Trình Trì bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, biến sắc, bước đến trước mặt Claude, “Ian đâu? Người ném Ian ở nhà một mình như vậy?”

Nghe thấy giọng nói của Trình Trì không chút nào che giấu lo lắng và quan tâm Ian, biểu tình vốn đồ dẫn của Claude trở nên nhu hòa một ít, “Hôm nay Al mang Ian đến nhà hắn và Rupert ngủ rồi.”

Có được đáp án thỏa mãn, Trình Trì gật đầu, nhưng lại cảm thấy không đúng, nhú mày, “Hôm nay ở lại nhà của Al, vậy trước kia thì sao? Trước kia không phải người cũng để nó một mình ở nhà? Người vừa nói lúc trước người phát hiện có người theo dõi ta, vậy khi đó chắc chắn người đã phòng thủ ở xung quanh nơi này, bằng không sao hôm nay người lại chạm mặt thú nhân theo dõi ta được? Vậy trước đây, khi người tới thì người bỏ Ian ở nhà một mình phải không? Người rút cuộc có đầu óc hay không? Nó chỉ là một đứa nhỏ làm sao có năng lực tự bảo vệ mình, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Còn nữa, có người theo dõi ta sao người không sớm nói cho ta biết? Ta là người được biết chuyện này mà? Người cứ gạt ta, vậy người muốn xử lý thế nào? Giết thú nhân theo dõi kia hay bắt lại khảo tra...”

Càng nghĩ càng tức giận, Trình Trì hung hăng đẩy Claude một cái, “Người quá tự tiện!”

Đáng tiếc một chút sức mạnh của Trình Trì trong mắt Claude chẳng là gì cả, Claude vẫn vững vàng đứng ở đó, nhưng hắn có thể cảm nhận được Trình Trì nổi giận, “Xin lỗi.”

“Hả? Xin lỗi?” Trình Trì giận dữ cười ngược, “Xin lỗi là xong thì cần gì cảnh sát!”

Không rõ cảnh sát là vật gì, Claude quyết định quên vấn đề này, giải thích về chuyện của Ian, “Lúc ta không ở nhà, Ian đều đến nhà của Al và Rupert, hoặc Sam thức thức ngủ.”

Cuối cùng nghĩ Claude không làm sai, Trình Trì hơi bớt giận một chút, “Vì sao Ian chưa từng nói với ta?”

Trả lời Trình Trì chính là sự trầm mặc của Claude.

Trình Trì phát tay, “Thôi đi, bây giờ không phải lúc truy cứu vấn đề này, người biết lai lịch của thú nhân theo dõi ta không?”

Vẫn luôn giữ hình tượng mặt than, trên mặt Claude xuất hiện một tia ba động khó có được, “Có lẽ, nhưng cũng không chắc.”

Trình Trì lười chơi trò điền từ với hắn, “Người nói ra suy đoán của người đi.”

“Hình như là thị vệ trong nhà quý tộc ở thành Lodan.” Lần này Claude trả lời thẳng thắn dứt khoát.

“Thị vệ nhà quý tộc?” Lập lại câu nói đó, Trình Trì khựng lại, hắn nhớ tới lúc trước Al có nói về chuyện có người từng thấy Lance và một thanh niên quý tộc cùng một chỗ ở thành Lodan, Trình Trì trầm mặc.

Thấy Trình Trì hiểu ra, Claude biết hẳn đại khái cũng nghe đồn đãi về Lance, trong lòng nhất thời có chút phức tạp.

Trầm mặc hồi lâu, Trình Trì đi đến chiếc ghế bên bàn ngồi xuống, ngẩng đầu hỏi, “VẬY... Sau đó thì sao? Ta nói là, bọn họ chỉ đơn thuần theo dõi ta thôi sao? Hay là sẽ có động tác khác?”

Claude muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu, “Ta không biết.”

Trình Trì vẫn nhìn vào mặt Claude, sự đấu tranh trong mắt hẳn cũng rơi vào tầm nhìn của Trình Trì, Trình Trì nhìn chăm chăm vào mặt Claude rồi nói, “Đừng gạt ta, ta có quyền biết tất cả mọi chuyện.”

Ánh mắt của Claude lại khôi phục bình tĩnh, “Không có, ta không có lừa ngươi.”

Không có được đáp án mình muốn, Trình Trì có chút buồn cười lại có chút vô lực, hẳn chống bàn đứng lên, “Quá muộn rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, ngươi cứ tự nhiên.” Nói xong không liếc mắt nhìn Claude, xoay người đi lên lầu.

Claude khó nén thất vọng nhìn Trình Trì bỏ đi, cúi đầu suy nghĩ một hồi, cũng xoay người rời khỏi, đóng cửa, một lần nữa biến thành thân báo nằm trên nóc nhà Trình Trì, chợp mắt.

.

Ngày hôm sau, Ian theo thường lệ được Claude đưa đến nhà Trình Trì, Trình Trì đạm mạc chào hỏi Claude rồi dắt Ian vào nhà.

Ian nhìn đôi mắt còn có tơ máu của Trình Trì, cẩn thận hỏi thăm, “Hôm qua daddy không ngủ sao?”

Trình Trì cúi đầu sờ sờ đầu nó, “Sao lại hỏi như vậy?”

Ian chỉ chỉ đôi mắt tròn xoe của mình, “Mắt của daddy giống như tiên sinh phì phì ăn đắng đắng ở nhà Bangni tiên sinh a, Ai thúc thúc nói không ngủ được con mắt sẽ đỏ lên.”

Bởi vì trong ngực ảm ức mà mất ngủ cả đêm, Trình Trì sừng sốt hồi lâu mới phản ứng được Ian nói chính là papa của Bangni, dờ khóc dờ cười nhéo nhéo lỗ tai mềm mại của Ian, “Daddy có ngủ a, có lẽ vì hôm qua ngủ không ngon giấc.”

Ian gật đầu, vươn tay nhỏ bé nắm một ngón tay của Trình Trì, “VẬY Ian theo daddy ngủ trưa lâu một chút được không?”

Thấy Ian dùng ánh mắt khẩn cầu trông mong nhìn mình, Trình Trì mỉm cười gật đầu.

Nhưng dần dần, Trình Trì cảm thấy không đúng, bởi vì hôm nay Ian nhu thuận có chút hơi quá, thường thường cũng chỉ là làm nũng đòi mình dẫn ra ngoài chơi, nhưng hôm nay lại giành giúp mình làm việc, đồng thời, còn thường hay len lén quan sát mình.

Trình Trì hơi nghi ngờ nhìn Ian ôm một cây chổi cao hơn nó, còn đang cố gắng quét nhà, muốn nhìn ra mách khõe.

Mà Ian đang quét nhà lại muốn liếc nhìn về mặt của Trình Trì, không ngờ ánh mắt của Trình Trì vừa lúc chạm vào ánh mắt nó, Ian lại càng hoảng sợ, vội vàng giả vờ không biết chuyện gì xảy ra, cúi đầu tiếp tục quét rác.

Còn chưa quét được hai cái, trong tầm mắt Ian xuất hiện một đôi dép, sau đó nó bị bế lên, “Nhóc Ian, nói cho daddy, vì sao hôm nay ngươi lại kỳ lạ như vậy?”

“Kỳ lạ? Ian không có kỳ lạ chút nào.” Ian phủ nhận, nhưng không dám nhìn vào mắt Trình Trì.

Trình Trì làm bộ tức giận nói, “Trẻ con nói dối sẽ không được thương nga.”

Ian len lén nhìn về phía Trình Trì đang nghiêm mặt, nhỏ giọng nói, “Papa nói hôm nay daddy không vui, muốn Ian ngoan ngoãn, không nên chọc daddy tức giận.”

Trình Trì nghe xong sắc mặt dịu xuống, lại hỏi, “VẬY papa có nói với ngươi vì sao daddy không vui không?”

Ian lắc đầu, “Không có.”

Trình Trì rất nghiêm túc nói với Ian, “Bởi vì daddy không thích người khác tự cho là đúng giúp daddy quyết định mọi việc, cũng không thích người khác gạt daddy.”

Ian cái hiểu cái không gật đầu.

.

Chạng vạng, khi Claude tới đón Ian, Trình Trì tiễn Ian ra cửa, lại nói với Claude một câu, “Con của ngươi mà đem bỏ ở nhà người khác coi sao được?”

Claude nhìn cánh cửa đóng lại, trong mắt có một tia bất đắc dĩ.

Ian lên nói cho hắn biết những gì Trình Trì nói cho nó, Claude cũng hiểu Trình Trì rất bất mãn với chuyện mình giấu diếm hắn, nhưng hắn nghĩ nói với Trình Trì chuyện này, ngoại trừ khiến Trình Trì sợ hãi, cũng không giúp được gì, lẽ nào mình làm như vậy là sai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Bị phát hiện rồi? Tại sao lại bị phát hiện?” Trong một gian phòng hoa lệ, thiếu niên điểm lệ đã từng ở ngoài cửa nghe trộm cau mày hỏi thú nhân giống đực đang quỳ dưới đất.

“Xin lỗi, chủ nhân, là thuộc hạ làm việc thất bại, thuộc hạ nguyện ý tiếp nhận nghiêm phạt.” Thú nhân quỳ gối bên dưới có nề nếp nói.

“Với năng lực của ngươi bây giờ bị phát hiện cũng không phải không thể, tốt xấu gì Claude cũng có cùng huyết thống với người kia!” Lúc này, thú nhân giống đực khác vóc người cao to mặc y phục đẹp đẽ quý giá ngồi trên ghế như cười như không nói.

Thú nhân đang quỳ kia cúi thấp đầu, không nói nữa.

Niên thiếu kia tiếp tục hỏi, “Claude chỉ đánh nhau với người ở ngoài sân mà không đuổi theo sao?”

“Đúng vậy.” Thú nhân kia đáp, “Hắn bảo thuộc hạ rời khỏi trần Topaz, không bao giờ được xuất hiện.” Nhớ lại Claude dưới ánh trăng đêm đông dùng móng vuốt sắc bén đặt lên bụng mình, nói ra câu nói kia với ánh mắt lạnh lẽo, thú nhân vẫn không nhịn được khẽ run run.

“Amber của ta, papa đã sớm nói với ngươi rồi, đã quyết định, thì phải làm, hôm nay ngươi đánh rần động cỏ, ở vào trạng thái bị động, sau này làm gì cũng khó mà thuận lợi.” Thú nhân ngồi trên ghế cao kia dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn thiếu niên.

Nghe được papa mình nói, hai tay của Amber nắm chặt lại một chút, sắc mặt không đổi nhìn thú nhân quỳ gối bên dưới, “Rum, ngươi lui xuống trước đi, ta muốn bình tĩnh suy nghĩ một chút.”

“Dạ, chủ nhân.” Thú nhân kia lui ra.

Đợi cho thú nhân kia rời khỏi, trên mặt Amber hiện lên nét ảo não, “Papa, ta lại làm sai sao?”

Thú nhân giống đực kia đứng lên đi tới trước mặt Amber, nắm hai vai của hắn, cười cười, “Con ngoan của ta, ngươi còn trẻ, gặp trở ngại là không thể tránh, đây là giai đoạn trưởng thành. Ngươi phải có tự tin, bởi vì ngươi là con của Felix ta, ngươi có huyết thống ưu tú, cuối cùng ngươi sẽ trở thành người cao quý nhất, không ai có thể lay động địa vị của ngươi. Cho nên, chúng ta không thể cho phép bất luận cái gì ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng xuất hiện, tuyệt đối không cho phép.”

Nghe được papa mình nói, ánh mắt có chút hoang mang của Amber lại lần nữa trở nên kiên định, hắn ngẩng đầu hỏi, “Như vậy, papa, bây giờ nên làm thế nào?”

Đối với sự tin cậy hoàn toàn cùng với hành vi khiêm tốn học hỏi, Felix rất thỏa mãn, trên mặt hiện lên một nụ cười, nhưng ánh mắt ngoan lệ không gì sánh được, “Đợi, chúng ta hiện tại cần phải đợi, đợi thời cơ tốt nhất để hoàn toàn diệt trừ đối thủ, không nên để hắn có cơ hội phản kích.”

Amber nhìn vẻ mặt kiên quyết của papa mình, chậm rãi gật đầu.

.

So với dòng chảy ngầm ở thành Lodan đang bắt đầu lưu động, trần Topaz có vẻ yên lặng và hiền hòa hơn rất nhiều.

Al là người thích giúp đỡ, ngày đó nghe Trình Trì nói về chuyện đào hầm băng, hắn liền thúc giục Rupert đi tìm vài giống đực thân thể cường tráng trong trần đi giúp Trình Trì làm việc.

Rupert luôn luôn nghe theo tất cả yêu cầu của Al, cho nên ba ngày sau, một đám người đứng bên bãi đất bên cạnh nhà của Trình Trì bắt đầu đào hầm băng.

Trình Trì đối với tốc độ khởi công như thế này rất là thỏa mãn, hắn đã tìm trưởng trần dùng tiền mua lại bãi đất bên cạnh nhà.

Mùa đông đối với thú nhân mà nói có vẻ dai dẳng mà buồn chán, cho nên động tĩnh ở đây hấp dẫn rất nhiều người, bọn trẻ hiếu động cũng vây ở một bên mà xem.

Jerome đã trở thành bạn tốt của Ian, hỏi Trình Trì bên cạnh, “Trình Trì tiên sinh, làm xong hằm băng này rồi, tới mùa hè, chúng ta thực sự có thể ăn được kem cây sao?”

Trình Trì cười sờ sờ đầu Jerome, “Đương nhiên, sẽ có rất nhiều mùi vị nga.”

“Woa nga, điều này thực sự quá tuyệt vời.” Nghe được câu trả lời thuyết phục, Jerome hưng phấn mà mở to hai mắt, “Vị xoài và vị bách hương mà ta thích cũng có sao?”

“Ừ.” Trình Trì vẫn cười tủm tỉm.

Mà đôi mắt Jerome đã bắt đầu sáng lên sự huyền tưởng về khẩu vị kem cây mà mình thích.

Nghe được Trình Trì trả lời, bọn trẻ cũng bắt đầu tranh nhau hỏi.

“Sẽ có vị ô mai sao?”

“VẬY còn vị dưa?”

“Còn vị dưa hấu?”

“Vị nho mà ta thích thì sao?”

Nhìn các tiểu thú nhân lú lú cùng ánh mắt sáng ngời, Trình Trì tâm tình vô cùng tốt, vung tay lên, “Đương nhiên rồi, nhưng mà số lượng mỗi ngày đều có hạn đó!”

“Ta đây mỗi ngày ăn điểm tâm xong sẽ xếp hàng!” Jerome vỗ ngực, lòng tin tràn đầy.

“Ta đây sẽ không ăn điểm tâm.”

“Ta sẽ dậy sớm rồi giường rửa mặt!”

“Ta, ta, ta sẽ thức dậy sớm hơn các ngươi!”

Bọn nhỏ vì so xem ai thức dậy sớm mà tranh cãi, chộc cho Al đứng bên cạnh đó cười ha ha, hấn bóp cổ Trình Trì, “A Trì, ta cũng phải xếp hàng sao?”

Trình Trì rất nghiêm túc gật đầu, “Đương nhiên, cho tới bây giờ ta đều đối đãi bình đẳng với tất cả mọi người, luôn luôn nguyên tắc!”

Chỉ có Ian một mình trốn phía sau Trình Trì cười trộm, ha ha, đây là daddy của ta, khi nào ta muốn ăn thì ăn, muốn nhiều ăn nhiều muốn ít ăn ít, muốn ăn vị nào thì ăn vị đó, nghĩ vậy Ian cảm thấy trong ngực sung sướng dạt dào.

Năng suất của các thú nhân rất nhanh, mất một ngày đã làm xong hằm băng, Trình Trì phụ trách nấu cơm cho mọi người, vốn đang muốn lấy tiền để trả công, nhưng mọi người lại cự tuyệt, cho nên Trình Trì đành phải tặng cho từng người giúp mình một bao kẹo để cảm ơn, các thú nhân chỉ cười tủm tỉm mà tiếp nhận.

.

Rượu đủ cơm no, các thú nhân mặt mày vui vẻ lục tục rời khỏi nhà Trình Trì, rời khỏi cuối cùng chính là Al và Rupert.

Trình Trì tiễn bọn họ ra cửa, hai người vừa bước ra Rupert liền dừng bước, quay đầu nói với Trình Trì, “A Trì, ta có thể nói với ngươi vài câu không?”

“Hử?” Trình Trì sững sốt một chút, không biết Rupert muốn nói gì, nhưng vẫn gật đầu, “Đương nhiên.”

Mà Al gãi đầu cười ha ha, nói để quên đồ trong nhà Trình Trì, không đợi Trình Trì phản ứng đã chạy ào vào trong, trước khi vào còn không quên nháy mắt với Rupert.

Đối với sự mờ ám của Al và Rupert, Trình Trì hơi nghi hoặc.

Rupert thấy Trình Trì mờ mịt, suy nghĩ cách dùng từ một chút, chậm rãi hỏi, “Đạo gần đây, ngươi và Claude cãi nhau sao?”

“Claude? Không có.” Không ngờ Rupert lại nói về Claude, Trình Trì phủ nhận.

Về mặt của Trình Trì biến hóa, trong lòng Rupert thở dài một hơi, “Ta biết, ngươi vẫn tức giận Claude lên gạt ngươi nhiều việc.”

“Vậy ngươi nghĩ ta không nên tức giận sao?” Trình Trì đậm mặt hỏi ngược lại.

“Đương nhiên, ngươi có quyền tức giận.” Rupert nói, “Chỉ là, Claude đều vì muốn tốt cho ngươi.”

“Thật ra, ta ghét nhất chính là bị người ta cầm cờ hiệu ‘Vì tốt cho ngươi’ mà tự chủ trương.” Trình Trì dùng giọng điệu đều đều, “Ta là một người trưởng

thành, ta có quyền biết chuyện thuộc về mình, sau đó ta mới quyết định có cần hấn làm vậy hay không, như vậy là ta sai sao?”

“Đúng vậy, người không sai.” Rupert nghĩ cuộc nói chuyện này sẽ không đơn giản như mình tưởng.

“Thì sao?” Trình Trì nhìn Rupert.

“A Trì, mong rằng người có thể cho ta một ít thời gian để ta nói hết, được không?” Rupert thành khẩn hỏi.

Trình Trì gật đầu đáp ứng.

Rupert tỏ ý cảm ơn Trình Trì, “Claude là một người trầm mặc, hấn không biết cách nói chuyện, không biết cách giao tiếp tốt với người khác, để người ta hiểu hấn, nhưng hãy tin tưởng, hấn không có ác ý. Về chuyện xảy ra mấy hôm trước, Claude đã nói với ta, kẻ giám thị người là thị vệ ở thành Lodan, còn vì sao lại đến, ta nghĩ người nhiều ít cũng rõ ràng một chút.”

Nhìn ánh mắt ra hiệu tiếp tục của Trình Trì, Rupert nói tiếp, “Thật ra, Claude không chắc chắn mục đích cuối cùng của chúng là gì, ta đã cùng hấn phân tích chuyện này, nhưng trực giác cho thấy không ổn. Claude không nói cho người vì sợ người lo lắng, người biết đó, người là một giống cái, đối mặt với sự uy hiếp của giống đực thì hoàn toàn không có năng lực chống lại. Claude lo rằng nói cho người thì người sẽ lo lắng khủng hoảng, không bằng gạt người để xem đôi phương có động tác gì, dù sao từ khi Claude phát hiện không ổn, hấn đã một mực canh chừng cho người, hấn có thể bảo vệ người an toàn.”

“Ta vẫn nghĩ hấn nên nói cho ta biết chuyện này, chỉ ít không nên để ta mỗi ngày suy đoán lung tung. Theo ý ta, không biết chuyện thì đáng sợ hơn nhiều so với đã biết, đã biết một ít nhưng lại mờ mịt khiến ta nghĩ lung tung, người biết đó, chúng ta luôn không thể không chệch suy nghĩ của mình.” Trình Trì giải thích về thái độ của mình.

“Đương nhiên.” Rupert gật đầu, “Cho nên ta biết Claude làm vậy là sai, hấn cũng biết người không thích, tuy rằng hấn không nói cho ta biết tâm tình của hấn bất an, mà lại không tìm được cách giải quyết, nên ta mới tìm người, ta nói với người với tư cách là bạn bè, mong người đừng chú ý.”

Trình Trì lắc đầu, “Ta biết hấn là vô ý, nhưng không đồng tình cách xử lý của hấn, quan trọng nhất giữa người với người là cái gì, là giao lưu, bất luận vì cái gì thì giấu trong bụng không phải là cách giải quyết. Ta mong đây là lần cuối cùng, còn nữa, sau này có chuyện gì ta mong hấn tự mình nói với ta, dù sao, người là người, hấn là hấn, người không thể vĩnh viễn làm cái miệng của hấn, mà hấn cũng không thể vĩnh viễn trầm mặc, như vậy là không xong.”

“Ta biết.” Rupert gật đầu.

Nói chuyện xong, hai người lại về phòng, Rupert kéo Al đi, Trình Trì nhìn qua cửa sổ thấy Rupert và Al nói với Claude gì đó, mà Al cũng đảm vai Claude một cái, Claude thỉnh thoảng mở miệng nói gì đó, Trình Trì nhìn lướt qua rồi xoay đầu, đi tới trước ghế dựa, bẻ lan vì chơi đùa với đám bạn cả ngày đã dụi dụi mắt, mang nó tới phòng tắm chuẩn bị tắm.

Chờ Trình Trì bẻ lan vì tắm nước nóng mà đồ bùng đi ra, Al và Rupert đã sớm rời đi, Claude cũng không thấy bóng dáng.

Trình Trì ôm lan lên lầu dỗ nó ngủ, sau đó đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ, xuống lầu loay hoay quanh phòng khách một lúc mới đi tới sân sau, nói vọng lên trên đỉnh, “Xuống đây, phòng khách có thể nằm, không cần làm pho tượng trên nóc nhà giữa mùa đông đâu.” Nói xong, Trình Trì về phòng.

Một lát sau, một con hắc báo cường tráng từ nóc nhà nhảy xuống, ánh mắt phức tạp nhìn cánh cửa khép hờ, cúi đầu nghĩ nghĩ rồi cũng theo vào phòng.

Vừa vào nhà, một luồng khí ấm áp đập vào mặt, hắc báo tỉnh mắt chú ý tới có một tầng đệm giường đặt trên thảm lông tơ, kích cỡ tầm tầm bản thân mình, ánh mắt sắc bén của hắc báo nhu hòa lại.

“Hay là, hôm nay người có muốn nói gì với ta không?” Vốn tưởng rằng ngoại trừ chính mình thì không có ai, chợt trong phòng khách truyền đến một tiếng nói.

Hắc báo ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện trong lúc mình thất thần, Trình Trì đã bung hai tách trà nóng đứng bên cầu thang nhìn mình.

“Đương nhiên.” Hắc báo dùng âm thanh trầm thấp đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

“Người nghĩ người kia theo dõi ta với mục đích gì?” Trình Trì nhấp một ngụm trà nóng hỏi Claude đã biến thành hình người đang ngồi ở sofa đối diện.

Claude trầm mặc một hồi, nhìn củi lửa đang bùng cháy trong lò sưởi ở góc tường, “Ta... Ta không thể xác định, nhưng ta nghĩ mọi chuyện còn chưa kết thúc.”

“Ta hỏi ngươi một vấn đề được không? Là về quá khứ của Lance, lúc trước đã có người nói gặp hắn ở thành Lodan. Đương nhiên, nếu như ngươi không muốn đề cập tới, thì có thể cự tuyệt.” Trình Trì nghĩ nghĩ rồi hỏi sang chuyện khác.

Claude ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhu hòa của Trình Trì, mấp máy miệng gật đầu.

Được Claude đồng ý, Trình Trì dừng lại một chút, mở miệng hỏi, “Ngươi có biết Lance đã trải qua chuyện gì tại nơi đó hay không?”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe câu hỏi của Trình Trì thì hồi ức lại hiện lên, Claude nhớ lại khoảng thời gian đó, trong mắt hiện lên một tia đau xót, một tia mờ mịt.

Trình Trì cũng không hỏi thúc Claude, chỉ là an tĩnh ngồi một bên dùng cái thìa khuấy nước, nhất thời toàn bộ căn phòng ngoại trừ tiếng vang lách cách thanh thủy của thìa và tách chạm nhau thỉnh thoảng vang lên, thì cũng chỉ còn lại tiếng nổ nhỏ lép bép của củi cháy bập bùng.

“Lúc đó, ta nghe nói Lance xuất hiện tại chủ thành, cho nên ta liền đến đó tìm hắn, mà ta thực sự đã tìm được hắn, lúc đó hắn vẻ mặt phấn khởi, quần áo sang trọng, không giống chút nào với khi còn ở trấn Topaz, khi đó ta mới biết hắn cùng một... một thanh niên quý tộc ở cùng nhau. Ta cầu hắn theo ta quay về, nhưng hắn cự tuyệt, hắn nói sinh hoạt ở trấn Topaz không phải là điều hắn muốn, hắn sẽ không quay về lại nơi đây. Hắn yêu cầu ta giải trừ khế ước, lúc đó ta rất tức giận, cự tuyệt, rồi rời khỏi đó, sau đó nữa, ta cũng không gặp lại Lance, lại sau đó, thì ngươi xuất hiện...” Thanh âm của Claude vẫn cứ trầm ấm thuần hậu, nhưng Trình Trì có thể nghe ra trong đó ẩn chứa đau lòng, mặc dù nói Claude đang trả lời vấn đề của mình, lại giống như đang kể lại đoạn tâm sự chôn thật sâu tận đáy lòng.

“Như vậy, ngươi nghĩ, Lance còn sống không?” Trình Trì hỏi ra vấn đề mà đáp án đã quá rõ ràng.

Claude tĩnh lại trong hồi ức, vẻ mặt hắn trở nên trầm tĩnh, nói ra điều mà trong lòng đã nghĩ tới cả trăm nghìn lần nhưng chưa từng bật ra khỏi miệng, “Lance đã chết.”

“Vi sao ngươi khẳng định như vậy?” Trình Trì nghĩ Lance có thể đã lên thiên đường, nhưng hắn thực sự có chút hoài nghi đối với hiệu lực của mai tín bội kia.

Claude nhìn thoáng qua Trình Trì, đáp, “Còn nhớ mai tín bội kia không? Ta đã nói với ngươi, trừ phi hai bên tự nguyện hoặc là một người tử vong, bằng không sẽ không thể lấy xuống.”

Trình Trì lắc đầu, “Ta không thể lý giải điều này, đây không phải chỉ là một vật trang sức bình thường thôi sao? Vì sao lại có năng lực lớn như vậy? Các ngươi thực sự đã thử lấy nó xuống chưa?”

“Nếu nói tín bội có năng lực, không bằng nói khế ước mà khi xưa ta và Lance ký hạ có thì đúng hơn, đó là một loại lực lượng cường đại, cụ thể thì ta không thể nói rõ, nhưng nếu ngươi không tin, lần sau gặp AI, ngươi có thể xem tín bội của hắn có thể lấy xuống được hay không.” Claude nói.

Trình Trì cái hiểu cái không gật đầu, Claude chắc chắn như vậy, hắn cũng sẽ không tiếp tục quán quýt lấy vấn đề này, tổng hợp lại về tình huống mà Claude vừa nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Claude, “Ta nói chỉ là suy đoán, ngươi nghe thử một chút, được không?”

“Đương nhiên.” Claude gật đầu đáp.

“Giả thiết thanh niên quý tộc kia biết chuyện Lance mất, mà không biết bằng cách nào hắn lại biết đến sự tồn tại của ta, cho nên hắn mới phái người kiểm tra. Nhưng về phần vì sao muốn giám thị ta, có thể, ta đoán Lance biết được bí mật không thể để lộ ra của thanh niên quý tộc kia? Cho nên hắn muốn ra tay trừ khử Lance, mà ta xuất hiện khiến hắn khủng hoảng? Nếu như vậy, có thể bước tiếp theo của hắn là ——” Sắc mặt Trình Trì trở nên ngưng trọng, “Giết ta.”

“Không, ta sẽ không để chuyện này xảy ra.” Claude trầm giọng nói.

“Vậy nên ngươi mới ôm trách nhiệm bảo vệ ta sao.” Trình Trì không hề do dự mà cướp lời Claude, “Ta đây chính là chịu nạn giùm cho Lance.”

Không ngờ Trình Trì lại nói như vậy, Claude sững sờ một chút, mấp máy miệng, “Những chuyện này không liên quan tới ngươi, ngươi không nên gánh trên lưng, ta muốn đi tìm Warren, nói cho hắn biết ngươi không phải Lance.”

“Warren? Ai?” Trình Trì nghe được cái tên này vô thức hỏi ngược một câu, lập tức phản ứng, “Là thanh niên quý tộc kia? Ngươi biết tên của hắn?”

Claude gật đầu, lập tức hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Trình Trì, “Hắn, là đệ đệ của ta.”

“Hả?” Trình Trì cho rằng mình nghe nhầm.

“Warren, Warren là đệ đệ của ta.” Khi đã bật ra khỏi miệng, Claude liền cảm thấy mọi việc sau đó đều có thể nói ra dễ dàng, “Chúng ta tuy rằng không cùng daddy, nhưng có cùng một papa —— Aubrey.”

Không ngờ lại nghe được chuyện về người lãnh đạo tối cao đương thời, Trình Trì quả thực không biết nên phản ứng như thế nào.

Bạn lữ cùng đệ đệ của mình trộn lẫn một nơi, sau đó đệ đệ này lại rất có thể đã giết chết Lance không may kia, chuyện này thực đúng là nhảm tạp a?!

Trình Trì ngửa đầu tựa vào sofa, lấy tay che hai mắt, rên rỉ, “Ông trời của ta ơi, rối loạn quá a.”

“Ngày mai ta sẽ đi tìm Warren, nói chuyện phải trái với hắn.” Claude nghiêm túc nói.

“Không được.” Trình Trì không chút nghĩ ngợi liền phản đối.

“Vì sao?” Claude không rõ tại sao Trình Trì lại phản đối.

“Người chắc chắn người theo dõi ta là do Warren phái tới sao? Người chắc chắn Lance là do Warren hại chết sao? Cứ coi như là vậy đi, người làm sao nói chuyện với hắn? ‘Lance đã chết rồi, người này không phải là Lance, người đừng tốn công nữa’? Khuôn mặt của ta tương tự như Lance, người nghĩ hắn sẽ tin sao?” Trình Trì trả lời, mắt của Claude nổi lên một tia thất bại.

Lúc này, Trình Trì mới cảm giác được, Claude chỉ là lớn lên ở một trấn nhỏ bình thường, trong cuộc sống, chưa từng trải qua bất luận chuyện gì lục đục, rắc rối với người khác.

Tuy rằng cuộc sống khiến hắn trưởng thành sớm, nhưng thôn trấn đơn giản này không có chuyện gì để khiến Claude phải có nhiều cảnh giác, ngoại trừ thân phận của hắn có chút bí ẩn. Ngay cả Trình Trì tuy rằng từ nhỏ gia cảnh bình thường nhưng cũng biết được nhiều chuyện, nhiều hoàn cảnh nhờ tìm hiểu trên internet, hiểu những chuyện mờ ám của người hiện đại, nếu muốn Trình Trì có thể lừa Claude đến mức cùng đường.

Trình Trì đứng dậy rót thêm chút trà nóng vào tách của Claude, dịu dàng nói, “Bây giờ cái gì cũng không rõ, nhất định không bằng nhất tĩnh, cứ xem chuyện này sau này biến hóa như thế nào đi. Đối phương trong tối chúng ta ngoài sáng, bất luận một hành động lỗ mãng nào cũng không nên làm.”

Claude ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hiện tại vẫn còn mơ hồ chưa rõ, Trình Trì đứng lên, “Muộn quá rồi, ta đi ngủ trước, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút. Đừng quá lo lắng, con đường phía trước tuy rằng không rõ, nhưng còn chưa tới, chúng ta cứ lặng lẽ chờ đợi, tới lúc đó chúng ta bình tĩnh đối mặt, không có gì đáng ngại đâu.”

Claude cũng đứng lên, “Ngủ ngon.”

Trình Trì gật đầu, “Ngủ ngon.”

Nhìn theo Trình Trì lên lầu, Claude liền biến thành hình thú, nằm úp sấp trên đệm giường mà Trình Trì chuẩn bị, ánh mắt thanh minh.

.

“Papa, chúng ta còn phải chờ bao lâu?” Amber lại hỏi cha mình một lần nữa, chuyện Lance chưa chết đối với Amber mà nói giống như con giò nằm dưới mu bàn chân, ngo ngoáy khiến hắn nhiều ngày không an, hắn không thể tưởng tượng được lần thứ hai Lance đến thành Lodan sẽ mang đến bao nhiêu đả kích cho mình, hắn thua không gượng dậy nổi.

Felix nhìn biểu tình rõ ràng có chút nôn nóng của Amber, trong lòng thầm than con mình còn quá trẻ, hắn bước lên phía trước dìu Amber ngồi xuống ghế, “Con của ta, người hãy tin tưởng papa, papa của người sẽ đưa cho người một kết quả mỹ mãn, người cần học cách nhẫn nại và chờ đợi.”

Amber cau mày vô thức giơ tay khảy một cái thìa trên bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía papa mình, “Thú nhân mà ngài chọn có thể tin được không?”

“Đương nhiên.” Nghe Amber hỏi, trên mặt Felix hiện ra một tia đắc ý, “Đó là một đám điên do những kẻ hạ lưu hư hỏng, cuồng đạo, ác đồ tạo thành, chỉ cần có đủ tiền, bọn chúng dám giết bất kỳ kẻ nào trên đời này.” Nói, về của Felix trở nên bí hiểm, “Bao quát vị nào đó.”

Nghe được hàn ý trong lời của Felix, trong lòng Amber chợt cảm thấy lạnh run.

Felix làm như không phát giác, hắn đem hai tay khoác lên vai con mình, nắm chặt vai hắn thấp giọng nói, “Thân thể hắn càng ngày càng không ổn, người phải chuẩn bị sẵn sàng, thuận tiện, trước tiên hãy bảo Warren không nên tiếp tục hoang đường!” Câu nói cuối cùng rõ ràng mang theo bất mãn.

Amber nấp máy miệng, gật đầu.

.

Nửa đêm, trong một phủ đệ xa hoa, một chàng trai trẻ tuổi mặc áo gấm trắng thêu hoa văn kim tuyến, về mặt thờ ơ nghe một thú nhân toàn thân che kín hồi báo, mặc dù thần thái một mối, nhưng cũng khó nén khí chất quý phái.

Một lát hắn mới lắc lắc chiếc đuôi đen trắng xen kẽ của mình, phì cười một tiếng, “Lão Felix bây giờ làm việc càng ngày càng mờ ám, đúng là làm mất mặt của quý tộc.”

Thú nhân kia chỉ cúi đầu, không nói gì.

Chàng trai nọ nghĩ nghĩ, vươn tay gõ gõ mặt bàn, “Trước tiên không nên hành động thiếu suy nghĩ, xem động tác kế tiếp của hắn, khi cần thiết, chúng ta có thể giúp đỡ họ một chút, nhưng đừng để Felix phạm quy quá đáng, trò chơi kết thúc sớm quá không thú vị.”

“Dạ, chủ nhân.” Thú nhân kia ồm ồm đáp.

Chàng trai còn muốn nói gì đó, ngoài cửa liền truyền tới một giọng nói ôn nhuận, “Arthur, người có ở bên trong không?”

Nghe giọng nói đó, vẻ mặt của chàng trai nhất thời trở nên nhu hòa, hắn làm một động tác, thú nhân kia thì lễ rồi lặng yên không tiếng động rời đi.

Thú nhân kia vừa mới đi khuất, cửa đã mở, một thiếu niên mặt mày như tranh vẽ còn có chút ngây ngô từ bên ngoài ló đầu vào tươi cười, “Arthur, người có ở đây a, sao không để ý tới ta?”

Arthur đứng dậy đi tới trước mặt thiếu niên kéo hắn vào lòng, “Vừa ngủ gật, có chuyện gì không?”

Người hầu bên ngoài thấy được ánh mắt ra hiệu của hắn, tiến lên đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Daddy, bên ngoài có tuyết rồi!” Từ trong phòng ngủ nhìn ra cửa sổ thấy hoa tuyết bay lả tả, Ian vốn còn có chút buồn ngủ lập tức tỉnh táo lại, vén chăn sang một bên bịch bịch chạy xuống lầu tới nhà bếp ôm chầm lấy chân Trình Tri kêu lên.

“Này, Ian, daddy đang làm bữa sáng.” Trình Tri có chút bất đắc dĩ nhìn Ian vẻ mặt hưng phấn, nếu hắn không nhanh tay, bữa sáng của hôm nay sẽ vì Ian ‘tán công’ mà ngâm nước nóng.

“Úc, xin lỗi daddy.” Thấy ánh mắt Trình Tri có chút bất đắc dĩ, Ian xấu hổ thè đầu lưỡi, dùng đuôi nhẹ nhàng mà khều khều Trình Tri một chút, sau đó lại hưng phấn mà chỉ ra ngoài cửa sổ, “Daddy, người xem, bên ngoài có tuyết rồi, hoa tuyết cả một mảng thật lớn!”

Trình Tri theo ngón tay Ian chỉ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên tuyết đã rơi, hoa tuyết như lông ngỗng lả tả bay, chỉ một lát sau bên ngoài đã bị phủ một tầng trắng thuần.

Người trưởng thành như Trình Tri đối với chuyện tuyết rơi không kích động như Ian, hắn nhìn một chốc rồi quay đầu xoa xoa đầu Ian, “Được rồi, nhanh đi rửa mặt, daddy đã làm xong điểm tâm.”

“Ngạ.” Thu hồi ánh mắt, Ian ngoan ngoãn gật đầu, xoay người chạy tới phòng tắm, vừa đi vừa tính toán trong lòng lát nữa sẽ tìm Jerome đi chơi.

.

“Daddy, papa đâu?” Rửa mặt xong ngồi trước bàn, Ian nhìn quanh bốn phía hỏi Trình Tri đang dọn bữa sáng.

“Daddy cũng không biết, chắc là có việc.” Trình Tri đẩy đĩa thịt hầm tới trước mặt Ian.

“Ngạ.” Ian bắt đầu cầm lấy đĩa ăn điểm tâm, không tiếp tục hỏi nữa.

Thật ra hai ngày nay Ian vô cùng hài lòng, vì papa và daddy của mình rốt cuộc đã ở cùng một nhà, tuy rằng không giống như Al thúc thúc và Rupert thúc thúc, hoặc như papa và daddy của Jerome ngủ cùng một phòng, nằm cùng một giường, nhưng cũng so với việc cả hai mỗi người một nơi thì tốt hơn rất nhiều, Ian tin tưởng papa và daddy của nó, vào một ngày nào đó cũng sẽ như papa và daddy của các bạn khác trong trấn, sinh hoạt cùng nhau, ở cùng một chỗ.

Trình Tri bên này cũng không biết Ian trong ngực đang suy nghĩ cái gì, hắn chưa phần cho Claude, đồng thời đặt vào nồi hâm nóng, sau đó mới ngồi vào bàn cùng Ian ăn điểm tâm.

“Daddy, lát nữa ta ra ngoài chơi với Jerome có được không?” Ian uống một ngụm canh thịt, hỏi Trình Tri đối diện.

Trình Tri liếc nhìn hoa tuyết không có chút dấu hiệu dừng lại, lắc đầu, “Không được, tuyết bên ngoài rơi nhiều lắm, lỡ như trượt ngã thì sao bây giờ?”

“VẬY, sẽ không đi rất xa, chỉ chơi trong sân cũng không được sao?” Bị Trình Tri cự tuyệt, Ian không bỏ cuộc, nhượng bộ hỏi.

Trình Tri ngẩng đầu nhìn Ian mang vẻ mặt cầu xin, vừa định cự tuyệt, Ian liền vươn bàn tay nhỏ bé, dùng ngón cái và ngón trỏ dang ra một đoạn, vô cùng thương cảm nói, “Daddy, ta chỉ chơi một lát thôi, một lát được không, bảo đảm sẽ không trượt ngã, được không?”

Biết rõ Ian giả vờ đáng thương, nhưng Trình Tri vẫn không thể cứng rắn với nó, cân nhắc một hồi, liền gật đầu, “VẬY chỉ chơi một lát thôi đó.”

“Woa, thật tốt, daddy ta yêu người!” Được cho phép, Ian vứt bỏ nét đáng thương mà bật dậy hoan hô.

Trình Trì bắt đầu cười lắc đầu.

Bên này Ian còn đang chìm đắm trong hưng phấn được đi chơi tuyết, bên kia cửa phòng khách đã mở, Trình Trì và Ian quay đầu nhìn, Claude trên người dính đầy hoa tuyết còn tỏa ra khí lạnh đi tới.

Ian vừa thấy papa của mình trở về, vội vàng oạch một tiếng nhảy xuống ghế bỏ nhào qua, “Papa, ta muốn cùng Jerome chơi ném tuyết trong sân, người muốn chơi cùng không?”

Claude cười một tay ôm lấy Ian, dùng cái mũi lạnh cứng cọ cọ mũi nó, “Đương nhiên là được, Ian của ta!”

“Thật là vui quá!” Bị chiếc mũi lạnh của Claude cọ, Ian cười khanh khách.

Trình Trì nhìn Claude ôm Ian đi tới bàn ăn bên này, mở miệng nói, “Trong nồi có thịt hầm, còn nóng, người dọn ra ăn đi.”

Claude nghe được mang vẻ mặt nhu hòa gật đầu, tiện tay đem một cái bao bằng lá cây thật to đặt vào tay Trình Trì, “Vừa hái trong rừng.”

Trình Trì sùng sốt một chút, liếc nhìn Claude, sau đó vươn tay mở lá cây ra, khi thấy được vật bên trong Trình Trì kinh ngạc, “Son tra?”

Claude có chút mờ mịt, sau đó hỏi, “Son tra cái gì? Đây là toan quả (quả chua), mùa thu nở hoa mùa đông kết trái.”

Trình Trì vươn tay cầm một quả cây đỏ rực bỏ vào miệng ném thử một chút, vị chua chua hơi chất đặc trưng của son tra lan ra, Trình Trì càng khẳng định đây là son tra, chỉ bất quá thú nhân không gọi như vậy mà thôi.

Trình Trì nhìn những quả son tra nhỏ nhỏ đỏ rực đầy cả bao, ngẩng đầu nói với Claude, “Hái được nhiều như vậy, có thể làm thành kẹo hồ lô.”

Claude không biết kẹo hồ lô mà Trình Trì nói là cái gì, chỉ gật đầu nói, “Tốt.”

Nhưng Ian đã trở lại chỗ ngồi hiếu kỳ hỏi thăm, “Daddy, kẹo hồ lô là cái gì nha?”

“Chính là dùng cái ghim bằng gỗ xâu toan quả lại, sau đó bọc bằng nước đường chờ chúng nó đông cứng lại là thành kẹo hồ lô.” Trình Trì giải thích đơn giản.

Ian nghe xong trước mắt sáng ngời, “Vậy không phải chua chua ngọt ngọt sao?”

“Đương nhiên.” Trình Trì gật đầu nói.

“Woa, daddy, người thật là lợi hại, biết làm nhiều thứ ăn ngon như vậy.” Ian nhìn về phía Trình Trì ánh mắt có chút sùng bái.

“Không như vậy thì làm sao làm daddy của người hả?” Trình Trì cố ý làm ra dáng vẻ đắc ý, chọc Ian cười toe.

Claude từ trong nhà bếp bung thịt hầm ra, nhìn bầu không khí hòa hợp trong phòng khách, bỗng nhiên cảm thấy trong ngực có chút ấm áp.

.

Ăn điểm tâm xong, chưa tới chốc lát, Jerome quả nhiên đã tìm tới Ian rủ nó đi chơi.

Nhìn Jerome quần áo đơn bạc, Trình Trì phải cảm thán một câu, trẻ con của nhân loại vừa tới mùa đông đã bị người lớn bao bọc thành một viên tròn quả nhiên không thể so sánh với trẻ con ở thế giới thú nhân.

Vốn Jerome muốn rủ Ian tới quảng trường chơi ném tuyết, nhưng nghe Ian nói chỉ được chơi trong sân thì nó cũng không phản đối, nhìn khoảng sân do Trình Trì làm hầm băng mà mở rộng không ít, lại được Trình Trì đồng ý liền xoay người ra ngoài, tập hợp đám trẻ tới cùng nhau chơi đùa.

Mặc dù thể chất của trẻ con ở hai thế giới không giống nhau, nhưng sự hưng phấn khi được chơi đùa dưới tuyết thì lại như nhau, lục tục kéo tới sân nhà Trình Trì, bọn nhỏ bắt đầu hi hỏ nặn tuyết ném nhau, trong khoảnh khắc, sân nhà Trình Trì tràn ngập tiếng hoan hô nói cười của bọn trẻ, rất giống một khu vui chơi trẻ em.

Trình Trì nhìn qua cửa sổ thấy Ian bởi vì chơi ném tuyết mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đem papa của mình trở thành tấm chắn, mà nhìn dáng vẻ Claude tuy rằng bắt đầu đi nhưng cũng vui cười hơn hẳn vì con cưng của mình mà chắn những quả cầu tuyết, Trình Trì nhìn không được lắc đầu, đây quả thực là đôi cha con dở hơi!

Nhìn một hồi, Trình Trì xoay người xắn tay áo đi làm kẹo hồ lô, nghĩ hay là vừa lúc làm cho bọn trẻ này ăn.

Bị Ian chỉ huy chuyển đông chuyển tây, Claude thỉnh thoảng quay đầu nhìn qua cửa sổ của nhà bếp, ngắm bóng lưng đang bận rộn của Trình Trì, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

.

Trình Trì nói là chỉ cho Ian chơi một lát, nhưng sau đó lại thấy dù sao cũng là chơi trong sân, Trình Trì cũng không gọi Ian vào nhà, Ian cũng vui vì không

bị gọi, buổi sáng ném tuyết xong buổi chiều lại tiếp tục lôi kéo nhóm bạn nhỏ đắp người tuyết giữa sân, triệt để chơi cho tận hứng.

Đợi cho Ian chơi đùa đến nóng cả người, bị papa mình bế vào nhà, thì mới phát hiện Trình Trì không biết từ khi nào đã tựa ở trên ghế đang ngủ, mà trong nhà bếp bày ra một loạt kẹo hồ lô đỏ rực bởi bọc đường mà trong suốt.

Phát hiện Trình Trì đang ngủ, Claude vô thức bước đi thật nhẹ chân, cùng Ian rón rén đi vào phòng khách, Ian vươn tay nhỏ bé làm một động tác “Suyt” với papa mình, sau đó nhẹ chân đi vào phòng tắm rửa tay, mà Claude thì nhẹ tay nhẹ chân cầm lấy cái thảm đắp lên người Trình Trì.

Trình Trì vốn đang chờ những quả son tra bọc đường đông lại, không biết tại sao mình lại ngủ quên, khi Trình Trì tỉnh lại thì phát hiện trời đã sắp tối, mà trong phòng cũng tràn ngập mùi thịt nướng.

Trình Trì xoa xoa mặt từ trên ghế ngồi dậy, thấy trên người được đắp cái thảm thì hơi ngạc nhiên một chút, kéo thảm sang một bên rồi đi tới nhà bếp, nhìn qua thì thấy Claude vốc người khỏi ngò đang nướng thịt, mà Ian cũng nỗ lực chuyển vật liệu cho papa bận rộn của mình.

Nhìn một lớn một nhỏ vội vội vàng vàng, Trình Trì không đi ra, chỉ là vẽ mặt ôn hòa tựa bên khung cửa mà nhìn.

Ian lơ đãng quay đầu lại nhìn thấy Trình Trì đứng cách đó không xa, bèn đặt cái khay trên tay xuống, chạy tới đòi Trình Trì bế, “Daddy, sao nguoi ngủ lâu như vậy nha?”

Trình Trì ôm lấy Ian hôn lên khuôn mặt phỉ phỉ nhỏ nhỏ của nó, “Daddy cũng không biết nha, vốn chỉ muốn chớp mắt một chút, không ngờ lại ngủ lâu như vậy. Hôm nay Ian chơi vui không?”

Ian gắng sức gật đầu, “Dạ, buổi chiều Ian cùng papa còn có Jerome bọn họ đắp một người tuyết thật lớn thật lớn, lát nữa ta dẫn daddy đi xem được không?”

Trình Trì cùng Claude dùng ánh mắt trao đổi, sau đó cười gật đầu, “Đương nhiên.”

Trình Trì nói hết, nghĩ tới kẹo hồ lô vừa làm xong lúc chiều, bèn bế Ian vào phòng, “Để daddy xem kẹo hồ lô làm thế nào rồi.”

Thấy thành phẩm đỏ đỏ tròn tròn bày đầy ra đó, trong lòng Trình Trì âm thầm đắc ý, tay nghề của mình rất không tệ.

Trình Trì cầm lấy một xâu đưa cho Ian, “Ian lúc này không ném thử sao?”

Ian tiếp nhận kẹo hồ lô lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ, “Ian còn tưởng chưa có làm xong chứ!” Ngụ ý là nếu như biết thì đã sớm ăn rồi.

Trình Trì khi khi cười, bóp cái mũi nhỏ của nó, “Vậy bây giờ ném thử đi.”

Ian gật đầu, đầu tiên là vươn đầu lưỡi liếm liếm lớp đường bên ngoài, sau đó cười híp mắt, “Thực ngọt.” Liên tục liếm vài lần, sau đó mới há mồm cắn son tra, đợi cho vị chua chua ngọt ngọt tràn đầy khoang miệng, đôi mắt to của Ian trở nên sáng lấp lánh, “Ăn ngon ngon.”

Trình Trì nhìn Ian ăn vương vãi vụn đường, cười cười vươn tay quét xuống cho nó, “Vậy lát nữa lấy một ít chia cho các bạn có được hay không?”

Ian phồng má gật đầu, “Dạ, hôm nay Jerome cho ta quà mừng năm mới!” Nói xong vươn tay móc ra một chiếc khuyên nhỏ cho Trình Trì xem, nhưng vẻ mặt của Ian có chút khổ não, “Jerome nói đây là ta, nhưng ta thấy chẳng giống chút nào.”

Trình Trì nhìn chiếc khuyên hình con báo nhỏ mập mập không biết được khắc từ loại gỗ gì, nhin cười đến đau cả bụng.

.

Sau khi ăn cơm tối, Claude cùng Ian mang theo một giỏ kẹo hồ lô mà Trình Trì đã chuẩn bị đi ra cửa, đây là lần đầu tiên Ian tặng quà cho bạn bè, cho nên có vẻ vô cùng hưng phấn.

Trình Trì đứng bên cửa nhìn Claude và Ian rời đi, rồi xoay người vào nhà.

Trẻ con trong trấn tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng không sống tập trung một chỗ, hơn nữa Trình Trì còn dặn dò Claude và Ian nhớ tặng cho Al và Rupert một ít, cho nên trong thời gian ngắn Claude và Ian cũng chưa thể trở về, Trình Trì đơn giản thừa dịp này ngâm mình tắm rửa.

Chờ Trình Trì ngâm nước đến hồng hồng cả thân mình, Claude và Ian vẫn chưa trở về, Trình Trì nhú nhú mày, sớm biết vậy thì để ban ngày hãy đi, trễ như vậy đường thật không dễ đi.

Vừa lau tóc vừa đi ra phòng khách, Trình Trì đang chuẩn bị trải đệm giường ra cho Claude, thì nghe ngoài cửa truyền tới tiếng cào, bèn ngừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Ái!” Trình Trì nghe được tiếng cào cửa liền hỏi một câu.

Nhưng sau khi Trình Trì thốt ra thì tiếng cào liền biến mất, căn nhà lại lần nữa khôi phục sự yên lặng.

Trong lòng Trình Trì dâng lên một cảm giác bất an, hắn nhẹ nhàng đi tới nhà bếp cầm lấy con dao rồi quay về phòng khách, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa chính im lìm, nhưng qua hồi lâu, cũng không có động tĩnh gì.

Trình Trì cau mày, chậm rãi đi tới cửa sổ phòng khách, cố lấy dũng khí vén rèm cửa nhìn thoáng qua bên ngoài, nhưng cũng chẳng thấy gì cả, trong mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ mình nghe lầm? Tinh thần hắn cảm sao?

Trình Trì lắc đầu tự giễu, chuẩn bị tới nhà bếp cắt dao, nhưng vừa đi vài bước, ngoài cửa lại truyền tới tiếng cào, điều này khiến cho sắc mặt Trình Trì trở nên ngưng trọng. Hắn hít sâu một hơi, lần nữa nắm chặt con dao, ngừng thờ ợt lực đặt chân thật nhẹ xuống sàn, đi tới cửa sau, từ rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng cảnh tượng ngoài vườn hoa sau nhà khiến Trình Trì giật mình —— Ngoài vườn hoa lúc này ít nhất tụ tập hơn mười con linh cầu thân hình như người trưởng thành, trong đó có hai thú nhân cầu thủ, cười khoe cả hàm răng, không biết dùng công cụ gì đang cạy cửa nhà mình, mà đàn linh cầu kia, đang ở một bên học lưỡi liềm chân, giờ móng vuốt cào cửa.

Ngay lập tức Trình Trì cảm thấy lạnh cả người, trong đầu chỉ còn một chữ, tới!

Cứng ngắc đứng nhìn một chút, Trình Trì tự ép mình phải bình tĩnh, chậm rãi lui về phòng khách, đồng thời trong đầu càng không ngừng nghĩ cách đối phó, Claude và Ian không biết chừng nào mới về, bảy linh cầu này lên lút như vậy khẳng định là không muốn gây động tĩnh quá lớn, nhưng bây giờ mình cũng không thể cao giọng kêu cứu, bởi vì lỡ như bọn chúng không quan tâm mà phá cửa xông vào, thì đội thủ nhân gần nhất tới, mạng nhỏ của mình cũng rơi vào tay bọn chúng. Mà hiện tại Trình Trì có thể làm chính là, tranh thủ thời gian, cho dù không chống đỡ được tới khi Claude trở về, cũng phải nỗ lực kéo dài thời gian chạy ra ngoài cầu cứu, bởi vì số lượng linh cầu nhiều lắm, ở lại trong nhà cũng chỉ là tự tìm đường chết.

Trong đầu Trình Trì hiện lên vô số biện pháp, loại bỏ từng biện pháp, cho tới khi ánh mắt nhìn đến cái bếp lò thì trở nên sáng ngời, cầm dao đi tới nhà bếp.

Động tác của bảy linh cầu ngoài cửa càng lúc càng nhanh, cửa cũng bắt đầu rung động kéo kệt, Trình Trì trốn sau bức tường cách cửa sau không xa, nghe được tiếng vang ngoài cửa, cả người khẩn trương.

Rốt cuộc, nghe được một tiếng va đập, cửa kêu kết một tiếng rồi mở toang, Trình Trì tinh tường nghe được bảy linh cầu kia phát sinh tiếng cười hô hố, đợi cho tới khi có vài tiếng chân vang lên, Trình Trì hít sâu một hơi, bụng cái chậu than kê bên hướng cả đàn linh cầu đang trượt trên mặt đất chưa kịp vào cửa cùng với thú nhân tạt qua, nhất thời bảy linh cầu và thú nhân kia phát ra từng trận kêu thảm thiết, Trình Trì không chút ngần ngại cầm cây đuốc ném ra ngoài, ‘Phùng’ một tiếng, toàn bộ cánh cửa bốc lên ngọn lửa cao cao, cửa biến thành một biển lửa, tiếng kêu của bảy linh cầu kia càng thê lương.

Bảy linh cầu phía sau bởi vì cách xa mà không bị lửa thiêu tới, thấy thảm trạng của đồng bạn thì khó nén sợ hãi, liếc mắt nhìn lẫn nhau, chia binh làm hai đường, một đường quay đầu nương theo dây leo trên tường leo lên lầu rồi vòng lên cửa chính muốn vây bắt Trình Trì.

Lúc lửa bốc lên thì Trình Trì lập tức xách theo một thùng dầu, một cây đuốc và một con dao chạy ra cửa trước, vừa chạy tới hoa viên, bốn năm con linh cầu liền chú ý đuổi theo, nhưng kiêng kỵ thùng dầu và cây đuốc trong tay Trình Trì nên không có tiến lên, chỉ là không ngừng hà hơi phát sinh tiếng cười gần hung hãn, giằng co với Trình Trì.

Trình Trì nhìn chăm chăm vào đàn linh cầu kia, dự định chờ đúng thời cơ đem thùng dầu và cây đuốc ném mạnh ra ngoài, Trình Trì lui lại phía sau, bảy linh cầu tiến tới gần, Trình Trì chỉ cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi *** ngực, nhưng hắn không dám có một tia buông lỏng, hắn biết chỉ cần có 0,1 giây thất thần, thì sẽ chết dưới hàm răng nhọn của lũ linh cầu này.

Một lát sau, một con linh cầu trong đó đột nhiên cười quỷ dị, nó như trước không nhanh không chậm tới gần Trình Trì, nhưng trong mắt rõ ràng lóe ra một tia hưng phấn vì đã sẵn thành công.

Cảm giác bất an trong lòng càng sâu, nhưng hắn không dám thất thần, quan sát tình huống xung quanh, có thể gắng gượng giằng co với bảy linh cầu kia. Bỗng nhiên, Trình Trì hầu như vô thức lệch sang bên cạnh một chút, nhưng vai lại truyền đến một cơn đau đến tê liệt, Trình Trì không chút suy nghĩ liền cầm thùng dầu trong tay tạt ra bốn phía, cây đuốc không có mục tiêu mà quơ quơ, lão đạo chạy về phía trước, ngoại trừ một con linh cầu né tránh không kịp mà bị rưới dầu bốc cháy, thì bảy linh cầu còn lại bắt đầu không hề cố kỵ nhào tới gần Trình Trì.

Bà vai Trình Trì bị răng nhọn của linh cầu cắn xuất hiện một lỗ hổng rất lớn, y phục trên người cũng bị chất lỏng ám áp màu đỏ thấm ướt đầm, trước mắt cũng chỉ cảm thấy từng trận đen tối ập tới, cũng chưa chạy được bao lâu, trên đùi Trình Trì lại có thêm một trận đau đớn như bị xé rách, hắn hầu như không hề có sức phản kháng bị đẩy ngã xuống mặt đất, Trình Trì hầu như vô thức nhắm chặt hai mắt ngheh tiếp thần chết.

Nhưng vài tiếng rống giận liền tiếp kéo Trình Trì ra khỏi cơn tuyệt vọng, hắn mở mắt, phát hiện trong lúc này, không biết từ đâu xuất hiện một con hắc báo và sư tử đang quần thảo với đàn linh cầu. Vài con linh cầu muốn lướt qua hắc báo tấn công Trình Trì đều bị cản trở.

Trình Trì cắn răng ngồi dậy nhấc lên con dao vừa nãy vì bị linh cầu đánh lên mà đánh rơi, hai tay chống đỡ từng bước từng bước thối lui về phía sau, cho tới khi Trình Trì nghĩ đã không thể hắc báo và sư tử vì lo lắng cho mình mà do dự, mới hỗn hển ngừng lại, khẩn trương nhìn cuộc chiến cách đó không xa.

Linh cầu chung quy không phải đối thủ của mãnh thú như hắc báo và sư tử, Trình Trì chỉ thấy hắc báo mạnh mẽ không chút lưu tình cắn đứt yết hầu của một con linh cầu, máu tươi phun ra như suối tưới đỏ cả nền tuyết trắng.

Mà hùng sư cũng trong chớp mắt xé rách thân thể linh cầu, toàn bộ sân biến thành một chiến trường của Tu La.

Mất thấy số lượng linh cầu càng ngày càng ít, tâm của Trình Trì cũng dần trầm tĩnh lại.

Mà đang lúc bảy linh cầu kia ý thức được tình huống không ổn, thì có một con linh cầu ngừng lại, phát ra một tiếng kêu khanh khách vang dội mà có tiết tấu, không bao lâu, xung quanh truyền đến một tiếng vang đáp trả, thanh âm đó khiến hắc báo và hùng sư đều khựng lại một chút, tuy tấn công giết chóc không đình chỉ, vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng trên mặt không hề có vẻ buông lỏng mà còn âm trầm hơn, Trình Trì cũng phát hiện tình huống không ổn, nhìn bốn phía xuất hiện một bảy linh cầu không biết từ bao giờ đã yên lặng bao vây, trong lòng hắn cũng chợt lạnh.

Hắc báo cũng phát hiện trạng huống này, hắn vút một con linh cầu ra xa rồi chạy tới bên Trình Trì, đặt Trình Trì ngồi trên lưng, dưới sự yểm hộ của hùng sư, từ từ thối lui tới hầm băng, bảy linh cầu không dám hành động thiếu suy nghĩ, cứ như vậy theo sát hắc báo và hùng sư, theo dõi động tác của bọn họ.

Hắc báo đẩy Trình Trì xuống hầm băng, cúi đầu liếm một chút trên mặt hắn rồi cấp tốc xoay người chắn trước cửa hầm.

Tuy rằng hắc báo không nói gì, nhưng Trình Trì có thể từ trong mắt của hắn, thấy được sự trấn an dịu dàng, Trình Trì cắn răng đóng cửa ngăn chặn bản thân với cảnh giết chóc bên ngoài, đợi đến kết cuộc cuối cùng.

Nếu như nói một phút trước Trình Trì hối hận vì đã sống ở nơi hẻo lánh như thế này, thì bây giờ hắn thấy may mắn vì đã làm cái hầm băng này, cửa thật dày bịt kín không gian bên trong, cửa vào duy nhất chỉ có một cánh cửa gỗ này, trốn vào đây có thể để hắc báo và hùng sư không cần quan tâm tới an nguy của mình.

Mà nhiệt độ trong hầm băng cũng giúp máu trên vết thương của Trình Trì chảy chậm hơn, giúp hắn không đến mức bởi vì mất máu quá nhiều mà ngất xỉu.

Sóng vai đứng chung một chỗ, Claude và Rupert quắc mắt nhìn bảy linh cầu càng chạy càng gần kia, Rupert và Claude nhìn nhau một chút, sau đó ngửa mặt lên trời rống to một trận, nhảy lên, bỏ nhào vào bảy linh cầu.

May mà có hai người thay phiên cầm cự chiến đấu, nên không bao lâu, các thú nhân trong trấn mang theo hình dáng của mãnh thú cũng kịp thời lục tục chạy tới gia nhập cuộc chiến này.

Trình Trì tựa vào sau cánh cửa nghe bên ngoài thoang thoảng truyền đến tiếng rống, tiếng kêu gào, cả người hơi run.

.

Trấn Topaz chỉ là một thôn trấn nhỏ, nhân khẩu cũng không phải rất nhiều, mặc dù các thú nhân có năng lực chống lại bảy linh cầu này đã tới, nhưng đối mặt với linh cầu đông đảo không biết từ phương nào kéo tới không ngừng, mọi người cũng bắt đầu một mối.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên cơ thể của các thú nhân trong trấn đã bắt đầu xuất hiện vết thương, mà bảy linh cầu thì con trước ngã xuống con sau tiến lên, một bộ phận linh cầu bắt đầu tiến tới cửa gỗ hầm băng mà Trình Trì ẩn thân.

Trình Trì cảm thụ được cửa gỗ chấn động, cắn chặt môi không để chính mình phát sinh một chút tiếng động, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một tiếng rống giận thê lương, trong lòng Trình Trì run lên, sau đó ngoài cửa liên tiếp vang lên tiếng rống phẫn nộ đến cực điểm, tiếng đánh nhau càng thêm kịch liệt, tiếng hô hô cười gằn của linh cầu so với vừa rồi càng thêm vang.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng kêu thảm của linh cầu bắt đầu trở thành chủ đạo, Trình Trì phát hiện ngoài cửa cũng không còn tiếng đánh nhau, dần dần, thanh âm bên ngoài cũng nhỏ dần, cuối cùng trở nên an tĩnh.

Trình Trì về mặt nghi hoặc không an, bên ngoài có chuyện gì vậy? Vì sao không có âm thanh nào? Xảy ra chuyện gì? Trình Trì chỉ cảm thấy mình có thể nghe được tiếng tim đập như trống của bản thân, lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Rupert, “A Trì, ngươi có khỏe không? Ra đi, an toàn rồi.”

Nghe câu đó, Trình Trì buông lỏng cả người, xụi lơ tựa vào cửa hồi lâu mới có sức lực đứng lên, cố sức mở cửa, nhìn Rupert đã biến lại hình người, thân thể còn dính đầy máu, “Kết thúc rồi sao?”

Rupert ánh mắt phức tạp nhìn Trình Trì, “Đúng vậy.”

Trình Trì muốn nở một nụ cười, nhưng phát hiện khuôn mặt đã cứng ngắc, hắn đi ra hầm băng, lại bị hình bóng màu đen trên mặt đất kia hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Trình Trì che miệng vết thương, khắp khiêng đi tới bên cạnh hắc báo đang từ từ nhắm hai mắt không thể nhúc nhích nằm trên mặt đất, bây giờ mới phát hiện nền tuyết đọng dưới thân hắc báo, đã bị máu nhuộm đỏ au, Trình Trì sờ vào, thấy cả bàn tay đều dính đỏ mới phát hiện trên người hắc báo đều là máu.

Trình Trì瑟瑟 quay đầu nhìn về phía Rupert, “Hắn... Hắn làm sao vậy?”

Rupert mấp máy miệng, đi lên phía trước giải thích, nói, “Vừa bị linh cầu đánh lén, đừng lo, Claude bây giờ không thể di động, đã nhờ người đi gọi Barry tới...”

Trình Trì còn muốn hỏi thêm, nhưng phát hiện trên tay truyền đến một cảm giác ấm áp, cúi đầu đối mặt với Claude đã mở hai mắt.

Thấy Trình Trì chú ý tới mình, Claude vắt vẻo hé miệng, nhẹ nhàng nói, “Không sao, đừng sợ.”

Nghe câu đó, nước mắt Trình Trì bỗng dừng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chạy trốn, càng không ngừng chạy trốn, một mảng tuyết rơi vốn trắng phau phau đột nhiên rỉ máu, tiếng cười gằn khằng khặc cách bản thân càng lúc càng gần, bỗng nhiên mất cá chân truyền đến một trận đau nhức, thân thể không thể khống chế ngã lăn ra mặt đất, quay đầu lại thấy một cái mồm to đỏ au như máu bổ nhào đến bên mình...

Nằm trên giường, Trình Trì mạnh mẽ mở mắt ra, bộ ngực gấp gáp phập phồng, đợi đến khi nhìn thấy bài trí quen thuộc xung quanh thì hẳn mới thở phào một cái, thì ra, chỉ là một giấc mơ, mà chuyện đột nhiên xảy ra trong cơn ác mộng kia cũng đã được giải quyết rồi.

Trình Trì lau mồ hôi tích ra trên trán, chống tay cố gắng ngồi dậy, vuốt tóc hồi lâu mới xốc chân lên, xuống giường đi ra cửa.

Đi tới một gian phòng khác, Trình Trì thấy bóng người nho nhỏ nằm bên giường thì hơi sửng sốt, lập tức đi lên khom lưng nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Ian, “Ian, Ian, mau tỉnh lại...”

Bị Trình Trì đánh thức, Ian dụi dụi mắt, thấy Trình Trì đứng bên người, vô thức kêu một tiếng daddy, nhưng một giây sau đó nó ngậm miệng lại, sắc mặt trở nên lả lợ, còn quay đầu tránh khỏi đường nhìn của Trình Trì.

Trình Trì thấy phản ứng của Ian, trong lòng cũng có một vị đạo thật khó tả, nhưng chỉ dịu dàng nói, “Mau trở về phòng ngủ đi, nằm sắp ở chỗ này sẽ khó chịu.”

Ian không nhìn về phía Trình Trì, giọng nói, “Ta muốn cùng papa.”

Trình Trì vươn tay muốn vỗ vai nó, nhưng lại bị nó nghiêng người tránh khỏi, động tác của Trình Trì bị cự lại, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười mà nói, “Trẻ con buổi tối không ngủ ngon đầy đủ sẽ không trưởng thành đâu, papa mà biết sẽ không vui.”

Ian suy nghĩ một hồi, gật đầu, trượt xuống ghế phóng tới cửa chạy ra ngoài, “Ta đi ngủ, trời sáng ta trở lại xem papa.”

Trình Trì gật đầu, “Ngủ ngon, Ian.”

“Đa...” Chỉ nói ra nửa âm tiết, Ian dừng một chút, thấp giọng hẳn, “Ngủ ngon.”

Trình Trì nhìn Ian rồi đi không quay đầu lại, cười khổ một chút.

Đem cái ghế nhẹ nhàng đặt ở đầu giường ngồi xuống, Trình Trì nhìn Claude bởi vì bị thương quá nặng mà bảo trì nguyên hình thú, vì uống thuốc mà đang mê man, trong lòng rối bời vô hạn.

.

Khi chờ Barry tới, Rupert cũng giúp Claude và Trình Trì đơn giản xử lý vết thương một chút, Trình Trì canh giữ bên cạnh Claude lúc này mới chú ý tới cách đó không xa có một đám hồ nanh kiếm, mà dưới chân bọn họ là linh cầu đã không còn hơi thở, Trình Trì còn thấy có vài con linh cầu đã chết nhưng trên người có hai lỗ thủng đang không ngừng chảy máu.

“Đây là...” Trình Trì có chút nghi hoặc nhìn về phía Rupert.

Rupert nhìn thoáng qua đám hồ nanh kiếm trầm mặc gần đó, trong mắt hiện lên một tia sáng mờ mịt, “Từ chủ thành tới, để xử lý những kẻ đánh lén để tiện này.”

“Nga.” Cảm thấy thể xác và cả tinh thần đều mệt mỏi, Trình Trì cũng không hỏi lại.

Hiện trường lại trở nên trầm mặc.

“Người chỉ là Trình Trì, không phải Lance trốn nhà rồi đi đúng không?” Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, trong màn đêm u tối đặc biệt rõ ràng.

Trình Trì nhìn về phía sau, nơi thanh âm phát ra, đó chính là thú nhân đầu tiên ngoại trừ Claude mà Trình Trì đã gặp —— Ryan.

Trình Trì thấy ánh mắt Ryan có chút kích động, không biết vì sao hắn lại hỏi vấn đề này, nhưng mọi chuyện đã tới mức này, Trình Trì cũng sẽ không tiếp tục lấp lửng, gật đầu, “Đúng vậy, ta là Trình Trì, không phải Lance.”

“Người, vì sao người muốn gạt chúng ta? Vì sao người không nói người không phải Lance? Người là đồ lừa đảo!” Ryan mặt sung huyết đỏ bừng, chỉ vào Trình Trì trách mắng.

Trình Trì bình tĩnh quay đầu lại nhìn Ryan, nói, “Xin lỗi.”

“Lừa dối rồi xin lỗi là xong à? Người biết rõ đây là chuyện gạt người mà còn làm, người không nghĩ đó là sai, người quá già dối, giống như kẻ gian trá đã trốn tới chủ thành kia, đều là loại giả dối, người ——”

“Được rồi Ryan.” Câu nói của Ryan bị papa Sam của Rupert cắt đứt, người đàn ông vóc người cao to trên thân mang theo vết máu đi đến, đặt hai tay lên vai Ryan, ý bảo hắn tỉnh táo lại.

“Ryan, cho tới bây giờ A Trì chưa hề nói hắn là Lance, đúng không? Hắn tương tự như Lance, hắn vì hôn mê nên bị Rupert mang về, khi hắn chưa có cơ hội mở miệng thì chúng ta đã tự nhận định hắn là Lance không phải sao? Lúc đó nếu hắn phủ nhận hắn không phải Lance, người sẽ tin tưởng sao?” Thanh âm của Sam không lớn, nhưng các thú nhân xung quanh đây đều nghe rõ ràng.

“Đúng, đúng, đúng.” Ryan vẫn không phục, “Ai biết lúc đó hắn hôn mê là thật hay giả!”

“Ryan!” Thanh âm của Sam trở nên nghiêm khắc, “Không nên ác ý tùy tiện phán đoán người khác, A Trì lúc đó có thực sự hôn mê hay không, chẩn đoán khi đó của Barry không phải chứng cứ rõ ràng sao? Hắn cũng không nói hắn là Lance, hắn đã tận lực tránh không để mình bị xem là Lance, bằng không vì sao hắn không tiếp tục ở lại nhà của Lance? Hắn đã từng tổn thương người trong trấn chưa? Trong khoảng thời gian này, A Trì là người như thế nào, lẽ nào chúng ta không thể tin tưởng đôi mắt của mình sao?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay, thái độ làm người của A Trì, chúng ta đều nhìn thấy. Hắn hiền hòa thiện lương thật tình, hòa thuận với chúng ta, hắn cũng quan tâm bọn trẻ trong trấn, năm đó chúng ta có thể tiếp thu Lance như vậy, lẽ nào hiện tại lại không thể tiếp thu A Trì?” Gia gia Wilbur của Jerome cũng mở miệng nói.

“Xin lỗi, tuy ta không nói mình là Lance, nhưng quả thực ta cũng lợi dụng cảm giác quen thuộc của các người đối với Lance mà sinh tồn.” Trình Trì trầm mặc nghe bọn họ tranh luận, cuối cùng mở miệng nói, “Bởi vì, ta không hiểu gì về thế giới này, ta không có nơi để đi, nhưng ta muốn sống. Lừa dối cảm tình của các người, thực sự rất xin lỗi, nếu như các người không thể tiếp thu ta, ta có thể rời khỏi.”

“Nói gì vậy!” Rupert mở miệng nói, “Mặc kệ người là Lance hay là Trình Trì, người đều dựa vào bàn tay mình mà sống chứ đâu có dựa vào ai, ai trong chúng ta cũng không có quyền đuổi người đi, người ở nơi nào là quyền của người.”

Trình Trì cười khổ một chút, không nói gì.

Một lát sau, Barry cùng một vài giống cái cũng chạy tới, trong đó có Al và đứa nhỏ về mặt kinh hoàng – Ian.

Trình Trì tuy rằng bị linh cầu gây thương tích, nhưng thật ra không nghiêm trọng bằng Claude, Barry giúp hắn băng bó xử lý vết thương xong, toàn lực cứu Claude.

Trình Trì đợi ở một bên, mà chuyện Trình Trì không phải Lance cũng qua các giống đực ở đây nói cho bạn hữu của mình, nhất thời khắp nơi đầy tiếng xì xào, vẻ mặt của Al đầy khiếp sợ, mà ánh mắt của Ian đầy mê man và tổn thương, tất cả những điều này Trình Trì phảng phất như không nghe thấy, chỉ là ngồi một chỗ nhìn Barry bận rộn xử lý vết thương cho Claude.

Rộn ràng một trận, Barry nói Claude vì bụng bị móng vuốt của linh cầu làm bị thương quá nghiêm trọng, không thể di động, bàn bạc một lúc, quyết định ở lại nhà Trình Trì dưỡng thương.

Mọi người lại hỗ trợ xử lý thi thể của bảy linh cầu, đồng thời sửa sang nhà cửa một chút rồi lục tục rời đi.

Đầu đàn trong đám hổ nanh kiếm đi đến, không biết nói gì đó với Rupert, rồi xoay người mang theo thi thể linh cầu cùng bộ hạ rời khỏi.

Vốn Al nói muốn dẫn Ian về nhà mình, nhưng Ian bảo muốn theo papa của nó, cự tuyệt, Al mang vẻ mặt phức tạp nhìn Trình Trì, cái gì cũng không nói rồi cùng Rupert rời đi.

Trước lúc đó, Rupert đến bên Trình Trì, cùng hắn quan sát Claude nằm trên giường một hồi, lát sau mới nói, “Trước khi người chưa đi ra, sau khi chiến đấu chấm dứt, chúng ta hội tụ đích đến nơi này của hổ nanh kiếm, bọn họ nói bởi vì có người ở chủ thành muốn diệt trừ Lance, bọn họ được chủ nhân sai tới hỗ trợ. Lúc đó, tất cả mọi người đều bị thương, nghe được bởi vì Lance đưa đến tai họa này mà phẫn nộ, Claude trước khi hôn mê bèn nói, ‘Trình Trì là Trình Trì, hắn không phải Lance bỏ nhà ra đi, hắn không nên đeo tội lỗi mà Lance đã phạm’.”

Nhưng Trình Trì không nói gì, Rupert cũng chỉ thờ dãi vỗ vai Trình Trì, rời đi.

“Trình Trì là Trình Trì, hấn không phải Lance bỏ nhà ra đi, hấn không nên đeo tội lỗi mà Lance đã phạm.” Trình Trì nhìn Claude nằm trên giường đang hô hấp khó khăn, lặp lại những lời này, trên mặt như buồn như vui, “Claude, người nói ta nên làm sao đối mặt với người đây?”

Sáng hôm sau, Ian như trước tránh né Trình Trì.

Tại lần thứ sáu Ian thấy Trình Trì mà xoay người đi, Trình Trì đi tới kéo nó lại, “Ian, ta muốn nói chuyện với người.”

Ian cúi đầu đập đập hai chân, hơn nửa ngày mới lên tiếng, “Dạ.”

“Người đang giận ta sao?” Trình Trì ngồi cách Ian rất xa, mở miệng hỏi.

Ian không nhìn Trình Trì, nhỏ giọng nói, “Người không phải daddy của ta.”

“Đúng, ta không phải daddy chân chính của người.” Trình Trì thẳng thắn thừa nhận, “Nhưng, chuyện này có quan hệ gì đâu? Tình thương ta dành cho người sẽ không vì như vậy mà giảm thiểu.”

“Nhưng, vì sao người không nói cho ta biết?” Ian có chút ủy khuất, nó không biết nên làm thế nào nói lên cảm giác trong lòng mình khi nghe được sự thực kia.

“Nếu như vì vậy mà thương tổn người, ta có thể xin lỗi người.” Trình Trì đi tới bên cạnh Ian ngồi xuống, Ian nhích sang một bên, Trình Trì có chút bất đắc dĩ, không tiếp tục đến gần nó nữa, “Trước đây ta làm vậy là sai, ta hấn nên nói rõ với người, nhưng ta chỉ là muốn cho người biết, ta rất yêu thương người, Ian, như một người cha yêu thương con của mình, người hiểu chưa?”

Ian cúi đầu đùa với ngón tay mình, “Ta, ta không biết.”

Nghe câu trả lời như vậy, Trình Trì cũng không thất vọng, hấn cười cười, “Không sao, người có thể bình tĩnh suy nghĩ, ta mong người không nên vì vậy mà oán hận ta, bảo bố yêu cầu.”

Nói xong, Trình Trì chậm rãi lên lầu, Ian nhìn bóng lưng khập khiễng của Trình Trì, viền mắt đỏ hoe.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Claude bị thương quá nặng cho nên vẫn chưa thanh tỉnh, không ngừng mê man, Trình Trì đến bây giờ chưa nói một câu nào với hấn, nhưng vết thương của Trình Trì lành rất nhanh, hấn nghĩ thảo dược của Barry đáp cho mình rất hữu dụng.

Hôm nay Barry cũng đến thay thuốc cho Claude, Trình Trì đứng một bên trông coi, mỗi lần thấy những vết thương nhỏ cùng với lỗ hồng dữ tợn trên bụng hấn cho tới bây giờ vẫn còn chưa khép lại, không tự chủ được nhớ tới đêm khuya kinh hoàng đó, nhớ tới cảnh Claude vẫn không nhúc nhích nằm trên nền tuyết đầm máu.

“Ba ngày sau sẽ không cần bó thuốc nữa, phải xem năng lực phục hồi của Claude. Lúc này không nên làm động tác mạnh, để ngừa vết thương lại vỡ ra, tốt nhất là nằm trên giường nghỉ ngơi, khi hấn tỉnh thì dứt hấn ăn chút gì đó có thể khôi phục thể lực xúc tiến vết thương khép lại, khi vết thương khép lại sẽ có chút ngứa, người đừng để hấn dùng móng vuốt gãi, biết không?”

Barry nói khiến Trình Trì lấy lại tinh thần, hấn nhìn lão nhân biểu tình nghiêm túc kia rồi vội gật đầu, “Dạ, ta biết.”

Lão nhân gật đầu, xoay người thu thập thảo dược và công cụ xử lý vết thương mà mình mang tới, sau đó được Trình Trì tiễn xuống lầu.

Đi tới cửa Barry dừng bước, lại quay đầu, nhìn Trình Trì một hồi mới mở miệng nói, “Không nên suy nghĩ nhiều, an tâm dưỡng thương, người hãy cho mọi người trong trấn có thời gian để tiếp nhận người, ta biết người là đứa trẻ tốt.”

Không ngờ lão nhân nghiêm túc này lại nói ra những lời như vậy, Trình Trì có chút ngây ngời, vành mắt hơi đỏ lên, dùng sức gật đầu, “Ta biết, cảm ơn ngài.”

Barry vỗ vai Trình Trì, xoay người rồi đi.

Trình Trì chậm rãi lên lầu, đẩy cửa gian phòng Claude đang nằm, muốn thu dọn lại thảo dược mà Barry vừa thay thế, nhưng chợt nhìn thấy đôi mắt màu xanh sẫm sáng sủa của Claude.

“Ngươi tỉnh?” Trình Trì sững sốt một chút, lập tức kinh ngạc nói.

“Ừ.” Claude ngồi được hương vị thảo dược mới mẻ trên cơ thể mình, hỏi, “Barry vừa tới sao?”

“Đúng vậy, Barry tiên sinh mới vừa đi.” Trình Trì nói xong, đi tới ngồi xuống bên cạnh Claude, nhìn thoáng qua nút buộc dải băng trên vết thương của hắn xem có bị lỏng hay không, sau đó mới hỏi, “Ngươi bây giờ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu?”

Hắc báo mở to mắt, “Không có, nhưng mà hơi khát.”

Nghe Claude nói vậy, Trình Trì nhanh chóng đứng lên, “Vậy ngươi đợi một chút, ta đi rót nước cho ngươi.”

Claude ừ một tiếng, nhìn bóng lưng Trình Trì biến mất ngoài cửa, mặc dù chuyện đã kết thúc vài ngày, nhưng bây giờ đã thanh tỉnh, Claude mới thờ dãi một hơi trong lòng, may mắn, may mắn không có chuyện gì.

Trong một đêm tuyết trắng phủ dày, khi Claude thấy Trình Trì bị linh cầu đẩy ngã trên mặt đất, thấy trên mặt đất xuất hiện màu đỏ chói mắt, trong nháy mắt, máu trong người hắn như đều đông lại, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ, không thể để Trình Trì xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể.

Claude không thể giải thích vì sao bản thân mình lại phần nộ như vậy, phần nộ đến muốn cắn đứt cổ họng từng con linh cầu, muốn nghiền nát từng khớp xương của mỗi con, thậm chí đã làm như vậy mà cũng không thể nguôi lửa giận.

Có lẽ do quá mức phần nộ đến tâm trí rối loạn, cho nên lúc ngăn cản bảy linh cầu tấn công hầm băng, mới bị loài ti tiện đó đánh lén.

Mặc kệ thế nào, hiện tại Trình Trì nguyên vẹn mà xuất hiện trước mắt mình, vẫn còn sống, tốt, thực sự rất tốt.

Vui vẻ dâng lên từ tận đáy lòng, Claude nhìn Trình Trì thật cẩn thận bung một cốc nước vào phòng, đưa đến bên miệng mình, “Không nóng lắm đâu, ngươi uống đi.”

“Ừ.” Claude ừ một tiếng, nhưng lại ý thức được Trình Trì hiện tại đại khái đang cười, mới cúi đầu uống nước.

Uống nước no rồi, Claude nhìn Trình Trì đặt cốc sang một bên rồi trở lại ngồi bên cạnh mình, hắn nhìn động tác không lưu loát của Trình Trì, mở miệng hỏi, “Vết thương của ngươi sao rồi?”

Vừa ngồi lên ghế, Trình Trì vươn tay xoa xoa vai, cười cười, “Khôi phục rất nhanh, y thuật của Barry tiên sinh rất giỏi, còn ngươi? Vết thương đau không?”

Claude thấy Trình Trì cười, trong mắt cũng mang theo ý cười, “Không đau, như ngươi nói đó, y thuật của Barry tiên sinh rất giỏi.”

Trình Trì nghe Claude dùng lời của mình đáp lại, nhin không được bật cười, Claude cũng híp mắt lắc lắc chiếc đuôi của mình.

Trình Trì thấy tâm tình của Claude rất tốt, ngực cũng vui vẻ hơn một chút.

Claude nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi, “Ian đâu?”

“Hả?” Trình Trì nhìn Claude, đáp, “Vừa nãy Jerome đến tìm nó đi ra ngoài chơi rồi.”

Claude gật đầu một cái, tiếp tục nói, “Mấy ngày nay có lẽ đã khiến Ian sợ hãi?”

“Ừm.” Trình Trì gật đầu, nghĩ đến mấy ngày nay Ian đều tránh né mình, trên mặt không khỏi có chút buồn bã, “Bị sợ hãi, nhưng hiện tại đã đỡ hơn rồi.”

“Ngươi làm sao vậy?” Vẫn nhìn khuôn mặt Trình Trì, Claude phát hiện vẻ mặt của hắn thay đổi, bèn hỏi.

“Hả?” Trình Trì không biết vì sao Claude lại hỏi như vậy, “Ta? Ta rất khỏe, có gì đâu?”

“Không đúng.” Claude lắc đầu, “Ngươi không vui, gặp phải chuyện gì sao?”

Trình Trì nhìn vào ánh mắt màu xanh sẫm sâu xa của Claude, trong lòng bỗng run lên, có chút mất tự nhiên lắc đầu, “Không có, ta không có chuyện gì, rất tốt.”

“Có liên quan đến Ian sao?” Claude nghĩ lại lúc này từ khi nhắc đến Ian thì Trình Trì mới trở nên buồn bã, thử thăm dò.

Trình Trì sững sốt một chút, lắc đầu, “Không có, Ian rất ngoan.”

Nhảy cảm nhận thấy tâm tình của Trình Trì càng lúc càng không ổn, Claude vươn đuôi quét qua cánh tay đặt ở đầu giường của Trình Trì, thấy hắn lại nhìn về phía mình, bèn nói, “A Trì, biểu tình của ngươi nói cho ta biết chuyện không đơn giản như vậy, Ian là con ta, nếu như nó làm chuyện gì khiến ngươi không vui, kẻ làm papa như ta có trách nhiệm vì nó mà xin lỗi ngươi.”

Trình Trì nhìn Claude vẻ mặt kiên trì, cảm thấy hắn có chút không giống trước đây, nhưng lại không thể nói được là không giống ở điểm nào, khi gặp phải ánh mắt của Claude, Trình Trì bỗng nhiên rất muốn nói ra phiền muộn trong lòng, Trình Trì nghĩ vậy, và cũng làm vậy.

“Ừ, người là papa nó, nhưng bây giờ nó không muốn ta làm daddy của nó.” Trình Tri cảm thấy có chút thất bại.

“Hả?” Không ngờ đáp án nghe được lại là thế này, biểu tình của Claude trở nên nghiêm túc, “Sao lại như vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Tri nói cho Claude nghe chuyện đêm đó, khi Ian biết được sự thật, nói về cuộc đối thoại giữa mình và Ian, cuối cùng Trình Tri có chút thất lạc nói, “Ian đại khái nghĩ ta lừa dối nó, cho nên mới lần tránh ta, ta không trách nó, bởi vì quả thật là do ta giấu nó...”

“Không, người không có sai, khoảng thời gian đó, đủ để chứng minh người thật lòng yêu thương Ian. Những điều mà mấy ngày nay người làm, thậm chí hơn cả việc ta làm trong nhiều năm, ta càng không đáng làm papa của nó. Ta vẫn luôn cảm kích người.” Claude nói ra cảm kích trong lòng mình.

Claude dùng ánh mắt ấm áp nhìn thẳng vào Trình Tri, tiếp tục nói, “Lẽ ra người không có trách nhiệm an ủi Ian, nhưng người đã làm, như vậy đã là rất tốt. Ian sẽ suy nghĩ cẩn thận, người không nên thất vọng về nó, được không?”

Trình Tri không do dự mà gật đầu, “Đương nhiên, Ian chỉ là một đứa trẻ, nó cần có thời gian suy nghĩ, ta sẽ không thất vọng về nó, nó là đứa trẻ ngoan.”

Claude lần thứ hai hé miệng, hần cúi đầu liếm lòng bàn tay của Trình Tri, “Cảm ơn.”

Mà khuôn mặt của Trình Tri bởi vì động tác vô cùng thân thiết này của hần mà hơi ửng đỏ.

.

Lúc này, nhân vật chính trong câu chuyện mà hai người đang nói —— Ian, đang cùng Jerome ngồi trên xích đu trong nhà Jerome, về mặt đầy tâm sự.

“Ian, người làm sao vậy?” Jerome thấy Ian bên cạnh còn đang ngây người không nói, bèn dùng cái đuôi của mình ngoéo cái đuôi của Ian một cái.

Ian quay đầu lại nhìn thoáng qua Jerome về mặt quan tâm, thờ dãi, “Jerome, ta buồn quá a.”

“Hả? Buồn cái gì? Người đang lo lắng thương thế của papa người sao?” Jerome suy nghĩ một chút, rất hào sảng vỗ vai Ian, “Barry gia gia nói papa người nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi sẽ khỏe thôi, đừng quá lo lắng!”

“Ta biết Barry gia gia rất lợi hại.” Ian lắc đầu, “Nhưng chuyện ta buồn không phải cái này.”

“Vậy người buồn cái gì?” Jerome không hiểu rõ.

“Người biết Trình Tri không phải daddy ta chưa?” Ian nhìn Jerome, nói.

“A...” Không ngờ Ian sẽ nói chuyện này, Jerome sững sốt một chút, gật đầu, “Biết a.”

Ian thờ dãi một hồi, vô thức vung vẩy cái đuôi, “Vừa nghĩ đến hần không phải daddy của ta, trong lòng ta thấy là lạ, có chút tức giận, lại thất vọng, cũng đau lòng nữa.”

“Vậy người có muốn hần làm daddy của người hay không a?” Jerome chưa gặp phải chuyện như vậy, không thể nói ra đáp án, đành phải hỏi vấn đề khác.

“Đương nhiên muốn!” Ian trả lời không chút suy nghĩ, nhưng lập tức kích động mà rũ cái đuôi xuống, “Nhưng mà, hần không phải daddy của ta, người cũng biết đó, mọi người trong trấn đều nói daddy của ta bỏ nhà đi bụi, vậy không chừng sau này hần sẽ trở về a, lúc đó nên làm sao bây giờ?”

“Cái này...” Jerome bị vấn đề của Ian gây khó khăn, suy nghĩ nửa ngày không biết nên trả lời thế nào, có chút phiền toái bứt tóc, lẩm bầm nói, “Nhưng hần đã lâu như vậy còn không có về a, ta thấy Trình Tri tiên sinh tốt lắm a, biết nấu ăn ngon, lại hiền lành, còn thường bế người đi dạo, còn kể cho người nghe nhiều chuyện cổ tích, đôi khi ta còn nghĩ hần tốt hơn daddy của ta nữa.” Nói đến đây, Jerome xoay mặt dò xét bốn phía xung quanh, nói thêm một câu, “Đương nhiên daddy của ta rất tốt, nhưng Trình Tri tiên sinh cũng rất tốt luôn a.”

Ian nghe được Jerome nói, đầu càng cúi thấp, “Ta biết a, ta cũng rất thích da... không, ta là nói ta rất thích Trình Tri tiên sinh, rất rất rất thích, ta cũng muốn hần làm daddy của ta lắm, nhưng nếu như ta nhận hần làm daddy, vậy lỡ daddy của ta trở về thì làm sao bây giờ đây? Vậy Trình Tri tiên sinh sẽ làm sao bây giờ đây? Một đứa trẻ có thể có hai daddy không?”

“Ngừng!” Nghe Ian nói một lèo Jerome muốn hôn mê, quơ bàn tay bé bỏng chặn đứng câu nói của Ian, “Ta nghĩ vấn đề này hần nên hỏi người lớn mới được! Ví dụ như, người có thể hỏi papa của người, xem daddy thực sự của người đang ở đâu, có trở về hay không, sau đó người sẽ quyết định, sao hả?”

Nghe Jerome kiến nghị, Ian nghĩ đó là một ý kiến hay, gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Theo vết thương dần dần khép lại, tinh thần của Claude cũng chậm rãi tốt lên, không hề ngày ngày buồn ngủ.

Hôm nay Ian không có ra ngoài cùng Jerome chơi đùa, mà nằm trên giường với papa của nó, tay bé bỏng cầm lấy chiếc đuôi thô to gấp đôi mình của Claude, Claude cũng mặc kệ Ian, khép mắt ngủ.

“Papa.” Một lát sau, Ian mở miệng gọi Claude.

“Hửm?” Claude mở mắt, phát hiện Ian đang nhìn mình.

“Papa, người nói, daddy hần có trở về không?” Ian rút cuộc hỏi ra vấn đề mà mình rất muốn hỏi.

Claude nhìn vào đôi mắt trong suốt không lẫn một tia tạp chất của Ian, không nói gì.

Ian không đợi papa mình trả lời, rũ mắt, nhẹ giọng hỏi, “Hần sẽ không trở về nữa đúng không? Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không trở về đúng không?”

“Ian?” Claude bởi vì câu nói của Ian mà từ từ thể nằm ngửa chuyển sang nằm sấp, “Sao lại hỏi vậy?”

Ian không nhìn Claude, chỉ vươn cánh tay ôm hần, “Ta thấy được tin bại của daddy.”

“Làm sao người...” Không rõ Ian làm sao lại phát hiện khỏi mặc ngọc mà mình đã giấu kín, Claude muốn hỏi thật rõ ràng, nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Ian vui mặt vào gáy Claude, thì thào nói, “Ta hỏi Jerome, hần nói Wilbur gia gia nói cho hần, chỉ có giống cái từ vong hoặc là hai bên đều đồng ý xa nhau, thì mới có thể từ trên người giống cái lấy tin bại xuống...”

.

Ngày đó sau khi Ian tạm biệt Jerome thì bỗng nhiên nhớ tới đồng đồ chơi ở nhà, nó nghĩ papa mình nằm trên giường không thể cử động sẽ rất buồn chán, nếu như mang đồ chơi đến cho papa chơi, papa sẽ không buồn chán như vậy. Cho nên trước khi đến nhà Trình Trì, Ian chạy về nhà mình, lục tung rồi tìm được bảo bối nhỏ của mình giấu khắp nơi trong nhà, cho đến khi tình cờ thấy được mai tin bại vốn nên thuộc về Lance giấu trong phòng Claude.

Nhìn mai tin bại tình xảo, Ian cảm thấy có chút kỳ quái, tuy rằng không biết những chuyện liên quan đến tin bại, nhưng nó biết thứ này sẽ chỉ có thể thấy được trên người giống cái đã có bạn lữ, ví dụ như Al thúc thúc, hay daddy của Jerome, hoặc là daddy của Fix... nhưng, vì sao papa mình lại có một mai tin bại như vậy? Tin bại của papa không phải trên người daddy sao?

Mang theo đầy nghi vấn, Ian trở về nhà Trình Trì, nó không hỏi Trình Trì, mà thấy papa mình còn chưa khỏe, cho nên quyết định đi tìm bạn tốt Jerome, nhưng nghe được đáp án khiến Ian ngây người hơn nửa ngày, cho tới khi Jerome gọi mới tỉnh lại.

Tối hôm đó, Ian bé bỏng lần đầu tiên thức trắng đêm, trong bộ não nhỏ xíu không ngừng vọng lại những lời Jerome nói, càng cảm thấy trong ngực khó chịu, papa và daddy của mình đều đồng ý sao? Daddy không bao giờ trở về nữa sao? Ian không rõ vì sao daddy muốn cùng papa xa nhau, cũng không rõ vì sao đến bây giờ daddy không về gặp mình, là bởi vì không thương mình sao?

Càng nghĩ càng ảm ức, cuối cùng Ian len lén sụt sịt khóc, hôm sau Ian thấy Trình Trì nhìn về phía mình đầy lo lắng, thấy thái độ tránh né của mình mà lại không nói gì, chỉ vì mình mà nấu thức ăn thật ngon, trong ngực lại cảm thấy chan chất, vì sao daddy không thương mình, vì sao Trình Trì tiên sinh không quan hệ gì lại đối xử tốt với mình?

.

Cảm nhận được tâm tình của con trai, Claude không động đậy, chỉ ôm nó vào lòng.

Một hồi lâu sau, thanh âm của Ian lại vang lên, “Papa, daddy là bởi vì ghét ta nên không muốn về phải không?”

“Đương nhiên không phải.” Hắc báo tránh khỏi sự ôm ấp của Ian, liếm liếm gương mặt của nó, “Daddy của Ian, hần... hần đi tìm cuộc sống mà hần muốn.”

“Hần không ghét ta vì sao không chịu về gặp ta? Không phải người đã nói trẻ con là bảo bối số một của papa và daddy sao?” Ánh mắt Ian mang theo một tia ủy khuất, “Hần có thể thỉnh thoảng đến thăm Ian, Ian sẽ không cản daddy đi tìm cuộc sống của hần, như vậy cũng không thể sao?”

Bị vấn đề của Ian khiến cho nghẹn lời, hơn nửa ngày Claude mới gian nan nói, “Có thể là daddy của người ở quá xa, không có cách nào trở về.”

Ian lại ôm cổ hắc báo, hơn nửa ngày mới nhỏ giọng nói ra hai chữ, “Gạt người.”

.

Mà bầu không khí dưới lầu cũng không tốt hơn trên lầu bao nhiêu, bởi vì có sự xuất hiện của Al đã lâu không lộ diện.

Trình Trì đem một tách trà hoa quả đặt trước mặt Al, Al vội vàng đứng dậy tiếp, sau đó còn nói tiếng cảm ơn.

Trình Trì nhìn Al trước kia thân thiết với mình không gì sánh được, hôm nay thái độ cũng trở nên khách khí, ngực có một tia mát mát, nhưng nét mặt vẫn mang theo nụ cười, “Gần đây có khỏe không?”

“À? Ha, khỏe, rất khỏe.” Al vô thức xoay xoay cái tách trong tay, nghe Trình Trì mở miệng nói mới ngượng ngáp trả lời, nửa ngày mới hỏi lại, “Còn người? Người khỏe không? Vết thương lành chưa? Còn đau hay không? Barry tiên sinh còn thay thuốc cho người không?”

Nghe Al nhắc lại hàng loạt diễn biến như pháo nổ, Trình Trì có chút buồn cười, “Ừ, ta cũng rất khỏe, vết thương cũng sắp lành rồi, thảo dược của Barry tiên sinh rất hữu dụng, hiện tại đã không cần thay thuốc.”

“Nga, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Al gật đầu, lại bắt đầu xoay xoay cái tách.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí lại lâm vào xấu hổ trầm mặc.

Trình Trì thấy Al vẻ mặt khó xử, bèn mở miệng trước, “Người... hôm nay người tới, có chuyện gì vậy?”

Al ngẩng đầu nhìn Trình Trì biểu tình bình thản, vẻ xấu hổ trên mặt càng rõ ràng hơn, rồi sau đó giống như quyết tâm lắm lắm, bỗng nhiên bật dậy, lấp bấp nói, “Ta, hôm nay ta tới, là, là để xin lỗi người!”

Cử động đột ngột của Al khiến Trình Trì giật mình, không đợi Trình Trì nói gì, Al lại tiếp tục, “Ta muốn đi gặp người xin lỗi, vì mấy ngày nay ta làm mất lòng với người, ban đầu ta cảm thấy tức giận, bởi vì cho rằng người lừa ta, ta đã từng nghĩ vĩnh viễn cũng không muốn thấy người... Nhưng mà sau đó ta lại nghĩ rất nhiều, phát hiện người sai chính là ta, bởi vì người từng nói với ta người không phải Lance, mà ta tưởng người bệnh nên mê sảng, không chịu nghe người giải thích, sau đó người cũng không thừa nhận người là Lance, là ta xem người như Lance lại không cho người cơ hội phân bua, mọi chuyện cho tới bây giờ, ta không thể chỉ trích người, thực sự, thực sự xin lỗi!”

Nhìn Al vẻ mặt đỏ bừng thần tình kích động, Trình Trì không thể tả được trong ngực mình có cảm giác gì, hần kéo Al ngồi xuống, cười cười, “Cái này cũng không có gì phải xin lỗi, tuy lúc đó người không thừa nhận ta không phải Lance, nhưng ta cũng không phủ nhận, cách làm lúc đó của ta cũng không đơn giản, không phải sao?”

“Không không không, người lúc đó là muốn giải thích, nhưng ta không chịu nghe, người sai nhiều hơn là ta, cho nên hôm nay ta muốn xin lỗi người, Trình, Trình Trì, người có thể tha thứ cho ta không?” Al gấp gấp phủ nhận.

Trình Trì rót cho Al thêm chút trà, nụ cười trên mặt có chút giáo hoạt, “Người nói người không thêm đề ý tâm tình khi đó của ta, ta lại không thể không đề ý tâm tình bây giờ của người, được rồi.”

Nghe Trình Trì trả lời, Al thở phào một hơi, trong ngực hần luôn sợ Trình Trì không chịu tha thứ cho hần, bởi vì Trình Trì là một người bạn tốt, Al thực sự không muốn mất đi tình bạn này.

Hai người sau khi nói rõ khúc mắc, nhìn nhau cười, Al cầm tách trà giơ lên trước mặt Trình Trì, hoạt bát nói, “Vì tình bạn của chúng ta, cụng ly.”

Trên mặt Trình Trì cũng xuất hiện một nụ cười, nâng cái tách cùng Al cụng, “Vì tình bạn của chúng ta, cụng ly.”

Bởi vì Trình Trì và Al đã thông suốt, nên người có đầy tâm sự là Al bắt đầu nói như nã pháo, “Người tới từ đâu?” “Vì sao người lại giống Lance như vậy?” “Trước đây người là người như thế nào?” “Cuộc sống trước đây của người ra sao?” ...

Nghe tiếng nói ra rả không ngừng một hồi lâu, Trình Trì lần đầu tiên không cảm thấy hoảng loạn, bởi vì, hần cũng không muốn mất đi tình bạn này, hần cũng may mắn khi thấy Al lần thứ hai chân thành tiếp nhận mình.

.

Ở trên lầu, Claude và Ian cũng nghe tiếng nói nhiệt tình ồ ạt của Al, Claude lộ ra một nụ cười hiểu ý, mà Ian lại có chút không vui.

Claude liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian, “Al thúc thúc tới, người không đi tìm hần chơi đùa sao?”

Ian ừ ừ lắc đầu, “Ian không muốn đi.”

Claude nhìn đáng vẻ uể oải của Ian, trong lòng khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

.

Buổi trưa, Trình Trì giữ Al lại ăn bữa cơm, còn bảo hần gọi Rupert tới, có Al tính tình hoạt bát rộng rãi trời sinh điều tiết bầu không khí, căn phòng đã yên ắng quá lâu cũng lần nữa tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, ngay cả Ian đầy bụng tâm sự cũng bị Al chọc đến khanh khách cười không ngừng.

Trước khi ăn, Trình Trì bụng bữa trưa tới cho Claude, khi dọn xong thức ăn cho Claude, chú ý thấy vẻ mặt của hần, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì vậy?” Claude nhìn đáng vẻ ngáp ngừng của Trình Trì, bèn lên tiếng.

Trình Trì ngừng động tác đang làm dở đứng lên, có chút do dự hỏi thăm, “Ian nó hai ngày nay hình như tâm tình không tốt, người có phát hiện không?”

Trình Trì thấy đáng vẻ uể oải của Ian, rất lo lắng, làm gì có đứa trẻ nào chỉ mới tí xíu như vậy mà cứ u u buồn buồn như ông già, như vậy không phải điều tốt, nhưng bây giờ dù có đối mặt nói chuyện với nó thì Trình Trì cũng không thể có được đáp án, cho nên mới đi hỏi Claude.

Thấy Trình Trì lo lắng, trong đầu Claude bỗng nhớ tới Lance, trước đây hẳn từng bỏ rơi một đứa trẻ khóc khàn cả giọng, trong lòng chua chát không nói nên lời.

“Đừng lo lắng,” Claude an ủi Trình Trì một câu, đơn giản nói một chút về chuyện Ian vừa nói với mình, sau đó nói thêm, “Sớm muộn gì nó cũng biết chuyện này, nếu như nó đã phát hiện, thì cứ để nó từ từ tiếp thu, đừng lo, trẻ con của thú nhân chúng ta không yếu đuối như vậy.”

Nếu Claude đã nói vậy, Trình Trì cũng chỉ có thể nửa ngờ nửa tin mà gạt đầu.

Nhưng đêm đó, khi tỉnh dậy đi toilet, Trình Trì đi ngang qua phòng của Ian, nghe được bên trong truyền ra tiếng nước nở mơ hồ, thật muốn chạy đi vật lông đuôi của tên Claude kia, ‘trẻ con của thú nhân chúng ta không yếu đuối như vậy’, cái thì!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Nhẹ nhàng mở cửa, lúc này Trình Trì mới phát hiện Ian cũng không phải len lén chui vào góc khóc mà đang gập ác mộng, cũng không biết đang mơ tới điều gì không tốt mà hai bàn tay mấp mấp nắm chặt thành một nắm, khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhó, trong miệng phát ra tiếng nước nở, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống từ khóe mắt.

Thấy Ian như vậy, Trình Trì vội bước nhanh tới nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nó, “Ian, Ian, mau tỉnh lại, bảo bối, daddy ở đây, đừng sợ a, mau tỉnh lại, daddy ngay bên cạnh người này, không phải sợ...”

.

“Người không nên bám theo ta, người thực khiến người ta chán ghét!”

Nghe câu nói đó, Ian có chút thương tổn nhìn người tóc đen trước mắt mang theo nụ cười âm áp nhưng khi thấy mình thì sắc mặt lại lãnh đạm, ngáp ngừng hỏi thăm, “Tại sao? Người là daddy của ta a.”

“Ta không phải daddy của người.” Người kia bỏ lại một câu như thế rồi tiếp tục đi đến phía trước.

“Người là daddy của ta, ta biết mà, người xem trên người người còn mang theo tín hiệu của papa kia, người có tóc màu đen, người có đôi mắt cười, người là daddy của ta, ta là Ian a, daddy người không nhận ra ta sao?” Ian bước chân nhỏ, chỉ có thể chạy chậm theo người kia, cố gắng đuổi kịp hắn.

Chàng trai bỗng dừng lại, Ian không kịp ngừng tông thẳng vào người đó, sau đó ngã lăn quay trên mặt đất, lòng bàn tay bị trầy da, đau rất khiến viên mắt Ian ngáp nước, nó đáng thương ngẩng đầu thấy người kia không chút nào che giấu mà nhìn nó với ánh mắt chán ghét, chàng trai nhìn chằm chằm vào Ian vài giây, sau đó từ trên người, nắm tín hiệu vút xuống bên cạnh Ian, lạnh lùng nói, “Người tưởng ta thích thứ này lắm sao? Người tưởng ta nguyện ý làm daddy của người sao? Ta chán người quá rồi, cũng ghét người lắm rồi, ta bỏ đi chính là vì không muốn thấy người, người còn không chịu hiểu sao, đúng là đứa trẻ khiến người ta phiền chán ghét bỏ!”

Bỏ lại một câu nói như vậy, chàng trai xoay người rồi đi không thèm quay đầu lại, Ian nhặt lên tín hiệu bên cạnh, nước mắt bắt đầu trào ra, thì thào nói, “Ian không phải đứa trẻ khiến người ta phiền chán ghét bỏ, Ian rất muốn daddy, Ian sẽ rất ngoan, sẽ không để daddy phiền, Ian sẽ cố gắng khiến daddy thích Ian, vì sao daddy không cần Ian...” Nói tới đó, nước mắt nhỏ xuống trên tín hiệu càng lúc càng nhiều, giọng điệu của Ian cũng càng lúc càng đáng thương, daddy trước khi bỏ đi còn lưu lại câu nói đó, làm cho nó đau như bị gai đâm vào tim vậy, đau lòng đến cực điểm, tiếng nước nở của Ian càng lúc càng lớn, cuối cùng nước mắt đã làm nhòe đi đường nhìn, Ian cảm thấy xung quanh đen kịt một mảnh.

“Ian... Ian...”

“Bảo bối, daddy ở đây, đừng sợ a...”

“Daddy ngay bên cạnh người này, đừng sợ...”

“Ian... Ian...”

Nghe tiếng gọi êm ái, Ian ngừng khóc bắt đầu nhìn xung quanh, là tiếng của ai? Là ai kêu mình? Vì sao giọng nói lại quen thuộc như vậy? Là daddy sao? Hẳn đã trở về sao? Hẳn lại nhớ mình sao?

Nhưng trước mắt vẫn là một mảnh mơ hồ, tiếng gọi bên tai vẫn không ngừng lại, Ian chống bàn tay bé bỏng mà đứng lên, lau nước mắt trên mặt bắt đầu hướng tới phía thanh âm của daddy phát ra, chập chững đi đến, vừa đi vừa hô, “Daddy, daddy, là người sao? Là người trở về tìm Ian sao?”

Trình Trì gọi Ian hồi lâu, nhưng Ian như trước không chịu tỉnh, thậm chí vùng quanh lông mày còn nhú chặt hơn, trong miệng bắt đầu thì thào gọi daddy, hai tay quơ quơ như đang muốn nắm lấy gì đó.

Trình Trì thấy vậy bèn cúi người ôm chặt Ian, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, khẽ môi sát vào lỗ tai nó, tận lực dịu dàng nói, “Ian, bảo bố, daddy ở đây, đừng sợ a, daddy đến với con đây, không phải sợ, tỉnh lại là có thể thấy daddy rồi...”

Ian cũng không biết mình đã tìm bao lâu rồi, xung quanh cứ mơ hồ không rõ, tâm trạng cũng càng lúc càng hoảng, bỗng nhiên dưới chân lao đảo một cái, đang lúc nó cho rằng mình sẽ té bịch xuống thì lại ngã vào một vòng tay ấm áp, bên tai nghe rõ ràng tiếng vang, giọng nói kia vô cùng quen thuộc, “Ian, bảo bố, daddy ở đây, đừng sợ a, daddy đến với con đây, không phải sợ, tỉnh lại là có thể thấy daddy rồi...”

Ian trong lòng nhẹ nhàng buông lỏng, vô thức vươn tay ôm lấy người kia, nghẹn ngào liên tục gọi, “Daddy, daddy...”

Động tác vỗ lưng nhẹ nhàng vẫn không ngừng lại, thanh âm đó vẫn cứ ôn nhu như thế, khiến Ian vô cùng an tâm, “Daddy ở đây mà, đừng sợ, đừng sợ a...”

Đường nhìn của Ian dần dần rõ lên, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng mờ mắt ra nó mới phát hiện đang được Trình Trì ôm vào lòng, chớp mũi tràn đầy mùi thơm trên áo của Trình Trì.

Trình Trì không phát hiện Ian đã tỉnh lại, như cũ nhẹ vỗ lưng nó nhỏ giọng trấn an đứa trẻ ngủ mơ.

“Da... Trình Trì tiên sinh...” Ian ngẩng đầu, nhỏ giọng kêu lên.

“Hửm?” Lúc này mới phát hiện Ian tỉnh lại, Trình Trì ngừng động tác, cúi đầu nhìn Ian còn đang sực sật, vươn tay lau nước mắt cho nó, cười hỏi, “Ian tỉnh? Vừa nãy gặp ác mộng sao?”

Ian cảm nhận được sự ấm áp trên ngón tay đang xoa mặt mình, cảm thấy đã lâu không được Trình Trì thân thiết như vậy, nghe Trình Trì hỏi, Ian lại lần nữa nằm trong lòng Trình Trì dạ khẽ một tiếng, gật đầu, “Ta mơ daddy của ta không cần ta, còn nói ta là đứa trẻ khiến người ta phiền chán ghét bỏ...”

Nghe Ian ủy khuất than thở, Trình Trì thấp giọng cười rộ lên, Ian nằm trong lòng Trình Trì cảm thấy được Trình Trì vì cười mà hơi run người, Trình Trì xoa đầu nó, “Đứa ngốc, mơ đều là trái ngược!”

“Thật sao?” Ian ngóc đầu lên, nhìn về Trình Trì đang nhoẻn cười, sự nghi ngờ đầy trong mắt.

Trình Trì gật đầu rất khẳng định, “Đương nhiên, khi ta còn nhỏ nằm mơ ta thi được một trăm điểm, kết quả hôm sau phát bài thi, ai dè không đạt tiêu chuẩn, hai, bị papa ta đánh một trận.”

“Ủ? Bài thi là cái gì?” Lực chú ý của Ian bị dời đi, hỏi Trình Trì về từ ngữ mới mẻ mà trước đó nó chưa từng nghe.

“Ách...” Trình Trì sững sốt một chút, sau đó đơn giản giải thích sơ lược cho nó.

Ian cái hiểu cái không gật đầu, lại hỏi, “Vậy papa người làm sao đánh người a?”

“Hà?” Trình Trì không ngờ Ian lại hỏi vấn đề này, có chút xấu hổ gãi đầu, cứng ngắc cười nói, “Chính là xách chổi rượt theo đánh ta, ta liền bỏ chạy, lúc đó papa ta mệt lắm.”

Trong đầu Ian hiện lên hình ảnh một đứa trẻ nơi nơi chạy trốn, phía sau là một người to lớn xách chổi đuổi theo lòng vòng, huyền não đến gà bay chó sủa, phì cười ra tiếng, “Trình Trì tiên sinh khi còn bé chạy thật là nhanh!”

Trình Trì hoàn toàn bị Ian làm cho hôn mê, chỉ có thể ở một bên xấu hổ cười cười.

Ngồi trên giường cùng Ian nói chuyện thật lâu, Ian rốt cuộc lần nữa cảm thấy buồn ngủ, Trình Trì để nó nằm xuống đắp chăn, cúi đầu hôn lên trán nó một cái, “Ngủ ngon, yên tâm ngủ đi, bảo bố, ta bên cạnh người đây, đừng sợ.”

Ian ngáp nhỏ một cái, vươn tay nắm một ngón tay của Trình Trì, buồn ngủ mông lung lầm bầm, “Ta thực sự rất thích Trình Trì tiên sinh, nếu như Trình Trì tiên sinh là daddy của ta thì tốt rồi, ta nhất định sẽ...” Còn chưa nói xong, Ian đã tiến vào mộng đẹp.

Trình Trì nhìn Ian ngực phập phồng, cảm khái mà thở nhẹ một hơi, lại ngồi bên giường một hồi mới rút ngón tay mình ra, nhẹ chân đi ra khỏi phòng.

Vừa đóng cửa phòng Ian xong, xoay người muốn về phòng, Trình Trì chợt nhìn thấy hắc báo đứng cách đó không xa, giật mình thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Trình Trì vỗ ngực một cái, hoàn toàn không thể lý giải hỏi Claude không biết đã đứng đó từ khi nào, “Sao ngươi lại tỉnh? Khó chịu chỗ nào sao?”

Hắc báo lắc đầu, chậm rãi đi tới bên Trình Trì, “Ban này... Ian nó... Cảm ơn ngươi.”

Nghe Claude nói, Trình Trì bỗng nhớ tới nguyên nhân Ian gặp ác mộng, nhìn không được liếc mắt trừng Claude, thấp giọng trách cứ, “Không biết trẻ con rất miễn cảm sao, ngươi nói vậy với nó đó, không biết cách giải thích thì không gạt nó được sao, có một số việc ngươi nên chờ nó trưởng thành hãy nói cho nó không được sao, thật không biết ngươi làm papa kiểu gì nữa...”

Trình Trì tuân một tràng dặt dờ Claude, cũng không để Claude có cơ hội nói đã xoay người trở về phòng.

Claude ngốc lăng nhìn bóng dáng của Trình Trì biến mất sau cửa, lại quay đầu nhìn cánh cửa phòng Ian, cho tới giờ hắn vẫn chưa biết cách dỗ dành trẻ con. Nghĩ đến cảnh Trình Trì ở trong phòng dỗ dành Ian, thần sắc của Claude trở nên nhu hòa lại, Trình Trì, thật sự là một người rất dịu dàng a.

Thời tiết mùa đông thường xuyên có mưa tuyết, mặt trời rất ít khi xuất hiện, cho nên vào một ngày có nắng hiếm hoi, Trình Trì đem chăn đệm ra sân phơi nắng trừ ẩm, sau đó quyết định đi thăm Rebertine và Debby đã lâu không gặp.

Trình Trì chờ trên phiến đá ngầm chưa bao lâu, Rebertine và Debby đã xuất hiện trước mắt.

Rebertine nhìn Trình Trì co đầu rút cổ mà cười ra tiếng, “Ài, ta nói, sao ngươi lại đem mình bọc thành một quả cầu?”

Trình Trì giậm chân một cái, “Ngươi bây giờ là thiên phú dị bẩm thể chất đặc thù, ta làm sao so với ngươi được, mùa đông tới làm ta lạnh muốn chết, ta còn nghĩ sau này nếu có nắng ta sẽ có thể đi tìm hai người tâm sự đó, nhưng thấy ngoài biển gió lạnh thấu xương như thế này, thôi để lần sau khi mùa xuân tới thì ta lại đến!”

Debby dịu dàng cười, “Ừ, vẫn là thời tiết ấm áp hãy ra biển thì tốt hơn, nhiệt độ ngoài biển so với nơi các ngươi sống thấp hơn nhiều a, ngươi lại đang bị thương, càng phải chú ý thân thể a.”

Nghe Debby nói, Trình Trì sừng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, “Ài nói với ngươi sao?”

Rebertine ở một bên chen vào, “Ừ, làm chúng ta hết cả hồn, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ài lo lo cả nửa ngày trời cũng chả nói rõ được cái gì, vốn muốn gọi ngươi tới hỏi, hẳn lại nhiều lần nói ngươi phải dưỡng thương, khiến người ta lo lắng không yên, giờ sao rồi hả?”

Thấy Rebertine và Debby lo lắng, Trình Trì cảm thấy trong ngực ấm áp, cười nói, “Không sao, y thuật của Barry tiên sinh rất giỏi, bây giờ ta đã khỏe hơn rồi.” Nói xong, đem chuyện ngày đó kể sơ lại cho hai người kia nghe.

Rebertine nghe xong, đáng vẻ như đang sợ hãi, “Chà chà, ông trời trên đầu ta ơi, linh cầu à! Trước đây ta xem TV, thấy một con linh cầu nhe răng cắn nát cái sọ động vật, hung ác chịu không nổi a, sao ngươi lại gặp chuyện này vậy hả? Năm nay chắc không phải năm tuổi của ngươi chứ hả?”

Nửa đoạn trước còn nghe Rebertine nói chuyện rất nghiêm túc, nhưng câu cuối cùng nhận được cái liếc xéo của Trình Trì, “Nói lộn xộn cái gì đó?”

Debby cũng vỗ Rebertine một cái, “À Trì ngươi đừng nghe Reb nói, hắn luôn không đầu không đuôi như vậy đó.” Nói xong, Debby đưa qua một vỏ sò to bằng bàn tay người, “Hmm, nghe nói ngươi bị thương ta cũng rất sốt ruột, nhưng cũng không thể lên bờ thăm ngươi, hôm nay thấy ngươi vẫn khỏe, chúng ta đây cũng vui vẻ. Ta cũng không thể làm gì cho ngươi, vậy tặng ngươi cái này, mong ngươi nhận lấy.”

Trình Trì vươn tay tiếp nhận, cẩn thận mở ra, bên trong tràn đầy những viên ngọc màu lam nhạt, Trình Trì có chút nghi hoặc, “Đây là cái gì nha?”

Rebertine vỗ vỗ chân Trình Trì, có chút đắc ý nói, “Thứ tốt, có thương trị thương, không bị thương thì mỹ dung trừ sẹo, cả thể giới chi Bibi mới có, phần độc nhất, toàn cầu có hạn.”

Mặt Debby đỏ ửng đẩy Rebertine một cái, “Ngươi nói vậy bạ gì đó nha!”

Rebertine có chút không phục, “Là vậy mà, ngươi nói xem trên đời này có nước mắt của nhân ngư nào có thể trị thương ngoài ngươi sao? Cá ngọc này ngay cả khóc cũng khóc ra hạt châu, cần nhiều hạt châu như vậy để làm cái gì, lấy làm bí ẩn a?”

“Mắt, nước mắt?” Trình Trì có chút há hốc mồm, “Bì, Bibi, là nước mắt của ngươi a?”

Nhìn đáng vẻ lấp bắp của Trình Trì, mặt của Debby càng thêm đỏ, “Ừm, ta cũng không biết có ích gì cho ngươi không, ngươi về nhà dùng thử xem, ta cũng muốn giúp ngươi mau khỏe.”

Trình Trì lấy lại tinh thần, có chút cảm động vỗ vỗ vai Debby, “Cảm ơn ngươi, rất nhiều, thực sự, ngươi thật tốt.”

Mặt của Debby càng thêm đỏ như quả cà chua.

Rebertine ôm Debby, trêu chọc hần, Trình Tri ở một bên nhìn mà cười, rất vui vẻ.

Có bạn bè quan tâm thật tốt, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sau khi Barry nói Claude có thể không cần nằm lì trên giường, Trình Tri thấy Claude vui vẻ đến vô thức vẩy vẩy đuôi, đối với Claude, đoạn thời gian phải nằm lì trên giường hẳn là vô cùng gian nan.

Từ sau ngày đó, Trình Tri vẫn có thể thấy hắc báo vẩy đuôi nhàn nhá dạo quanh phòng, thỉnh thoảng khi thời tiết ấm hơn Claude còn có thể cùng Ian ra vườn hoa tản bộ, điều này làm cho Trình Tri có một loại ảo giác mình đang nuôi một con chó săn màu đen biến dị.

Hôm nay Trình Tri phơi xong quần áo, từ sân thượng về tới phòng, đôi mắt quét qua Claude đang lén la lén lút giờ móng vuốt hướng tới cái bụng mềm mại của mình mà đặt lên, thấy Trình Tri tiến đến, móng vuốt bèn vòng lên lơ tai gãi gãi, lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra quỳ rạp trên đệm giường đã được trải ra trên mặt đất vờ buồn ngủ.

Trình Tri cũng không dừng bước, chỉ là vừa đi lên lầu vừa nói, “Barry tiên sinh nói không cho gãi vết thương, gãi sẽ phá hư thuốc bó trên người, người thấy nằm trên giường chưa đủ lâu thì cứ gãi đi.” Trình Tri cũng không thèm tính đây là lần thứ mấy bắt gặp Claude ‘toan tính’ dùng móng vuốt đi gãi vết thương.

Nghe Trình Tri nói, Claude có chút xấu hổ, nhưng vết thương lành thật ngứa đến chịu hết nổi, chột dạ lại ủy khuất nói, “Ngứa quá...” Nhưng còn chưa nói xong, Trình Tri đã lên lầu, Claude có chút ngượng ngùng liếm liếm vết thương trên bụng rồi mới chịu ghé vào đệm híp mắt lại.

Chưa đến một lát, đầu vẫn áp lên đệm, Claude nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại trước mặt mình, hần mở to mắt nhìn Trình Tri trước mặt, “Chuyện gì vậy?”

Trình Tri lắc lắc vò sò trong tay, “Vừa mới nhớ tới mấy ngày trước được bạn tặng cái này, nói dùng trên vết thương, lúc trở về đựng phải AI, sau đó quên mất, ban này phơi đồ thì nhớ ra, ta thoa lên cho người một chút thử xem sao.”

Claude nhìn nhìn vò sò trên tay Trình Tri, đứng dậy lắc lắc đuôi, “Cảm ơn, ta tự mình làm.”

Trình Tri nhìn thoáng qua móng vuốt của Claude, xoa tay, “Để ta, người bây giờ làm sao thoa thuốc? Đừng để móng vuốt đụng vào mà rách vết thương, vậy thì đúng là cái được không bù nổi cái mất.”

Claude nghĩ nghĩ, thấy Trình Tri nói cũng có lý, vì vậy lại nằm xuống lộ ra cái bụng hướng về phía Trình Tri, “Vây phiền người.”

“Phiền cái gì a.” Trình Tri đã ngồi xuống đệm, mở vò sò quệt lên dung dịch mềm mềm dẻo dẻo được làm từ hạt châu nghiền nhuyễn pha nước, tình tế thoa lên vết thương trên bụng Claude, lơ đãng nói, “Suy cho cùng, thương tích của người là do ta mà có, ta chăm sóc người là phải thôi.”

“Nếu như...” Claude nhìn Trình Tri, suy nghĩ một chút mở miệng nói, “Nếu như không phải do Lance, người cũng sẽ không đựng chuyện như vậy, mà ta, mà ta bảo vệ người cũng phải thôi.”

Nghe Claude nói, động tác của Trình Tri khựng lại, sau đó lại tiếp tục, “Nói thật ra, đến bây giờ, đôi khi ta lại nghĩ tất cả những chuyện đang xảy ra bây giờ đều không phải sự thật, chỉ là một giấc mơ dài mà thôi, trong mơ có người rất giống ta, tất cả mọi người nhằm ta là hần, sau đó ta gặp thật nhiều chuyện kỳ diệu, giống như Alice lạc vào xứ thần tiên, sau đó tỉnh mộng thì ta vẫn sinh hoạt như trước đây.”

Claude nhìn Trình Tri cúi đầu thoa thuốc cho mình, hỏi, “Người... Người trước đây là như thế nào?”

“Ta?” Trình Tri ngẩng đầu nhìn về phía Claude, ngẩng cao đầu lên suy nghĩ một chút, cười cười, “Ta vốn cũng chẳng có gì đặc biệt, bình thường thôi, mỗi ngày đi làm xong thì về nhà, rảnh rỗi thì ở nhà làm chút thức ăn, cuộc sống bình thần đến không thể nào bình thần hơn...”

Claude nằm sấp một bên lắng nghe Trình Tri dùng thanh âm bình tĩnh lại mang theo hoài niệm kể về quá khứ của mình, ánh tà dương đỏ tía xuyên qua song cửa sổ chiếu lên mặt của Trình Tri, khiến cả người hần như bị bao phủ bởi một tầng màu sắc mộng lung. Claude nhìn gương mặt của Trình Tri, nét cười nhàn nhạt trên mặt, trong ngực bỗng nổi lên một suy nghĩ, nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ngay giờ khắc này thì tốt biết bao.

Tìm vài chủ đề để nói chuyện với Claude, Trình Tri có chút xấu hổ cười cười, “Ta thật ra là một người không thú vị phải không? Bình thường đến một chút trò đùa cũng không biết.”

Claude lắc đầu, “Ta thấy như vậy là tốt rồi, ta chỉ mong muốn có một cuộc sống yên bình như thế.”

Trình Trì nhớ tới trước đây bạn bè hay nói mình chỉ mới hai mươi mà sống như ông già, tự giễu mà cười, lại dùng được cao màu lam giúp Claude thoa lên vết thương, “Đây gọi là suy nghĩ của mỗi người mỗi khác.”

Ngón tay của Trình Trì mang theo được cao lành lạnh lần thứ hai tiếp xúc với thân thể Claude, nhưng lần này Claude lại căng thẳng cả người, điều này làm cho Trình Trì ngừng động tác, nghi hoặc nhìn về phía Claude, “Chuyện gì vậy? Đau không?”

Claude cúi đầu giấu đi một tia xấu hổ trong đáy mắt, “Hm, có chút.”

Nghe Claude nói vậy, Trình Trì cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương vừa khép lại, rồi nhìn lại Claude, “Cũng không có gì a.”

Claude nhìn Trình Trì mang về mặt khó hiểu, lại thật nhanh xoay mặt sang nơi khác, “Ừm, chỉ là đột nhiên hơi đau, giờ thì không sao rồi.” Nói xong, rút chân sau lại một chút.

Trình Trì thấy Claude phản ứng khác thường, lại cúi đầu nhìn thoáng qua nơi vừa thoa thuốc, sau đó cả người khựng lại, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Phát hiện Trình Trì nhìn nơi mình bị thương rồi dờ ra, Claude lại không được tự nhiên xê dịch, “Ta hiện tại không sao, thật đó.”

Trình Trì phát hiện động tác của Claude, mặt càng thêm đỏ, hơi luống cuống đóng vỏ sò lại, gấp gáp đứng lên, lắp bắp nói, “Ừm, vậy... vậy, thuốc đã thoa xong rồi, thôi... thời gian cũng không sớm, ta đi nấu cơm.” Nói xong cũng không đợi Claude trả lời đã xoay người chạy lên lầu.

Claude nhìn bóng lưng có chút hoảng loạn của Trình Trì, lại nhìn thoáng qua nơi Trình Trì vừa mò lấy, mặt cũng hơi nóng lên, chỉ có điều không ai có thể nhìn ra mà thôi, hẳn đang mang thân báo mã.

Chạng vạng, Claude cùng Ian chơi đùa trong phòng khách, Trình Trì một mình bận rộn trong nhà bếp.

Thình thoảng trong lúc chơi đùa với Ian, Claude sẽ ngẩng đầu, nhìn về bóng lưng bận rộn của Trình Trì, trong đầu không hẹn mà nhớ tới dáng vẻ của Trình Trì buổi chiều lúc thoa thuốc cho mình, cười cười nhớ tới dáng vẻ trước đây, trong ngực có gì đó bắt đầu rục rịch.

Buổi chiều hôm đó sau khi lâm vào tràng cảnh xấu hổ bất đắc dĩ, Trình Trì cũng không có vướng mắc lâu lắm, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, lúc còn đi học dùng WC của trường cũng gặp hoài chứ gì.

Đối với người rất nhanh điều khiển được tâm tình như Trình Trì, thì tâm tính của Claude lại vi diệu hơn rất nhiều. Mỗi lần Trình Trì đều mang về mặt bình thản giúp Claude thoa thuốc, cố gắng chú ý tránh khỏi nơi xấu hổ kia, mà Claude lại cảm thấy ngón tay Trình Trì như có ma pháp, xúc cảm rất nhỏ đó phảng phất bị phóng đại gấp mười lần, chỉ sờ một chút đã khiến thân thể Claude có cảm giác hơi tê dại. Cảm giác này khiến trong ngực hắn rất mâu thuẫn, cảm thấy không được tự nhiên rồi lại khát vọng nhiều hơn.

Khi Claude bất giác cảm thấy có vật gì đó nảy mầm ở trong lòng, thì thành Lodan xa xôi từ sau đêm tuyết giết chóc kia càng thêm ba đào mãnh liệt.

“Thành chủ đại nhân tôn kính, thuộc hạ đã ra lệnh cho người tra hỏi về lũ linh cầu lớn mặt đánh lén đó, đây là khẩu cung của chúng, xin ngài xem qua.” Một thanh niên quần áo hoa lệ khí chất cao quý trên mặt mang theo một nụ cười lãnh đạm, cầm trong tay báo cáo đưa cho người theo hầu bên cạnh chủ tọa.

Người đàn ông trung niên với đôi mắt màu xanh sẫm ngồi trên chủ tọa tiếp nhận báo cáo, nhưng không mở ra, chỉ là tiện tay đặt bên ghế, “Ừm, Arthur, người làm tốt lắm, nếu không phải nhờ có người đứng lúc phái bộ hạ đi cứu, thì hậu quả thiết tưởng không nhỏ.”

Chàng trai trẻ tuổi khí chất cao quý cúi người hành lễ, như trước mang theo nụ cười trên mặt nói, “Thành chủ đại nhân tôn kính, vì vinh quang và tín nhiệm ngài dành cho thuộc hạ, thuộc hạ đương nhiên sẽ theo chân ngài thủ hộ tòa thành này, thủ hộ thần dân trong tòa thành này, đây là chức trách của thuộc hạ.”

Người đàn ông bên trên gật đầu khen ngợi, “Arthur thân ái, sự trưởng thành của người ta đều tận mắt chứng kiến, ta rất vui mừng, mà mọi người ở trấn Topaz được người cứu cũng sẽ cảm kích người.”

Chàng trai trẻ tuổi phong trần tuổi già lại lần nữa biểu đạt quyết tâm theo chủ của mình, rồi khi rời khỏi cung điện thì ánh mắt quét qua một thanh niên khác tướng mạo sáu phần tương tự người đàn ông trên ngôi cao kia và một người trung niên môi vênh, nhếch môi kinh khinh một cái rồi bước ra cửa rồi đi.

Người trên ngôi cao nhìn hai kẻ đứng bên dưới, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, một lát sau mới mở miệng nói, “Warren xuống dưới trước đi, một lát chúng ta cùng dùng bữa.”

Chàng trai trẻ tuổi kia tiến lên một bước hành lễ, nói, “Dạ, papa.” Sau đó cũng xoay người rời khỏi đại điện, rồi mang theo một đám người hầu rồi đi.

Người đàn ông trên ngôi cao vươn tay cầm lấy báo cáo vuốt phẳng một chút, đứng lên chậm rãi bước xuống bậc thang, đi tới người trung niên về mặt

căng thẳng bên dưới, ghé vào tai hắn nói, “Felix, ông bạn già của ta, tất cả hiện tại đều đã không cách nào thỏa mãn được người sao?”

Giọng nói của người đàn ông trung niên với con người màu xanh sẫm tuy nhẹ, nhưng giống như búa tạ giáng mạnh vào lòng Felix, sau lưng hắn cảm thấy man mát, “Thành chủ đại nhân tôn kính của ta, ta nghĩ, chuyện này này hẳn là có hiểu lầm.”

“Nga? Hiểu lầm?” Người đàn ông trung niên tóc xoăn mắt xanh sẫm ngân cao một âm điệu, trên mặt tuy mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng, “Hiểu lầm là để lũ tay chân ti tiện mà người nuôi dưỡng suốt đêm chạy tới trấn Topaz giết chóc cho thỏa thuê sao?”

Hắn ý lạnh lẽo trong lời nói của người đàn ông trung niên khiến trên trán Felix tích ra chút mồ hôi, hắn cúi người thật thấp tránh khỏi đường nhìn của người đàn ông trung niên, “Tất cả những gì thuộc hạ làm, đều vì thành chủ đại nhân ngài a.”

“Hừm? Lời này nghĩa là sao?” Người đàn ông trung niên nhìn thân thể cương cứng của Felix, lãnh đạm hỏi.

“Ngài luôn luôn hiểu rõ, hai huynh đệ cùng sở hữu một giống cái là một lời gièm pha rất lớn, hưởng chi thân phận của bọn họ cao quý như vậy, thuộc hạ không thể để bất luận điều gì tổn hại đến danh tiếng của thành chủ đại nhân và Warren xuất hiện, hành vi của người kia thành chủ đại nhân cũng nên biết, nếu sau này làm ầm ĩ, vậy đối với Warren thiếu thủ, đối với Cla...” Felix còn chưa nói xong đã bị người trung niên cắt đứt, “Được rồi, đừng nhiều lời.”

Người trung niên xua tay, lại lần nữa ngồi lên chủ vị, nhìn Felix mang vẻ mặt trung thành bên dưới, “Ông bạn già, không nên đem ta trở thành ấu thú vô tri, chúng ta đã quen nhau bốn mươi năm, trong lòng người nghĩ cái gì, ta rõ ràng hơn hết thấy, đừng dùng những lời đường hoàng che giấu suy tính trong lòng người.” Nói xong, người trung niên cầm báo cáo trong tay đưa vào trong ngọn nến đang cháy, nhìn báo cáo bị đốt thành tro, sau đó mới nhìn thẳng vào đôi mắt của Felix, “Đây là lần cuối cùng, không nên tiếp tục tiếp tục vờn móng vuốt tới trấn Topaz, nhớ kỹ những lời hôm nay ta nói, ông bạn già, người lẽ ra phải hiểu ta.”

Cảm nhận được khí thế bức người của người trên ngôi cao, Felix xiết chặt nắm tay, gục đầu khom lưng, “Vâng, thành chủ đại nhân tôn kính của ta.”

Người trên ngôi cao nhìn chằm chằm Felix một hồi, có chút ửng oải phát tay, “Người lui xuống đi, ta muốn ở một mình.”

“Dạ.” Felix lại hành lễ rồi xoay người rời khỏi, cho đến khi ra khỏi cửa mới lần nữa quay đầu nhìn chủ điện trắng lè này, trong mắt hiện lên một tia cay độc.

Thành chủ ngồi một mình trong chủ điện —— Hắn nắm một mai tín bội bởi vì thường được vuốt ve mà tản ra quang mang ôn nhuận, nhắm nghiền hai mắt, nhiều lần, chủ điện vắng vẻ vang lên tiếng thờ dài ả ả nề.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Vượt qua hai tháng lạnh nhất trong năm, thời tiết rét cuộc đã bắt đầu chậm rãi ấm lên, Trình Trì cũng không cần cả ngày ru rú trong nhà, hắn bắt đầu tu bổ lại nhà cửa một lần.

Phòng ở bởi vì lần trước bị lính cầu đánh lên mà bừa bộn, bởi vì Trình Trì bị thương nên chỉ đơn giản thu dọn một chút, sau đó vết thương đã lành nhưng lại không thể làm việc nặng, hôm nay thời tiết cũng đã ấm lên, thân thể cũng tỉnh dưỡng lành lặn, Trình Trì mới quyết định phải tập trung tu chỉnh lại một chút.

Al và Rupert như trước rất nhiệt tình tới giúp đỡ, thậm chí ngay cả Claude đang dưỡng thương cũng ra sức, nhiều người nên tốc độ thi công cũng tăng lên, đại bộ phận đã chuẩn bị tốt, chỉ còn một ít vật nhỏ lẻ tẻ cần mua, những thứ này Trình Trì hoàn toàn có khả năng làm một mình.

.

“Ian, mau mở cửa ra, ta đã trở về.” Trình Trì ôm bao lớn bao nhỏ mua trong cửa hàng đứng trước nhà hô to.

Không bao lâu cửa lại kéo kẹt mở ra, Trình Trì còn chưa nói gì đã thấy trên tay nhẹ hẫng, vật dụng đều được người bên trong cửa nâng lên, “Sao lại mua nhiều như vậy?”

“Ừa? Claude?” Trình Trì nhìn thanh niên khôi ngô trước mặt, có chút ngốc lảng.

“Chuyện gì vậy?” Claude nhìn thoáng qua Trình Trì đang ngẩn ngơ, hỏi.

“Ách, không, không có gì.” Lấy lại tinh thần, Trình Trì lắc đầu, cùng Claude vào nhà, “Thương tích của người lành hẳn chưa?”

Claude giúp Trình Trì đem đồ vật đặt trên bàn gỗ, gật đầu nói, “Ừ, vừa nãy Barry tiên sinh đã tới, hiện tại đã có thể tự do chuyển hoá hai loại hình thể rồi.”

“Nga, vậy tốt a.” Trình Trì cảm thấy mình không thích ứng với việc Claude đột nhiên biến trở lại thành thanh niên khôi ngô thay vì thân báo quen thuộc, “Ian đâu?”

“Đi ra ngoài chơi.” Claude đáp.

“Nga.” Trình Trì gật đầu, sau đó hai người lại đều im lặng.

Claude nhìn Trình Trì cúi đầu phân chia những vật để trên bàn ra từng nhóm, cảm thấy bầu không khí quá im lặng này có chút xấu hổ.

“Ngươi...”

“Ta...”

Phân chia xong mọi thứ, Trình Trì xoay mặt nhìn Claude định nói gì đó, không ngờ Claude cũng đã mở miệng, đồng thời nói cùng một câu, hai người song song sững sốt, lập tức nhìn nhau cười, Trình Trì gãi gãi đầu, nói, “Ngươi nói trước đi.”

Claude cũng cười cười, “Thôi ngươi nói trước đi.”

Trình Trì lắc đầu, “Không sao, ngươi nói trước đi.”

Claude lúc này mới gật đầu, quan sát xung quanh một chút, cuối cùng nhìn về phía Trình Trì đang đứng cách đó không xa, “Chuyện đó... quấy rầy ngươi lâu như vậy, lại để ngươi chăm sóc lâu như vậy, thực sự không biết nên cảm ơn ngươi như thế nào nữa. Bây giờ thương thế của ta đã lành rồi, không thể tiếp tục làm phiền ngươi. Ta nghĩ, ta nên dẫn Ian trở về nhà.”

Nghe Claude nói vậy, nụ cười của Trình Trì cứng lại, sau đó vô thức gật đầu, “Nga, phải, phải, ai, ngươi quá khách khí, chăm sóc ngươi là phải, thương thế của ngươi bây giờ lành rồi ta cũng vui...”

Claude cười cười, chỉ chỉ lên lầu, “Vậy, ta phải đi lên lầu thu xếp quần áo cho Ian.”

Trình Trì theo ngón tay của Claude nhìn lên lầu một chút, gật đầu, “Ừ.”

Claude liếc nhìn Trình Trì, xoay người lên lầu.

Trình Trì nhìn theo bóng lưng của Claude biến mất trên lầu, trong ngực bỗng nhiên cảm thấy rầu rĩ, kéo ghế ngồi xuống, xuất thần nhìn đồng hồ trên bàn. Nếu như Claude không nhắc tới, Trình Trì hầu như đã quên hẳn đang sống một mình, thói quen thật là một thứ gì đó đáng sợ.

Trình Trì cố gắng muốn quên cảm giác mất mát khi Claude muốn cùng Ian rời khỏi, Claude vốn chỉ ở tạm nơi này thôi, bởi vì hắn bị thương, không phải sao? Chính mình vì áy náy nên mới gánh trách nhiệm chăm sóc hắn, không phải sao? Thương thế lành rồi thì người ta đương nhiên phải về nhà, không phải sao? Trình Trì không ngừng nói thầm trong lòng, thuyết phục bản thân, còn cuối cùng trong lòng có dễ chịu chút nào hay không, Trình Trì cũng không biết.

.

Thời gian có thể là thế này, khi ngươi muốn nó đi chậm một chút thì nó luôn muốn đối nghịch với ngươi chạy nhanh một chút, Ian chơi đùa đến mặt mũi đỏ bừng trở lại nhà Trình Trì, đã ngay lập tức được papa nó báo tin cả hai phải đi về nhà, nhất thời cái đuôi và lỗ tai đang vênh lên đều rũ xuống, len lén nhìn thoáng qua Trình Trì đang ngẩn ngơ không tập trung, gật đầu.

Trình Trì trầm mặc nhìn Ian kiểm tra xem nó có dễ quên vật gì hay không, nhìn Claude ôm lấy nó, nghe nó lễ phép nói cảm ơn mình vì đã chăm sóc trong khoảng thời gian này, Trình Trì lúc này mới nhoen miệng cười cười, vươn tay sờ đầu Ian, “Sau này nếu rảnh nhớ đến đây chơi nha.”

Ian gật đầu, vươn bàn tay nhỏ bé ôm cổ Trình Trì, hôn một cái lên má hắn, “Hẹn gặp lại, Trình Trì thúc thúc.”

Trình Trì cảm nhận được sự lưu luyến của Ian, cúi đầu thơm lên trán nó một cái, “Hẹn gặp lại, Ian bé bỏng của ta.”

Claude cúi đầu nhìn Trình Trì đang gượng cười, mở miệng nói, “Hẹn gặp lại.”

Trình Trì ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu xanh sẫm sâu thẳm, cố gắng điều chỉnh nét mặt, “Hẹn gặp lại.”

Cuối cùng Trình Trì nhìn Claude ôm Ian đang cố gắng ngoái lại nhìn mình, cho tới khi khuất tại góc đường, Trình Trì lại dựa vào cửa phát ngốc một hồi, lúc này mới xoay người về phòng.

.

Liếc mắt nhìn quanh căn phòng đã được Claude thu dọn sạch sẽ, trong lòng có chút vắng vẻ, không tiếng động thờ dài một hồi, xoay người đi tới bàn gỗ, đem mấy thứ mới mua cất vào tủ, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị bữa cơm hôm nay, nhìn nguyên liệu nấu ăn mà mình đã chuẩn bị đầy đủ, Trình Trì có chút hối hận, lẽ ra nên giữ họ lại ăn cơm tối rồi hãy đi, nhiều món như vậy, may mà trời lạnh, mà mình lại có một hầm băng, bằng không chắc sẽ lãng phí.

Tối hôm nay, Trình Trì ngồi trước chiếc bàn ăn rộng lớn, lần đầu tiên cảm thấy ăn một mình thật là quanh quẽ, không còn tiếng nói líu ríu của Ian, không còn tiếng hắc báo ồm ồm gầm gừ rầm rắc, cho dù hôm nay và hôm qua đều vẫn sưởi một lò sưởi ở góc tường, Trình Trì vẫn cảm thấy hình như hơi lạnh.

Bữa cơm tối này, Trình Trì ăn có chút cụt hứng, sau khi ăn xong dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa, Trình Trì nằm trên ghế lắng nghe tiếng còi nổ lép bép trong lò sưởi, xuất thần suy tư, có thể do tên Rebertine kia cứ mãi dụ dỗ mình nên tìm một bạn lữ chẳng? Nghĩ tới chuyện này, hiện ra đầu tiên trong óc Trình Trì chính là hình bóng của Claude, điều này khiến Trình Trì càng thêm hoảng hốt, phát phát tay trong không trung, giống như làm vậy thì có thể đuổi đi hình ảnh xuất hiện trong đầu, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má, lẩm bầm, “Chỉ bất quá là do đột nhiên trở về nguyên trạng nên không thích ứng mà thôi, đúng, nhất định là như vậy.”

Bên này Trình Trì đang cố gắng thích ứng với cuộc sống cô đơn lần nữa, bên kia hai cha con Claude và Ian, bởi vì thu dọn căn nhà đã lâu không ở nên ăn tối trễ, ngồi bên bàn cơm cũng có chút quá mức an tĩnh, toàn bộ gian phòng chỉ có miếng vang thanh thúy của đĩa ăn thỉnh thoảng được đặt lên bàn.

Một lát sau, Ian buông chiếc đĩa trong tay, “Papa, no rồi.”

Claude ngừng động tác, nhìn về chiếc khay trước mặt Ian còn đến phân nửa thức ăn, “Mới ăn chút đã no? Vừa giúp papa bận rộn như vậy, không đói bụng à?”

Ian lắc đầu, “Không đói bụng, chiều nay ta ăn thật nhiều bánh ngọt Trình Trì thúc thúc làm rồi!” Nói tới đây, Ian dừng một chút, “Không biết Trình Trì thúc thúc có ăn cơm tối không?”

Nghe con trai nhắc tới Trình Trì, Claude cũng dừng một chút, lập tức vươn cánh tay vỗ vỗ đầu Ian, “Chắc là ăn rồi, Trình Trì tiên sinh biết tự chăm sóc mình.” Nói rồi, đem khay của Ian chuyển qua một bên, “Nghỉ ngơi một chút rồi lập tức đi tắm, bận rộn lâu như vậy cũng mệt rồi, ngủ sớm một chút.”

Ian ngoan ngoãn gật đầu, trèo xuống ghế chạy tới phòng mình cầm lấy quần áo mới, đi tắm.

Claude nhìn bóng dáng nhỏ bé của Ian, cúi đầu nhìn nhìn thật quay do mình làm, cũng cảm thấy nuối không trôi, buông đĩa, thu dọn khay đĩa xong, xoay người đi quét tước vài nơi chưa kịp thu dọn trong nhà.

Bận rộn tới nửa đêm, Claude cuối cùng cũng dọn dẹp nhà cửa gọn gàng sạch sẽ, mà Ian đã sớm tiến vào mộng đẹp, Claude tới phòng tắm tẩy đi bụi bặm trên người, nhẹ chân đi vào phòng Ian, giúp nó đắp lại chăn, ánh mắt chạm vào con búp bê đặt bên gối mà Trình Trì đã làm cho nó, hơi sùng sốt, sau đó lại cúi đầu thom lên trán Ian một cái rồi mới đóng cửa rồi đi.

Trở lại căn nhà đã ở từ rất lâu, nằm trên chiếc giường đã ngủ rất nhiều năm, Claude chợt có một ít cảm giác không quen, nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, Claude bắt đầu nhớ tới chiếc đệm mang theo mùi nắng của Trình Trì, bắt đầu nhớ tới hình dạng Trình Trì đang mặc tạp dề lục đục nấu nướng tại nhà bếp, bắt đầu nhớ tới dáng vẻ Trình Trì bên bàn cơm cùng Ian nói nói cười cười mỗi ngày, lúc này, Claude mới phản ứng được, bản thân mình, trong lòng đã tập trung ánh mắt hướng tới con người dịu dàng kia.

Bây giờ nhớ đến Trình Trì, Claude phát hiện chính mình đã đem hần đặt vào trong bức tranh gia đình lý tưởng, vì sao lại nghĩ như vậy? Có thể là bắt đầu từ đêm mùa đông bão tuyết bay đầy trời nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp, ánh nến vàng nhạt ấm áp, thanh niên vóc người tinh tế đứng trong nhà bếp chăm chú nêm nếm món canh xương hầm đang sôi sùng sục sùng sục trong nồi, vẻ mặt chăm chú mà chuyên tâm. Nằm sấp trên chiếc giường mà Trình Trì hay nằm phơi nắng, Claude mãi nhìn cảnh đó, cảm thấy đây là hình ảnh mang tới cho hần sự an bình.

Có thể do quá mức khát vọng sự ấm áp, cho nên mới quý trọng từng ngày trôi qua, nhìn Trình Trì vì mình mà làm đủ món ăn để có thể giúp vết thương khép lại, đáng về tập trung của Trình Trì khi vì mình mà chăm chú thoa thuốc lên vết thương, nhìn đôi hàng mi thật dài của Trình Trì khẽ run run, đôi môi khép chặt, nhìn Trình Trì khi thời tiết tốt thì dẫn Ian vào sân chơi đùa với con chuồn chuồn tre mà hần làm, thậm chí có đôi khi, trong đầu Claude hiện lên một suy nghĩ làm cách nào cho vết thương chậm lành...

Mặc kệ mong muốn thời gian qua chậm như thế nào, khi lần nữa có thể biến lại hình thái của thú nhân, Claude biết trong lòng mình có cỡ nào mất mát, chung quy, vẫn phải rời đi, khoảng thời gian ấm áp và bình yên này đối với Claude mà nói, hình như là hạnh phúc mà mình trộm được, tốt đẹp và cũng ngắn ngủi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sau trận mưa rào với những tiếng sấm dồn dập, mùa xuân rốt cuộc đã đặt bước chân ung dung đến tòa thành trấn này.

Trình Trì nhìn thực vật trong vườn hoa của mình nảy ra những chồi non xanh mướt, gật đầu hài lòng, mùa xuân đã đến a.

Ngoại trừ thực vật bắt đầu tỉnh lại, cư dân trong trấn cũng bắt đầu sôi nổi, mọi người không hề ru rú trong nhà suối ẩm tán phiếm ngủ gà ngủ gật mà bắt đầu ra ngoài, tiếp tục cuộc sống bận rộn vốn có.

Cửa hàng bánh kẹo của Trình Trì cũng lại mở cửa, mặc dù hiện tại những nguyên liệu có thể dùng để làm kẹo rất ít, nhưng so với mùa đông thì đã khá hơn, điều này giúp Trình Trì không cần gia hạn số lượng khi bán.

Mà món kẹo hồ lô năm ngoái Trình Trì làm để Ian đi tặng quà mừng cũng chính thức được bán ra, hẳn tự mình làm một nắm ghim dùng để ghim kẹo hồ lô, đem kẹo hồ lô ghim thành nhiều xâu dựng thẳng bên cửa sổ, xa xa nhìn thấy một bó lớn đồ rực óng ánh, là nơi hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất. Mà đến gần hơn để nhìn, từng quả từng quả bị bao bọc trong nước đường trong suốt, trông vô cùng ngon miệng khiến người ta nhìn không được mà nuốt nước bọt, mùa đông năm ngoái bọn trẻ đã ném qua hương vị của kẹo hồ lô lại đồng tâm hiệp lực đẩy nó lên thành món bán chạy nhất trên bảng xếp hạng.

Ngoại trừ thường ngày có Al tới chơi, Ian cũng thường tới, có lẽ luôn luôn nghĩ thân phận của Trình Trì không phải daddy của mình, cho nên luôn luôn khắc chế không chịu quay sang làm nũng với Trình Trì. Nhưng trẻ con luôn mắc bệnh hay quên, lúc vui vẻ sẽ đem sự cẩn thận của mình ném lên chín tầng mây, nên muốn làm nũng với Trình Trì như thế nào thì sẽ làm như thế ấy, đợi đến khi tỉnh ra lại trở nên không được tự nhiên. Những lúc như thế Trình Trì vẫn luôn vừa bực mình vừa buồn cười.

Mà Claude thỉnh thoảng cũng sẽ tới, khi tới sẽ mang theo vài thứ, đôi khi là một bao trái cây, đôi khi là con mồi mà hắn săn được, Trình Trì nhận lấy rồi cũng không nói thêm gì, dù sao, hiện tại mọi người đều là bạn bè cả mà, tính toán rạch ròi thì đây đó đều xấu hổ.

Khi mọi người trong trấn biết được thân phận của Trình Trì, có một đoạn thời gian xa lánh hắn. Sau đó dần dần, đầu óc mọi người cũng thông suốt, bắt đầu nói chuyện lại với Trình Trì, sau đó những người dân nguyên bản chất phác thật thà lại khôi phục thái độ hiền lành và nhiệt tình như xưa đối với Trình Trì.

Trong đó, có Ryan lần trước từng chỉ trích Trình Trì trước mặt mọi người, hẳn rất áy náy, năm ngày thì đã có ba ngày đến cửa hàng kẹo của Trình Trì tâm sự, thỉnh thoảng còn tiến đến hỗ trợ Trình Trì khiêng vại vật nặng.

Hôm nay Ryan lại tựa bên cửa sổ cùng Trình Trì nói về chuyện thú vị mà hắn nghe được từ bạn bè mình, nói đến chỗ buồn cười còn hoa chân múa tay một chút, khiến cho Trình Trì bị chọc cười.

Hai người trò chuyện với nhau thật thú vị, hai người lớn không chú ý tới một góc cách đó không xa, đang có hai đôi mắt to đen láy tròn xoe không ngừng chớp chớp quan sát tình huống bên này.

.

“Ngươi nói xem, Ryan này tại sao luôn tìm đến Trình Trì tiên sinh a? Bọn họ rất quen thuộc sao?” Một bé trai trông khá khinh bỉ bấm thấp giọng nói với bé trai khác đang vừa gập lưng nấp bên dưới mình, vừa hết sức chăm chú quan sát tình hình ngoài cửa hàng kẹo.

Có lẽ là bé trai khá khinh bỉ bấm kia nói làm cho không khí lưu chuyển khiến lỗ tai nó hơi khó chịu, bé trai bên dưới bất giác run run cái tai màu đen hình tam giác của mình, thấp giọng nói, “Hắn là không phải đâu, trước đây ta chưa từng thấy hắn đến tìm Trình Trì tiên sinh.”

“Ngốc ngốc, hắn muốn theo đuổi Trình Trì tiên sinh đó!” Giọng nói thứ ba xuất hiện làm cho hai bé con đang tập trung cao độ quan sát tình huống giật thót, hai cái đuôi đều vô thức xù lông, cứng đờ, bé trai khá khinh bỉ bấm một tay che lấy bảo vệ bé trai kia ở phía sau, sau đó mới nhìn người tới là ai.

Khi thấy được rồi, bé trai hơi bất mãn, “Fix, sao lại là ngươi a? Tại sao đột nhiên dọa người? Ngươi tới đây làm gì?”

Fix vì vẻ mặt kinh hoàng chưa an của hai đứa trước mặt mà khụ một tiếng, lắc lắc cái đuôi bông bênh của mình, bĩu môi nói, “Vậy các ngươi ở đây làm chi? Jerome, Ian?”

Ian từ phía sau Jerome lộ ra cái đầu tròn vo, lồm bồm nói, “Là Jerome hỏi ngươi trước, ngươi phải trả lời trước.”

Fix nhìn Jerome với dáng vẻ ‘người bảo vệ’ nhìn không được liếc mắt xem thường một cái, ngắc đầu nói, “Được rồi, ta chỉ là đi ngang qua đây muốn tới cửa hàng của Trình Trì tiên sinh mua kẹo hồ lô, sau đó thấy các ngươi lên lên lút lút ở chỗ này không biết đang làm gì, cho nên tới đây nhìn...”

Fix còn chưa nói xong đã bị Jerome bắt nạt cắt đứt, Jerome trừng mắt quơ nắm tay nhỏ, “Lén lút cái gì, ta với Ian đây là điều tra, điều tra biết chưa?”

Fix nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, phì hơi ra đường lỗ mũi, hỏi, “Vậy các ngươi điều tra cái gì đó?”

Ian lúc này đã từ sau lưng Jerome đi ra, “Chúng ta đang điều tra Ryan này rốt cuộc có mục đích gì, bởi vì chúng ta nghĩ hắn luôn chạy đến nơi ở của Trình Trì tiên sinh có gì đó không ổn.”

Jerome đứng bên cạnh cũng vẻ mặt tán thành dùng sức gật đầu, “Đúng, chúng ta muốn xem Ryan rốt cuộc có mục đích gì!”

Fix hừ một tiếng, “Ta vừa nãy đã nói rồi không nghe sao, hắn là muốn theo đuổi Trình Trì tiên sinh!”

“Ngươi nói bậy!” Ian kích động phản bác, “Hắn, sao hắn lại có thể theo đuổi Trình Trì tiên sinh chứ?”

Fix dùng ánh mắt nhìn một đứa ngốc mà nhìn Ian, “Sao hấn lại không thể a? Ta hỏi ngươi, Trình Trì tiên sinh đã có bạn lữ chưa? Ryan hấn có bạn lữ chưa? Nếu hai bên đều là độc thân, vậy tại sao Ryan không thể theo đuổi Trình Trì tiên sinh?”

Bị Fix hỏi ra một chuỗi vấn đề, Ian sừng sốt á khẩu, cho tới giờ nó mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, Trình Trì tiên sinh sẽ tìm bạn lữ a.

Một lát sau, Ian bé bỏng rũ xuống hai tai và cái đuôi, đáng thương mà nhìn về phía Fix, “Vây, vậy ngươi nói, Trình Trì tiên sinh và Ryan sẽ cùng một chỗ sao?”

Lúc này Fix đã nhin hết nổi, liếc Ian đến chỉ thấy tròn trắng, tức giận nói, “Ta đây làm sao biết, ta cũng không phải con sâu trong bụng Trình Trì tiên sinh!”

Bị Fix xem thường, Ian càng thêm buồn bã không vui, dựa lưng vào tường cúi đầu dùng chân đập đập thâm cò phía dưới, không nói.

Jerome không muốn thấy Ian như vậy, lập tức vươn một tay ôm lấy vai Ian, hào khí vạn trượng nói, “Nếu ngươi không muốn Ryan và Trình Trì tiên sinh cùng một chỗ, vậy chúng ta sẽ không để bọn họ cùng một chỗ!”

“Xí, ngươi nói nghe đơn giản quá ha.” Fix lại muốn tròn trắng mắt lần nữa, “Vây ngươi nói làm cách nào để bọn họ không cùng một chỗ a?”

Bị hỏi ra biện pháp cụ thể, anh hùng thoái chí Jerome nhìn thoáng qua Ian đã vì lời nói của mình mà hơi lên tinh thần, lập tức ưỡn ngực, “Dù sao thì đợi đến lúc đó xem rồi tính, sẽ có biện pháp!”

Fix nhìn dáng vẻ của hai đứa, trong mắt lộ ra ý nghĩ ‘Các ngươi đều hết thuốc chữa’ mà lắc đầu, liếc ngang hai đứa ngốc ngếch kia, ngẩng đầu nói, “Ồ đây chờ ta một lát, để cho các ngươi xem cái gì mới chân chính là có biện pháp.” Nói xong Fix cũng không chờ hai đứa trả lời, ngênh ngang bước ra khỏi góc khuất, đi đến cửa hàng kẹo của Trình Trì.

Ian nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Fix, quay đầu hỏi Jerome, “Fix thực sự sẽ có biện pháp sao?”

“Ta cũng không biết a.” Jerome lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi lại vỗ vỗ ngực nói, “Dù nó không có biện pháp cũng không sao, còn có ta đây, ta chắc chắn sẽ giúp ngươi không để Ryan cưa đổ Trình Trì tiên sinh!”

Ian nghe vậy rất cảm động, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt Jerome, “Jerome, ngươi thật tốt!”

Jerome cảm nhận được ánh mắt sùng bái lại cảm kích của Ian, bộ ngực ưỡn càng thêm cao.

Từ cửa hàng của Trình Trì mua được kẹo hồ lô rồi trở về theo đường cũ, Fix nhìn Jerome kiêu ngạo như con gà trống nhỏ cùng Ian về mặt sùng bái nhìn Jerome bên cạnh, cảm thấy ngực chua chua, hừ một tiếng, “Đúng là một đôi ngu ngốc!”

Fix đi tới trước mặt Jerome và Ian đưa cho bọn nó mỗi đứa một cây kẹo hồ lô, sau đó lại đưa cho Ian một cái túi giấy, “Nè, Trình Trì tiên sinh đưa cho ngươi!”

Nghe Fix nói vậy, trên mặt Ian lập tức nở nụ cười tươi rói, cười tủm tỉm tiếp nhận túi giấy đang định cúi đầu nhìn xem bên trong có gì, nhưng bỗng nhiên nhớ tới gì đó, về mặt khẩn trương hỏi Fix, “Sao Trình Trì tiên sinh biết ta ở đây? Hấn phát hiện ta hả?”

Fix ngán ngẫm giùm cho Ian, ‘thằng ngốc này vĩnh viễn đều trì độn chậm chạp’, phì phì hơi ra đằng mũi nói, “Không có, ta nói chúng ta đi chơi, ta đến đây mua kẹo, các ngươi chờ chỗ khác, Trình Trì tiên sinh bèn lấy cái túi này cho ngươi, để ngươi chia cho chúng ta ăn.”

Nghe được lời giải thích Ian mới yên lòng, cười tủm tỉm nhìn bánh ngọt và kẹo bên trong túi giấy.

Fix xua xua tay, “Giờ chúng ta đi thôi, tìm một chỗ ngồi nói chuyện, ta không muốn giống một đứa ngốc đứng ở chỗ này.”

Jerome và Ian đều gật đầu, theo Fix đi tới bờ biển.

.

Ian một bên ăn kẹo hồ lô một bên hằm hằm hồ hồ hỏi Fix tỏ vẻ ưu nhả ăn kẹo hồ lô bên cạnh, “Fix, ngươi vừa nãy không phải nói có biện pháp sao, là cái gì?”

Jerome ở một bên cũng phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, là biện pháp gì, nói nghe chút coi.”

Fix cố gắng tỏ ra ung dung khoan thai, đem trái cây trong miệng nuốt xuống, sau đó mới mở miệng hỏi, “Có phải ngươi đặc biệt không muốn để Trình Trì tiên sinh cùng người khác kết làm bạn lữ không a?”

“Ừ.” Ian gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Vì sao?” Fix lại hỏi một câu.

“Thì, chính là không muốn a.” Ian ngập ngừng một hồi, sau đó lắp bắp nói.

Fix xì một tiếng, “Người là muốn hấn làm daddy của người phải không?”

Bị nói trúng tâm sự, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian đỏ rục lên, cúi đầu không nói lời nào.

Jerome thấy thế bèn kéo tay Ian nói, “Này, chuyện này cũng không có vấn đề gì a, Trình Tri tiên sinh tốt như vậy lại hiền như vậy, Ian muốn hấn làm daddy của mình cũng là lẽ đương nhiên a!”

Fix đảo mắt qua bàn tay bị Jerome nắm của Ian, có chút bất mãn nói, “Ta lại chưa nói Trình Tri tiên sinh không thể làm daddy của Ian, người gấp cái gì?”

“Ừ?” Nghe nói vậy Ian liền tỉnh táo, đôi mắt long lanh nhìn Fix, “Thật sự có thể sao?”

Sau khi biết Trình Tri không phải daddy mình, Ian thực sự rất đau lòng. Trình Tri tiên sinh đối với mình dịu dàng như vậy, mà cuối cùng lại không phải daddy của mình. Đôi khi Ian cảm thấy rất ghét bản thân mình, rõ ràng Trình Tri tiên sinh không phải daddy nên không thể làm nũng với hấn, nhưng một khi tới gần Trình Tri tiên sinh nó lại quên mất, bởi vì Trình Tri thực sự rất dịu dàng, vòng tay của hấn rất là ấm áp, không chỉ một lần, Ian luôn thầm mong, nếu như Trình Tri tiên sinh là daddy thật sự của mình thì thật tốt biết bao a. Cho nên khi nghĩ đến Trình Tri tiên sinh sẽ tìm bạn lữ lập gia đình, Ian bé bỏng thật sự rất hoang mang, Trình Tri tiên sinh sẽ có bạn lữ của hấn, sẽ có tiểu bảo bảo của hấn, lúc đó, nó nên làm gì đây? Nguyên vọng lớn nhất trong lòng Ian chính là Trình Tri tiên sinh có thể vĩnh viễn thương yêu một mình nó thì tốt rồi, hôm nay tưởng như nguyện vọng sẽ tan biến thì Fix lại đem hy vọng tới cho nó.

Hường thụ được đãi ngộ ngang bằng với Jerome, Fix thấy trong ngực thoải mái, bộ ngực nhỏ lên lên ưỡn ưỡn lên, “Đương nhiên có thể, ta nghĩ Trình Tri tiên sinh cũng rất thích người, làm món ngon cho người, cùng người chơi đùa, đôi khi còn làm đồ chơi cho người, người có daddy như vậy cũng tốt a.”

Ian vừa nghe vừa gật đầu, sau đó rất thành kính hỏi Fix, “Vậy làm sao để Trình Tri tiên sinh làm daddy của ta đây?”

Fix tức giận túm chặt cái đuôi nhỏ của Ian, nói, “Người muốn hấn làm daddy của người thì trước tiên phải để hấn cùng papa của người kết làm bạn lữ đã, bảo papa người theo đuổi hấn đi!”

“Hả?” Không ngờ lại nghe được biện pháp như vậy, Ian sững sốt.

Lời nói của mình không thu được hiệu quả, Fix không hài lòng, “Sao hả? Sai hả? Trình Tri tiên sinh làm sao có thể không làm bạn lữ của papa người mà khoi khoi làm daddy của người được chứ hả?”

Ian ngẫm lại, cũng phải a, chậm rãi gật đầu, “Nhưng ta làm sao để papa ta theo đuổi Trình Tri tiên sinh?”

“Ách...” Fix nghẹn lời, sau đó đôi mắt hẹp dài nhanh như chớp đảo đảo vài cái, vỗ tay nói, “Đúng rồi, người cứ như vậy...”

Nếu như lúc đó có người đi qua bãi cát, thì có thể thấy ba đứa trẻ châu đầu ghé tai xì xồ xì xạo không biết đang nói gì đó, trong đó có một đứa đáng vẻ hăng hái cái mặt nghênh nghênh như đang ‘dạy bảo’, còn hai đứa kia thần tình chuyện chú, liên tục gật đầu tỏ ý tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Claude nên thay đổi vì yêu!

.

“Ai...” Ian buông đĩa ăn trong tay, nỗ lực tỏ ra phiến não, một bên thờ dài một bên len lén liếc nhìn Claude.

Claude ngồi đối diện nhìn con trai mình mang vẻ mặt như muốn nói ‘Papa ta đang rất phiến lòng mau hỏi ta chuyện gì xảy ra đi’, nhin cười ho nhẹ một tiếng, “Ian bé bỏng của ta, người có chuyện gì vậy? Không muốn ăn sao?”

“Ai, ăn ngon a.” Ian làm bộ buồn rầu, lẩm bẩm nói, “Nhưng hôm nay ta buồn lắm a.”

“Hừm? Vì sao lại buồn?” Claude buông đĩa ăn trong tay, nhìn Ian.

“Hôm nay ta thấy Ryan thúc thúc đi tìm Trình Tri tiên sinh nói chuyện phiếm, bọn họ trông rất vui vẻ, Fix nói Ryan thúc thúc là đang theo đuổi Trình Tri tiên sinh, papa, đây là thật sao?” Ian trông mong nhìn về phía Claude hỏi.

Nghe được vấn đề của Ian, Claude sững sốt một chút, nhìn vào ánh mắt ‘khao khát’ của Ian, ho nhẹ một cái, nỗ lực quên đi cảm giác khó chịu trong lòng khi vừa nghe tin tức này, đáp, “Papa không biết, nhưng Trình Tri tiên sinh cùng Ryan muốn làm gì, thì đó là tự do của họ, không phải sao, Ian?”

Ian làm bộ không có nghe được Claude trả lời, hai mắt vụt sáng lên hỏi, “Ryan thúc thúc có thể theo đuổi Trình Trì tiên sinh, vậy papa cũng có thể theo đuổi Trình Trì tiên sinh phải không?”

“Khụ khụ khụ ——” Claude đang uống nước, nghe Ian hỏi lập tức bị sặc, khụ hơn nửa ngày mới ổn định, Claude không đồng ý mà vỗ nhẹ cái đầu của Ian, “Trong óc người bây giờ đang suy nghĩ gì đó?”

Ian không trả lời vấn đề của hân, tiếp tục hỏi, “Lẽ nào papa không thích Trình Trì tiên sinh sao?”

“Ta ——” Vô thức muốn trả lời, Claude vừa mở miệng lại ngậm lại, cố gắng nghiêm mặt nói với Ian, “Đây là chuyện của người lớn, một nhóc con như người không nên gây thêm phiền phức.”

“Ta không phải nhóc con hai ba tuổi cái gì cũng không biết!” Ian thờ phỉ phỉ phản bác.

“Đừng, người không phải nhóc con hai ba tuổi.” Claude gật đầu, xác định Ian sẽ không tiếp tục ăn nữa, sau đó bắt đầu thu dọn bộ đồ ăn trên bàn, “Nhưng mà, cho dù làm một nhóc con bốn tuổi, thì vấn đề này không phải người đủ tuổi để có thể quan tâm.”

“Ú, papa thật đáng ghét.” Ian mắt húng, trở mình bò xuống ghế chạy đến trước mặt Claude hầm hừ nói, “Ta thích Trình Trì tiên sinh, ta muốn hân làm daddy của ta, papa người cũng thích Trình Trì tiên sinh mà, bởi vì mỗi lần người thấy Trình Trì tiên sinh sẽ cười rất vui vẻ, người lớn các người không thành thật!”

Claude nhìn Ian ra rả nói với mình một hơi rồi xoay người chạy về phòng, sừng sốt một chút, lập tức cười khò lắc đầu, mang chén đĩa đã thu dọn xong trên bàn đến nhà bếp tẩy rửa.

...

“Này, huynh đệ, người làm sao vậy?” Sau khi kết thúc đợt săn bắt, trên đường cùng nhau từ trong rừng trở về thôn trấn, Rupert đụng đụng vào vai Claude hỏi.

“Hả? Không có gì, sao vậy?” Claude lắc đầu nói.

Rupert bắt mắt đắm nhẹ Claude một cái, “Hê, bạn hiền, chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, ta còn không hiểu người sao, nếu trong lòng không có chuyện gì thì tại sao bạn này ở trong rừng lại không yên lòng?”

“Ta...” Claude muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói thế nào, lắc đầu, “Thật sự không có gì.”

Rupert còn tính hỏi thêm, bỗng nhiên lực chú ý bị Ryan ở đằng trước hấp dẫn, “Tên này gần đây mặt mày hồng hào, không biết gặp được chuyện tốt gì đây!”

Claude nghe vậy cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ryan không biết trong tay đang ôm vật gì mà mặt mày tươi rói, giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn giữ nguyên trầm mặc.

Vẫn cẩn thận chú ý đến biểu tình của Claude, Rupert chần chờ rồi mở miệng hỏi, “Chuyện trong lòng người... có liên quan đến Ryan?” Vừa dứt lời, Rupert bỗng nhớ tới gì đó, lại lắc đầu nói, “Sai, chẳng lẽ là... A Trì?”

Thấy trong mắt Claude lóe lên một cái, Rupert biết mình đoán trúng rồi, liên hệ với hành vi gần đây của Ryan, Rupert đoán được một phần tâm sự của Claude, hân kéo Claude đến nhà mình, “Đi, tới nhà ta chơi một lúc đi, Al đã lâu không gặp người rồi!”

Claude còn chưa kịp cự tuyệt thì đã bị Rupert kéo đến hướng ngược lại với nhà mình.

.

Thấy Claude đến nhà, Al vui mừng, vội vã lấy ra bánh ngọt và nước trà trong nhà bày ra trước mặt Claude.

Claude thấy mình được Al đãi ngộ như khi Ian đến đây, có chút dờ khóc dờ cười.

Rupert rót một tách trà cho Claude, sau đó nói, “Nói đi, không nói cũng không sao, ta rất hiểu người.”

Claude cầm tách trà, “Hai ngày trước, Ian nói với ta nó muốn có một daddy, nó muốn Trình Trì là daddy của nó, nó bảo ta theo đuổi Trình Trì...”

Nghe Claude nói xong, Al cười đến gấp thắt lưng, “Ài, Ian bé bỏng của chúng ta đúng là một đứa trẻ tốt, nhỏ như vậy đã biết lo lắng cho hạnh phúc của papa mình.”

Rupert cũng bị hành vi của Ian làm cho đau bụng, sau khi cười xong, Rupert hỏi Claude, “Vậy người nghĩ sao?”

“Còn nghĩ sao nữa, đương nhiên là muốn rồi.” Không đợi Claude trả lời, Al đã chen vào nói, “A Trì thật tốt a, ta nghe nói còn có vài giống đực trong trấn chưa có bạn lữ đều có ý với Trình Trì đó. Còn có Ryan kia a, hầu như mỗi ngày đều tìm đến A Trì, Claude người còn chờ cái gì nữa?” Nói xong Al có chút nghi hoặc hỏi Claude, “Lẽ nào, người không thích A Trì?”

Đối mặt với tri kỷ cùng lớn lên từ nhỏ, Claude cũng không cần giấu diếm tâm tình của mình nữa, “Sao lại không thích được chứ, nhưng, ta nghĩ Trình Tri nên sống tốt hơn.”

“Cóc khô!” Al có chút tức giận vỗ mạnh một cái lên vai Claude, “Ngươi đánh giá bản thân quá thấp rồi, ngươi cũng đâu có kém.”

Cái vỗ mạnh của Al đối với Claude mà nói như phũ ruồng, hẳn nhớ đến khi mình nhìn thấy dáng vẻ hờn hờ của Trình Tri nói chuyện với Ryan thì có chút thất lạc, “Chỉ là Trình Tri thật sự rất tốt, nên ta mới...”

Claude còn chưa dứt lời, Rupert đã ôm chặt vai hắn, có chút bất đắc dĩ nói, “Ta nói này bạn của ta, vì sao quyết đoán và quả cảm của ngươi chỉ bày ra khi săn bắn trong rừng rậm? Ngươi đã là papa, đối mặt với cảm tình sao lại cứ như một thiếu niên ngây ngô?” Rupert chú ý tới Claude hình như muốn nói gì, khoát khoát tay ý bảo hắn để mình nói cho hết lời, “Ngươi thấy bản thân mình kém chỗ nào? Tính tình ngươi trầm ổn lại đáng tin cậy, ngươi là tay đi săn giỏi nhất trong thôn trấn chúng ta, như vậy còn kém cái sao? Bạn của ta, vì sao ngươi cứ luôn không tự tin với bản thân mình vậy? Không nên bỏ qua điểm tốt của mình, tin tưởng ta, ngươi rất xứng đôi với A Tri.”

Nhìn Claude còn đang suy nghĩ, Al thường ngày hoạt bát cũng vỗ vai Claude mà khích lệ, “Đừng vậy, Claude, tuy ngươi cho tới giờ vẫn luôn trầm mặc, nhưng ái tình sẽ không vì vậy mà dừng lại, ngươi không tranh thủ thì làm sao có cơ hội? Không nên tự ép mình, chúng ta đều biết ngươi rất ưu tú, nhưng ngươi cứ mãi tự ti, như vậy là không được. Bạn hiền, hãy lấy ra dũng khí quyết đoán khi đi săn của ngươi, lúc này nếu như thành công, vậy thứ ngươi nhận được chính là thu hoạch lớn nhất đời mình —— một gia đình hoàn hảo ấm áp, ái tình ngọt ngào mà tốt đẹp.”

Rupert và Al nói ngon nói ngọt rí tai dụ dỗ Claude một hồi, khi Rupert xác định Claude rốt cuộc đã chân chính mở rộng suy nghĩ, thì bắt đầu truyền thụ ‘bí tịch’ theo đuổi bạn lữ của mình cho hắn, Al cũng ở một bên thêm mắm thêm muối hiển ngôn hiển sách, đến khi khiến Claude choáng váng thấy mấy ông sao mới thả hắn về nhà.

.

Buổi tối sau khi tắm rửa cho Ian xong, lại thu dọn mọi thứ sạch sẽ, Claude nằm trên giường nghĩ đến những lời mà Rupert và Al đã nói hôm nay, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, quả thực, hạnh phúc chính là dựa vào sự nỗ lực của mình, nếu như không nắm chắc cơ hội, thì hạnh phúc mà mình mơ tưởng sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến.

...

Trình Tri dạo gần đây cảm giác có chút lạ, cụ thể lạ ở đâu thì không thể nói rõ, việc buôn bán của cửa hàng vẫn ổn, cùng cư dân trong trấn ở chung cũng hòa thuận tự nhiên, Ian và Al cũng thường đến nhà chơi, về phần Claude —— Nghĩ tới đây Trình Tri khựng lại một chút, đúng, kỳ quái chính là Claude.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Claude bắt đầu lưu lại trong nhà mình lâu hơn một chút, thỉnh thoảng còn ngồi trong sân tâm sự với mình, nói một chút về những chuyện thú vị mà hắn gặp phải trong lúc săn thú ở rừng rậm hoặc những chuyện mạo hiểm. Mà những lúc này, Claude mới trở nên hưng phấn hào hứng thao thao bất tuyệt, mỗi lần Trình Tri nghe được sẽ ôm bụng cười to, hoặc theo lời kể của Claude mà tâm trạng trở nên vui vẻ, thật ra tài ăn nói của Claude không kém ai đâu nha.

Sau đó nữa, khi Claude tặng con mồi hoặc trái cây cho Trình Tri, còn tiện thể mang đến vài thứ đẹp đẹp trong lúc săn thú trong rừng, hoặc vài thứ đồ chơi nhỏ xinh, có lúc là khoáng thạch trong suốt đủ màu, có lúc là mảnh gỗ trầm hương, thậm chí có lúc là vài sợi lông chim màu sắc rực rỡ. Còn có một lần Claude cư nhiên tặng cho Trình Tri một vật nhỏ nhỏ bằng nửa cánh tay, tròn vo trắng như tuyết mà mình bắt được, Trình Tri cảm thấy hơi giống Totoro, nhưng Claude nói con vật này gọi là mang (chó xù -_-), ăn trái cây mà sống, tính tình ôn hòa thân mật. Trình Tri mở to hai mắt nhìn đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu của con mang, lại nhìn nó ăn trái cây mà hai má phồng phồng, tròn tròn, nghĩ nuôi một vật nhỏ trong nhà cũng đỡ buồn khi ở một mình, bèn cảm ơn Claude rồi nhận lấy.

.

Trình Tri hồi tưởng lại, nhìn lông chim cắm trong bình gốm, nhìn những viên khoáng thạch tinh lưỡng và những viên đá đủ màu sắc sặc sỡ bày trên mảnh vải lót bàn, nhìn gỗ trầm hương đặt trên đầu giường hàng đêm để ngủ cho ngon giấc, còn có con mang thường nằm trong lòng mình hoặc lăn lộn bên chân mà chổng vó, trong ngực như hiểu ra gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Bởi vì loáng thoáng nhận ra chút gì, sau đó khi Trình Tri nhìn Claude thì lại cảm giác có chút vi diệu, hoặc là không thể dùng ánh mắt nhìn bạn bè như thường lệ mà nhìn Claude, cứ luôn theo dõi nhất cử nhất động của Claude, nhất ngôn nhất ngữ đều đặc biệt có thâm ý. Nhưng thỉnh thoảng Trình Tri lại nghĩ có phải do mình suy nghĩ nhiều quá không, rõ ràng người ta cũng chẳng biểu thị cái gì cả mà!

Từng ngày cứ trôi qua êm đềm như vậy, vốn luôn luôn lười suy nghĩ những chuyện không rõ vì không muốn hao tổn tinh thần, Trình Tri sau khi quan sát

mọi cử động của Claude vài ngày thì bèn quảng sau đầu những suy nghĩ này, người xưa dạy rất hay, người ta chẳng nói rõ cái gì, cứ hoang tưởng cho rằng mình là người gặp người thích hoa gặp hoa nở thì thật là mất mặt. Thôi kệ!

Mặc kệ những người lớn ôm tâm tư thế nào, chỉ ít đối với Ian mà nói, có lẽ là vô cùng hài lòng, bởi vì nó thấy papa rất cuộc đã chịu nghe theo kiến nghị của mình mà bắt đầu theo đuổi Trình Trì tiên sinh, mặc dù con đường phía trước còn dài dằng dặc, nhưng Ian thấy kết quả rất khả quan, bởi vì Jerome và Fix đều nói papa nó là người ưu tú nhất trong số những người theo đuổi Trình Trì tiên sinh. Hơn nữa không phải còn có mình sao, Ian rất tự tin nghĩ, chỉ cần có mình hỗ trợ, papa mình có thể có nguồn trợ lực lớn lao nha.

Ôm suy nghĩ này, Ian càng không quên phát động các đồng chí nhỏ của mình —— Jerome và Fix, bày mưu tính kế giúp nó, yêu cầu cụ thể là về nhà hỏi papa và daddy của bọn nó năm xưa làm sao mà có thể cùng một chỗ.

“Daddy của ta thích ăn chân vịt trời, cho nên papa ta khi theo đuổi hần thì mỗi ngày đều bắt một con vịt trời nhỏ tặng cho daddy. Papa ta nói, thích một người thì nên tặng cho người đó thứ mà hần thích nhất...” —— Đây là Fix với vẻ mặt chắc chắn.

“Daddy ta sợ nóng, cho nên papa ta khi theo đuổi daddy đã cố gắng để dành thật nhiều tiền đến thành Lodan mua cho daddy một tấm thảm dệt bằng lụa bông, như vậy buổi tối sẽ không bị nóng mà ngủ không được! Papa ta nói, thích một người thì nên vì hần mà giải quyết phiền não của hần...” —— Đây là Jerome với vẻ mặt ‘Papa ta quả nhiên là vĩ đại vô đối’ nói.

Fix và Jerome người một câu ta một câu nói vòng vo quanh co, khoe đủ các cố sự đã hỏi thăm được từ papa và daddy của mình, Ian ngồi nghe đến im lặng chăm chú. Buổi tối Ian nằm trên giường trốn trong ổ chăn tổng kết kết quả, phải biết Trình Trì tiên sinh thích cái gì, ghét cái gì, có thói quen đặc biệt gì không, có phiền não gì không, có chỗ nào cần quan tâm... Đêm xong một lượt Ian về mặt kiên định nắm chặt nắm tay nhỏ bé, vì hạnh phúc của papa, Ian nhất định sẽ nỗ lực!

Ngày hôm sau Ian bắt đầu quan sát thói quen sinh hoạt của Trình Trì, sở thích và sở đoản, sau đó về nhà làm bộ vô ý mà tiết lộ trước mặt Claude, nào là Trình Trì tiên sinh thích cái gì, ghét cái gì, gần đây có phiền não gì, mọi việc đại loại thế. Mặc dù Ian nghĩ mình đã giấu diếm rất tốt, không lộ ra là mình đang nhắc khéo, nhưng Claude mỗi khi nhìn về mặt ‘Ta chỉ là vô ý nói ra mà thôi, nhưng mà papa phải nhớ kỹ nga’ liên tục nhắc tới Trình Trì, hần luôn luôn nhìn không được mà vươn tay xoa xoa đầu nó, con mình đúng là khiến cho người thích, không phải sao?

Hôm nay Claude săn bắt xong, như thường lệ cắt một ít thịt trên bộ vị non mềm nhất của con mồi mang đến tặng cho Trình Trì, mới vừa đến cửa nhà Trình Trì đã nghe bên trong vọng ra tiếng cười nói.

“Củ cải lần trước đưa tới đây ăn thật ngon nga, papa người thật là lợi hại a, trồng ra củ cải ngọt lại nhiều nước như vậy.” Đây là giọng nói của Trình Trì.

Trình Trì vừa dứt lời, lại có một giọng nói quen thuộc khác truyền đến, “Papa ta trồng giỏi nhất chính là củ cải, nếu như ông ấy biết ngài thích củ cải mà ông trồng như vậy, nhất định sẽ rất vui. Nga, đúng rồi, ông ấy còn đặc biệt cảm ơn ngài đã cố ý vì ông mà làm ra kẹo vị củ rốt, thực sự không biết nên cảm ơn thế nào cho đủ.”

“Hodge tiên sinh thực sự quá khách sáo rồi, mỗi lần đến đây người đều mang đến nhiều rau dưa ngon như vậy, hần là ta cảm tạ người cùng với papa người mới phải.”

Claude nghe Trình Trì nói lời này thì hơi nhúm mày, vừa muốn giơ tay gõ cửa, thì cửa đã được mở ra từ bên trong.

Trình Trì thấy Claude đứng trước cửa thì hơi sững sốt, “Claude?”

“Hm, người có khách sao?” Claude nhìn thoáng qua người bên cạnh Trình Trì, trên mặt còn mang theo mỉm cười ngượng ngùng và hai cái tai thật dài, nhận ra hần chính người đã nhận tiêu thụ kẹo mà Trình Trì làm tại Vaart trấn, thở tiên sinh —— Bangni.

“A.” Trình Trì gật đầu cười nói, “Ừ, hôm nay Bangni tới lấy kẹo.”

Claude gật đầu, chào hỏi kẻ đang mang tinh thần quá độ khẩn trương là Bangni, “Xin chào, Bangni tiên sinh.”

Bangni nhìn Claude trên người phát ra nhàn nhạt huyết tinh khí tức, nhìn mấy khối thịt đỏ tươi trong tay hần, lấy tay nắm chặt cái quần để giữ bình tĩnh, “Ngài... ngài, xin chào, Claude tiên... tiên sinh.”

Thấy Bangni khẩn trương cao độ, hình như có thể ngắt xiu bất kỳ lúc nào, Trình Trì đứng bên cạnh vươn tay vỗ vai hần, “Vây đi, đợi đến lúc bán ra kẹo khẩu vị mới, khách hàng có đánh giá gì xin Bangni tiên sinh lần sau đến đây hãy nói cho ra biết a.”

Bangni có chút cảm kích nhìn Trình Trì đang lộ ra nụ cười ấm áp, gật đầu, “Đương nhiên, đương nhiên, ta sẽ nhớ kỹ, như vậy, ta đi trước, Trình Trì tiên sinh.”

Trình Trì gật đầu, sau khi Bangni và Claude cáo biệt thì liền tiễn Bangni ra cửa, căn dặn hần đi đường cẩn thận rồi nhìn theo cho tới khi hần rời khỏi tầm mắt mình mới xoay người trở về phòng.

Quay về phòng, Trình Trì nhìn Claude đã tự động đem thịt cắt vào nhà bếp, lúc này đang nhìn chăm chăm sọt rau dưa Bangni đưa tới không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nghe tiếng bước chân của Trình Trì, Claude ngẩng đầu, “Bangni tiên sinh đi rồi?”

Trình Trì gật đầu, “Ừ.” Nói, chỉ chỉ thịt trong nhà bếp, “Sao lại tặng nhiều như vậy, thịt hai ngày trước đưa tới ta còn chưa ăn hết, đang cất trong hầm băng kia.”

Claude nhìn theo hướng ngón tay Trình Trì chỉ, rồi thu hồi đường nhìn, “Lần này bắt được con mồi hiếm có, thịt rất tươi ngon, cho nên mang đến cho người nếm thử.” Nói xong, hắn cũng vươn tay chỉ chỉ cái sọt nhỏ kia, “Sao người ăn nhiều rau dưa như vậy?”

Trình Trì cảm thấy câu hỏi của Claude có chút kỳ quái, nhưng vẫn trả lời, “Cũng không phải ăn rất nhiều a, là ăn tới khi Bangni tiên sinh lại tới lấy kẹo, tính ra một lần cũng ăn không bao nhiêu, hơn nữa có vài loại rau để lâu sẽ bị héo, nên Bangni mỗi lần cũng chỉ mang một chút mà thôi.” Nói đến vấn đề này, Trình Trì nhin không được bắt đầu oán giận, “Hai thôn trấn cách nhau một khoảng, mỗi ngày muốn đi lấy rau dưa cũng không được. Cũng không hiểu tại sao, đất bên chúng ta trồng rau dưa luôn dở tệ, chẳng ngon bằng Vaart trấn bên kia, bằng không ta cũng chẳng cần mỗi lần đều nhờ Bangni tới lấy kẹo lại mang tới...”

Nhìn Trình Trì thao thao bất tuyệt, vùng quanh lông mày của Claude bắt đầu nhuị lại, xem ra, chuyện hai ngày trước Ian từng nhắc đến là thật, vấn đề này hình như có chút nghiêm trọng.

Hai ngày trước, khi đang ăn cơm, Ian ăn được phần nửa thì bỗng dưng, hỏi Claude ngồi đối diện, “Papa, mấy thứ đáng đáng kia ăn ngon sao?”

“Hả? Cái gì?” Claude không biết vì sao Ian lại đột nhiên hỏi vấn đề không đầu không đuôi này, hỏi ngược.

Ian ngồi lại đằng hoàng trên ghế, vẻ mặt rất chăm chú nói, “Chính là rau dưa đáng đáng đó a, mọi người ở Vaart trấn hay thích ăn đó, thực sự ngon lắm sao?”

Claude lắc đầu, “Papa nghĩ không thể ăn, thể nào, Ian muốn ăn rau dưa sao?”

Ian lắc đầu như trống bỏi, “Ian không thích ăn đáng đáng tí nào đâu, một chút cũng không ăn đâu.”

Claude nhìn Ian nhăn mặt, vẻ mặt hình như đã ăn thử rồi, nhin không được cười ra tiếng, “Vậy sao Ian lại hỏi?”

Ian ăn một miếng thịt để xua đuổi hồi ức ăn rau dưa thống khổ, sau đó mới nói, “Bởi vì ta phát hiện Trình Trì tiên sinh cũng rất thích ăn rau dưa a, ta thấy Trình Trì tiên sinh từng ngum từng ngum ăn rau dưa đáng đáng này.” Nói đến đây trên mặt Ian lộ ra biểu tình không thể hiểu nổi, “Nhưng, ta hỏi qua Jerome và Fix, bọn họ đều nói daddy của bọn họ tuy rằng có ăn rau dưa đáng đáng, nhưng rất ít rất ít, Al thúc thúc cũng ăn rất ít rau dưa a.” Ian dùng ngón cái và ngón trỏ so ra một đoạn nhỏ xíu, sau đó nói tiếp, “Không có giống Trình Trì tiên sinh ăn nhiều như vậy đâu.” Trên mặt Ian lộ ra nét u sầu, “Trình Trì tiên sinh có phải sinh bệnh hay không?”

Nghe Ian nói vậy, Claude cảm thấy đại khái Ian nói quá khoa trương, cũng không để trong lòng, cho tới hôm nay thấy Trình Trì tiếc nuối sọt rau này, mới phát hiện, Ian nói quả nhiên không sai a, lẽ nào thân thể của Trình Trì khó chịu sao?

Trước mặt Claude phát tiết một trận rồi mới phát hiện Claude tự nhiên lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, Trình Trì không hiểu ra sao bèn cúi đầu kiểm tra xem mình có chỗ nào không ổn, rồi khi xác nhận chính mình không có bất luận chỗ nào không ổn thì ngẩng đầu hỏi Claude, “Chuyện gì vậy?”

Claude vẻ mặt khó hiểu nhìn Trình Trì, do dự hỏi nhỏ, “Người... Người có chỗ nào khó chịu sao?”

“Hả?” Hoàn toàn không hiểu vì sao Claude lại hỏi như vậy, Trình Trì sững sốt một chút, nhưng im lặng xác định một hồi, mình không có đau nhức ốm yếu hay các loại bệnh gì, Trình Trì mới lắc đầu nói, “Không có a, ta rất khỏe, sao lại hỏi vậy?”

“Vậy... Vậy sao người ăn nhiều rau dưa như vậy?” Nghe Trình Trì đáp Claude hoài nghi hỏi ngược.

“Rau dưa?” Trình Trì cảm thấy vấn đề của Claude thật vô lý, “Khó chịu với ăn rau dưa có gì liên quan? Người nói gì ta không hiểu a.”

Hai người sau khi giao lưu, hiểu được nguyên nhân, Trình Trì mới rõ ràng.

Tại thế giới này, thịt là món chính, các thú nhân bất luận đực cái đều không thích rau dưa, giống đực thì không đụng đến một cái răng, mà giống cái lại vì muốn bổ sung nguyên tố gì đó trong cơ thể mới phải ăn, cho dù là thế, cũng ăn rất ít, cư dân trong Mạt Thác trấn thả uống thuốc đắng của Barry cũng không thêm ăn rau dưa.

Mùa đông năm trước, khi Claude ở lại nhà Trình Trì dưỡng thương, Bangni bởi vì trời lạnh tuyết lớn nên không thể đem rau dưa tới, Claude mới không

phát hiện. Hôm nay trời ấm, Bangni tới, lại có ‘nguồn tình báo’ của Ian, Claude mới biết Trình Trì rất thích ăn rau dưa, nên trước đó mới tưởng nhầm Trình Trì không khỏe mà lo lắng.

Trình Trì nhìn Claude đang dùng ánh mắt khó hiểu lại lo lắng mà nhìn mình, có chút dở khóc dở cười, hấn dẫn Claude đến chiếc bàn trong phòng khách ngồi xuống, vô cùng kiên trì giải thích cho Claude một khóa học về đặc thù thể chất giữa hai thể giới cùng với cân đối ẩm thực, tầm quan trọng của dinh dưỡng.

Nói chung, hôm nay khi Claude rời đi, trong đầu đã được nhồi nhét một đồng tri thức hỗn tạp về vitamin, acid amin, protein các loại.

.

Vài ngày sau, vào lúc sáng sớm, cửa nhà Trình Trì vang lên tiếng gõ, Trình Trì còn buồn ngủ mông lung phát hiện Claude đứng trước cửa, bên chân hấn là một sọt rau dưa.

Nhìn sọt rau tươi ngon, Trình Trì rất kinh ngạc, “Đây là sao?”

Claude mấp máy miệng, “Hôm nay ta vừa lúc đi giao giày da và một ít chế phẩm từ da đến Vaart trấn, tiện thể giúp người mang ít rau dưa về.”

“Nga.” Trình Trì nhìn Claude trên tóc còn đọng sương, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Tiếp đó, Claude vẫn cách hai ngày lại đến Vaart trấn giao chế phẩm da, tiện thể mang rau dưa về cho Trình Trì, dần dần, khi Trình Trì còn chưa phát hiện, thì đã bắt đầu quen tới tiếng gõ cửa thanh thúy vào buổi tỉnh mơ, cùng thân ảnh âm thầm của chàng trai với những giọt sương mai đọng trên mái tóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngày ngày qua đi, hoa cỏ thực vật do Claude mang về từ trong rừng chiếm tỉ lệ ngày càng lớn trong khu vườn nhỏ của Trình Trì.

Khi Claude lại lần nữa mang đến cho Trình Trì một loại trái cây màu đỏ tía mang theo hương cam quýt thơm ngát, Trình Trì thuận miệng hỏi một câu, “Cánh trí trong rừng hiện nay như thế nào?”

Claude nghĩ nghĩ rồi đáp, “Bây giờ là mùa xuân nên trong rừng có rất nhiều hoa nở, cây cối cũng đâm chồi nảy lộc, còn có rất nhiều loài chim xinh đẹp hót líu lo, hmm, còn có vài loài động vật đi kiếm ăn...”

“Woa, nhất định rất đẹp.” Khi Trình Trì vừa mới tới thể giới này, một thân một mình nơi rừng rậm, tuy rằng hồi ức không quá đẹp đẽ, nhưng không thể phủ nhận cảnh sắc bên trong quả thực không tồi. Mà lời nói của Claude tuy rằng bình thản thậm chí còn rất khiêm lời, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến sự tưởng tượng của Trình Trì, một cánh rừng sức sống mãnh liệt rực rỡ sắc hoa.

“Người muốn đi xem à?” Claude đột nhiên mở miệng kéo Trình Trì ra khỏi tưởng tượng của chính mình.

“Người nói cái gì?” Trình Trì không nghe rõ ban nãy Claude vừa nói gì.

“Ta nói, người muốn đi xem à? Vào rừng thăm thú.” Claude nhìn Trình Trì, từ tốn nói.

Chữ “Tốt...” còn chưa nói dứt thì Trình Trì đã nuốt lại vào bụng, lần trước may nhờ có mai tín bội roi trong rừng sâu kia mà nhặt lại được một cái mạng, lần này chẳng lẽ mình lại ngơ ngác ngác đi vào trong đó để làm thức ăn cho đám sâu vừa mới tỉnh lại sau mùa đông giá rét sao? Trình Trì lắc đầu, “Không muốn, trong rừng rất nguy hiểm”

“Có ta đi cùng mà, không sao, nếu người sợ đàn sâu trong rừng thì có thể đến chỗ Barry tiên sinh lấy một túi thuốc.” Claude thuyết phục.

“Hả? Mang theo túi thuốc là được hả? Không phải chỉ có tín bội mới có khả năng xua đuổi dã thú xà trùng hả?” Trình Trì kinh ngạc.

“Túi thuốc có thể xua đuổi loài bò sát, không đuổi được dã thú, nhưng có ta ở đây người không cần lo bị dã thú đánh lên.” Claude giải thích, rồi lại tới thêm một câu, “Rừng rậm mùa xuân rất đẹp, cho nên muốn mời người đi xem một lần, chúng ta chỉ ở ven rừng chứ không vào sâu bên trong, mang theo túi thuốc thì sẽ an toàn.”

Trình Trì vốn còn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn vào cặp mắt màu xanh sẫm thâm thúy của Claude, mà xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu một cái.

Sau khi tính được ngày tốt để vào rừng chơi, đợi đến khi đi trên đường, Trình Trì mới nghĩ bản thân mình lúc đó nhất định là hồ đồ.

“Loài mạng là cao thủ dùng để tìm trái cây gốc cây hoặc hoa tươi, có vài loại thực vật ngay cả thú nhân có cặp mắt lợi hại nhất cũng không tìm được,

nhưng loài mang có thể, hôm nay vào rừng đêm theo nó không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.” Claude nhìn con mang bị nuôi đến béo ú tròn căng đang dựa trên vai Trình Trì mà nói.

“Nga? Thật sao?” Trình Trì rất ngạc nhiên khi nghe chuyện này, hần quay đầu lại giơ một ngón tay điểm điểm cái mũi nhỏ ẩm ướt của con mang, “Bánh Trôi, không ngờ người là chân nhân bất lộ tướng a.”

Con mang gồi đầu lên vai Trình Trì vươn móng vuốt nhỏ xíu nắm ngón tay hần, nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn cắn, sau đó ư ừ hai tiếng tỏ ý đáp lại.

“Bánh Trôi?” Claude lập lại từ này, dùng ánh mắt muốn hỏi nhìn về phía Trình Trì.

“Ta đặt tên cho nó.” Trình Trì đùa với vật nhỏ đang nằm trên vai mình già chết kia, “Người xem nó trắng tinh tròn vo, không giống Bánh Trôi sao? Nơi ta ở khi xưa có một món ăn, giống hệt như nó, trắng trắng, tròn tròn, mềm mềm, gọi là Bánh Trôi.”

Claude theo Trình Trì miêu tả tưởng tượng một chút, khẽ gật đầu, “Ừ, rất giống.”

.

Hai người đi tới lối vào rừng, Claude lần thứ hai bảo Trình Trì kiểm tra xem có mang theo túi thuốc không.

“Ừ, có mang theo.” Trình Trì kiểm tra rồi gật đầu, quay người lại nói với Claude phía sau, nhưng vừa quay đầu thì phát hiện không thấy Claude.

“Lên lưng ta ngồi đi.” Trình Trì đang vì sự mất tích của Claude mà xoay quanh tìm kiếm, bởi vì thanh âm đột nhiên xuất hiện lại càng hoảng sợ, xoay người lần nữa mới nhìn thấy một con hắc báo không biết từ đâu đến vậy đuôi nhìn mình.

“Đây, đây, đây không được a.” Trình Trì hơi lắp bắp.

Claude nhẹ nhàng bước tới trước mặt Trình Trì, “Không sao, trong rừng ta giữ nguyên hình thú thì tiện hơn.”

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Claude, Trình Trì suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý, hần mấp máy môi ngồi lên lưng Claude, cảm nhận được cơ thể tràn ngập lực lượng dưới thân, điều này khiến cho Trình Trì cảm thấy tay chân không được tự nhiên, không biết nên đặt ở đâu.

“Đừng khần trương, sẽ không để người bị rơi xuống.” Claude giống như có một con mắt sau lưng không quay đầu nhưng lại như nhìn thấy.

“Ách... ha ha.” Trình Trì cả người mất tự nhiên cười gượng hai tiếng, “Cái này, ta lần đầu tiên ngồi trên lưng báo...”

“Sau này sẽ quen thôi.” Claude nhẹ giọng nói một câu.

“Người nói cái gì?” Trình Trì cho rằng Claude có chuyện muốn nói, cho nên cúi người kẻ sát gần đầu Claude mà hỏi.

“Ta nói ngồi yên.” Claude chỉ bỏ lại một câu như thế rồi phóng tới phía trước, cấp tốc chạy vào rừng, bị động tác đột nhiên tăng tốc của Claude làm cho hoảng sợ, Trình Trì kêu lên một tiếng, vô thức vươn tay ôm cổ Claude không dám nhúc nhích.

Nhưng Bánh Trôi khi Claude tăng tốc thì lại vô cùng hưng phấn, vù một cái từ trên vai Trình Trì lên đến đỉnh đầu Claude, vờn vờn đứng lên giơ móng vuốt kêu lên chi chi, bởi vì gió nên lớp lông trắng xù của Bánh Trôi bị thổi ngược về phía sau giống như khoác một chiếc áo lông, Bánh Trôi vờn mặt đặc ý cả người tràn ngập khí thế của lưu manh ‘Đại gia ta cười báo xuất hành đây, động vật nhàn tạp đều mau tránh ra cho ông’.

Chạy một hồi Claude mới giảm dần tốc độ, sau đó rào rào bước chậm chậm trong khu rừng đầy tài nguyên phong phú.

Vừa nãy chỉ sợ bị rơi mà ôm chặt lấy cổ của Claude, không rảnh để chú ý cảnh đẹp xung quanh, Trình Trì rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, oán giận với con báo bên dưới, “Sao người không báo trước đã đột ngột chạy đi?” Vừa nãy bị hoảng hốt tới nỗi suýt nữa làm trái tim nhỏ yếu của Trình Trì bật ra khỏi miệng.

Nghe được ngữ điệu không vui của Trình Trì, Claude sững sốt một lúc lâu, nghiêng cổ nhìn Trình Trì đang kinh hồn chưa ổn định lại, “Ta tưởng người sẵn sàng rồi.”

Trình Trì có chút hết nói, “Người vừa bảo ta ngồi yên đã vèo vèo chạy đi, làm sao ta có thời giờ chuẩn bị sẵn sàng?”

“Xin lỗi.” Claude rất thành thật, biết nghe lời phải trái biết tự kiểm.

Có lẽ do thái độ nhận sai của Claude quá tội nghiệp, Trình Trì cũng không nỡ nói thêm cái gì, chỉ vươn tay vỗ vỗ nhẹ bên sườn của Claude, “Lần tới muốn làm gì thì nói với ta một tiếng, cho ta có thời gian phản ứng.” Đại khái nghĩ ngữ điệu của mình không tốt lắm, Trình Trì lại thêm một câu, “Nhưng mà vừa rồi thật kích thích, giống như ngồi xe trượt.”

“Xe trượt?” Claude luôn không thể lý giải thế giới kia của Trình Trì rốt cuộc ra sao, không giống thế giới này chút nào?

Mà Bánh Trôi sau khi Claude dừng lại đã nhảy lên một thân cây rồi mất tăm.

Trình Trì muốn đuổi theo thì bị Claude ngăn trở, nói loài mang một khi đã nhận chủ thì sẽ không rời khỏi, lúc này Bánh Trôi đi chơi, một lát sẽ trở lại.

Trình Trì nghe xong nửa tin nửa ngờ gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được mà nhìn những tán cây xung quanh, muốn tìm kiếm bóng dáng của Bánh Trôi.

Nhìn dáng vẻ không yên lòng của Trình Trì, Claude bắt đầu hỏi về xe trượt để hấp dẫn lực chú ý của Trình Trì.

Trình Trì liền giải thích cho Claude về xe trượt, Claude cũng Trình Trì tản bộ trong rừng, rất vui vẻ sảng khoái.

.

Rừng rậm mùa xuân tản ra một loại sức sống của sinh mệnh, bên trong có chim bay thú chạy hoa bướm cá chim, một mùa đông nghỉ ngơi giữ sức bây giờ phát ra ánh sáng tươi mới khi mùa xuân đến, nơi nơi tràn đầy một loại cảm giác trong lành xinh đẹp.

Cây cối nảy mầm, hoa tươi khoe sắc, đủ loại nhan sắc tô điểm cho cánh rừng, quả thực là một bức tranh đầy màu sắc ngập tràn sự sống.

Claude cũng Trình Trì, giới thiệu cho hắn những loài động thực vật xung quanh, Trình Trì nghe Claude dùng giọng nói trầm ấm kể ra tên gọi, công dụng, điểm thú vị của chúng nó.

Trình Trì phát hiện, từ khi Claude bước vào rừng thì như thay đổi một người khác, trở nên tự tin, thả lỏng, vui sướng, thậm chí còn mang theo một khí phách bề ngễ thiên hạ.

“Mỗi lần vào rừng người đều rất vui về sao?” Trình Trì nhin không được bèn mở miệng hỏi.

Chưa kịp giới thiệu cho Trình Trì một khối gỗ có thể tản ra mùi hương thanh khiết, Claude nghe Trình Trì hỏi vậy liền ngừng lại, đáp, “Ừ.”

“Vi sao? Ở bên ngoài không vui sao?” Trình Trì nghĩ trần Topaz thực sự là một nơi yên tĩnh thích hợp để dưỡng lão, lẽ nào Claude ngại nơi đó quá không có sức sống?

“Tại rừng rậm thì có thể sống rất đơn giản, đi săn thì đi săn, không cần mất nhiều tâm tư. Không cần tranh đoạt vô nghĩa.” Claude tiếp tục nói.

Liên tưởng tới mấy chuyện lộn xộn trước đây, Trình Trì gật đầu, không hỏi nữa mà cùng Claude trò chuyện về chủ đề khác.

Chỉ là đúng như lời Claude nói, ven rừng quả thực tương đối an toàn, Trình Trì thống thống khoái khoái mà du lãm một phen, còn hái rất nhiều trái cây hoa tươi mang về dưới sự chỉ đạo của Claude.

Trong lúc Trình Trì đang rầu rĩ tại sao Bánh Trôi còn chưa chịu về, thì Bánh Trôi thật giống như có cảm ứng với suy nghĩ của hắn, không biết từ trong góc nào chạy ào ra, hai má căng phồng, sau khi nhìn thấy Trình Trì còn không quên đem trái cây mà nó hái được cất trong chiếc túi nhỏ giấu dưới lớp lông xù trên bụng, đưa ra lấy lòng Trình Trì, nhìn Bánh Trôi tròn vo chớp đôi mắt đen lấy lòng mình, Trình Trì cười tùm tùm nhận lấy.

Đây là một chuyến du ngoạn khoái trá, Trình Trì rất thỏa mãn với thu hoạch trong rừng rậm, còn Claude thì thỏa mãn khi đã có thể rút ngắn một khoảng cách với Trình Trì.

Chỉ có một chút không hay, biện pháp số một mà Rupert nhiệt tình kiến nghị – thể nghiệm bất kỳ điều gì bất ngờ khiến đối phương kích thích – đã bị Claude ghi vào sổ đen, một cho Rupert còn vỗ ngực nói năm đó dùng chiêu này mà dụ dỗ được AI mở rộng cửa lòng đồng ý gả ra, xong rồi còn kết luận, tất cả giống cái đều thích giống đực nào hơi hư hỏng mang theo chút kích thích, rồi lại tuyệt đối không có hành vi hay suy nghĩ xấu xa, bởi vì cảm giác này tuyệt vời cực kỳ. Nhưng Claude nghĩ tới chuyện ban nãy khi đột ngột công Trình Trì chạy như điên, lúc dừng lại thấy Trình Trì tái xanh mặt, hắn liền kiên định nghĩ chủ ý này thực sự là bậy bạ.

Sau này tất cả các đề xuất của Rupert đều không nên răm rắp nghe theo, phải thận trọng chọn lựa, đây là kết luận cuối cùng của Claude.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Chào, Bangni, dạo gần đây khỏe không?” Sáng sớm Trình Trì ra sân tập thể dục thì thấy Bangni đang đi tới, hắn cười hướng Bangni phát tay chào hỏi.

“Hi, xin chào, Trình Trì tiên sinh, ta khỏe, còn ngài?” Nhìn nụ cười trong sáng trên gương mặt Trình Trì, Bangni vốn luôn luôn mang theo cảm giác khẩn trương khi tới trần Topaz cũng thả lỏng, cười phát tay đáp lại.

“Ta cũng khỏe.” Trình Trì đi đến mở cửa mời Bangni tiến vào.

Bangni cầm một cái sọt nhỏ đưa cho Trình Trì, “Đây là trái cây của Vaart trần, mang đến một ít cho ngài ném thử, mong ngài thích.”

“Thực sự rất cảm ơn, trông rất ngon miệng a.” Trình Trì nhìn những trái cây tươi ngon trong sọt vừa cười vừa nói.

“Ừm, vị cũng không tệ.” Bangni gãi gãi cái ót, “Nếu ngài thích thì lần sau ta sẽ mang đến nhiều hơn.”

Hai người một đường trò chuyện vào nhà, Trình Trì mời Bangni ngồi xuống ghế, hần tới nhà bếp lấy ra kẹo đã đóng gói sẵn, đặt trước mặt Bangni, “Khẩu vị mới lần trước bán có chạy không?”

Bangni cẩn thận đem kẹo gói lại, gật đầu nói, “Vâng, tất cả mọi người rất thích ăn, ngài cũng biết đó, bản thân cư dân trong thị trấn Vaart của chúng ta rất thích ăn rau quả, ngài còn có ý bỏ thêm một ít hạt hoa trong kẹo, ăn vào thì trong miệng sẽ tỏa ra hương hoa nhàn nhạt, cảm giác này thật sự rất tuyệt! Tất cả mọi người nói kẹo của Trình Trì tiên sinh mang đến hương vị mùa xuân!”

Nghe được đánh giá như vậy, Trình Trì thật vui mừng, “Mọi người thích là tốt rồi, ta chỉ sợ không hợp với khẩu vị của mọi người.”

Bangni nghe xong vội vã xua tay nói, “Không không không, tay nghề của ngài vô cùng giỏi, mùa đông bởi vì nguyên liệu không đủ dẫn đến lượng kẹo giảm thiểu, khiến ai ai cũng tiếc nuối.”

Dù sao Bangni cũng phải mau trở về buôn bán, cho nên hần chỉ ngồi một lát rồi đứng dậy tạm biệt, Trình Trì tiễn tới tận cửa.

Lúc gần đi Bangni nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi Trình Trì, “Gần đây có vài loại dưa khác loại vừa kết trái, ngài muốn nếm thử không?”

Trình Trì hỏi là loại dưa nào, Bangni trả lời để Trình Trì chọn một ít, Bangni gật đầu tỏ ý đã nhớ kỹ, rồi cười nói, “Nhắc mới nói, Claude tiên sinh đối với ngài thật đúng là quan tâm săn sóc tận tình a, hầu như cứ cách một ngày lại cố ý đến chỗ ta mua rau cải tươi về cho ngài, lần trước ta trông thấy Claude biến thành hắc báo chạy về trấn Topaz, hình dạng đó thật là oai hùng đúng mảnh a...”

“Chờ chút.” Trình Trì nghe Bangni nói thì cảm thấy có chút không đúng, “Ngài nói là Claude cố ý tới chỗ ngài mua rau tươi? Hần không phải cách một ngày sẽ đem chế phẩm từ da đến Vaart sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Bangni lắc đầu, “Hiện tại thời tiết đã ấm lại, giống cái trong thôn trấn chúng ta cũng không cần chế phẩm da để giữ ấm nữa, bởi vì nhu cầu cũng không nhiều, cho nên chỉ cần mười ngày nửa tháng đem tới cửa hàng trong chợ bán là được rồi.”

“Như vậy...” Trình Trì chậm rãi gật đầu, giống như vô ý mới hỏi thăm, “Claude mỗi lần tới chỗ người mua rau có mang đến rắc rối gì cho các người không?”

Bangni lại cười lắc đầu, “Lần đầu tiên thì làm cho papa ta bị dọa, nhưng nhiều lần nên papa ta cũng thành thói quen rồi...”

.

Ngày đó sau khi papa Hodge của Bangni như thường lệ mang rau dưa ra bày chỉnh tề trên giá, vừa ngáp dài vừa đi mở cửa, nhưng vừa há mồm ngáp được phân nửa, thì nhìn thấy người ngoài cửa rồi không kịp nói gì thì đã trơn trượt mất ngã vật xuống.

Bangni ở phía sau sắp xếp rau dưa nghe tiếng vang thật lớn ở phía trước cửa hàng bèn chạy lên kiểm tra, phát hiện papa mình mất trắng đã nằm đơ trên mặt đất, mà Claude không biết vì sao lại đứng trước cửa tiệm nhà mình nhủ này mấp máy môi cúi đầu nhìn papa đang ngất xỉu của mình.

Claude thấy Bangni xuất hiện, thanh âm đều đều hỏi thăm, “Papa người vừa mở rộng cửa liền bất tỉnh, ông ấy không sao chứ?”

Bởi vì chưa rõ ý đồ của Claude là gì, vì sao trời vừa tảng sáng đã đến nhà mình, Bangni nom nớp lo sợ lắc đầu, “Không, không sao, đại, đại khái do chưa ăn điểm tâm.” Vừa nói vừa dè chừng Claude, đi tới đỡ papa mình lên kéo tới ghế đặt nằm yên, sau đó mới quay đầu nuốt một ngụm nước bọt hỏi, “Ngài, ngài hôm nay tới đây có chuyện gì à?”

Claude nhìn lướt qua Hodge còn đang hôn mê, sau đó lại thoáng nhìn một loạt rau dưa tươi rói bởi vì còn đọng sương nên trông có vẻ non mềm mọng nước, nói, “Hãy giúp ta lấy một ít rau dưa mà Trình Trì thích ăn.”

“Hả?” Bangni cho rằng mình nghe lầm.

“Ta nói, hãy giúp ta lấy một ít rau dưa mà Trình Trì thích ăn.” Claude mặt không biểu tình nói.

“Nhưng mấy hôm trước ta vừa đưa rau dưa tới cho Trình Trì tiên sinh mà, sao, hần không thích ăn à?” Bangni vô thức hỏi.

“Rau dưa để lâu sẽ không còn mọng nước, tươi một chút thì ngon hơn.” Claude nhìn thoáng qua Bangni đang nghi vấn, về mặt có chút mất tự nhiên mà ho nhẹ một chút, “Vậy có thể chọn vài loại rau mà Trình Trì thích ăn không?”

Bị ánh mắt của Claude đảo qua, Bangni rùng mình một cái, vội gật đầu tiến lên phía trước nói, “Đương, đương nhiên, rau tươi thì ngon hơn...” Đang khi nói Bangni nhanh tay nhanh chân lựa ra một vài loại rau mà thường ngày Trình Trì thích ăn, dựa theo số lượng Claude yêu cầu mà lấy cho hần, “Đây, đây nè.”

Claude tiếp nhận mấy cọng rau mà đối với hần không hề có chút ngon miệng nhìn thoáng qua, gật đầu đưa tiền cho Bangni, lưu lại một câu, “Cảm ơn, hai ngày nữa ta lại đến.” Rồi rời khỏi cửa hàng rau.

Mà Hodge đang mơ hồ tỉnh lại nghe được Claude nói những lời này liền tròn mắt thêm lần nữa, tiếp tục ngất xỉu.

Tiếp đó quả nhiên như Claude nói, hần cứ cách hai ngày lại xuất hiện một lần trước cửa nhà Bangni, trở thành khách ruột của cửa hàng, trầm mặc nhìn Bangni lấy rau dưa cho mình sau đó trả tiền rồi đi.

Mấy lần đầu papa của Bangni run như cây sậy núp ở phía sau để con của mình đối phó với vị khách khiến hần kinh hồn táng đả này. Ít lâu sau, Hodge nhát gan cũng bắt đầu chậm rãi chai mặt, thỉnh thoảng còn có thể lấp bắp hỏi Claude một ít vấn đề, Claude tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng vẫn trả lời từng vấn đề mà Hodge hỏi. Hodge cảm thấy mỹ mãn, trong lúc rảnh rỗi thường thường khoe khoang với bạn bè, ta đây ngày đó từng nói chuyện với loài báo hung mãnh nhất ha hả!

Tiền Bangni đi, Trình Trì bắt đầu có chút không yên lòng, cho tới chiều hôm đó khi Claude đưa đến cho hần con mồi mới săn được.

Trình Trì dựa vào cửa bếp nhìn bóng lưng rộng của Claude đang nhanh nhẹn xử lý con mồi, lại liếc qua sọt rau, trong sọt còn vài bó rau chưa ăn xong, trong đầu hiện lên hình ảnh một hắc báo cường tráng chạy từ trần Topaz tới Vaart trần trong làn sương mù mờ mờ buổi sớm, trong lòng bỗng nhiên có một vị ngọt mà chính mình cũng không thể diễn tả được tràn ra.

Claude xử lý con mồi xong, quay đầu phát hiện Trình Trì mắt không tiêu cự tựa bên cửa không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng còn mang theo nét cười nhàn nhạt.

Thấy Trình Trì như vậy, khóe miệng Claude cũng vô thức cong lên, “Đang nghĩ đến chuyện vui gì sao?”

Bởi vì thanh âm đột ngột của Claude, Trình Trì lấy lại tinh thần, nhìn vào cặp mắt sâu thẳm của Claude, tìm bỗng nhiên hẫng đi một nhịp, cúi đầu ổn định tinh thần, rồi lại ngẩng lên thản nhiên cười chỉ chỉ rau dưa trong sọt, “Hôm nay, Bangni đã tới.” Thấy Claude nhìn theo hướng mình chỉ rồi lại quay đầu, có điều trong mắt đã có chút hiểu rõ, Trình Trì nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm màu xanh sẫm đẹp đẽ đó, “Cảm ơn người.”

Nhìn ánh mắt nhu hòa của Trình Trì, Claude bước đến trước mặt hần, sau đó dừng lại khi chỉ còn cách có nửa bước, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào làn tóc đen mượt của Trình Trì, “Người vui vẻ là tốt rồi, không cần phải nói cảm ơn.”

Thấy Claude đi tới gần, tim Trình Trì kịch liệt nhảy lên, trong cổ họng cũng có chút khô nóng, mà ngay khi ngón tay của Claude chạm vào tóc mình, rõ ràng là cái chạm nhẹ tới nỗi hầu như không thể cảm giác được, nhưng lại khiến Trình Trì có một cảm giác tê dại, Trình Trì quay đầu tránh khỏi ánh mắt của Claude.

Claude nhìn cằm cổ trắng nõn hiện lên một tầng ứng hồng nhàn nhạt của Trình Trì, ức chế xung động muốn chạm vào, cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh trả lời, “Vậy ta đi trước, Ian còn đang ở nhà chờ ta.”

“Ừ.” Trình Trì gật đầu, xoay người đi đến phòng khách, “Hôm nay Bangni tới có mang theo một ít trái cây tươi, người mang về một ít, mùi vị không tệ, Ian hẳn sẽ rất thích ăn.”

Đợi Claude rời khỏi, Trình Trì thờ phào một cái rồi ngồi xuống ghế, không tự chủ mà giơ tay áp lên ngực, hồi tưởng lại phản ứng của mình trong bầu không khí mờ ám lúc này, có chút ảo não lâm lâm, “Ban này thật là mất mặt!” Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt lại cứ cười không ngừng được.

Trong lúc bầu không khí giữa Trình Trì và Claude bắt đầu có dấu hiệu hiểu mà không biểu đạt được, thì Al với vẻ mặt xanh xao đến nhà khiến Trình Trì càng kinh ngạc.

“Người làm sao vậy? Ăn nhầm đồ ôi thiu à?” Trình Trì dìu Al ngồi lên ghế mềm, quan tâm hỏi han.

Al có chút ốm yếu khoát khoát tay, “Không biết, chỉ là không ăn uống đầy đủ, không muốn ăn gì cả, buổi tối ngủ cũng thường xuyên không an giấc.”

Trình Trì vươn tay sờ lên trán Al kiểm tra nhiệt độ, mày nhăn lại, “Người không đến chỗ Barry tiên sinh xem thử à?”

Al lắc đầu, “Ta mới không muốn tới chỗ Bary tiên sinh, không muốn uống mấy thứ thuốc đắng ngét kia chút nào.”

Trình Trì không tán thành lắc đầu, “Không xem sao được chứ, người nhìn người bây giờ kìa, Rupert chắc chắn rất lo lắng.”

Al nhún nhún vai, “Dù sao thì ta cũng không muốn uống thuốc, người ở đây có gì ngon không?”

Trình Trì nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừm, ta đi pha chút trà hoa quả cho người.”

“Trà hoa quả? Đó là cái gì?” Al nghi hoặc hỏi thăm.

“Chính là trà dùng hoa quả pha a.” Trình Trì vừa nói vừa đến bên ngăn tủ lấy ra hai cái bình, từ trong từng cái chọn ra chút mứt hoa quả và trái cây sấy

khô bỏ vào ly, sau đó rót nước nóng vào, rồi thật cẩn thận bung đến trước mặt Al, “Ném thử xem”

Al ngửi thấy vị chua chua lại mang theo hương hoa quả thơm ngát lượn lờ, có hứng thú, khuấy vài cái rồi nhấp thử một ngụm, sau đó đôi mắt sáng lên nhìn Trình Trì, “A Trì, người đúng là một thiên tài, cái này ngon quá a!”

Trình Trì nhìn Al đáng vẻ hưng phấn mà nhìn không được nở nụ cười, “Phải không?”

“Ừ.” Al dùng sức gât đầu, “Chua chua ngọt ngọt, rất ngon miệng a, thứ này làm từ loại trái cây gì? Hình như ta chưa từng ăn?”

Trình Trì cười đáp, “Lúc trước Bangni tặng ta vài loại trái cây đặc biệt trong thôn trấn của hân, ta ăn không hết nên sấy khô để dành, sau đó thử dùng pha trà, không ngờ hương vị rất thơm ngon nha.” Nói xong, Trình Trì chỉ chỉ cái ly trong tay Al, “Trong đó còn bỏ thêm vài loại trái cây hái được trong rừng, nhiều loại trái cây hỗn hợp, pha ra hương vị sẽ không giống.”

Al nghe mà muốn mê man, lại nhấp một ngụm, hơi xấu hổ hỏi thăm, “VẬY, A Trì, có thể cho ta một ít không a?”

“Đương nhiên có thể.” Thấy Al nghe được câu trả lời hợp ý mà vui vẻ, trong lòng Trình Trì thoáng nghĩ đến mặt hàng mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Vậy ngài muốn ta làm gì?” Nhận được lời nhắn đến chỗ Trình Trì qua Claude, Bangni hỏi trong khi đang thưởng thức trà hoa quả.

“Ta muốn cùng ngài hợp tác bán trà hoa quả.” Trình Trì nhìn Bangni ngồi bên cạnh, nói.

“Cùng hợp tác?” Bangni có chút không rõ.

“Đúng vậy.” Trình Trì gât đầu, “Có vài loại trái cây là đặc thù trong rừng hoặc là trong thị trấn Vaart của các ngài, hơn nữa trái cây hoặc loài hoa khác nhau phối hợp với nhau sẽ pha ra khẩu vị trà bất đồng, cho nên ta nghĩ nếu như ngài có thể cung cấp hoa quả tại thị trấn Vaart, thì chúng ta có thể cùng phát kiến ra nhiều loại khẩu vị trà hoa quả...”

Nghe Trình Trì giải thích, con mắt Bangni càng lúc càng sáng, cuối cùng hân có chút kích động, “Nga, đây thực sự là một ý kiến tuyệt vời, ta có linh cảm chúng ta sẽ đạt được thành công lớn!”

Hai người thương nghị xong tỷ lệ trà hoa quả, phương thức bán ra, hình thức đóng gói... các vấn đề, sau đó Bangni ôm bụng tâm trạng chí kích động vịn phần mà rời khỏi.

Kết quả sau đó quả nhiên giống như Bangni đã nói, trà hoa quả bán ra quả nhiên thu được thành công lớn, tại trấn Topaz và Vaart trấn đều được hoan nghênh.

Ban đầu mọi người vẫn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ đối với loại vật phẩm mới mẻ này, dựa theo cách của Trình Trì, Bangni đem nguyên liệu làm trà hoa quả đóng gói vào một cái bọc nhỏ, sau đó hai người đem tặng cho những cư dân trong thôn trấn của mình.

Mang theo nghi hoặc đem hàng dùng thử về nhà, các thú nhân dựa theo phương pháp được chỉ mà pha trà, biểu tình sau đó hiển nhiên là kinh ngạc. Cư dân ở Vaart trấn trước sau vẫn thích hương vị thuộc về cây trái, mà cư dân ở trấn Topaz cũng thích trà hoa quả mang đến cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Nhất là các giống cái, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy ăn thịt hơi gây mỡ nhưng lại không thích ăn rau dưa, trà hoa quả xuất hiện vừa lúc giải quyết phiền não của bọn họ.

Sản phẩm được hoan nghênh khiến Trình Trì vô cùng thỏa mãn, sau đó phát triển rộng, dần dần có thương nhân ở thành trấn khác đến hỏi chuyện về trà hoa quả, Trình Trì từ trước đến nay không thích xử lý những chuyện này một lòng nhân nhả thông dong sống đơn giản, đem việc này giao cho Bangni – người có tinh lực vô cùng dư thừa đang nuôi mộng làm thương nhân vĩ đại nhất, Trình Trì chỉ nấp phía sau thỉnh thoảng thí nghiệm phối hợp một ít khẩu vị mới của trà hoa quả và kẹo. Nhìn Bangni mỗi ngày bận đến nỗi chân không chạm mặt đất nhưng càng ngày tinh thần càng sáng láng, Trình Trì tâm vô chí lớn hoàn toàn không thể lý giải vì sao có người thích sinh hoạt bận rộn như vậy.

.

Hôm nay Trình Trì đang tưới nước cho cây cỏ trong vườn, vừa ngẩng đầu thì thấy Claude không biết đang khiêng vật gì đi tới bên cạnh.

Thấy Claude chú ý tới mình đã thấy được hân, Trình Trì nở nụ cười, buông cái bình trong tay đến mở cửa sân cho Claude, chờ Claude vào sân Trình Trì mới nhìn kỹ được khúc gỗ thô to kia, hỏi, “Đây là cái gì a?”

Claude dựng khúc gỗ trước mặt Trình Trì, nét mặt có chút xấu hổ, “Lần trước thấy người thỉnh thoảng sẽ làm một cái bệ cắm kẹo hồ lô, ta cảm thấy rất

phiền phức, cho nên dùng một khối gỗ làm một cái, lỗ cắm cũng đã đục sẵn, người nhìn xem như thế này được chưa?”

Trình Trì nhìn khúc gỗ đã được cẩn thận tỉ mỉ mài tron nhẵn và một loạt lỗ nhỏ được đục rất chính tề ngay hàng thẳng lối, lại nhìn Claude còn đang rất khần trương, trong ngực cảm thấy ảm áp, vươn tay vuốt nhẹ khúc gỗ kia, cười nói, “Bệ cắm phải làm lại nhiều lần là do kỹ thuật của ta không tốt, nhưng mà người làm cái này đúng là khỏe cho ta, làm đẹp như vậy, mất không ít công phu a?”

Nghe Trình Trì nói, vẻ khần trương của Claude được mỉm cười thay thế, “Cũng không lao lực lắm, có chút thời gian nhàn rỗi nên ngồi làm thôi.” Nói, chỉ chỉ trong phòng, “Đem kệ hồ lô cắm thử chỗ đó xem lỗ cắm có vừa hay không.”

“Ách...” Nghe Claude nói vậy, Trình Trì lại chần chờ.

“Chuyện gì vậy?” Claude nhìn Trình Trì đang đứng khựng tại chỗ.

“Chuyện đó...” Trình Trì có chút khó xử nói, “Bây giờ thời tiết càng ngày càng nóng, lớp đường trên kệ hồ lô dễ bị chảy, cho nên bắt đầu từ hôm nay sẽ không làm kệ hồ lô nữa.” Vừa giải thích, Trình Trì vừa chú ý sắc mặt của Claude, không ngoài dự liệu, Claude nghe Trình Trì nói xong thì ánh mắt vốn đang rất chờ mong vô thức trở nên thất lạc, Trình Trì vội vàng tới một câu, “Ta thấy cái này chắc chắn rất hợp, đợi khi trời mát thì có thể dùng, ta đem cất, bằng không lần sau còn phải mất công làm.”

Claude gắng sức quên đi cảm giác mất mát khó nói rõ trong ngực, cười nói, “Cũng không tốn sức, nếu như bị một thì ta sẽ làm cái khác cho người.”

Trình Trì cười gượng hai tiếng, “Đừng đứng ngoài trời, nắng sẽ chiếu vào người, vào đây đi.”

Claude gật đầu theo Trình Trì vào nhà.

Sau khi vào nhà, Trình Trì lên liếc nhìn Claude tâm tình không cao, trong ngực có chút áy náy, sớm biết vậy hôm nay hẳn là làm thêm một đợt kệ hồ lô, như vậy cũng không đến mức khiến Claude kích động chạy tới lại phải thất vọng.

Trình Trì đem chén trà đặt tới trước mặt Claude, lại nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi, “Lát nữa người có việc gì không?”

“Sao vậy?” Claude không trả lời vấn đề của Trình Trì, chỉ hỏi câu khác.

Trình Trì cười cười, “Nếu như người có thời gian, ta muốn nhờ người cùng ta vào rừng một chuyến, mỗi lần đều phiền người tới đó hái trái cây về, ta đều hiếu kỳ muốn chết, muốn đi xem. Hơn nữa, Al không phải đang mang thai sao, hẳn luôn ăn uống không ngon miệng lại không chịu ăn, ta định hái vài loại trái cây tươi về làm chút bánh ngọt khai vị cho hắn.”

.

Đúng vậy, Al mang thai, lúc vừa nghe tin tức này Trình Trì liền run tay làm một miếng thịt rơi vào trong đồng lửa. Trình Trì hơi dại ra nhìn về phía Al về mặt hạnh phúc và Rupert đang khần trương hận không thể đem Al ngậm vào trong miệng, lại lần nữa cảm nhận được cảm giác bị sét đánh.

Ban đầu Trình Trì chỉ biết nơi này là giống cái sinh con, nhưng cho đến khi biết tin tức này, Trình Trì vốn quen thân với những gia đình thú nhân không có mang thai sinh con, không lâu sau Trình Trì cũng đã quên chuyện này, cho tới khi Al nói cho hắn biết tin, Trình Trì mới nhận thức được rõ ràng.

Khi Al mang thai, Rupert rút ngắn thời gian săn bắt, hận không thể mỗi tác mỗi giây đều bám dính bên cạnh hắn. Mấy bữa đầu Al còn cảm thấy rất ngọt ngào, qua một thời gian thì không chịu được đáng về luôn luôn khần trương thường thường căng thẳng của Rupert, hay sai sử Rupert dẫn hắn tới chỗ Trình Trì thông khí thuận tiện bảo Rupert đi săn.

Đối với vị ‘quý ông có chửa’ thường hay xuất hiện trong nhà mình, Trình Trì cảm giác rất vi diệu, luôn không nhìn được mà liếc qua cái bụng của Al, Al nghĩ Trình Trì chỉ là chưa làm daddy cho nên mới hiếu kỳ, một chút cũng không thêm đề ý ánh mắt sáng của Trình Trì, thỉnh thoảng còn mời Trình Trì sờ sờ bụng mình, thần thần bí bí nói tiểu bảo bảo trong bụng đang đạp hắn. Trình Trì nhìn nụ cười khờ khạo lại ngọt ngào của Al và cái bụng phẳng lì chưa nhìn ra được gì, đen mặt.

.

Nhìn ánh mắt mang theo khần cầu của Trình Trì, Claude gật đầu, “Ta không có việc gì làm, vậy người chuẩn bị một chút, chúng ta đến chỗ Barry tiên sinh lấy túi thuốc trước đã.”

Trình Trì chú ý thấy tâm tình của Claude đã có chút thay đổi, nụ cười trên mặt rõ ràng hơn chút, thu xếp một phen rồi cùng Claude ra ngoài.

.

Đi tới lối vào rừng, đợi cho Claude biến thành hình thú, Trình Trì quen thuộc ngồi trên lưng hắn, trước khi xuất phát thì Bánh Trôi không biết xuất hiện từ nơi nào vù một cái nhảy tới chiếm một vị trí trên người Claude mà ngồi.

Claude chạy vào rừng, Trình Trì thấy rừng cây đầu hạ càng thêm tươi tốt, hít vào làn không khí nhẹ nhàng khoan khoái thuộc về cây cỏ, còn có tiếng chim hót êm tai thỉnh thoảng vang lên, tâm tình cũng trở nên dễ chịu, sau đó hắn nhắm mắt cảm thụ cảm giác thích ý khi nhận được những làn gió se lạnh nhẹ nhàng thổi đến, tập trung cảm nhận sự yên lặng và tường hòa riêng có của thiên nhiên.

Đội Claude chậm rãi giảm tốc độ, Bánh Trôi quá đủ nghiêng lại vù vù lên đến cành cây bên cạnh, nhảy nhảy rồi biến mất tầm như lần trước.

“Khu rừng đầu hạ không giống với mùa xuân, càng thêm có sức sống.” Trình Trì hít sâu một hơi, trong mũi tràn ngập khí tức tươi mát duy độc của rừng cây.

Claude lắc lắc đuôi, “Ừ, rừng rậm tại từng mùa đều có một sức hấp dẫn riêng biệt.”

Trình Trì gật đầu, vừa cùng Claude trò chuyện vừa hướng đến nơi Claude thường hái trái cây.

Lúc đầu Claude chỉ ở bên cạnh chỉ điểm cách ngắt lấy trái cây, thỉnh thoảng gặp phải những trái cây sinh trưởng ở trên cao Claude sẽ nhảy lên dùng hàm răng cắn đứt cành để Trình Trì đứng bên dưới đón lấy. Sau đó gặp trái cây mọc tại nơi không cao không thấp, Claude đơn giản biến lại hình người giúp Trình Trì ngắt lấy, sau đó nữa, Claude thẳng thắn đi phía trước, Trình Trì ở phía sau cười tủm tỉm ôm lấy mớ trái cây tươi vừa hái, thỉnh thoảng cũng sẽ đứt một hai quả vào miệng Claude, khi đầu ngón tay vô ý chạm nhẹ vào đầu lưỡi Claude thì đỏ mặt xấu hổ nhìn nơi khác. Nhìn gương mặt trắng nõn hiện lên một tầng ửng đỏ của Trình Trì, tâm tình của Claude luôn luôn sẽ trở nên đặc biệt tốt.

Sau khi nhìn thấy nụ cười láu lỉnh của Claude, Trình Trì thường hay liếc mắt một cái làm bộ đánh giá cây cối xung quanh, mỗi lúc như vậy, Trình Trì luôn có thể nghe được tiếng cười khê của Claude, sau đó trong lòng âm thầm mắng Claude một phen.

Tóm lại Claude rất rõ ràng đạo lý có đồ tốt thì hãy lấy, qua một lát lại làm như không có chuyện gì mà giúp Trình Trì hái trái cây, khi Trình Trì vươn tay đưa trái cây tới miệng thì hẳn không chút suy nghĩ liền ngậm vào trong miệng, cho đến khi khuôn mặt bị vị chua làm cho nhăn lại mới chú ý trên tay Trình Trì còn có hai quả xanh chưa lột, Claude bị chua không chịu nổi vội ngắt lấy mấy trái khác có vẻ ngọt mà bỏ vào miệng, vừa nhai vừa dở khóc dở cười nhìn Trình Trì vì thực hiện được âm mưu mà đắc ý cười.

Hai người hái được trái cây, đi một lúc rồi bắt đầu trở về, Trình Trì nhìn bàn tay bị trái cây nhiều đường nhiều nước vừa ăn làm cho dính dính mà nhũn mảy.

Claude chú ý tới sắc mặt của Trình Trì, vỗ vỗ vai hắn nói, “Cách đây không xa có một dòng suối nhỏ, ta dẫn ngươi tới đó rửa tay.”

Nghe nói có nơi rửa tay mắt Trình Trì liền sáng lên, cố sức gật đầu, vui vẻ theo Claude đi đến nơi hắn chỉ.

.

Đi khoảng ba bốn phút, Trình Trì liền nghe được tiếng nước chảy róc rách, nghĩ có thể thoát khỏi cảm giác dính dính trên tay, Trình Trì liền bước nhanh đến. Nhìn bóng lưng vụt chạy đến dòng suối nhỏ của Trình Trì, Claude lắc đầu âm thầm cười.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, dòng suối nhỏ trong suốt ánh lên những tia sáng lấp lánh, Trình Trì hoan hô một tiếng, chạy tới, Claude thấy vậy, vì muốn đề phòng nguy hiểm cũng vội chạy theo.

Rốt cuộc cũng rửa được bàn tay bẩn, tâm tình Trình Trì lại lần nữa tốt lên, nhìn cảnh sắc xung quanh một chút rồi cúi đầu xem những chú cá nhỏ thỉnh thoảng bơi qua, Trình Trì lên tinh thần coi chừng thật cẩn thận ngậm chân vào nước suối, lẳng lặng đứng một hồi liền có vài chú cá nhỏ bơi qua bơi lại rì rào chân Trình Trì. Bị cá nhỏ rì rào đến cảm giác nhồn nhột, Trình Trì cười ha ha ngoắc ngoắc Claude đứng bên cạnh, mỉm cười, “Ngươi cũng tới thử xem, thật thoải mái.”

Claude thấy Trình Trì từ hiền như Phật biến thành trẻ con, cười lắc đầu, “Không được, ngươi chơi đi, cẩn thận đừng để cảm lạnh.”

Trình Trì tiếp tục ngoắc, “Xuống đây đi, nước này chẳng lạnh chút nào, thực sự rất thoải mái, ngươi đứng đó một mình không vui à.”

Nghe Trình Trì dụ dỗ, Claude cũng xuống nước, cẩn thận giẫm lên những hòn sỏi nhỏ trong suối đi tới bên cạnh Trình Trì, âm thầm chờ hắn đề phòng hấn trượt chân ngã xuống.

Bởi vì có sự tồn tại của Claude nên Trình Trì yên tâm bắt đầu hăng hái bưng bưng cúi người tìm kiếm những viên đá đẹp màu được nước chảy mài nhẵn.

Claude thấy Trình Trì rất hưng phấn nên cũng không hỏi thúc hắn rời đi, chỉ ở một bên cùng tìm với hắn.

Bỗng nhiên, một khối đá sáng long lanh màu xanh sẫm do bị lở chân đá trũng nổi lên, chiếu xạ ra tia sáng như đá quý dưới ánh nắng hấp dẫn sự chú ý của Trình Trì, Trình Trì khom lưng nhặt lên khối đá to cỡ lòng bàn tay đưa lên thái dương nhìn một chút, sau đó hưng phấn mà quay qua chọt chọt Claude, “Nha, viên đá này có màu giống như màu mắt của ngươi này, nhìn —— “

Trình Trì còn chưa dứt lời, Claude bị chọt nhột muốn né tránh đập trúng một hòn đá đầy rêu trơn khiến cả người mất thăng bằng ngã nhào lên người Trình Trì.

Một người phản ứng chậm một người thì hữu tâm vô lực không ngăn được quán tính, cả hai đều nhắm mắt chuẩn bị tinh thần ngã xuống.

Trong chớp mắt, hai người song song ngã quỵ vào trong suối, làm tung tóe một trận bọt nước.

Nhưng đau đớn tưởng như sẽ xuất hiện lại không có, chỉ là quần bị nước suối làm ướt, Trình Trì hơi nghi hoặc mở mắt mới phát hiện lúc đó cả hai đang đứng bên rìa suối, nửa thân người của cả hai đều ngã lún ra bãi cỏ, mà Claude cố gắng không để cánh tay đè lên người Trình Trì.

“Ngươi không sao chứ?” Vừa nói Trình Tri vừa chống tay muốn đứng dậy, nhưng bởi vì hơi thở ẩm áp của Claude phả lên mặt mà ngừng động tác, kinh ngạc thấy Claude kề sát mình gần như vậy mà lại không nhúc nhích.

Nhìn thẳng vào cặp mắt màu xanh sẫm thâm thụy kia, Trình Tri cảm thấy như đang bị hút vào trong đó, nhìn gương mặt dần dần phóng đại của Claude, Trình Tri vô thức khép lại đôi hàng mi, nghênh tiếp một cái chạm khẽ ẩm áp...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Ngươi không sao chứ?” Claude nhìn Trình Tri nằm dưới thân, vừa quan tâm vừa muốn đứng dậy, khi ánh mắt chạm đến đôi môi mọng căng của Trình Tri bỗng nhiên cảm thấy miệng nóng lưỡi khô, dần dần Claude như mê muội mà cúi đầu chạm tới.

Mà Trình Tri, cũng vô thức nhắm hai mắt lại.

Claude như lần đầu tiên nhìn thấy con mèo khi còn bé, đầu tiên là cẩn thận chạm vào vài cái, sau đó lại cúi xuống, nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi mềm mại ấy, Claude cảm thấy hình như có một vị ngọt lan tràn trong miệng.

Nhìn Trình Tri dưới thân hai mắt nhắm lại nhưng đôi mi run rẩy, đáng vẻ mỏng manh khiến Claude thấy trong ngực có gì đó đang sôi trào, hần lại lần nữa cúi đầu dẫn dắt Trình Tri hé miệng, đầu lưỡi linh hoạt vói vào trong miệng Trình Tri mà nhắm nháp miêu tả hình dạng khoang miệng.

Trình Tri từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận được bản thân bị khí tức của Claude bao phủ, hơi thở ẩm áp phả lên mặt khiến cho trong lòng run rẩy từng cơn, rốt cuộc đôi môi mang theo chút ẩm áp ấy đã tiếp xúc với chính mình, Trình Tri cũng không biết mình tại sao lại khẽ hé miệng, cũng không biết vì sao đầu lưỡi lại cùng Claude dây dưa với nhau, Trình Tri chỉ cảm thấy, tim mình đập rất nhanh, không khí trong ***g ngực cũng giống như bị hút cạn, phải thả lỏng để hít vào một luồng khí mới.

Claude thường thức nước bọt mang theo hương hoa quả trong vòm miệng của Trình Tri, quần lấy đầu lưỡi Trình Tri mà chơi đùa, Trình Tri vô thức phát ra một tiếng rên ngọt lịm khiến trong lòng Claude như có một con mèo thú muốn phá tung mà ra, hần đem mục tiêu từ khoang miệng Trình Tri chuyển sang cái cổ thanh mảnh trắng nõn, tinh tế tí mỉ mà hôn tới, khi sắp chạm đến ngực, một tiếng “chì chì” phá vỡ bầu không khí kiều diễm.

Bởi vì Claude vẫn còn mang theo tính xâm lược từ bên môi rời khỏi, lần thứ hai hồ hấp lần không khí mới, Trình Tri quay đầu lại nhìn về phía phát ra thanh âm, vô thức đẩy Claude sang một bên.

Claude quay đầu có chút bất mãn nhìn về nơi phát ra tiếng kêu phá hỏng chuyện lớn của mình, phát hiện chính là Bánh Trôi không biết vừa từ nơi nào chui ra, nó đang nghiêng đầu về mặt hiểu kỳ nhìn hai người đang tương giao cùng một chỗ.

Chạm phải đường nhìn mang theo sát khí từ Claude, Bánh Trôi vô thức rung mình một cái. Không biết mình đã làm gì khiến cho người này không thoải mái, Bánh Trôi một đường chạy chậm đến trước mặt cả hai, lấy ra trái cây đã hái giấu trong túi đưa cho Trình Tri, chì chì kêu hai tiếng.

Bị ‘bắt quả tang’, gương mặt Trình Tri so với trái cây trong tay Bánh Trôi còn đỏ hơn, đứng dậy sửa sang quần áo tóc tai, bỏ lại một câu, “Đi thôi.” Rồi không quay đầu lại mà đi về hướng cửa rừng.

Claude cũng sửa sang một chút rồi lập tức chạy theo, lúc đứng dậy còn không quên ném cho Bánh Trôi một cái lườm sắc lém, trong mắt có thể thấy rõ ràng là không thoải mái.

Bánh Trôi đứng tại chỗ ôm trái cây nhìn hai người bỏ rơi nó, chì chì kêu âm lên, tỏ ý mình rất ủy khuất và vô tội.

Trên đường trở về, hai người lâm vào một bầu không khí xấu hổ vô vùng, Claude vài lần định mở miệng nói đều bị Trình Tri cắt ngang, phát triển tiếp đó, hai người đơn giản một đường trầm mặc đi về trấn Topaz, chỉ có Bánh Trôi một mình cười ngây ngô cười ngốc nghếch ghé vào trên người Trình Tri ăn trái cây.

Lúc sắp tới cửa nhà Trình Tri, một giọng nói cắt đứt hành động há mồm muốn nói của Claude, “Này, A Tri, ngươi đã trở về.”

Trình Tri nhìn sang hướng thanh âm phát ra, thì ra là Ryan cười toe toét đang đứng trước nhà mình.

Trình Tri cũng cười vẩy tay, “Ừ, sao ngươi lại tới đây, có việc à?”

Ryan đi tới trước mặt Trình Tri, nhìn thấy Claude bên cạnh, sắc mặt hơi đỏ một chút sau đó lại khôi phục như thường, “Không có gì, vừa đi ngang qua đây nên muốn tìm ngươi tâm sự chút, ai biết ngươi không có nhà, thì ra là cùng Claude đi ra ngoài à.”

Nghe câu nói cuối cùng của Ryan, sắc mặt Trình Trì có chút mất tự nhiên, trong đầu không thể không chế nghĩ tới một khắc ngàn vàng tại rừng rậm vừa này, mặt hơi đỏ lên, cười gượng nói, “Ừm, ừ, đúng vậy, ta nhờ Claude dẫn vào rừng hái trái cây.” Nói, từ trong mớ trái cây Claude đang cầm đưa một chùm cho Ryan, “Ném thử xem, rất ngọt!”

Ryan cười cười giơ tay tiếp nhận, vừa muốn nói gì, Claude đã mở miệng trước, “Ta đem trái cây vào nhà cho người.”

Trình Trì nghe được thanh âm trầm ấm của Claude, mặt càng đỏ hơn, không thể chống lại đường nhìn từ cặp mắt sâu thẳm kia, vươn tay đưa qua cái chìa khóa cho hắn, “Đề trong bếp đi, lát nữa còn rửa lại.”

Claude ừ một tiếng, dùng ánh mắt bắt chuyện với Ryan sau đó vung tay xách lấy Bánh Trôi đang giả chết trên vai Trình Trì, xoay người vào nhà.

Ryan ở một bên thấy giữa Trình Trì và Claude không thể miêu tả nhưng cảm thụ được quen thuộc và ăn ý, cảm thấy trái cây nguyên bản thơm ngon bây giờ lại lan tràn một loại mùi vị chua chát trong miệng.

Nhìn theo Claude vào cửa, Trình Trì quay đầu lại nhìn về phía Ryan, “Hôm nay không làm việc sao?”

Ryan cầm chùm trái cây trong tay, không ăn tiếp mà cười cười đáp, “Có chứ, vừa có chút nhàn rồi, cho nên lúc đi ngang qua muốn tìm người tâm sự, bây giờ phải lập tức về giúp papa làm việc.”

Trình Trì nghe vậy gật đầu, cười vỗ vai Ryan, nói, “Ta không biết người sẽ tới, lần sau đi, lần sau tới nhà ta ngồi uống tách trà chúng ta lại tâm sự.”

Thấy Trình Trì vô tư cười, Ryan cảm thấy có chút không nhếch nổi khóe môi, hắn cúi đầu nhìn trái cây trong lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu nói, “Vậy ta đi trước, lần sau ta tới tìm người nói chuyện phiếm.”

Trình Trì gật đầu, “Ừ, vậy đi đường cẩn thận.”

Ryan cười cười, xoay người đi về hướng nhà mình.

Trình Trì nhìn Ryan đi tới góc đường mới xoay người vào nhà.

Đẩy cửa đi tới phòng khách phát hiện trái cây đã được rửa sạch bày trên bàn gỗ, Trình Trì sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Claude đang lau tay từ trong bếp đi ra, hỏi, “Sao người lại rửa trái cây này làm chi?”

Claude đi tới trước mặt Trình Trì chỉ vào những trái cây đó, nói, “Dù sao cũng sẽ bày ở đó nên tiện tay rửa sạch luôn, cũng không mất công gì.”

“Ngạ.” Trình Trì gật đầu, sau đó lại không biết nên nói cái gì, hiện tại chỉ có hắn đơn độc cùng Claude ở chung một nơi, cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Thấy Trình Trì cả người không được tự nhiên khóe miệng Claude cong lên một cái, “Ta về trước.”

Nghe câu đó Trình Trì như được đại xá, vội gật đầu, “Ta tiễn người.”

Hai người chậm rãi đi tới trước cửa phòng khách, Claude kéo cửa ra, quay đầu nói với Trình Trì, “Tạm biệt.”

Trình Trì ước gì Claude nhanh nhanh rời đi, “Tạm biệt, đi đường cẩn thận.”

Claude gật đầu, bỗng nhiên thân thể nghiêng về phía trước, chạm khê bên khóe môi Trình Trì một chút sau đó bước nhanh rời khỏi nhà của Trình Trì.

Trình Trì ngốc lảng tại chỗ, qua một hồi lâu mới khôi phục được tinh thần, trong lòng phủ định một loạt ca ngợi của Al và Rupert dành cho Claude, cái gì trăm việc ít lời a, cái gì trăm ôn đáng tin cậy a, rõ ràng là cọt nhả! Rõ ràng là phúc hắc!

Ryan vẫn đứng ở góc đường nhìn thấy cảnh Claude cúi người hôn Trình Trì, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, mơ hồ có gân xanh nổi lên.

Đợi cho Claude đi đến gần, Ryan sải bước chặn lại, nhìn thẳng vào Claude, “Chúng ta nói chuyện.”

Không ngờ Ryan còn chưa chịu rời đi, Claude nghe Ryan nói thì biểu tình cũng không quá kinh ngạc hay mơ hồ, chỉ bình tĩnh gật đầu, “Được.”

“Người đang theo đuổi A Trì sao?” Ryan nhìn về phía Claude, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Đúng.” Claude rất thông khoái mà thừa nhận.

“Không, người không thể theo đuổi A Trì.” Ngữ điệu của Ryan đã bắt đầu có chút kích động.

Claude nghe Ryan gọi Trình Trì vô cùng thân thiết như vậy, nhịn không được hơi nhú mày, “Chuyện của ta không cần người cho phép.”

“Chuyện khác ta mặc kệ, nhưng người không thể chạy theo A Trì.” Ryan cất cao giọng nói, “Người căn bản không xứng với hắn!”

“Xứng hay không không phải do người quyết định.” Claude bình tĩnh nhìn về Ryan vẻ mặt kích động, “Ta nghĩ ta xứng, vậy thì sẽ xứng, A Trì nghĩ ta xứng đôi, vậy thì xứng đôi.”

“Người tưởng ta không biết tính toán của người sao? Người chỉ bắt quá đem A Trì làm thể thân của Lance mà thôi!” Ryan quơ nắm tay, thanh âm càng lúc càng lớn, “Người chỉ bắt quá là tìm kiếm cái bóng của Lance từ A Trì, người có tư cách gì theo đuổi A Trì? Năm đó Lance tại nhiều giống đực như vậy mà lại chọn người, vậy còn người? Người có hảo hảo chiếu cố hân sao? Người để hân đi mất, đến nay sống chết chẳng rõ! Thế nào, bây giờ lại muốn đi thương tổn A Trì sao? Để A Trì thay vào vị trí còn trống của Lance sao? Người không xứng! Người dám nói người không đem A Trì làm thể thân của Lance sao? Người dám nói người không yêu Lance sao? Cảm tình của người đối với Lance, mọi người trong trần đều thấy, cảm tình sâu đậm như vậy nói tan biến là tan biến sao?”

Claude nhìn Ryan, ánh mắt lạnh như băng, “Cảm tình của ta không cần người đánh giá, ta yêu ai không yêu ai, là chuyện của ta, không liên quan tới người. Người có tư cách gì mà chất vấn ta? Người không có tư cách hỏi ta, vẫn là câu nói kia, xứng hay không, không phải do người định đoạt, là ta định đoạt, là A Trì định đoạt. Về phần thể thân, rốt cuộc là ta đem A Trì làm thể thân hay là chính người đây, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, có một số việc ta không nói, không có nghĩa là ta không biết, người tự giải quyết cho tốt đi!”

Không biết câu nào của Claude đâm trúng chỗ đau của Ryan, mặt mũi hân trắng bệch ngoắc nhìn Claude hai phút, cái gì cũng không nói thất hồn lạc phách xoay người đi.

Claude nhìn theo bóng lưng có chút ù rũ của Ryan, nhú mày, xoay người đi về hướng nhà Trình Trì.

Quẹo qua góc đường, Claude không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy được Trình Trì nét mặt phức tạp đang dựa vào tường.

Thấy Claude đột nhiên quay lại xuất hiện trước mặt mình, ánh mắt Trình Trì có một tia hoảng loạn, lập tức khôi phục bình tĩnh, cười cười nói, “Vừa nãy nhớ tới một chuyện quên nói với người, lúc đuổi theo ra ngoài đã không thấy tăm hơi, sau đó...” Trình Trì chỉ chỉ vào nơi Claude và Ryan nói chuyện, có chút áy náy mà cười, “Ta không cố ý nghe lén đâu.”

Claude đi tới phía trước muốn chạm vào mặt Trình Trì, lại bị Trình Trì né tránh.

‘Vồ hụt’, Claude mấp máy miệng, đứng trước mặt Trình Trì nhẹ giọng nói, “Chúng ta nói chuyện được không? Ta có vài điều muốn nói với người.”

Trình Trì biết Claude muốn nói cái gì, hân khoát khoát tay, “Được, nhưng không phải bây giờ, ta cần thời gian bình tĩnh ngẫm lại.”

Claude kéo lại Trình Trì đang xoay người định vào nhà, “Không, phải là bây giờ, chờ ta nói ra hết suy nghĩ của mình rồi, ta sẽ cho người đủ thời gian để ngẫm lại.”

Trình Trì quay đầu nhìn vào đôi mắt kiên trì của Claude, hai người giằng co như vậy một hồi, Trình Trì chịu thua trước, “Được rồi, vào nhà đi đã.”

Claude gạt đầu, kéo Trình Trì vào nhà, đi phía sau Claude, Trình Trì nhìn bàn tay đang kéo tay mình của hân, mấp máy miệng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Hai người một đường trầm mặc đi vào nhà.

Trở lại phòng khách, Trình Trì ngồi xuống ghế nhưng lại không nhìn vào Claude.

Claude thấy Trình Trì trầm mặc, hít sâu một hơi đi tới trước mặt Trình Trì ngồi xổm xuống, nhìn sâu vào đôi mắt của hân, “A Trì...”

Nhìn Claude ngồi xổm trước mặt mình, Trình Trì vô thức muốn quay đầu nhìn chỗ khác, nhưng lại bị ngăn trở.

Claude vươn hai tay vịn chặt gương mặt của Trình Trì, nhẹ giọng nói, “A Trì, hãy nhìn ta.”

Trình Trì quay đầu không được bèn liếc Claude một cái rồi cup mắt xuống.

Claude cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ duy trì tư thế tiếp tục nói, “A Trì, hãy tập trung nghe ta nói được không? Người cùng ta, phải trải qua chính là tương lai, không phải là quá khứ, cho nên xin đừng lưu ý quá khứ, chỉ cần xem hiện tại, và tương lai. Đúng vậy, ta yêu người, tuy rằng không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng ta biết ta càng ngày càng thêm yêu thương người. Ta muốn cùng người sinh sống cùng một chỗ, cùng nhau trải qua từng ngày từng giờ.” Claude nắm lấy bàn tay Trình Trì đặt lên nơi quả tim mình đang đập, “Bây giờ nó đang đập, không phải vì người khác, mà chỉ vì người, chỉ là bởi vì người —— Trình Trì, người hiểu chưa, A Trì?”

Trình Trì ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt của Claude, một lát mới nhẹ nhàng mà lắc đầu, “Ta, ta không biết nên trả lời người thế nào nữa, ta cần thời gian suy nghĩ, cho ta thời gian được không, Claude?”

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ nhận được câu trả lời như thế, nhưng Claude vẫn không cách nào phủ nhận, nghe được câu này trong ngực vẫn có chút mất mát, hắn cười cười gật đầu, “Đương nhiên, ta đã nói sẽ dành cho ngươi thời gian, vậy ——” Claude cũng dừng một chút, đứng lên, “Ta đi về trước, hôm nay hái nhiều trái cây rừng như vậy, ngươi cũng mệt mỏi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Trình Trì gật đầu, cũng đứng lên tiễn Claude ra cửa, “Đi đường cẩn thận.”

Claude lần thứ hai xoay người lại nhìn Trình Trì, nghiêng người tới gần gương mặt của Trình Trì, nhưng lúc sắp chạm vào thì dừng lại, cuối cùng khẽ lướt qua mái tóc mềm mại của Trình Trì, “Tạm biệt, A Trì.”

Claude đi rồi, Trình Trì vẫn không yên lòng nằm trên giường lăn qua lăn lại cả buổi tối, nhìn ánh trăng và những ngôi sao chợt lóe ngoài cửa sổ, cảm thấy không hề buồn ngủ.

Trình Trì tự giễu nghĩ, có thể là vì mỗi ngày trôi qua quá mức trôi chảy, cho nên bản thân hầu như đã quên, có một người giống hệt như mình từng sinh hoạt tại thôn trấn này từ nhỏ, bản thân mình đã từng bị nhầm với hắn, thậm chí quên mất người kia là bạn lữ của Claude, là daddy của Ian. Lúc đó khi Claude chỉ là một người xa lạ, cảm tình và từng trải của hắn đối với mình không quan trọng, nhưng hôm nay bởi vì tình cảm của bản thân, bởi vì tình cảm của Claude, mình vẫn không thể cứ mãi làm người xa lạ không liên quan tới quá khứ của Claude được, mảnh dăm găm vào trong tim thỉnh thoảng sẽ làm cho bản thân khó thở.

Bây giờ nhớ lại, vì sao mình lại có khuôn mặt giống hệt Lance? Nếu như mình không giống hắn, phải chăng hiện tại sẽ chẳng có nhiều phiền não như vậy đâu? Trình Trì có chút nôn nóng trở mình, nhưng, khi đó nếu như không có khuôn mặt tương tự như Lance, có thể sẽ không thuận lợi lưu lại trấn Topaz như vậy, có thể hôm nay sẽ không cùng Claude tiến tới nước này...

Những suy nghĩ trong đầu như con mèo nhỏ chơi đùa với sợi len làm rối thành một đoàn, hắn cứ như vậy mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng.

Trình Trì tiến vào trong mơ nên không phát hiện, có một con hắc báo lúc này đang nằm trên mái nhà mình, nhẹ nhàng vẩy đuôi, khép mắt chìm vào giấc ngủ.

Claude cũng không biết vì sao lúc tối lửa tắt đèn mà lại mò đến nhà Trình Trì, chỉ là nghĩ, chỉ có thể ở gần Trình Trì tâm của hắn mới có thể yên tĩnh lại, hắn vẫn nghĩ nếu như đêm nay không đến, lỡ như Trình Trì muốn rời đi, vậy sẽ không thể gặp lại hắn, Claude không cách nào lý giải tâm tình lo được lo mất thế này, bởi vì trước nay hắn chưa từng có, lẽ nào đây là bệnh tương tư như Rupert thường hay nói? Có chút mờ mịt, hắc báo ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ, há mồm ngáp dài, lại lần nữa gác đầu lên chân, nhắm mắt.

Cả đêm ngủ không quá ngon, Trình Trì tỉnh thần uể oải từ trên giường bò dậy, rửa mặt xong thì qua loa ăn điểm tâm rồi bắt đầu làm kẹo, thông thường khi Trình Trì gặp phiền não có chuyện nghĩ không thông, thì hắn sẽ dồn toàn bộ tinh thần vào đầu vào một chuyện duy nhất, mượn bận rộn mà tách khỏi ưu phiền. Lần này cũng vậy, cẩn thận tỉ mỉ rửa sạch trái cây, thật chính xác phân chia tỉ lệ của nguyên liệu, nếm thử mùi vị, từng cái từng cái làm xong, đôi mày vốn nhăn nhó của Trình Trì bắt đầu thả lỏng, hắn dần dần bắt đầu chìm trong thế giới làm kẹo ngọt ngào.

Đợi đến khi làm kẹo xong, nhìn những viên kẹo tròn tròn trong suốt bày hàng loạt trên bàn, trong lòng Trình Trì không thể biểu đạt được sự thỏa mãn lúc này, vừa duỗi tay vươn thắt lưng, Trình Trì nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Chẳng lẽ là Claude? Đây là phản ứng đầu tiên của Trình Trì, đứng trong bếp đắn đo hơn nửa ngày là có đi mở cửa hay không, cuối cùng vẫn bị tiếng gõ cửa không kiên nhẫn đánh bại, hít thật sâu một hơi đi tới trước cửa, đứng thẳng một hồi sau đó giờ tay mở cửa, nhưng người đứng ngoài cửa làm cho Trình Trì có chút kinh ngạc, “Ryan?”

Đứng ngoài cửa chính là Ryan, hắn nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Trình Trì, cười cười, “Chào buổi sáng, A Trì.”

“Chào buổi sáng, Ryan.” Trình Trì lấy lại tinh thần bèn gật đầu chào hỏi.

Ryan sau khi thăm hỏi Trình Trì rồi cũng im lặng, Trình Trì chỉ phải mở miệng trước, “Ngươi đến tìm ta có chuyện gì sao?”

“A? A, đúng.” Không biết đang nghĩ gì, Ryan nghe Trình Trì hỏi xong, sừng sốt một chút lại vội gật đầu, hơi căng thẳng nhìn Trình Trì, “Bây giờ ngươi có thời gian không? Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Nhìn gương mặt hơi đỏ của Ryan, Trình Trì không tự chủ được mà nghĩ đến chuyện hôm qua Ryan và Claude nói với nhau, do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu nói, “Đương nhiên, ra vườn hoa sau nhà ngồi không? Ở đó có chút gió, tương đối mát mẻ.”

Ryan đương nhiên đồng ý.

Trình Trì vào bếp bưng trà bánh ra vườn hoa đặt trước mặt Ryan, “Nếm thử, khẩu vị mới.”

Trình Trì ngồi xuống đối diện Ryan, “Haiz, bắt quá đều là phối hợp bữa mà thôi, đây là có người đến thăm thì bưng đại ra, nhưng mà so với thuốc ở chỗ Barry tiên sinh uống cũng được.”

Bị lời nói của Trình Trì chọc cười, Ryan dần dần buông lỏng, hắn quay đầu nhìn cảnh sắc xung quanh một chút, rồi nhìn Trình Trì, nói, “Trước đây vẫn

ngồi ở một mình không có chút sức sống, nhưng hiện tại xem ra nơi này ảm áp không gì sánh được.”

Trình Trì cười cười, “Mỗi ngày nhàn rỗi thì đều dọn dẹp, nếu luôn chú ý chăm sóc thì cũng sẽ được như vậy thôi.” Ryan gật đầu, thấy Trình Trì thân nhiên cười bẽn lẽn, “VẬY, A Trì thỉnh thoảng sẽ không cảm thấy ở một mình có chút cô đơn sao?”

“Cô đơn?” Trình Trì sững sốt một chút, giả vờ nhìn biển rộng bên ngoài tránh khỏi ánh mắt của Ryan, “Cũng được, độc thân thì có chỗ tốt của độc thân.”

“A Trì người... không nghĩ tìm một bạn lữ sao?” Ryan vẫn chưa vì thái độ lảng tránh của Trình Trì mà buông tha, tiến thêm một bước hỏi.

“Bạn lữ sao?” Trình Trì ngẩng đầu đối diện với Ryan, suy nghĩ một chút mở miệng nói, “Đương nhiên là có nghĩ tới, mặc dù một mình sống cũng không tệ, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn náo nhiệt một tí.”

Nghe Trình Trì trả lời như vậy, ánh mắt của Ryan sáng rực lên, hân hoan nghiêng người về phía trước, “VẬY... A Trì có hi vọng người nào chưa?”

Trình Trì nhìn Ryan trong mắt lóe ra quang mang mong mỏi, mấp máy miệng, gật đầu, “Hmm, có.”

Trình Trì trả lời khiến ánh mắt sáng sủa của Ryan lại ảm đạm, Ryan dựa lưng vào ghế, hơn nửa ngày mới gượng cười hỏi, “Là Claude sao?”

Trình Trì không phủ nhận, gật đầu.

Thấy Trình Trì gật đầu, trong mắt Ryan hiện lên một tia không cam tâm, “Người... lẽ nào không nghĩ tới Claude có thể xem người như thể thân của Lance? Dù sao, người cũng có gương mặt giống hệt Lance.”

Nghe Ryan hỏi những lời này, Trình Trì không duyên cớ mà cảm giác mình có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm, “Nói không nghĩ tới là giả. Nhưng, nếu đối bên thích nhau, vậy phải tin tưởng đối phương, quá khứ của hắn ta không muốn cứ mãi soi mói, bởi vì đó đã là quá khứ, cứ quán quýt lấy cũng không thể thay đổi. Ta yêu cầu, là hắn phải đối với ta thẳng thắn thành khẩn và thật tình trong tương lai. Ta chỉ có thể nói, ta tin tưởng Claude hiện tại là thật lòng...” Nói nói, tâm Trình Trì cũng thoáng rộng mở, đúng vậy, Claude và Lance đã là quá khứ, tại sao mình phải quan tâm đến điều đã qua không thể nào thay đổi chứ? Mình là Trình Trì, không phải Lance, hãy cứ là chính mình, không phải thể thân của người khác. Trông giống nhau thì đã sao? Đích đến của ái tình, là linh hồn yêu nhau mà không phải vì yêu một gương mặt này, giống như một cặp song sinh, cuối cùng mọi người vẫn có thể phân biệt cả hai, không phải dựa vào khuôn mặt, mà là tính cách và linh hồn khác biệt.

Ryan thấy Trình Trì không biết vì sao mà khuôn mặt trở nên sáng sủa, trong lòng từng đợt đắng chát, bản thân mình bị gì vậy? Vì sao lại đi gây xích mích khiến quan hệ của người khác xấu đi? Có thể cho tới giờ này người đem Trình Trì làm thể thân của Lance chỉ có mình mình mà thôi, nguyên nhân vì Trình Trì không phải Lance mà trong lòng mình mừng như điên rốt cuộc có bao nhiêu phần là xuất phát từ giấc mộng say đắm thuở xưa, bởi vì khi xưa tình yêu này mãnh liệt nhưng cũng chỉ có một mình mình biết? Cảm tình như vậy, cho dù thành công thì đâu hề công bằng với Trình Trì...

Trong lòng rối bời, Ryan cười khổ một chút, đứng lên, “Ta phải đi, papa còn ở nhà chờ ta giúp đỡ!”

Thấy Ryan như vậy, Trình Trì cũng thu lại nụ cười trên mặt, “Ta tiễn người a.”

“Ừm.” Ryan gật đầu, xoay người rời đi.

Trình Trì tiễn Ryan ra tận cửa, “Đi đường cẩn thận.”

Ryan nhìn vào ánh mắt ảm áp của Trình Trì, trong lòng đau xót, hắn chung quy không phải Lance, giấc mộng chìm vào quá sâu cũng đã đến lúc thức tỉnh rồi.

Ryan nhe răng cười, tiến lên ôm Trình Trì một cái, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói, “Cảm ơn, chúc người hạnh phúc, xin lỗi.” Nói xong liền buông ra, không quay đầu lại đi về hướng nhà mình.

Trình Trì nhìn theo bóng lưng của Ryan, nghĩ lời nói của hắn vừa mang theo cảm giác thoải mái, trong lòng nhẹ nhõm.

Chuẩn bị trở lại vườn hoa dọn dẹp ly tách thì Trình Trì chợt thấy Claude đứng trong sân sau, liền dừng bước, nhìn vào cặp mắt màu xanh sẫm kia, khóe môi Trình Trì cũng cong lên.

Nhìn thẳng vào Claude, bước từng bước tới bên hắn, Trình Trì vươn hai tay ôm cổ Claude, hỏi, “Người hiện tại trong mắt người là ai?”

“Trình Trì.”

“Hiện tại trong lòng người là ai?”

“Trình Trì.”

“Vì sao người thích ta?”

“Ôn nhu, thiện lương, có thể khiến ta cảm thấy hạnh phúc.”

“Từ giờ về sau, trong mắt người chỉ thấy ta mà không phải ai khác, đúng không?”

“Đạ~”

“Người có gì muốn hứa hẹn với ta không?”

“Toàn bộ thể xác và tinh thần đều yêu người, cho người hạnh phúc, cùng người đi tới một khắc cuối cùng của nhân sinh.”

“Như vậy, hứa hẹn của người ta sẽ nhận...” Trình Trì hai mắt loàn loàn nhón chân khễ hôn lên đôi môi của Claude.

Đôi khi hai gò má ửng đỏ lên, hai mắt ngập nước, cả người vô lực, Trình Trì bị đôi tay hữu lực của Claude ôm chặt trước ngực, trong lòng hẫng từ trước tới nay tràn ngập an bình chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Từ khi thổ lộ tâm ý với Claude, Trình Trì liên cảm thấy không giống với trước đây, hẫng không thể giải thích tâm tình của bản thân, nói chung tổng kết được một điều là —— Lúc nào cũng muốn cười.

Lúc tuổi hoa diết cô sẽ cười, lúc làm kẹo sẽ cười, đôi khi tựa trên ghế nằm ngủ gật cũng cười ngây ngô không duyên cớ, càng miễn bàn lúc thấy Claude, trong ngực cứ như có một loại vui sướng không ức chế nổi. Tuy rằng cảm thấy mình đang biến ngốc, nhưng thấy Claude mặt than trước mắt nhìn mình cũng sẽ nhếch miệng cười khúc khích, trong ngực Trình Trì cũng không thẹn, dù sao bị người ta cho là đùa ngốc thì vẫn có người cùng mình làm bạn mà!

Trình Trì cùng Claude như các đôi tình nhân khác, ước hẹn, nắm tay, hôn môi, Claude dừng lại tại nơi ở của Trình Trì cũng lâu hơn, mà Ian tự nhận là đối với quan hệ của papa mình và Trình Trì tiên sinh đã lập công lớn, giúp hai người lớn cùng một chỗ, thường thường hiểu ý rồi khỏi nhà chạy đi tìm bạn nhỏ chơi đùa, để hai người có không gian riêng.

“Chúng ta đến dòng suối trong rừng đi?” Cùng Claude tản bộ, Trình Trì ngoảnh mặt lại nói với Claude.

“Hừ... được.” Claude quay đầu nhìn Trình Trì đáp, chỉ là ánh mắt thấy thế nào cũng có loại ý vị đặc biệt.

Khẳng định Claude đang nghĩ chuyện khác, Trình Trì tức giận trừng mắt liếc hẫng, “Trong đầu người lại nghĩ chuyện bậy bạ gì đó hả, ta là muốn đến dòng suối nhỏ kia tìm lại viên đá lần trước.” Nói xong Trình Trì có chút không xác định, “Haiz, nói không chừng sẽ tìm không được.”

“Viên đá?” Claude tỏ ra có chút nghi hoặc.

“Chính là viên to như vậy.” Trình Trì khoa chân múa tay một chút, “Giống như cặp mắt của người, màu xanh sẫm, trong suốt rất đẹp...”

Nghe Trình Trì miêu tả, Claude hỏi một chút để xác định vị trí, gật đầu, vừa vươn tay kéo tay Trình Trì vừa nói, “Lần sau chúng ta đi tìm xem”

Ngay nơi công cộng mà bị Claude kéo, Trình Trì vô thức quay đầu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện không có ai mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Người làm sao vậy?” Đối với loại phản ứng này của Trình Trì, Claude không lý giải bèn mở miệng hỏi.

“Hả? Ai, không phải cái đó.” Trình Trì ra hiệu chỉ vào bàn tay đang nắm cùng nhau của hai người, “Bị người khác thấy được không tốt lắm đâu?”

“Có cái gì không tốt?” Claude cảm thấy suy nghĩ của Trình Trì thực sự kỳ quái, “Quan hệ của chúng ta cũng không phải không thể để mọi người nhận ra.”

“Ách... Cũng đúng.” Trình Trì sùng sốt một chút, lập tức gật đầu, đến bây giờ Trình Trì vẫn có chút không quen lắm, giống như chuyện AI mang thai, đôi khi Trình Trì vẫn còn nghĩ đây là thế giới cũ của mình, cho nên hai người đàn ông ngay nơi công cộng mà lại nắm tay nhau hình như có chút lạ lẫm. Xem ra, phải nỗ lực cải biến suy nghĩ, trong lòng Trình Trì thầm nói.

Bị động tác của Claude chen vào, Trình Trì cũng sẽ không nhắc lại chuyện tìm viên đá nọ, giấu lại cũng phải, để ngay tại ngoài trời, hôm nay buộc lại ngài mai đi tìm cũng chưa chắc sẽ tìm được hướng chỉ đã qua nhiều ngày như vậy, một khi đã thú đi uống nước giã loạn vài cái sẽ không biết bị vui vào góc nào, nói chung khẳng định hy vọng mịt mờ.

.

Cũng không biết là thói quen hình thành từ khi nào, Rupert mỗi ngày trước khi đi săn sẽ đưa AI tới nhà Trình Trì, săn bắn trở về lại đến nhà Trình Trì đón đi.

Trình Trì ngay từ đầu đối với việc trong nhà xuất hiện một vị dựng phu (ông có chữ =))) vô cùng không quen, tại sao người mà luôn phải thật cẩn thận không nên bị đụng vào bây giờ còn nhìn không ra cái bụng bảo bối, thời gian dài quá cũng thành thói quen.

Hôm nay theo thường lệ Al ở lại nhà Trình Trì, ngồi trong vườn hoa vừa ăn toan quả dầm đường mà Trình Trì làm cho vừa oán giận, “Đôi khi ta vẫn muốn ở lại đây luôn, một khi về nhà Rupert lại như thần kinh ‘không thể làm như vậy’ ‘không thể đụng vào’, ta quả thực bị hấn làm cho điên rồi!”

Trình Trì nhìn Al tuy rằng ngữ điệu oán giận nhưng trên mặt ngọt ngào không giảm, khinh bỉ liếc mắt một cái, “Nếu như cái mặt của ngươi không hạnh phúc như vậy, ta thực sự sẽ tin ngươi đang oán giận Rupert quan tâm quá mức.”

“Ách ——” Bị Trình Trì chặn họng một cú, Al trầm mặc một chút, sau đó thẳng thắn nói, “Tuy rằng được hấn quan tâm kỹ như vậy, nhưng đôi khi ta thực sự thấy hấn làm quá, ta nghĩ hấn quá cẩn thận... vậy đó.”

Trình Trì đem bánh ngọt mình vừa làm xong bung đến trước mặt Al, “Lần đầu làm papa mà, khẩn trương là đương nhiên.” Trước đây Trình Trì có một người bạn, lúc biết mình được làm cha thì phản ứng phải nói là phát điên, trung bình nửa tiếng sẽ gọi điện thoại cho vợ một lần hỏi tình huống trong bụng ra sao, khẩn trương đến những người xung quanh đều chịu không nổi.

Lực chú ý của Al bị bánh ngọt dời đi, cũng không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

.

Claude tới nhà Trình Trì trước Rupert làm cho Trình Trì càng kinh ngạc, “Ngươi đi đâu vậy, sao tóc ướt sũng thế kia?”

Claude không để ý vuốt vuốt tóc, “Hôm nay trời hơi nóng, xuống suối tắm một cái.” Nói rồi đem một khối da thú bao lại cái gì đó đưa cho Trình Trì, “Này, lúc tắm vừa may tìm được nó, còn nằm chỗ cũ.”

Trình Trì tiếp nhận mở ra nhìn, chính là viên đá màu xanh sẫm mà khi đó mình một lòng muốn tìm về, nhất thời về mặt kinh hi nhìn Claude, “Thật đúng là tìm được rồi? Ta còn sợ nó bị nước cuốn trôi nữa chứ.”

Nhìn dáng vẻ vừa hoảng vừa mừng của Trình Trì, Claude nhin không được vươn tay捏捏 mũi hấn, “Viên đá lớn như vậy, làm gì dễ dàng bị trôi đi...”

Trình Trì còn không kịp né tránh động tác của Claude, thì Al vừa ăn điểm tâm vừa đi ra hỏi, “Sao Rupert không cùng ngươi đi về?”

Đờ hơn Trình Trì sắc mặt đột nhiên đỏ lên, về mặt của Claude khá tự nhiên đưa tay dời khỏi mặt Trình Trì, “Hấn đem môi về nhà trước rồi mới tới.” Nói rồi lại chuyển đường nhìn lên người Trình Trì, “Ta cũng đi trước.”

“Hả? Sao đi vội như vậy?” Nghe Claude nói Trình Trì vô thức thốt ra.

Chú ý tới vẻ mặt chế nhạo của Al bên cạnh, Trình Trì lại đỏ mặt bổ sung một câu, “Hôm nay đã nói làm sườn kho cho Ian, lẽ nào ngươi lại nấu riêng? Chúng ta cùng nhau ăn đi.”

Nghe Trình Trì nói vậy, Al cười xấu xa cọ cọ vai Trình Trì, lại nháy mắt ra hiệu với Claude, “Đương nhiên, người một nhà nên cùng nhau ăn chứ hả...”

Al vừa bật ra lời này, mặt Trình Trì lại đỏ vài phần, biết vậy đã không giải thích!

Claude nhìn Trình Trì, nụ cười trên mặt càng thêm tươi, “Không được, phải chuẩn bị chế phẩm da ngày mai đưa đến chợ, nhiều việc lắm.” Nói đến đây Claude suy nghĩ một chút, lại hỏi Trình Trì, “Ta nghĩ, đêm nay để Ian ở lại đây ngủ được không? Ta sợ buổi tối ta làm việc quá muộn khiến Ian ngủ không ngon.”

Trình Trì gật đầu, “Đương nhiên, việc của ngươi rất quan trọng sao? Cần ta hỗ trợ không?”

Claude vốn định vươn tay sờ vào má Trình Trì, nhưng lại ngại Al ở đây, cuối cùng chỉ vỗ vỗ vai hấn, “Không cần, ta có thể xử lý tốt.”

Nghe Claude nói vậy, Trình Trì cũng chỉ cùng hấn nói vài câu rồi nhìn hấn xoay người đi.

Quay lại chuẩn bị về phòng, lúc này Trình Trì mới thấy Al tựa bên mép cửa về mặt bồn cọt, nhin không được vỗ nhẹ hấn một cái, “Sao ngươi lại cười kiểu đó?”

Al theo Trình Trì vào nhà, nhún nhún vai nói, “Không có biện pháp, bầu không khí giữa các ngươi quá ngọt, khiến ta nhin không được mà nổi da gà.”

Trình Trì tức giận liếc xéo hấn, “Ngươi nói bậy bạ gì đó a.”

“Ta cũng không nói bậy, nhìn ánh mắt của Claude khi thấy ngươi kia, ôn nhu đến khiến người ta tan chảy.” Nói, Al lấy tay khoác vai Trình Trì, thần thần bí bí hỏi thăm, “Ta nghĩ, nếu như ta không tại, các ngươi sẽ... hôn nồng ấm luôn, ngay ngoài cửa luôn, đúng không?”

Nghe Al càng nói càng bậy bạ, Trình Trì đẩy tay hấn ra khỏi vai mình, “Ngươi đang nói chuyện của ngươi với Rupert hả?”

“Ta và Rupert là bạn lữ nha, hôn nhau là chuyện bình thường a.” Al thần nhiên thừa nhận, sau đó lại giả hoạt cười, “Nhưng mà các ngươi còn đang

trong giai đoạn mền nhau, ta nói này, khi nào các người mới đến chỗ trường trần xin trở thành bạn lữ chính thức đây?”

“Hà?” Không ngờ Al sẽ nói chuyện này, Trình Trì sững sốt một chút, “Trở thành bạn lữ chính thức?”

“Đương nhiên rồi!” Al nhìn dáng vẻ ngu ngơ của Trình Trì, nhin không được là âm lên, “Trời ạ, người không phải là chưa hề nghĩ tới chuyện này chứ?”

“Ách...” Lúc này đến phiên Trình Trì ế hàng, hơn nữa ngày mới khoát khoát tay nói, “Hiện tại, chưa có vội mà.” Thành thật mà nói, Trình Trì đúng là chưa nghĩ tới, về phần Claude có nghĩ tới hay không, hẳn cũng không biết.

Al không thỏa mãn lắm với câu trả lời của Trình Trì, há mồm vừa định nói tiếp thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Trình Trì như được đại xá, vội chạy ra nói, “Ta đi mở cửa, chắc là Rupert đến.”

Vừa mở cửa, ra quả nhiên là Rupert, thấy Trình Trì ra mở cửa, Rupert lộ ra hai hàm răng trắng, “A Trì, hôm nay ổn chứ?”

Trình Trì cười, nghiêng người mời Rupert vào, “Ổn, còn người? Hôm nay thu hoạch thế nào?”

“Cũng không tệ lắm” Rupert đi đến gần Al, thuận miệng đáp, đi tới bên Al vòng tay ôm thắt lưng hắn, tâm tâm tình tình một chút rồi mới quay sang nói với Trình Trì, “Hôm nay Al không gây phiền cho người chứ?”

“Đương nhiên không có.” Trình Trì khoát khoát tay, “Al ở đây ta còn thấy nào nhiệt chút.”

“Nhiều người đương nhiên sẽ nào nhiệt.” Al lại nói lảng chuyện khác, “Bởi vậy a, mau mau cùng Claude kết làm bạn lữ chính thức đi, như vậy một nhà ba người các người sinh hoạt cùng nhau không phải càng nào nhiệt sao, mỗi người một nơi thật nhàm chán.”

“Ha ha, đúng vậy.” Rupert không hiểu đầu đuôi cũng cười gật đầu tán thành, “Claude là một người tốt, lại nói, hôm nay hẳn nán lại trong rừng cả ngày, nói là tìm vật gì đó cho người, hẳn về trước ta, đã tới tìm người chưa? Vật đó tìm được chưa?”

“Ừm.” Nghe Rupert nói, Trình Trì cứng ngắc gật đầu, ngẫm lại rồi hỏi, “Hẳn tìm bên dòng suối cả ngày à?”

Rupert gật đầu đáp, “Đương nhiên rồi, ngày hôm nay chúng ta lo săn bắt, còn hẳn thì ra suối tìm đồ, may mà tìm được, nếu không chân hẳn sẽ bị thương vô ích...”

Rupert nói đến phân nửa đã bị Trình Trì cắt đứt, “Claude bị thương? Lúc nãy thấy hắn đi đứng vẫn bình thường a, bị thương chỗ nào a?”

“Trên chân a, còn chảy rất nhiều máu, nhưng mà không sao, giống đực chúng ta thân thể cường tráng.” Rupert thờ ơ đáp.

Nghe Rupert trả lời, vùng lông mày của Trình Trì nhướng cao.

.

Trên đường về nhà, Al lấy tay thụi thụi vào bụng Rupert, híp mắt hỏi, “Người cố ý phải không?”

“Cái gì?” Rupert vờ như không rõ.

“Nói với A Trì chuyện Claude bị thương a.” Al hừ một tiếng, “Claude có bị thương nghiêm trọng như vậy không đây, bằng không sao người có thể để hẳn một mình về trước?”

“Ai, thân ái à.” Rupert cẩn thận ôm thắt lưng của Al, “Ta và người đều mong muốn bọn họ tiến triển nhanh một chút a, Claude là người bạn tốt nhất của ta, A Trì lại là một người rất tốt, sớm kết làm bạn lữ không phải chuyện tốt sao?”

“Vậy cũng phải...” Nghe Rupert giải thích Al gật đầu, “Làm bạn bè, nếu muốn bọn họ được hạnh phúc, thì chúng ta đương nhiên phải ở sau lưng đưa đẩy.”

“Đương nhiên...” Rupert không ngừng gật đầu nói.

Vì vậy cặp vợ chồng son một bên thương lượng làm sao xúc tiến Trình Trì và Claude mau chóng kết làm bạn lữ, một bên đi về nhà mình.

.

Bên kia, Trình Trì đã biết Claude bị thương, sau khi tiễn Al và Rupert thì bắt đầu xắn tay áo nấu com, có điều lông mày nhướng chặt không giãn ra.

“Trì Trì, lát nữa papa sẽ cùng tới ăn com chiều sao?” Ian cùng các bạn nhỏ chơi đùa đầu đầy mồ hôi chạy vào nhà, bỏ nhào tới ôm đuôi Trình Trì đang bận rộn, ngẩng đầu thờ hồng học hỏi thăm. Không biết từ lúc nào, Ian gọi từ Trình Trì tiên sinh đến Trình Trì thúc thúc đến bây giờ là Trì Trì, mãi rồi Trình Trì cũng quen với xưng hô như vậy.

Trình Trì ngừng động tác, lau cái trán đầy mồ hôi của Ian, “Hôm nay papa có chuyện, không ăn với chúng ta, hôm nay Ian ngủ với ta có được không?”

Nghe Trình Trì giải thích Ian không hề nghi ngờ gật đầu cái rụp, “Trì Trì hôm nay sẽ làm sườn kho cho ta ăn sao?”

Nhìn đôi mắt sáng long lanh của Ian, Trinh Tri cười búng mũi nó một cái, “Đương nhiên, nhưng, điều kiện đầu tiên là Ian phải vệ sinh sạch sẽ mới được, nhìn người kia, chơi đùa đến mặt mày tay chân đều bẩn ời là bẩn.”

“Woa, thật tốt quá!” Ian hoan hô một tiếng, xoay người bình bịch chạy tới phòng tắm, “Ta đi rửa mặt quay lại ngay, Tri Tri phải làm thật nhiều sườn kho cho ta ăn nga!”

“Ta đã nói Tri Tri sẽ làm sườn kho siêu cấp siêu cấp ngon cho ta mà!” Ian ăn đến mặt mũi lem luốc ngồi đối diện Trinh Tri vờn ngón tay cái, hai má căng phồng nhồm nhoàm nói, “Ta nói cho Jerome và Fix nghe, bọn họ không tin, hừ, ta mới sẽ không nói xạo đó! Tri Tri nói có đúng không?”

“Biết rồi.” Trinh Tri cười cầm khăn lau nước sốt bên mép cho Ian, hiểu được hàm nghĩa ẩn giấu sau những lời nó nói, “Lần sau người mời bọn hần tới đây, ta làm sườn kho cho bọn hần nếm thử, để cho bọn hần biết Ian bé bỏng sẽ không nói xạo.”

“Đương nhiên, ta là một giống đực tốt và thành thật.” Nghe câu trả lời thỏa mãn, Ian gật đầu, ưỡn ngực nghiêm túc nói.

Trinh Tri bị câu ‘ta là một giống đực tốt’ triệt để chọc cười, chỉ mới bé tí như đậu như đinh còn đòi làm giống đực tốt a!

Ăn com tới xong, Ian đã chơi đùa mệt mỏi cả ngày, sau khi được Trinh Tri tắm rửa lập tức tiến vào mộng đẹp, rón rén rời khỏi phòng của Ian, Trinh Tri đứng ngoài hành lang một lúc rồi xoay người về phòng lấy vài vật, rồi đi.

“Sao người lại tới đây?” Sau khi mở cửa nhìn thấy Trinh Tri đứng trước mặt, Claude rất kinh ngạc.

“Đến xem người bận rộn thế nào.” Trinh Tri đem một lọ gốm đặt vào tay Claude rồi trực tiếp đi vào trong nhà.

“Ai, A Tri...” Claude không ngăn được, chỉ có thể đi theo Trinh Tri.

“Không phải nói phải chuẩn bị chế phẩm da ngày mai mang ra chợ sao? Chuẩn bị xong nhanh như vậy?” Trinh Tri liếc qua gian phòng sạch sẽ, quay đầu nhìn Claude đứng cách đó không xa, lãnh đạm hỏi thăm.

Thấy Trinh Tri tức giận, Claude đem lọ gốm đặt lên bàn, đi tới phía trước nắm tay Trinh Tri, “A Tri...”

“Ta không đáng tin cậy như vậy sao?” Trinh Tri né tránh Claude, nhìn thẳng vào mắt hần hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Claude không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận, “Người làm sao vậy?”

Câu nói cuối cùng của Claude khiến Trinh Tri ‘xù lông đuôi’, “Là ta làm sao hay người làm sao? Rõ ràng tìm cả ngày dưới suối mà còn nói là đi tắm tiện thể tìm được, vì tìm đã mà bị thương còn nói dối là ngày mai bận rộn, tại sao? Cái gì cũng không nói cứ im lặng như vậy chứng tỏ người vĩ đại lắm phải không? Ta nói cho người biết này Claude, ta không cần người che chở, ta cũng không phải không chịu nổi mưa gió chỉ cần ở nhà sưởi ấm, cũng không cần người làm tất cả chỉ để ta hưởng thụ thành quả...”

Thấy Trinh Tri kích động, Claude ôm chầm lấy hần, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng thon gầy ấy, thấp giọng thủ thi bên tai Trinh Tri, “Đương nhiên, đương nhiên, ta biết người rất tự lập, ta biết người rất có khả năng, ta biết người không phải mảnh mai cần dựa vào người khác để sống. Nhưng, hãy tin tưởng ta, ta làm như vậy vì không muốn người lo lắng, không có ý gì khác, đừng giận ta được không, thân ái...”

Nghe Claude trấn an, khuôn ngực phập phồng thở gấp của Trinh Tri chậm rãi bình tĩnh lại, lấy tay chặn giữa tạo khoảng cách với Claude, Trinh Tri mở miệng nói, “Để ta xem vết thương của người.”

Claude chần chờ một chút, nhìn Trinh Tri thật vất vả mới trấn an được, cuối cùng ngoan ngoãn đi tới tắm thử trên mặt đất ngồi xuống cho Trinh Tri xem vết thương của hần.

Nhìn vết thương thật sâu trong lòng bàn chân Claude, Trinh Tri biến sắc, “Vết thương sâu như vậy? Người rốt cuộc bị cái gì cắn trúng?”

“Chỉ là bị mảnh đá trong suối cắn, thật ra cũng không có gì.” Claude thấy Trinh Tri nhướng mi định nói thêm gì đó, vội kéo tay Trinh Tri trấn an, “Thực sự không có gì, thế này đối với giống đực chúng ta mà nói chỉ là vết thương nhỏ thôi, qua hai ngày thì tốt rồi, đôi khi trong rừng bị thương so với như vậy còn nặng hơn, không tin người có thể đi hỏi người khác, thực sự.”

Nhìn Claude thành khẩn thề thốt, Trinh Tri cuối cùng cũng nuốt lời muốn nói xuống bụng, lấy ra dược cao lần trước Rebertine và Debby tặng cho, cẩn thận thoa lên vết thương của Claude.

Thấy Trinh Tri cẩn thận tỉ mỉ thoa thuốc cho mình, Claude không hề phát hiện ánh mắt chăm chú của mình nhìn vào Trinh Tri có bao nhiêu dịu dàng.

“Lần sau không nên như vậy, cũng không phải vật quan trọng, đâu đáng để người phí công đi tìm như vậy.” Trầm mặc một hồi, Trinh Tri vừa thoa thuốc cho Claude vừa nhẹ giọng nói, “Lần sau không được gạt ta, loại chuyện này nghe từ miệng người khác khiến ta không chịu được, mặc kệ bất luận chuyện gì. Nếu như người tin ta có năng lực cùng người đối mặt gánh chịu, vậy chuyện như thế này sẽ không có lần thứ hai.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt của Trình Trì, Claude ôn nhu cười nói, “Ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Khi tiếng ve kêu đầu tiên vang lên, mùa hè rực lửa mang theo ánh mặt trời cực nóng đã đi tới trấn Topaz.

Các thú nhân từ trước đến nay sợ nóng bắt đầu tự tìm cách nghỉ mát, mà bọn nhỏ bắt đầu nhớ đến chuyện Trình Trì nói làm kem cây hồi mùa đông năm ngoái.

Chạng vạng ngày hôm nay, Ian cùng Claude ăn chực com bên nhà Trình Trì, sau khi ăn xong Ian áp úng cọ đến bên người Trình Trì, “Trì Trì, người thấy hiện tại thời tiết có nóng không?”

Trình Trì một bên tiếp nhận chén đĩa mà Claude vừa rửa xong dùng vải bông lau khô, một bên gật đầu trả lời Ian, “Ừ, buổi tối còn đỡ, ban ngày thì hơi hâm”

“Vậy...” Ian vòng vo đảo đảo cặp mắt màu xanh sẫm tròn xoe, lắc lắc đuôi nhỏ, “Thời tiết nóng như vậy có phải nên tìm gì đó ăn để hạ nhiệt không?”

“Ừ...” Trình Trì vẫn tỏ ra lơ đãng gật đầu, “Nói cũng phải, vậy Ian có cách nào không?”

“Hmm...” Ian cũng học Trình Trì trầm tư nhìn về phía hắc, sau đó làm bộ rất nghiêm túc trả lời, “Ví dụ như... Chúng ta có thể làm chút kem cây?”

Trình Trì nhìn Ian ánh mắt thêm thường muốn thử, rốt cuộc nhịn không được mà bật cười ra tiếng, vươn tay chà chà cái tai nhỏ của Ian, “Ồ đây chờ ta à?”

Ian hơi mắc cỡ cúi đầu, chân ngấn cọ cọ vào nhau, “Trì Trì, trước đây đã nói mùa hè sẽ làm kem cây a, hiện tại ve đã kêu, vậy không phải là hè tới rồi sao?”

Trình Trì nhìn đáng vẻ lén lút nhìn mình của Ian mà cười ra tiếng, cầm khay đĩa trong tay cất lại, “Đúng vậy, mùa hè tới rồi, đương nhiên phải ăn kem cây trừ nóng.” Nói rồi cúi người đối diện với Ian, “Vậy, ta có vinh hạnh mời Ian tiên sinh làm người đầu tiên nếm thử kem cây do ta làm không?”

Nghe Trình Trì mời, đôi mắt Ian sáng rực lên, đuôi nhỏ vẫy vẫy càng vui vẻ, gật đầu, “Đương nhiên, đây là vinh hạnh của Ian.”

Trình Trì cười ôm lấy Ian, nói với Claude, “Như vậy, ta có thể nhờ Claude tiên sinh đến hầm băng lấy kem cây ta đã làm xong ra đây không?”

Claude học hình dạng của Ian vẫy vẫy đuôi, tiến lên kéo tay Trình Trì khom lưng hôn lên mu bàn tay hắc, “Đương nhiên, đây là vinh hạnh của ta.”

Định âm thầm trêu chọc Claude, Trình Trì không ngờ lại bị hắc đùa ngược lại, vội vàng cuống quýt rút tay về, “Làm gì a!”

Claude còn chưa nói gì, thì Ian đã ôm cổ Trình Trì vui mặt vào a a nói, “Cái gì ta cũng cũng không có thấy.”

Nghe Ian nói vậy, Trình Trì càng xấu hổ, tức giận trừng mắt liếc Claude, “Mau đi đi!”

Claude nhìn Trình Trì đang vừa thẹn vừa quẫn, cười mở cửa đi đến hầm băng.

.

“Woa, đây là kem cây à?” Ian nhìn vật màu hồng hồng dùng que gỗ làm trụ mang theo vài chỗ màu đỏ đang tỏa khí lạnh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi Trình Trì.

“Đúng vậy.” Trình Trì gật đầu, đối với thành quả là món kem này rất thỏa mãn, “Nếm thử xem, bên trong bỏ thêm hạt ô mai mà người thích nhất nga.”

Ian gật đầu, trước tiên thật cẩn thận vươn lưỡi liếm một chút, cảm giác lạnh lẽo lan tràn trên đầu lưỡi, điều này làm cho Ian hí mắt lại, “Thật lạnh.” Nói xong lại liếm thêm vài cái, chờ khi một khối kem vừa cắn tan ra trong miệng, loại cảm giác lạnh lạnh thật giống như kem cây đang tan chảy hòa vào cơ thể.

Đợi khi ăn xong một que kem, Ian với cái miệng đỏ chót mang về mặt bội phục mà nhìn Trình Trì, “Trì Trì, người thật là lợi hại, có thể làm được cái này, ăn xong ta thấy một chút cũng không còn nóng nữa!”

Trình Trì giả vờ kiêu ngạo ngẩng cao đầu, “Đương nhiên, cũng không xem ta là ai đây, sau này còn có nhiều đồ uống lạnh giải nhiệt xuất hiện nữa kia.” Nói rồi vỗ vỗ đầu Ian, “Nhóc con, người hãy hào hào chờ đi!”

Đáp lại Trình Tri chính là vẻ mặt hết lòng tin cậy gật đầu như gà mổ thóc của Ian.

Gần trưa hôm sau, nếu như lúc này có cư dân nào của trấn Topaz đi ngang qua nhà Trình Tri, nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên, bởi vì lúc này dưới bóng cây trong sân vườn nhà Trình Tri có một đám trẻ con đang tròn xoe mắt nhìn đắm đắm vào hầm băng nhà hắn.

Một lát sau, một tiểu thủ nhân rút cuộc nhìn không được mà liếm liếm môi hỏi Ian đang đứng cách đó không xa, “Này, Ian, người nói Trình Tri tiên sinh thực sự có thể cho chúng ta ăn băng sao?”

Ian ưỡn bộ ngực nhỏ lên, gật đầu chắc nịch, “Đương nhiên rồi, kem cây ăn ngon, lại ngọt ngọt lại lạnh lạnh, ăn xong còn mát hơn cả bơi trong biển nữa kia!” Nghe được Ian nói, mắt của bọn nhỏ càng sáng.

Hôm qua sau khi Ian ăn xong kem cây, Trình Tri bảo nó ngày mai gọi bạn bè tới, nói là mời bọn chúng ăn thử kem cây, cho nên bọn nhỏ đã nhận được tin này bèn theo Ian trùng trùng điệp điệp tập hợp trong vườn nhà Trình Tri.

Một lát sau, cửa hầm băng rốt cuộc mở ra, vừa thấy Trình Tri ôm một bao lớn trong lòng xuất hiện, bọn nhỏ hoan hô một tiếng đều lao tới.

“Được rồi, các bạn nhỏ, không nên chen lấn, xếp hàng như lần trước phát kẹo đi, mỗi nhóc đều có phần nha.” Trình Tri ôm kem cây dùng chân bông bọc lại, một bên khuyên bảo đám trẻ con nhao nhao xung quanh một bên gian nan đi vào trong nhà.

Lúc này Jerome phát huy tác dụng của thủ lĩnh đám trẻ, dùng uy tín của mình xếp hàng cho mọi người chờ nhận kem.

Claude bị Trình Tri kéo đến hỗ trợ, khi từ trong hầm băng đi ra nhìn thấy trước nhà Trình Tri đứng một loạt trẻ con thì sửng sốt một chút, nhìn thấy đáng vẻ sốt ruột lại kèm chế của bọn trẻ, nhìn gương mặt cười toe toét của bọn chúng, nhìn không được mà cười ra tiếng.

Dưới sự trợ giúp của Claude, kem cây rất nhanh được chia cho từng đứa trẻ, Trình Tri mỉm cười đứng dưới mái hiên nhìn bọn nhỏ ngồi vây quanh dưới bóng cây ăn kem, thấy nụ cười trên mặt bọn nó mà trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Sao người lại có ý tưởng này?” Claude chẳng biết khi nào đã đến bên cạnh Trình Tri, nhìn lũ trẻ một hồi rồi mới mở miệng hỏi.

Trình Tri quay đầu lại nhìn Claude, đắc ý nói, “Bởi vì trong đầu ta là kho báu a.” Nói, vờn tay vẽ một vòng tròn trong không trung, “Có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu, ta có phải rất lợi hại hay không?”

Claude mỉm cười nhìn Trình Tri có xu hướng biến thành trẻ con, vờn tay quệt lấy giọt mồ hôi trên chóp mũi hắn, “Đương nhiên, A Tri của ta là lợi hại nhất.”

Cũng không biết là vì động tác của Claude hay vì câu nói kia của hắn, Trình Tri có chút không được tự nhiên lùi ra xa một chút, “Này, cả đám trẻ đều ở chỗ này đó!”

Thấy Trình Tri đỏ mặt, Claude có chút bất đắc dĩ chủ động đến gần một chút, “Đương nhiên, A Tri của ta cũng là người dễ xấu hổ nhất trấn Topaz.”

Kết quả, những lời này của hắn đổi lấy một cái liếc mắt xem thường của Trình Tri.

Sau ngày ăn thử đó, kem cây của Trình Tri bắt đầu thịnh hành trên toàn bộ trấn Topaz, lần này không chỉ trẻ con mà ngay cả người lớn cũng tới xếp hàng mua về dùng thử.

Có điều xét thấy dung lượng của hầm băng hữu hạn, kem cây cũng giới hạn số lượng bán ra, thỉnh thoảng Trình Tri còn bán ra đá bào hoặc thức uống đá lạnh.

Nước trái cây nồng đậm cùng hoa quả đủ mọi màu sắc được rưới lên đá bào trắng như tuyết, khiến trong lòng mát lạnh từng cơn, còn có thức uống lạnh thêm đá cũng được mọi người hoan nghênh.

Nếu như lúc này có người ngoài đến trấn Topaz, sẽ thấy được nhiều giống cái bụng một đĩa đá bào nhàn nhả vừa đi vừa ăn, mà các giống đực thì cầm một cái ly, bên trong cắm vào một cuống mạch (giống cái ống hút băng rom), trong miệng còn phát ra tiếng nhai đá rôm rốp.

Thỏ Bangni trong lòng tràn đầy sự nghiệp đương nhiên không bỏ qua thời cơ này, theo như lần trước hợp tác làm trà hoa quả đem trái cây của hai trấn kết hợp lại cùng Trình Tri khai phá ra thức uống thật nhiều khẩu vị, thức uống đa dạng khẩu vị khiến Trình Tri và Bangni buôn bán lời đầy chật chèn.

“Ai nha nha...” Khi Trình Tri mang theo thức uống lạnh đi gặp Rebertine, thì nghe được tiếng cảm thán khoa trương của hắn.

“Gì vậy?” Trình Tri có chút kỳ quái cúi đầu quan sát mình một chút, “Ta có gì không ổn à?”

Rebertine chắc chắn lắc đầu, “Không giống a, rất không giống.”

“Cái gì không giống chứ?” Trình Trì bị phản ứng của Rebertine khiến cho mù mịt, lại quay đầu hỏi Debby, “Bibi, ta có gì kỳ quái à?”

Debby cũng chỉ hé miệng cười không nói lời nào.

“Ài, ta nói các ngươi hôm nay bị cái gì vậy hả?” Cuối cùng, Trình Trì vẫn không hiểu được.

“Thí chủ, lão nạp thấy ngươi mặt như hoa đào, không phải là đang lọt vào lưới tình chứ hả?” Rebertine thấy Trình Trì nóng nảy, bắt đầu giả dạng thầy bói.

“Biến!” Làm loạn cả nửa ngày thì ra là nói về cái này, đem kem cây ném vào mặt Rebertine, “Nói bậy bạ gì đó!”

Rebertine tiếp được kem cây thuần thực bỏ lớp giấy bên ngoài sau đó đưa cho Debby, lại tự động từ chỗ Trình Trì lấy thêm một cây cắn một ngụm lớn, sau đó vỗ vai Trình Trì nói, “Bạn hiền, nếu không có ngươi thì cả đời này ta không được ăn kem cây lần nữa! Ân nhân...”

Trình Trì đã quen với cách thể hiện khoa trương của Rebertine, “Thôi đi, một cây kem mà khiến ngươi cảm động như vậy cũng quá giả dối đó.”

“Ài, ta là loại người ghi nhớ từng tí về ân huệ của người khác.” Rebertine rung đùi đắc ý, “Cho nên, bây giờ, là lúc ta góp sức với ngươi!”

“Góp sức làm cái gì?” Trình Trì hí hóp mắt nhìn Rebertine.

“Khảo sát đối tượng của ngươi a!” Rebertine tiếp lời, “Đừng cho rằng ta không biết, gần đây đang yêu ai nói mau? Chuyện tốt tới rồi phải không? Ở đây, ta xem như là người nhà của ngươi a, thế nào, chừng nào mang tới cho ta nhìn đây, để ta xem hán có xứng với A Trì của chúng ta hay không~.”

Bị tiếng ngậm xướng của Rebertine khiến cho giật mình, Trình Trì tức giận nện Rebertine một quyền, “Ngươi đừng làm ta thấy ghê được không a? Còn đối tượng nào nữa, ngươi tám mươi tuổi rồi à, mau quên như vậy sao?”

Rebertine xua xua tay, “Ngươi không hiểu đâu, chúng ta dùng từ càng mộc mạc chứng tỏ chúng ta càng quan tâm coi trọng cảm tình hiện tại của ngươi, Trình Trì đồng chí, sao ngươi không chịu hiểu cho nỗi khổ tâm của ta? Bây giờ không kiểm tra kỹ, sau này lỡ ngươi có ủy khuất, ta muốn giúp ngươi trút giận cũng chỉ là lòng tốt có thừa nhưng không đủ lực a, hơn nữa đây cũng không phải cái gì chân tình a nhân gian a các loại tiết mục tầm xàm ngược luyến~ a~...”

“Ngừng ngừng ngừng, sao ta càng nghe ngươi nói càng hết chịu nổi vậy?” Bị Rebertine làm cho đầu óc choáng váng, Trình Trì đẩy ra bảo ngưng, “Ngươi đó, nói nhiều như đàn bà.”

“Cái này là...” Tiếp thu ánh mắt âm trầm của Trình Trì, Rebertine nuốt lại câu định nói, lại thay một lời thăm thía khác, “Không phải, chỉ là bây giờ, chúng ta ở thế giới này không có người địa cầu, a, đương nhiên, ta trao đổi thể xác, ngươi thì toàn bộ xác hồn đều tới đây, đây là tha hương gặp bạn cố tri, cảm tình càng thêm sâu đậm. Ta có thể đem ngươi dâng cho người, thì phải có trách nhiệm đánh giá người kia chút chứ. Vậy ngươi đã tìm được người cùng chung sống, ta muốn xem đó là ai, có thể mang hạnh phúc đến cho ngươi hay không, được không?”

Nghe Rebertine nói vậy, Trình Trì có chút cảm động, cảm giác của Trình Trì đối với Rebertine so với những người khác không như bình thường, có lẽ là do cùng đến từ một thế giới, từng trải như nhau, khi đối mặt với Rebertine Trình Trì càng thêm thả lỏng và chân thật.

“Hán thế nào?” Khi Debby tri kỷ tạm thời rời khỏi, Rebertine khều khều Trình Trì bên cạnh.

“Rất tốt.” Trình Trì thẳng thắn đáp.

“Thật ra ta có chuyện rất muốn hỏi của ngươi, đương nhiên, ngươi không muốn thì có thể không trả lời.” Rebertine suy nghĩ một chút mở miệng hỏi.

“Thôi đi, ngươi đã nói vậy, ta còn có thể không trả lời?” Trình Trì khinh bỉ tên Rebertine đang giả hiền giả ngoan kia.

“Được, chúng ta có lời khó nói mà!” Rebertine gật đầu, “Là vậy, Lance kia a, người cũ của Claude á, tốt xấu gì cũng giống ngươi a, ngươi không ghen trong lòng sao?”

Nghe Rebertine hỏi vậy, Trình Trì suy nghĩ một hồi, lắc đầu, “Thành thật mà nói, trước đây ta cũng lo lắng, nhưng sau đó nghĩ lại, ta là ta, hán là hán, không lý nào cả đời núp bóng hán mà sống. Ta có cảm giác Claude thật sự thích ta, không liên quan đến Lance, ta cũng thực sự thích Claude, vậy là được, người ta nếu cả đời cứ hay chạy đi truy cứu, vậy vĩnh viễn không thể vui sướng, sẽ một đời cả đời.”

Rebertine gật đầu tán thành, quay đầu nhìn Trình Trì, “Vậy, ngươi quyết định thế nào?”

Nghe được vấn đề này, Trình Trì cười cười nhìn ra ngoài khơi, “Ta vốn là một người bình thường, thầm mong trải qua một cuộc sống bình yên, đến đây cũng vậy, có thể bình yên sống là mong ước lớn nhất của ta rồi, có một người cùng chung sống cũng rất tốt, những chuyện vụn vặt khác ta sẽ không để ý, ta không muốn nghĩ. Bây giờ ta đang cùng Claude yêu nhau, ái tình mà ta muốn không phải thứ hay lên xuống rộng lớn như sóng biển, có người cùng ta trải qua từng ngày thanh thản mới là mục tiêu của ta. Hiện tại Claude ở bên cạnh ta, ta thấy vững vàng, yên bình, vậy là đủ rồi, làm người không thể tham lam, chỉ cần đủ là được.”

Rebertine nghe Trình Trì thản nhiên nói, trong lòng hạ một quyết định.

Qua mấy ngày, khi Al dẫn Ian đến tìm Debby và Rebertine nô đùa, Rebertine lần đầu tiên gặp Claude, ngày đó, bên bờ biển, một thú nhân một nhân ngư nói chuyện với nhau thật lâu, Claude vẫn duy trì biểu tình khiêm tốn học tập của một học trò ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

“Ngày mai ta muốn đi thị trấn Bowie, người có muốn mua gì không?” Sau khi giúp Trình Trì đem một khối băng lớn đục thành vài khối nhỏ, Claude tiếp nhận ly nước mà Trình Trì đưa qua uống một ngụm rồi hỏi.

“Đi thị trấn Bowie?” Trình Trì sùng sốt một chút, “Vì sao đột nhiên lại muốn đến đó?”

“Là Rupert muốn rủ ta đi cùng, hiện tại ở Bowie đang tới mùa thu hoạch thủy quả, thủy quả đối với giống cái đang mang thai rất có lợi, mà ta cũng đang muốn đến cửa hàng kim khí ở đó để mua vài công cụ chế tác da, công cụ của cửa hàng đó luôn dùng rất tốt.” Claude giải thích.

Trình Trì gật đầu, “Vậy ngày mai đi rồi có về trong ngày luôn không?”

“Không chắc nữa, tuy rằng nói hiện tại đang tới mùa thu hoạch thủy quả, nhưng không biết năm nay có thể bởi vì khí trời mà ảnh hưởng đến thời gian thủy quả chín hay không, đợt thủy quả tươi mới nhất đối với giống cái mang thai mới là tốt nhất, nếu như chín trễ vài ngày, ta và Rupert có thể sẽ ở lại đó chờ thêm vài ngày.” Claude lắc đầu đáp, chú ý tới sắc mặt có vẻ thất vọng của Trình Trì, lại mở miệng hỏi, “Chuyện gì vậy? Mấy ngày nay người có việc sao?”

“Không, đâu có chuyện gì.” Trình Trì cười nói, “Người và Rupert đi đường nhớ cẩn thận, ta sẽ hỗ trợ chăm sóc Al và Ian thật tốt.”

“Cảm ơn.” Claude tiến lên vươn tay dùng ngón tay vuốt ve gương mặt Trình Trì, đưa trán kề sát trán hắn, thấp giọng hỏi, “Cần ta đến thị trấn Bowie mang cái gì về cho người không?”

Bây giờ Trình Trì đã quen với chuyện Claude khi không có ai thì sẽ làm vài chuyện thân mật mờ ám với mình, lắc đầu, “Ta không phải trẻ con, không cần mang gì về đâu, ừm, có thể mang vài món quà vật hoặc đồ chơi về, Ian nhất định sẽ vui về.”

Claude cười cười cúi đầu hôn Trình Trì một cái, “Ta đi rồi người có nhớ ta không?”

Mặc dù đã quen với động tác vô cùng thân thiết của Claude, nhưng đối với hành động trắng trợn như vậy, Trình Trì vẫn có chút ngượng ngùng, tức giận mà liếc Claude một cái, “Cũng không phải nơi nào quá xa, không phải trễ nhất thì quá vài ba ngày cũng về sao, có gì phải nhớ chứ!”

Claude cúi đầu cười lộ lên, “Nhưng ta sẽ nhớ người.”

Mặt Trình Trì lại đỏ lên, “Sao trước đây ta không phát hiện người nói năng ngọt xớt như vậy chứ?”

Claude kéo Trình Trì qua, “Chỉ khi đối mặt với người mình thích mới có thể nói ra suy nghĩ chân thật nhất của bản thân a.”

“Buồn nôn!” Trình Trì dùng tiếng Trung nhỏ giọng nói thảm một câu, nhưng cũng không giẫy khỏi vòng tay của Claude.

.

Sáng sớm hôm sau Rupert dẫn Al tới nhà Trình Trì, dặn dò ngàn vạn lần cho tới khi Al phát hỏa đuôi đi mới lưu luyến không muốn đi mà rời khỏi nhà Trình Trì.

Trẻ con sẽ không ngọt ngọt ngấy ngấy như người lớn, trước khi Claude và Rupert đi, Ian ôm cổ Claude xòe tay đếm đếm chỉ chỉ từng thứ mà nó muốn papa mua về cho mình.

Ian lộn xộn đọc tên nhiều món đồ chơi, Claude gật đầu đáp ứng từng món, sau đó giờ tay xoa xoa đầu Ian, “Ồ nhà Trình Trì phải nghe lời không được phá phách biết chưa?”

Ian bất mãn vì papa làm tóc nó bị rối tung, lùi về sau tránh khỏi bàn tay còn đang vò đầu nó, “Đương nhiên rồi, papa không ở đây ta sẽ cẩn thận săn sóc và bảo vệ Trì Trì!”

Lời này khiến cho mọi người đều vui vẻ, Al ưỡn cái bụng đã hơi gồ lên đi đến kéo đuôi Ian đang bị Claude túm, “Người chỉ là một thằng quý nhỏ, làm sao săn sóc và bảo vệ A Trì a?”

Ian nhăn nhó quay đầu kéo lại cái đuôi trong tay Al ôm vào trong ngực, không phục nói, “Ta mới không phải thằng quý nhỏ đó, là một giống đực,

ta đương nhiên phải cẩn thận bảo vệ Trì Trì rồi, trước đây ta cũng giúp Trì Trì làm rất nhiều việc, có đúng không Trì Trì?”

Thấy Ian hướng sang mình tìm đồng minh, Trình Trì nhin cười gật đầu nói, “Đúng đúng đúng, Ian của chúng ta đã là một tiểu thủ nhân!”

Nghe Trình Trì khẳng định, Ian đắc ý lắc lắc cái đuôi, mọi người lại ôm bụng cười to một trận.

.

Quả nhiên Claude và Rupert tới đó không trở về, các thú nhân vừa từ thị trấn Bowie về nói hai người đó còn muốn ở lại chờ vài ngày, Trình Trì nghe tin này thì hơi nhúm mày, sau đó lại xoay người làm bữa tối.

Nhưng mà sau đó Ian cũng nghiêm túc như nó đã khoe mà giúp Trình Trì làm một ít việc nhỏ, tỷ như quét rác hay gì đó. Sau đó còn triệu tập các bạn nhỏ đến giúp Trình Trì tưới hoa làm cỏ, đương nhiên, Trình Trì dùng kem cây và đồ uống lạnh trả thù lao.

.

Tối hôm trước Trình Trì bị Ian lì lợm không chịu ngủ lẫn qua lẫn lại tới nửa đêm mới yên giấc được, ngày hôm nay rõ ràng ngủ không đủ, cho nên vừa rửa mặt lại nghe tiếng gõ cửa, Trình Trì ưỡ oải lờ đờ ra mở cửa.

“Ai a?” Vừa hỏi vừa mở cửa, Trình Trì bị một bó hoa hồng diễm lệ đưa đến trước mặt làm cho giật mình, cúi đầu nhìn mới phát hiện người cầm bó hoa hồng chính là Jerome với quần áo vô cùng trang trọng.

“Đây, đây là chuyện gì a?” Trình Trì cũng không tiếp nhận bó hoa kia, chỉ mờ mịt hỏi Jerome đang mặc một bộ đồ như một quý ngài.

Jerome không trả lời vấn đề của Trình Trì, chỉ đem bó hoa đặt vào trong tay hắn, sao đó cúi người làm một lễ chào đúng tiêu chuẩn của quý ông, “Trình Trì tiên sinh thân ái, xin nhận lấy hoa hồng mỹ lệ này, đồng thời dựa theo địa điểm được chỉ thị trong phong thư mà mang bó hoa này đến đó, có một điều kính hi đang chờ ngài.”

“Hả, đây rốt cuộc là chuyện gì a?” Bị hình dáng quá cường điệu của Jerome chọc cười, Trình Trì cười hỏi.

Nhưng Jerome cũng chỉ lập lại lời nói và động tác vừa rồi.

Sau đó Trình Trì chỉ có thể dờ khóc dờ cười ôm bó hoa cùng đẩy một bụng nghi vấn đi đến địa điểm mà phong thư chỉ thị.

Nhưng đi đến hướng mà phong thư chỉ thị, Trình Trì cũng gặp Fix đồng dạng ăn mặc như một quý ông, nó đưa cho Trình Trì chín trái cây tươi và một phong thư, đồng thời nói y hệt như Jerome.

Lúc này trong ngực Trình Trì đã loáng thoáng có suy đoán, cho nên chỉ cười nhận rồi đi tiếp.

Dọc đường đi Trình Trì nhận được đủ loại hoa tươi, trái cây, còn có rau dưa, đưa lên mấy thứ này đều là bọn trẻ con trong trấn, đứa nào cũng ăn mặc như một quý ông nhỏ bé.

.

Mãi cho đến khi chỉ còn cách lối vào rừng một khoảng thì Ian xuất hiện trước mặt Trình Trì, thấy Trình Trì đi đến, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ian tràn đầy tươi cười, nó đem rau dưa trái cây hoa tươi kết thành bó đưa đến trước mặt Trình Trì, nài thanh nãi khí nói, “Trì Trì thân ái, có một vị tiên sinh muốn nói với ngài vài điều, ngài trong cảm nhận của hắn cũng quan trọng như rau dưa đối với ngài, hắn sẽ khiến cuộc sống của ngài tươi đẹp như hoa, ngọt ngào như kẹo, xin hỏi ngài có thể cho phép hắn tiến vào cuộc sống của ngài, xem hắn còn quan trọng hơn cả rau dưa không?”

Nghe Ian nói chuyện chẳng ra ngô ra khoai, Trình Trì vừa buồn cười vừa mơ hồ cảm động, hắn tiếp nhận bó hoa lộn xộn đó, làm bộ tự hỏi, “Hmm, ta càng thích vị tiên sinh kia trực tiếp nói với ta về suy nghĩ của hắn kia, vậy ta có thể gặp vị tiên sinh kia không?”

Ian lại cúi chào theo lễ nghi của một quý ông nhỏ bé, sau đó nghiêm trang nói, “Đương nhiên, xin hỏi ta có vinh hạnh dẫn ngài đi gặp vị tiên sinh kia không?” Nói rồi vươn bàn tay nhỏ bé ra trước Trình Trì.

Trình Trì nhin cười nắm bàn tay nhỏ bé của Ian, “Đương nhiên.”

.

Được Ian dẫn đến lối vào rừng, lúc này Trình Trì mới kinh ngạc phát hiện nơi đó từ lâu đã tụ tập rất nhiều cư dân trong trấn, thậm chí ngay cả tộc trưởng ít khi ra mặt cũng xuất hiện ở nơi này, thấy Trình Trì đến mọi người đều tươi cười chào hắn.

Không nén được ngạc nhiên, Trình Trì tìm một vòng, không thấy hình bóng của Claude, hắn cúi đầu hỏi Ian, “Vị tiên sinh kia ở nơi nào nhỉ?”

Ian chỉ chỉ trong rừng, “Chờ chút nữa đi, lập tức sẽ đi ra thôi.”

“Hửm?” Trình Trì nhìn thoáng vào rừng, “Hắn vào đó làm gì?”

“Để giành lấy một khối mặc ngọc cho ngươi.” Rupert không biết đã từ thị trấn Bowie trở về từ bao giờ đứng ra trả lời vấn đề của Trình Trì, bây giờ Trình Trì mới phát hiện Al cũng không biết từ lúc nào đã rời khỏi nhà mình đến đây, hiện đang đứng bên cạnh Rupert.

“Giành một khối mặc ngọc cho ta?” Trình Trì ngây ngẩn cả người.

“Ừ.” Rupert gật đầu, “Claude muốn tặng ngươi một khối mặc ngọc hoàn toàn mới chỉ thuộc về một mình ngươi, cho nên hãy lựa chọn tiến vào rừng rậm tiếp thu loại thí luyện mà so với trước đây còn gian nguy hơn.”

Nghe Rupert trả lời, Trình Trì trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời, lúc này trong rừng truyền đến một tiếng rống giận rung trời làm Trình Trì nhìn không được mà run rẩy một chút.

Rupert thấy thế bên cười vỗ vỗ vai Trình Trì, “Đừng lo, Claude là thợ săn ưu tú nhất trong thôn trấn.”

Trình Trì cũng muốn cười đáp lại Rupert, nhưng lại phát hiện bản thân lúc này cười không nổi, chỉ đưa mắt chăm chú nhìn vào rừng, mong muốn có thể nhìn thấy hình bóng của Claude xuất hiện.

Sự chờ đợi lúc này đối với Trình Trì là khoảng thời gian dài nhất, chợt trong rừng xuất hiện hình dáng của một con dã thú rất lớn, đợi cho tới gần mới nhận ra quả nhiên là Claude.

Sự xuất hiện của Claude khiến cho mọi người trần trộn hoan hô, nhìn con dã thú thân hình to như bốn thú nhân thành niên bị Claude kéo về lại càng sợ hãi than không ngừng.

Claude nhìn thoáng qua Trình Trì đang đứng ngốc ở đó, sau đó xoay người cầm trong tay một chiếc răng nhọn giao cho tộc trưởng đang đợi một bên, “Tộc trưởng, ta đã vượt qua thí luyện, xin ngài ban tặng mặc ngọc cho ta.”

Tộc trưởng tóc bạc phơ về mặt tán thưởng tiếp nhận chiếc răng nhọn, “Đương nhiên, dũng sĩ của ta, ngươi xứng đáng có nó.” Nói, từ trong lòng lấy ra một khối mặc ngọc đã điêu khắc thành tín bội giao cho Claude, chỉ chỉ về phía Trình Trì, “Đưa trẻ, đi thôi, chúc ngươi hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Claude ôm vị lão nhân hiền lành kia một cái rồi xoay người đi đến gần Trình Trì.

Đi từng bước đến bên Trình Trì, Claude ngoại trừ mai tín bội trong tay còn từ trong túi móc ra một vật, đi tới trước mặt Trình Trì, Claude giờ lên thứ vừa lấy từ trong túi ra, quỳ một gối xuống trước mặt Trình Trì, “Ta, Claude, muốn thỉnh cầu ngươi trở thành bạn hữu và ái nhân duy nhất hiện nay và sau này của ta. Ta yêu ngươi, bất luận là hiện tại hay tương lai, sẽ là vĩnh viễn. Ta sẽ tin cậy ngươi, tôn trọng ngươi, quý trọng ngươi, dùng sinh mệnh của ta để bảo hộ ngươi. Ta sẽ vui buồn cùng ngươi, vô luận thời gian tới là gian nan hay yên vui, ta đều sẽ cùng ngươi vượt qua, mặc kệ bất luận phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ bên cạnh cùng ngươi cùng sống cùng chết. Trình Trì mà ta yêu nhất, ngươi có bằng lòng trở thành bạn hữu của ta không?”

Trình Trì nhìn Claude quỳ gối trước mặt mình, tóc còn ướt sũng chứng tỏ vừa mới tẩy qua trong suối, nhưng những vết thương ngoài da dù được nước rửa vẫn không thể sạch được vết máu cùng mùi máu tanh còn vương lại, điều đó đủ chứng minh Claude đã trải qua một trận ác chiến trong rừng rậm.

Lúc này cái mũi của Trình Trì đã lên men, mặc dù không yếu đuối như con gái dễ dàng rơi lệ, nhưng khi nhìn vào ánh mắt ảm áp của Claude, còn có những vết thương nho nhỏ trên người, Trình Trì vẫn nhìn không được vành mắt ửng đỏ lên, dù sao, trên đời này mấy ai có thể chân chính dùng sinh mệnh của mình đổi lấy ái tình?

Trình Trì kiệt lực không thể nước mắt trào ra, nụ cười mang lệ gật đầu, “Ta bằng lòng.”

Nghe câu trả lời của Trình Trì, trên mặt Claude nở một nụ cười thật tươi, hắn đem cái nhẫn đeo vào ngón áp út của Trình Trì, đồng thời hôn nhẹ bên mép Trình Trì.

Mọi người xung quanh nhất thời bộc phát một trận hoan hô, tất cả đều tiến lên dâng lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho hai người.

Bọn trẻ con không biết từ nơi nào ủa ra ôm những chiếc rổ nhỏ tung cánh hoa xung quanh Trình Trì và Claude, những người lớn cũng vốc cánh hoa tung lên bầu trời.

Trong lúc này, giữa cơn mưa cánh hoa tươi rực rỡ bay phấp phới là Claude và Trình Trì với nụ cười hạnh phúc trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Khi Trình Trì rời khỏi nhà đi đến lối vào rừng, các thú nhân sớm biết được chân tướng bắt đầu giúp đỡ thu dọn sân nhà Trình Trì, mà các giống cái cũng mang đến nhiều thức ăn đồ uống để chúc mừng.

Cho nên khi Trình Tri và Claude cử hành xong nghi thức bị mọi người vây quanh trở về, thì thấy sân nhà mình được trang trí thành một bữa tiệc ngoài trời.

Không đợi Trình Tri hỏi chuyện gì xảy ra, các cư dân đã ở chỗ này trang trí hồi lâu đều tiến đến chân thành chúc phúc đôi tân bạn lứa kia.

Sau khi Trình Tri cười không ngừng đến cứng ngắc cả cơ mặt thì mới đến lượt Claude bị mọi người kéo đi trêu đùa, có được phút rảnh rỗi, Trình Tri đi đến nhà bếp, trước tiên rót một chén nước làm dịu cổ họng vì nói quá nhiều mà hơi khàn khàn rát rát, sau đó mới thở ra một hơi thật dài.

Tựa trên ghế dựa nghỉ ngơi, Trình Tri cúi đầu nhìn thoáng qua tín bội đeo trước ngực mình, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh cử hành nghi thức ban nãy.

Sau khi Claude đeo nhẫn vào cho Trình Tri, hai người được tộc trưởng tóc bạc dẫn vào trong một tòa nhà trang nghiêm, Trình Tri thấy cấu tạo bên trong có điểm giống như thần điện mà trước kia từng thấy trên TV, mà ở trung ương là một pho tượng như báo mà không giống báo như hổ mà không giống hổ như sư tử mà không phải sư tử, nhưng sau đó Trình Tri được cho hay đây là thiên thần mà mọi người hằng sùng bái tín ngưỡng, mà hẳn cùng với Claude, ngày hôm nay sẽ quyết định hạ khế ước chấp nhận kết đôi tại nơi này.

Sau khi Claude và Trình Tri theo tộc trưởng niệm xong lời thề cùng chung hoạn nạn với đôi phương, không rời bỏ nhau, dưới chỉ dẫn của tộc trưởng, hai người đều tự đâm ngón tay đem một giọt máu tích lên mai tín bội này. Khiến Trình Tri giật mình chính là, khi hai giọt máu chạm vào tín bội thì trong nháy mắt đã bị hấp thụ, mà tín bội thì tỏa ra quang mang ôn nhuận.

Lúc Trình Tri còn đang kinh ngạc thì Claude đã theo chỉ thị của tộc trưởng đeo tín bội trước ngực Trình Tri, sau đó tộc trưởng đưa tay đặt trên vai Trình Tri, ngoài miệng niệm một đoạn thật dài mà Trình Tri ngay cả một câu cũng nghe không hiểu. Song song với lúc tộc trưởng niệm những lời này, Trình Tri cảm thấy thân thể hơi nóng lên, đầu cũng có chút mê muội, tình huống này vẫn duy trì liên tục đến khi tộc trưởng ngừng niệm mới khôi phục bình thường.

Sau khi nghi thức cử hành hoàn tất, Trình Tri thậm chí còn chưa kịp hỏi Claude về sự ảo diệu của nghi thức này thì đã bị mọi người lôi về nhà, mà hiện tại, thật vất vả mới có thể thoải mái một chút để thở, Trình Tri sản sinh thật lớn hứng thú đối với mai tín bội này, thứ này thực sự như trước đây nghe nói, từ phi bạn lứa từ vong hoặc hai bên đồng ý mới có thể lấy xuống sao?

Thân thể hoạt động theo sự điều khiển của não bộ, Trình Tri không tự chủ đã vươn tay nắm mai tín bội trước ngực, định tháo xuống.

“Tê ——” Động tác của Trình Tri khiến hắn cảm giác da ở vùng cổ bị xé xuống, điều này khiến Trình Tri thót lên đau đớn.

“A Tri nguoi làm sao vậy?” Claude không biết từ lúc nào đã từ bên ngoài đi vào, thấy Trình Tri nằm cuộn mình trên mặt đất thì trong lòng quỳnh quáng bước nhanh đến đỡ lấy Trình Tri, thấp giọng hỏi.

Trình Tri hô hấp hơn nửa ngày mới lấy lại nhịp thở, nhìn Claude ngồi xổm trước mặt vẻ mặt lo lắng, hơi chột dạ, “Không có gì.”

“Sao lại không có gì.” Claude hoàn toàn không tin Trình Tri giải thích, vươn tay sờ trán hắn, “Nhìn nguoi kia, trên đầu toàn là mồ hôi lạnh, có phải trên nguoi có chỗ nào khó chịu không a? Đau bụng sao?”

Thấy Claude không hỏi ra được lý do thì không buông tha, Trình Tri chỉ phải nói thật, “Chuyện đó, ta chỉ muốn xem thử mai tín bội này có thật sự không thể lấy xuống hay không thôi, cho nên...”

Câu kế tiếp Trình Tri còn chưa nói xong, Claude đã biết ái nhân của mình làm ‘chuyện tốt’ gì rồi. Nhìn biểu tình trên mặt Trình Tri vô cùng đáng thương như Ian sau khi làm chuyện xấu, ánh mắt lại nhìn đến một ngón màu đỏ trên cổ Trình Tri, Claude vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, hắn ôm chặt Trình Tri tại ngón đỏ trên cổ Trình Tri thổi vài cái, lại xoa xoa, rồi mới nói, “Sao nguoi cứ hiếu kỳ như một đứa trẻ thế hả?”

Trình Tri đuối lý để mặc Claude thổi thổi, nhỏ giọng nói thầm, “Ai biết thứ này lại như vậy a!”

Ngồi gần Trình Tri như vậy, Claude đương nhiên nghe được Trình Tri oán giận, nhưng cuối cùng cũng chỉ lắc đầu không nói gì.

“Ai nha, các nguoi trốn hả!” Nguyên bản bầu không khí có vẻ ngọt ngào ấm áp lại bị Al lớn giọng đánh vỡ, hai người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất quay đầu nhìn, Al ưỡn ưỡn bụng về mặt gian manh nhìn Claude và Trình Tri, “Hôm nay các nguoi là nhân vật chính, sao lại trốn đi chứ, các bạn bè còn đang tìm các nguoi kia! Có phải đang lén lút làm chuyện xấu xa gì không?”

Claude nghe xong cười cười, kéo Trình Tri lại, “Vừa nãy A Tri bị cát bay vào mắt, ta thổi cho hắn.”

“Thật không?” Al có chút hoài nghi nhìn về phía Trình Tri, nguoi mà viên mắt chẳng đỏ chút nào, nhưng cũng không truy hỏi, chỉ phát phát tay nói, “Mau ra đây đi, có thứ hay chờ các nguoi đó!”

“Thứ hay?” Trình Tri nghi hoặc mở miệng hỏi, “Thứ hay gì?”

“Ai, đi ra thì biết a.” Al không chịu giải thích, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng là rất hưng phấn, hắn sai chân bước đến kéo Trình Tri và Claude ra ngoài, “Nhanh nhanh chút nhanh nhanh chút, đừng để mọi nguoi chờ các nguoi.”

Thấy hai người bị AI lôi ra, mọi người đứng trong sân phát ra một trận cười vang, mọi người bắt đầu thất chũy bất thiết suy đoán lung tung mà chọc hai người.

“Ai nha, Claude, người với A Tri lên trốn trong phòng làm gì đó?”

“Claude, người khẳng định đặc biệt thích A Tri nha, mới chớp mắt đã vứt bỏ chúng ta.”

“A tri, Claude có phải đối với người đặc biệt chăm sóc hay không a?”

Mà người bạn tốt nhất của Claude là Rupert thì đứng một bên cười tùm tùm nhìn Claude bị mọi người tranh nhau trêu ghẹo đến đỏ mặt mới khoát khoát tay nói, “Được rồi, được rồi, bây giờ ta tuyên bố, bắt đầu nháo động phòng!”

“Hả? Nháo động phòng?” Trình Tri chờ người ra, hần trợn mắt nhìn về phía Claude, “Các người ở đây phải nháo động phòng?!”

“Không, đâu có.” Thấy Trình Tri kinh ngạc, Claude lắc đầu phủ nhận, sau đó mới xoay người hỏi Rupert đang cười ha ha, “Người đang nói cái gì, cái gì nháo động phòng? Nháo động phòng là cái gì?”

Mà những thú nhân chưa có bạn lữ gần đó cũng bắt đầu hỏi.

Rupert vung tay lên, “Nháo động phòng a, chính là tập tục mà cổ hương của A Tri có, nơi đó có người kết làm bạn lữ sẽ nháo động phòng, chủ yếu là khảo nghiệm độ ăn ý của bạn lữ, rất thú vị!”

Nghe Rupert nói, các thú nhân cũng có hứng thú, đều đòi nháo động phòng, mà một trong hai đương sự là Trình Tri chỉ cảm thấy huyết thái dương đau đau, một ngày nào đó hẳn sẽ đem Rebertine ra làm cá nướng trui!

Không hề nghi ngờ biết được ‘phong tục cổ hương’ của A Tri, Rupert được mọi người đề cử thành tổng chỉ huy nháo động phòng, mà Rupert cũng đồng ý tiếp nhận sứ mệnh vinh quang này.

Rupert vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại, sau đó mới thanh thanh giọng, nói, “Chúng ta hiện tại phải bắt đầu trò chơi thứ nhất, là tâm linh tương thông. Các bạn hiền, chúng ta đều biết, trước đây Trình Tri đã chế tác ra nguyên liệu làm trà hoa quả, nói vậy Claude đối với những nguyên liệu này cũng thuộc lòng như cháo, cho nên ta quyết định, như vậy đi, trước tiên phải bịt mắt Claude lại, sau đó để Trình Tri chọn ra vài nguyên liệu pha thành trà hoa quả, xong rồi để Claude nếm thử và nói ra tên gọi của những vật liệu đó, có được hay không?”

Bởi vì phương thức này nghe có vẻ vui nên các thú nhân nhiệt tình tăng vọt liên tục vỗ tay, lúc này có người hỏi, “Vậy nếu Claude không đoán đúng thì sao?”

Rupert tán thưởng hướng sang chàng trai kia gật đầu, “Úc, Jack, hỏi hay lắm, đây mới là chỗ tinh túy của trò chơi, nếu như Claude đoán không đúng, vậy Trình Tri phải dùng miệng nuốt trà hoa quả cho hẳn uống. Mọi người thấy thế nào?”

Rupert vừa dứt lời, hiện trường lại một mảnh ồ lên, tiếng trầm trở không dứt.

Rupert đối với phản ứng nhiệt liệt như vậy cực kỳ thỏa mãn, hần cười tùm tùm đi tới trước mặt Claude và Trình Tri, vỗ vỗ vai hai người, “Bạn hiền, cần phải nỗ lực nha!”

Claude đỏ khốc đỏ cười nhìn về phía Trình Tri bên cạnh mặt đã đỏ đến mang tai, “Quê quán của người có tập tục quái lạ thật a.”

Trình Tri cười gượng hai cái, lại nhìn Rupert đang cười xấu xa, trong lòng rít gào một trận, tên hỗn đản Rebertine này rốt cuộc còn dạy chiêu bậy bạ gì cho Rupert nữa a?!

Vì mọi người quá nhiệt tình, cho nên công cụ để thực hiện trò chơi trong nháy mắt đã được chuẩn bị tốt. Tuy rằng nhiệm vụ có độ khó hơi lớn, nhưng Rupert rất ‘hiếu ý người’ mà cho Claude nhìn mười lăm loại hoa quả khô được chuẩn bị rồi mới bịt mắt hần lại.

Sau đó dưới yêu cầu của quần chúng, Trình Tri chọn ra vài thứ nguyên liệu rồi lại bảo AI cho thêm mấy thứ, cuối cùng mới pha thành trà hoa quả do Trình Tri bưng đến trước mặt Claude.

Claude bị bịt kín mắt được Trình Tri nút cho một ngụm, tỉ mỉ phân biệt, mở miệng trả lời, “Cái này có mấy loại nguyên liệu?”

Trình Tri tức giận liếc nhìn AI và Rupert đứng một bên đang cười xấu xa rồi mới đáp, “Tám loại.”

Claude gật đầu, Trình Tri thấy thế mới đưa Claude uống thêm ngụm nữa, Rupert đi đến đoạt đi cái ly từ trong tay Trình Tri, “Được rồi, uống thêm nữa thì trà cạn mất, lẽ nào người muốn né tránh nhiệm vụ sau khi thất bại?”

Bị lật tẩy, Trình Tri vẫn không đỏ mặt mà phản bác, “Không nếm nhiều thì làm sao đoán?”

Rupert cười rất thân thiết, “Úc, A Tri thân ái, người phải tin tưởng Claude, hần không chỉ là thợ săn ưu tú nhất thôn trấn, mà còn là người có vị giác nhạy cảm nhất nga.” Nói xong xoay người vỗ vỗ vai Claude, “Ê, bạn hiền, xuất ra thực lực của người đi.”

Claude suy nghĩ một hồi, mở miệng nói, “Mâm xôi, táo, thảo mai, quả com cháy (elderberry), vỏ cam ngọt, quả tường vi, chanh, xoài.” Một hơi nói ra xong tám loại được liệt, Claude dừng một chút, hỏi, “Đúng không?”

Nghe được đáp án, mọi người ở đây ngoại trừ Trình Tri đều lộ ra nụ cười có hàm ý khác, Trình Tri hiện tại thậm chí nghĩ hay là nên đào tẩu.

Rupert hắng giọng, nói, “Nga, bạn hiền, người xác định không thay đổi đáp án à?”

Claude trầm mặc một hồi, đáp, “Không.”

“Vây, ta công bố đáp án.” Rupert âm thầm cười xấu xa một chút, “Huynh đệ, người biết đấy, ta đối với vị giác của người từ trước đến nay luôn bội phục, nhưng lần này thật đáng tiếc phải nói cho người, người sai rồi, không có chanh, là quýt.”

Rupert vừa dứt lời, hiện trường lại vang lên một mảnh ồn ào.

“Úc, A Tri dứt Claude uống trà đi.”

“Nhanh lên nhanh lên...”

Trung gian còn vang lên tiếng huýt sáo.

Được tháo xuống khăn bịt mắt một lần nữa nhìn thấy ánh sáng, Claude liền vô thức tìm hình bóng của Trình Tri, khi nhìn đến khuôn mặt bất đắc dĩ của Trình Tri liền lộ ra một nụ cười áy náy.

Mà Rupert e sợ cho thiên hạ bất loạn đã bung ly trà đến trước mặt Trình Tri, “Nè, A Tri, nhanh lên đi, Claude đoán lâu như vậy cũng đã khát nước rồi.”

Trình Tri tiếp nhận ly trà ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Người thật đúng là quan tâm hần a.”

Rupert về mặt chính trực không gì sánh được, “Đương nhiên, hần là huynh đệ tốt nhất của ta.”

Trình Tri chán nản.

Trong tiếng huyền não của mọi người, Trình Tri hầu như là chậm rì từng bước một đi tới trước mặt Claude, nhìn vào đôi mắt đầy ý cười của Claude, Trình Tri lại nhìn quanh đám người đang rất hưng phấn kia, dứt khoát hạ quyết tâm, đem nước trà uống vào miệng sau đó giữ gương mặt của Claude, cúi xuống, Claude cũng thuận thế ôm thắt lưng của Trình Tri, nhất thời hiện trường ồ lên một tràng thét chói tai.

Nước trà từ vòm miệng ấm áp của Trình Tri chảy vào miệng mình, Claude cũng không hiểu vị ngọt trong miệng rốt cuộc là từ nước trà hay từ đôi môi mềm mại của Trình Tri, nhìn đôi hàng mi run run của Trình Tri, trong lòng Claude khẽ động, vô thức ôm Trình Tri càng chặt, hôn càng thêm sâu.

Đôi khi Trình Tri vì thiếu đường khí mà mềm nhũn tựa vào trên người Claude, mọi người đã hét gào hưng phấn đến khản cả giọng.

Vì mọi người quá nhiệt tình, Rupert lại bắt Trình Tri và Claude chơi trò ăn trái cây, tìm đồ vật, sau đó Trình Tri đâm lao liền theo lao, nói hôn thì hôn, một chút cũng không do dự nữa, mà Claude cũng vui vì ái nhân ‘hiền dân’, trong khoảng thời gian này mọi người đều rất vui vẻ.

.

Mọi người đùa cho đến khi trời tối đen mới rời đi, trước khi đi các bạn bè cùng với tri kỷ của họ giúp Trình Tri và Claude dọn dẹp lại sân, càng thấu hiểu chính là Rupert và Al, bọn họ bế Ian chơi đùa cả ngày một mỗi đang nằm ngủ trên ghế dựa đi, trước khi đi Rupert còn vỗ vỗ vai Claude, “Hèn, người biết đó, lúc này chỉ có hai người thì tốt hơn, đừng lo, ta sẽ chăm sóc tốt cho Ian. Đêm nay phải nỗ lực lên a!”

Cuối cùng Rupert bị Trình Tri đá ra cửa, bắt quá hôm nay một mối cả ngày, Rupert không nỡ để Al một mối, hi hã ôm Ian cùng Al rời đi.

.

Náo loạn ầm cả một ngày trời, căn nhà lại một lần nữa khôi phục sự yên lặng, thấy chỉ còn mình và Claude hai người, Trình Tri có chút không được tự nhiên.

Trình Tri vuốt tóc, quan sát khắp nơi một chút, chỉ là không dám nhìn vào mặt Claude, “Đã khuya rồi, người đi tắm trước đi?”

Có chút lý giải tại sao Trình Tri đột nhiên trở nên áp úng, Claude cười cười, gạt đầu cầm quần áo sạch đi vào phòng tắm.

Sau khi Claude vào phòng tắm, Trình Tri vô cớ thở dài một hơi, sau đó đi lên lầu thu dọn giường chiếu.

Đợi Claude tắm xong đi ra Trình Tri mới đi tắm, Trình Tri trong phòng tắm kỳ kèo một trận chuẩn bị tinh thần ‘hy sinh’ rồi mới từ phòng tắm đi đến phòng ngủ.

.

Nhìn thấy ánh mắt của Claude đang ngồi trên giường, Trình Tri cảm thấy trong lòng như có gì đó vừa sụp xuống, trời ạ, sao bỗng dưng ‘sợ’ vậy nè...

Claude thấy Trình Trì do dự ngoài cửa, nở nụ cười, “Ngươi đứng đó làm gì?”

“Hả?” Trình Trì ngây ngốc đáp lại một câu, sau đó lấp bắp đi tới bên giường ngồi xuống, “Cái gì, ta vốn định hỏi ngươi có muốn uống nước hay không.”

“Không cần.” Claude kéo tay Trình Trì, ôn nhu nhìn hắn, sau đó đem bàn tay đang nắm thành quyền đặt vào bàn tay của Trình Trì, “Bây giờ, đeo cho ta được không?”

“Ừm?” Trình Trì nghi hoặc cúi đầu nhìn thứ đặt trong lòng bàn tay Claude, phát hiện là một chiếc nhẫn giống hệt như chiếc mà hôm nay hắn đeo cho mình.

“Rebertine nói, gia hươu của các ngươi, khi hai người yêu nhau kết làm bạn lữ sẽ đeo nhẫn vào ngón áp út cho nhau, vì vậy ngón tay sẽ tương liên với trái tim, nó sẽ là lời thề dùng chân tình mà đối đãi với nhau, đúng không?” Claude nhìn Trình Trì, nhẹ giọng nói.

Trình Trì nhìn chiếc nhẫn dưới ánh nến đang tỏa ra quang mang ôn nhuận trong tay, cười gật đầu, “Đương nhiên.” Nói xong Trình Trì cũng gio nhẫn lên trước mặt Claude, nghiêm túc nói, “Ta, Trình Trì, muốn thỉnh cầu ngươi làm bạn lữ và làm ái nhân duy nhất từ nay về sau của ta. Ta sẽ vĩnh viễn yêu thương ngươi, mặc kệ là đói nghèo hay già yếu. Ta sẽ khiến ngươi vì ta mà hạnh phúc, cũng sẽ khiến ngươi vì ta mà tràn đầy vui sướng. Vô luận ngươi có thân phận gì, bần cùng hay giàu có, cao quý hay thấp hèn, ta đều nguyện ý cùng ngươi dấn tay đi hết kiếp này. Claude duy nhất mà ta yêu, ngươi có bằng lòng kết làm bạn lữ với ta không?”

Claude nghe giọng nói dịu dàng dễ nghe của Trình Trì, trong ngực bỗng có chút chua, có chút ngọt, Claude cảm thấy đây là lời nói êm tai và chân thành nhất đời này của hắn, nhìn vào đôi mắt của Trình Trì, Claude gật đầu, “Đương nhiên, ta bằng lòng.”

Nghe được đáp án, Trình Trì nở một nụ cười thật tươi, vươn tay đem nhẫn đeo vào ngón áp út của Claude. Claude nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, sau đó vươn tay kề sát bàn tay đeo nhẫn của Trình Trì, đôi nhẫn giao nhau như hai quả tim giao cùng một chỗ.

Hai người cứ nắm tay nhau một hồi, Trình Trì mở miệng nói trước, “Để ta xem thương thế của ngươi đi.”

“Hả?” Claude vô thức cự tuyệt, “Không có thương tích gì, đừng xem.”

“Ngươi quên rồi à, chúng ta đã nói qua, phải thẳng thắn thành khẩn với nhau.” Trình Trì không nghe Claude, nghiêm mặt nói, “Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi vì sợ ta lo lắng nên mới cố ý tắm rửa bên suối, ngay cả trên mặt cũng có thể nhìn thấy vết thương thì trên người đương nhiên cũng sẽ có!”

Không lay chuyển được Trình Trì, Claude chỉ có thể thành thành thật thật cởi áo cho Trình Trì kiểm tra thương tích trên thân thể mình.

Nhìn những vết thương trên ngực và trên lưng Claude, trong lòng Trình Trì âm ỉ đau, hắn không nói gì, chỉ từ ngăn kéo lấy ra thuốc mỡ thoa lên cho Claude.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề khiến Claude có chút không quen, hắn quay đầu nhìn Trình Trì mặt không biểu tình, “Ngươi giận?”

Trình Trì lắc đầu, vẫn không nói gì.

Claude thấy thế bèn ngồi dậy đối mặt với Trình Trì, hai tay vịn vai hắn, “A Trì, nhìn ta.”

Trình Trì liếc nhìn Claude, rồi lại cúi đầu.

“A Trì, không phải ngươi nói giữa chúng ta phải thẳng thắn thành khẩn sao.” Claude nhẹ giọng nói, “Như vậy đi, nói cho ta biết vì sao ngươi tức giận, lẽ nào là bởi vì ta tiến vào trong rừng?”

“Chẳng lẽ ta không được tức giận sao?” Trình Trì ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Claude, “Ta nghĩ ngươi hoàn toàn không cần phải vào rừng tiến hành thí luyện gì đó đâu, tình cảm của chúng ta không cần một mai tín bội này để chứng minh, không phải sao?”

Nghe Rupert và Al miêu tả Trình Trì mới hiểu lần thứ hai tiến vào rừng thí luyện là chuyện nguy hiểm đến mức nào, trong mười người chỉ có hai ba người thành công, có thể trở về thì cũng thương tích đầy mình. Rupert kể lại khiến lòng Trình Trì lạnh đi, nếu như, nếu như Claude thất bại thì sao? Nếu không thể trở về thì sao? Nếu lúc đó mình thấy Claude cả người đầy máu thì sẽ ra sao?”

Cảm nhận được sự sợ hãi của Trình Trì, Claude kéo Trình Trì vào trong lòng, “Bảo bối, hãy nghe ta nói, ta chưa bao giờ lơ đãng làm bất luận chuyện gì mà không nắm chắc, ngươi phải tin tưởng ta, được không? Hơn nữa, ta nghĩ, ta có lẽ nên cho ngươi hứa hẹn thuần túy nhất —— đem mai tín bội mà ta dùng tính mệnh đổi về trao vào tay ngươi, đó là chấp nhất của ta...”

Nghe Claude nhẹ giọng giải thích, bất an trong lòng Trình Trì dần dần tiêu tan, hắn ngồi dậy nhìn Claude, “Ngươi nói ngươi sẽ không lơ đãng làm chuyện mà mình không nắm chắc, bao quát cả việc đưa ra thỉnh cầu với ta sao? Ngươi chắc rằng ta sẽ đồng ý à?”

“Cái này đương nhiên không phải.” Claude không chút do dự mà phủ nhận, “Đối với ngươi, đáng để ta lơ đãng một lần, bằng không người khác cướp ngươi trước ta thì sao đây?”

“Phi.” Nhìn dáng vẻ nghiêm trang của Claude, Trình Trì cười một tiếng, “Nói nghe cứ như ta có nhiều người theo đuổi a.”

“Đương nhiên.” Claude vươn tay vuốt ve bên má Trình Trì, kéo hẳn tới gần, “Bảo bối, người không biết có bao nhiêu người theo đuổi người đâu.”

“Ta...” Trình Trì bị Claude hết sờ lại tới hôn, sau đó bị hẳn áp đảo trên giường trải qua một đêm nhiệt tình như lửa.

.[Tắt đèn đen thui... tò~ tí~ te~... tự suy diễn~]

Sau một lúc vui vẻ đến mỗi một, Trình Trì cảm thấy sức lực cả người đều bị rút sạch, hẳn được Claude tắm sạch thân thể, được hẳn bế lại lên giường, chọn một tư thế thoải mái nằm ngủ.

Claude thỏa mãn nhìn Trình Trì đang nhắm chặt mắt, cong khoe miệng hôn nhẹ bên khoe mắt Trình Trì, “Ngủ ngon, còn nữa, sinh nhật vui vẻ, bảo bối.”

Mà đại não của Trình Trì đã không hoạt động nổi, hừ hừ hai tiếng liền ngủ say, Claude cười cười thổi tắt ngọn đèn, nằm bên cạnh Trình Trì ôm hẳn cùng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khi Trình Trì cả người đau nhức tỉnh giấc, bỗng nhiên đối với những lời như ‘phóng túng thì cần nỗ lực đại giới’ càng hiểu rõ.

Trình Trì như một người sống đời sống thực vật quay đầu nhìn sang bên cạnh, Claude từ lâu đã không ở bên, điều này khiến Trình Trì có chút mất mát, có cảm giác như bị ăn sạch sau đó vứt một bên. Nhưng lập tức suy nghĩ này bị Trình Trì xóa bỏ, bởi vì nó thực sự quá oan phụ.

Tuy rằng người đã rời đi, nhưng Trình Trì cảm thấy quanh chóp mũi vẫn vương vấn một hơi thở thuộc về Claude, hơi thở đó khiến hẳn không tự chủ được mà nhớ tới những tiếp xúc thân mật tối hôm qua. Từ lúc vừa bắt đầu đã không thích ứng được với đau đớn, sau đó lại khoái cảm đến tê dại, vừa nghĩ đến khúc cuối chính mình lại chủ động vòng qua thắt lưng Claude cầu hoan, Trình Trì liền cảm thấy trên mặt nóng bừng, quá mất mặt mà!

“Người làm sao vậy?” Đang lúc Trình Trì ảo não chìm đắm trong tự kỷ, Claude vừa từ bếp đi lên thấy được gương mặt đỏ ửng của Trình Trì, không khỏi lo lắng bước nhanh đến.

“Hà?” Bởi vì Claude xuất hiện nên lấy lại tinh thần, Trình Trì tạm dừng suy nghĩ, rồi khi nhìn thấy nửa thân trên cường kiện của Claude, mặt lại càng đỏ, hẳn dời ánh mắt sang nơi khác, trả lời, “Không có gì a, không có gì.”

“Thật không?” Claude nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ của Trình Trì, nghĩ lời giải thích của hẳn không có lực thuyết phục, đem bữa sáng đặt sang một bên lấy tay áp lên trán Trình Trì, trong miệng còn lầm bầm, “Rebertine nói người có thể sẽ bị sốt, không phải thực sự bị sốt rồi chứ?”

“Hà? A!” Trình Trì nghe được Claude nói câu kia, con mắt trừng càng tròn, “Người nói cái gì? Cái gì phát sốt?”

Claude không biết vì sao Trình Trì lại trở nên kích động như vậy, chỉ là nghĩ thân thể của hẳn khó chịu, vì vậy ngồi bên cạnh Trình Trì kéo tay hẳn, nói, “Rebertine nói, chỗ các người sau khi làm xong thì giống cái để bị sốt a, không phải sao?”

Nhìn ánh mắt ham học hỏi tìm chứng cứ của Claude, Trình Trì nghiêng răng hỏi, “Hắn còn nói gì với người nữa?”

“Rebertine còn nói ngày hôm sau giống cái tốt nhất nên ăn chút thức ăn loãng mềm.” Claude lấy tay chỉ chén nhỏ bên cạnh, “Đây là gạo mới ta mua ở Vaart trấn lúc trước, dựa theo phương pháp của Rebertine nói mà nấu cháo, người ăn thử xem?”

“Ha ha.” Trình Trì cười lạnh hai tiếng, “Ừ, để lát nữa uống.”

“Người thực sự không sao chứ?” Nhưng sắc mặt dữ tợn của Trình Trì lần thứ hai khiến Claude cảm thấy bất an, hẳn rướn người dùng trán mình áp vào trán Trình Trì, “Nếu như khó chịu thì nói a, ta có thể gọi Barry tiên sinh đến xem cho người, Rebertine nói chỗ các người giống cái so với chúng ta yếu đuối hơn, ngày hôm qua, ta lại hơi quá sung sức...”

“Ngừng ——!” Nhìn Claude ngồi đó liên tục nói cái gì mà Rebertine nói, sau đó lại bắt đầu kiểm điểm chuyện hôm qua mình quá mức dừng mãi, Trình Trì rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hẳn âm thầm ăn cần thăm hỏi Rebertine một vạn lần trong đầu, lầm bầm, “Người xoa bóp cho ta, mỗi.”

“Ừ.” Claude đương nhiên đáp ứng, ngồi trên giường bắt đầu giúp Trình Trì ắn ắn xoa xoa.

Nghe tiếng rầm rì của Trình Trì, Claude càng tin cậy những gì mà Rebertine nói, A Trì quả nhiên so với giống cái ở đây yếu hơn rất nhiều, sau này không thể không quan tâm kỹ càng.

Trình Trì nằm trên giường híp mắt hưởng thụ ngón nghề xoa bóp độc quyền, hàm hàm hồ hồ nói, “Lát nữa đón Ian đến đây, A hiện tại cũng không tiện chăm sóc nó.”

“Ừm, lát nữa ta đi.” Claude đáp.

“Hôm nay người không đi săn à?” Trình Trì nghĩ tới gì đó, bèn quay đầu hỏi Claude ngồi bên cạnh.

“Không đi.” Claude nhìn Trình Trì và úp nửa mặt vào gối mà có vẻ phi phật, trong lòng rất vui vẻ, cười cười cúi người hôn nhẹ lên khóe môi Trình Trì, “Hôm nay ở bên người.”

“Hừ, ai cần người ở bên.” Bị Claude đột nhiên đánh lén, Trình Trì hơi sững sốt, nhìn vào đôi mắt mỉm cười dịu dàng của Claude, mặt hơi đỏ lên, hừ hừ một tiếng lại xoay đầu bỏ Claude sau lưng.

Claude đối với hành vi làm nũng bất tự giác của Trình Trì rất là hưởng thụ, trên mặt ý cười càng đậm.

“Khi nào người mới dọn tới nhà ta?” Sau khi giúp Trình Trì xoa bóp, Claude cũng nằm lên giường, hân ôn Trình Trì đang buồn ngủ nhẹ giọng hỏi.

“Hmm?” Nghe câu hỏi của Claude, con buồn ngủ của Trình Trì chạy đi một chút, “Dọn tới nhà người?”

“Ừ.” Claude gật đầu, “Chúng ta đã kết làm bạn lữ, không thể vẫn mỗi người một nơi như vậy được.”

“Đương nhiên phải sinh hoạt cùng một chỗ rồi.” Trình Trì suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nhìn Claude, nói, “Nhưng... ta không muốn dọn, ta thích căn nhà này, thích sân vườn này, thích nơi có thể nhìn thấy biển rộng, người dọn tới được không?”

Nhìn dáng vẻ dè dặt của Trình Trì, Claude cười ra tiếng, nhin không được hôn lên trán hân một cái, “Được, sao cứ rụt rè, sợ ta giận à?”

“Ta, ta không biết phong tục chỗ các người...” Trình Trì cảm thấy hơi khó xử, đẩy Claude, “Đừng ôm ta, nóng muốn chết.”

Claude quả nhiên buông tay, còn xuống giường, sau đó đi đến mở cửa sổ rồi lại quay về trên giường ôm Trình Trì, “Như vậy sẽ không nóng nữa.”

Được làn gió mát buổi sớm mai thổi lướt qua mặt, Trình Trì cũng không cự tuyệt cái ôm của Claude, điều chỉnh tư thế nằm lọt trong lòng hân, Trình Trì bắt đầu hípc mắt chuẩn bị ngủ tiếp.

Claude nhìn Trình Trì trong lòng mình cảm thấy hình như có chút không giống như trước, trong ngực thấy thật ấm áp, hân cúi đầu thổi lông mi của Trình Trì, cười tủm tỉm nhìn Trình Trì chun mũi mở mắt ra, “Lại gì nữa?”

Claude từ bên cạnh lấy ra cái hộp nhỏ, “Tặng cho người.”

“Humm? Đây là cái gì ——!” Trình Trì vốn rất bất mãn với hành vi quấy rầy của Claude, nhưng lực chú ý liền bị dời đi, vừa tiếp nhận cái hộp vừa hỏi, khi nhìn thấy vật trong hộp thì ngừng nói.

Nhìn viên kim cương to cỡ nắm tay của Ian đã được mài giữa trong hộp, một lúc lâu sau Trình Trì mới thốt lên được, “Trời ạ, người ăn cướp hả?”

“Cái gì?” Claude đã nghĩ tới rất nhiều phản ứng của Trình Trì khi nhìn thấy thứ này, không ngờ lại là như vậy, “Cái gì ăn cướp? Người không thích?”

Trình Trì đóng nắp lại che đi viên kim cương làm mình lóa mắt, có chút lo lắng hỏi Claude, “Người tìm viên kim cương lớn như vậy ở chỗ nào?”

“Trong rừng, người không vui sao?” Claude thần nhiên giải thích, sau đó lại hỏi Trình Trì lần nữa.

“Ta? Ta cũng không biết.” Trình Trì nhìn cái hộp đơn giản trên tay, nghĩ đến viên đá quý vô giá liền cảm thấy trong tay nóng lên, “Ta hiện tại cảm thấy rất khó xác định.”

“Hả?” Claude nghi hoặc, Rebertine không phải nói kim cương càng lớn thì chứng tỏ yêu càng chân thành sao, vì sao Trình Trì lại hoảng hốt như vậy?

“Rebertine lại nói cho người như vậy à?” Thấy Claude vẻ mặt nghi hoặc, Trình Trì phúc đến thì lòng cũng sáng ra, hỏi một câu.

Claude thành thành thật thật đem một đoạn đối thoại của mình và Rebertine nói cho Trình Trì nghe, nghe Claude miêu tả Trình Trì nghĩ đến bản mặt đêu già đáng sợ của Rebertine, len lén cắn chặt răng.

Sau đó, Claude dẫn Ian dọn đến nhà Trình Trì, đem căn nhà cũ biến thành nơi chế tác dụng cụ bằng da, bởi vì Trình Trì chịu không nổi mùi của các loại da hộp cùng một chỗ.

Mà hôm sau ngày làm nghỉ thức, Ian ôm cổ Trình Trì thốt lên chữ daddy vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc, cũng khiến lòng Trình Trì vô cùng xúc động.

Nhìn Claude hôm nay chủ động làm nội trợ và Ian hưng phấn chạy tới chạy lui trong phòng, trong ngực Trình Trì có một cảm giác thanh bình không nói nên lời —— Hân cũng có một gia đình chân chính thuộc về mình.

.

“Ta nói này, người không thể ít ‘nêu sáng kiến’ một chút được sao?” Đây là câu nói đầu tiên sau ngày ‘thành hôn’ mà Trình Trì nói với Rebertine.

Thấy Trình Trì đáng vẻ cau kinh, Rebertine ngược lại rất vui vẻ, “Ha, xem ra ngày đó rất náo nhiệt.” Nói nói vờn tay đến trước mặt Trình Trì, “Bánh kẹo cưới đâu?”

“Còn bánh kẹo cưới hả, ta cho người hai nắm đầm thì có!” Trình Trì tức giận xông lên đe dọa Rebertine, nhưng tuy nói vậy, Trình Trì vẫn đưa ra hai túi kẹo đặt vào tay Rebertine và Debby.

Debby nhận kẹo, dịu dàng cười đưa cho Trình Trì quả từ đáy đại dương, “Chúc mừng người A Trì, đây là quà ta tặng cho người và Claude, chúc các người vĩnh viễn hạnh phúc.”

“Ây cha?” Nhìn mảnh vải dệt không giống vải trên tay, mát lạnh lại mang theo hoa văn như sóng gợn, có chút há hốc mồm.

“Là thảm Bibi dùng lụa dệt thành, mùa hè dùng tốt nhất, giống như mở điều hòa vậy!” Rebertine ở một bên giải thích.

Biết rõ thứ này quý giá, Trình Trì không biết nên nói gì cho phải, “Đây, đây thực sự quá quý giá...”

Nhìn đáng vẻ nói năng lộn xộn của Trình Trì, Rebertine cười hi hi kéo tay Debby nói, “Ai, thân phận của chúng ta không giống, tặng cái gì đó đương nhiên rất thực dụng, đừng có làm ra cái hình dạng ngu ngốc đó.”

Debby cũng cười nói, “Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt a, đây là một trong những chuyện quan trọng nhất cuộc đời người, ngoại trừ cái này, ta cũng không thể lấy gì khác để tặng cho người, A Trì không nên ngại thứ này đơn sơ nga.”

“Ai, sao vậy được.” Trình Trì liên tục xua tay, “Cái này mà gọi là đơn sơ thì không biết còn vật gì quý bằng.”

“Ê, chiếc nhẫn này thật sự làm ra được à?” Rebertine tinh mắt phát hiện chiếc nhẫn trên ngón tay Trình Trì, cắt ngang Trình Trì đang định lái nhai cảm ơn.

“Ừ.” Trình Trì chú ý tới nét mặt tò mò của Rebertine, rất hào sảng tháo nhẫn xuống cho Rebertine xem.

Rebertine thường thức một chút rồi trả lại cho Trình Trì, “Claude rất tài a, thật đúng là làm cho người một chiếc nhẫn kim cương a, bài dạy cầu hôn của ta có dùng tới không?”

Rebertine nhắc tới cái này, Trình Trì lại lên con tức, “Người dạy toàn thứ bậy bạ, nháo động phòng cũng là người dạy phải không? Vậy cái gì kim cương càng lớn thì càng thật tình cũng là người dạy? Người là con khi à?”

Rebertine hắc hắc cười, “Đó không phải giúp người khảo nghiệm Claude thuận tiện tăng thêm thú vị trong hôn lễ à!” Nói rồi Rebertine lại chỉ chiếc nhẫn, “Viên kim cương này cũng không to a!”

“Ta còn có một viên to bằng nắm tay Ian kia!” Trình Trì tức giận nói, “Không biết Claude tìm ở đâu ra nữa, tuy hẳn nói rất thân thiện, nhưng ta biết chắc chắn không phải dễ dàng như vậy.”

“Ô, to bằng nắm tay Ian?” Rebertine lúc này đã chấn kinh, “Má ơi, không ngờ người là một đại gia hàng tỷ phú a, Claude không phải là báo mà là máy dò đá quý à?”

“Ai, viên đá quý lớn như vậy dễ trong nhà vài ngày ta cũng cảm thấy không được tự nhiên.” Trình Trì nghĩ chính mình quả nhiên là con nhà nghèo, chưa từng thấy thứ gì quý giá, “Bây giờ ta đã luân phiên giấu ở vài nơi.”

Rebertine bị đáng vẻ không tiền đồ của Trình Trì làm cho vui vẻ, “Hai, bình tĩnh bình tĩnh, Claude đưa cho người trước mặt mọi người à?”

“Không phải.” Trình Trì lắc đầu, “Lúc chỉ có hai người thì lên đưa.”

Lúc đó khi Claude chúc Trình Trì sinh nhật vui vẻ, Trình Trì rất là kinh hãi, hẳn không ngờ Claude lại biết hôm nay là sinh nhật mình. Trước đó khi Claude nói muốn đi Bowie trấn thì Trình Trì hơi mất hứng, bởi vì không đến mấy ngày nữa là sinh nhật đầu tiên của Trình Trì tại thế giới này, Trình Trì muốn cùng Claude trải qua, hẳn tưởng Claude không biết, ai ngờ Claude không chỉ biết, mà còn cho hẳn một sinh nhật khó quên nhất đời này —— Cầu hôn, và một gia đình.

“Vậy không phải được rồi sao, người lại không mang viên đá quý đó chạy khắp nơi, sợ cái gì nha.” Rebertine không chú ý nét mặt xúc động của Trình Trì, tùy tiện nói, “Lá gan của người nhỏ quá!”

Đúng vậy, Trình Trì rất thẳng thắn thừa nhận điều này.

Sinh hoạt sau hôn lễ đối với Trình Trì cũng không có thay đổi gì quá lớn, ban ngày thì bán nước trái cây, Claude vào rừng săn bắn, Ian thời tiết mát mẻ cùng bạn bè đi chơi, trời nóng thì rủ Jerome và Fix đến sân sau nhà Trình Trì ăn sản phẩm bằng bằng mà daddy đặc biệt sáng tạo cho nó, buổi tối một nhà ba người cùng nhau dùng bữa, ra sân ngồi hóng mát ngắm sao kể chuyện thú vị ban ngày mình đã gặp, cuộc sống gia đình ngày ngày trôi qua thật êm đềm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời tiết càng ngày càng nóng, đối với các thú nhân sợ nóng mà nói, đây thật sự không phải tin tốt. Mà thức uống lạnh của

Trình Trì đã có dấu hiệu cung không đủ cầu, cuối cùng tốc độ chế băng không theo kịp tốc độ ăn, Trình Trì chỉ có thể định ra số lượng cung ứng.

“Này, A Trì, ta tới lấy đá.” Rupert mỗi sáng đều theo thường lệ đến nhà Trình Trì lấy vài viên đá về, bụng của Al ngày càng lớn, hần cũng cảm thấy thân thể ngày càng không chịu nổi cái nóng, mỗi ngày phải nhai mấy viên đá lạnh đến tê răng mới thấy thoải mái.

Al có nhu cầu, Rupert đương nhiên là nghe theo răm rắp, sau khi Trình Trì biết giống cái mang thai mà ăn đá cũng không ảnh hưởng gì, thì mỗi ngày đều chuẩn bị cho Al vài viên đá bỏ thêm nước trái cây vào đưa cho Rupert mang về.

“Rupert hiện tại mỗi ngày đều thật vất vả a.” Trình Trì nhìn Rupert đang cầm túi đá vội vàng chạy về nhà, cảm thán.

“Rupert là một giống đực tốt rất có trách nhiệm” Claude đi tới bên cạnh Trình Trì ôm thắt lưng hần nói.

Trình Trì gật đầu tỏ ra đồng ý, Claude lại thêm một câu, “Sau này, nếu như chúng ta có bảo bảo, ta sẽ so với hần càng có trách nhiệm hơn.”

Nghe Claude nói Trình Trì sùng sốt một chút, không lên tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Phát giác người trong lòng không ổn Claude cúi đầu ghé vào tai Trình Trì hỏi.

“Claude.” Trình Trì lấy tay nắm lại bàn tay đặt trước bụng mình của Claude, “Ta có lời muốn nói với ngươi.”

“Cái gì?” Claude hỏi.

Trình Trì xoay người, đối diện Claude, ánh mắt nhìn thẳng vào hần, “Claude, ta không có con, vĩnh viễn cũng không có, ta không thể sinh con, chúng ta sau này chỉ có một Ian, ngươi hiểu không?”

Claude nhìn vào đôi mắt trong suốt của Trình Trì, một hồi lâu trên mặt mới hiện lên nụ cười, nhẹ nhàng kéo Trình Trì, ôn nhu nói, “Ừm, ta hiểu, không sao.”

Trình Trì tựa vào lòng Claude nghe hần trả lời, rầu rĩ hỏi thăm, “Ngươi không ngại sao?”

Claude thấp giọng cười, hôn lên tai Trình Trì, “Không ngại, ta chỉ cần có ngươi là được, chỉ có mình Ian làm con cũng tốt, không phải sao?”

Trình Trì biết Claude hiểu lệch lạc, nhưng hần cũng không tiếp tục giải thích. Trình Trì chưa từng nghĩ mình sẽ sinh con như một người phụ nữ, biết mình chắc chắn không thể sinh con, bây giờ đã có Ian, có Claude, đã là một gia đình ba người, dù có giải thích thêm thì kết quả cũng như nhau, không bằng để tâm trải qua những ngày của mai sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Có hầm băng, có tắm tắm mà Debby tặng, cả mùa hè Trình Trì trải qua cũng không tính là khổ, nhưng khi nhìn đến chiếc lá vàng đầu tiên lìa cành, trong ngực hần vẫn cảm thấy sáng sủa không ít, đã đến mùa thu yêu thích.

“Ngô, thơm quá a, đang làm món ngon gì vậy?” Trình Trì đang bận rộn trong nhà bếp thỉnh thoảng bị một đôi tay phía sau ôm vào khuôn ngực rộng ấm áp, đỉnh đầu vang lên giọng nói của Claude.

“A, ngươi đã về rồi?” Trình Trì quay đầu nhìn Claude đang ôm mình từ phía sau.

“Ừm.” Trình Trì cúi đầu nhìn thoáng qua thứ trong tay, nở nụ cười cất một miếng dứa vào miệng Claude, “Quả vật ở gia hương của ta, nếm thử hương vị xem sao?”

Claude nhai nhai, có một hương vị mằn mặn đậm đà lan tràn trong miệng, khẩu vị mới mẻ khiến Claude gật đầu, “Hmm, mùi vị không tồi, có điều, hình như hơi mặn thì phải?”

“Ừ, đã lâu không làm, hơi ngược tay.” Trình Trì chỉ thức ăn trên bàn giải thích, “Thật ra nếu ăn với cơm sẽ không quá mặn, nhưng ngươi và Ian không thích ăn cơm, cho nên ta có làm một ít không mặn.”

“Thật không?” Claude nhú mày, cúi đầu hôn lên môi Trình Trì một cái, “A Trì của ta lúc nào cũng cẩn thận tỉ mỉ.”

“Thôi đi.” Trình Trì không bị lời ngon tiếng ngọt của Claude dụ dỗ, “Nếu ta làm khác đi thì ta sẽ không cẩn thận à?”

“Đương nhiên không phải.” Claude lảng sang chuyện khác, “Mon này làm như thế nào? Màu sắc làm sao làm được? Còn có hương vị này, hình như

không phải gia vị chúng ta thường dùng để quay nướng a.”

“Ừ.” Trình Trì gật đầu, “Hai ngày trước không phải Bangni đã tới sao, hẳn đem cho ta một ít gia vị mua được ở thành trấn khác, ta thấy có vài loại giống như gia hương ta dùng để nấu ăn.” Trình Trì chỉ chỉ món kho đã được xắt mỏng kia, “Chính là cái này, cho nên bèn thử một chút, nên hôm qua ta mới bảo người mang nội tạng của con mời về a, không ngờ mùi vị thật đúng là không tồi!”

Thấy Claude gật đầu, Trình Trì còn nói thêm, “Lát nữa chúng ta tặng cho Rupert và Al một ít nếm thử đi?”

“Ừ.” Claude đương nhiên gật đầu đồng ý, “Lát ăn cơm tối xong chúng ta cùng đi.”

Hai người nói một ít chuyện vặt ở trong bếp, mà Ian cùng bạn bè đi chơi cả buổi chiều cũng đã cùng Bánh Trôi tùy tùng của mình trở về nhà.”

Vừa đi tới phòng khách, Ian đã ngửi thấy mùi nước sốt đậm đà, hít hít mấy cái đôi chân ngắn bước theo mùi hương đến nhà bếp, “Daddy, người đang làm cái gì đó, thơm quá a!”

“Ê! Ê! Ê!” Bị Ian như viên đạn bắn tới ôm lấy, Trình Trì lại càng giật mình, đem dao bếp đặt ra xa rồi bắt đầu nói với Ian đang mở to mắt nhìn mình, “Bảo bối, daddy đang cắt thức ăn!”

“Đúng.” Claude đứng bên cạnh cũng búng trán Ian gật đầu, “Ngộ nhớ không cẩn thận bị ngộ thương thì sao bây giờ?”

Nhìn con dao đã bị Claude mài đến sáng bên, Ian rút cổ lại, “Biết biết, lần sau sẽ không.” Nói xong lại thích thú ngẩng cao đầu mà hỏi thăm, “Daddy, người đang làm cái gì vậy? Thơm quá a...”

“Ngô, cái này hả, đi rửa tay trước đi rồi mới nói cho nghe... Đây! Bánh Trôi, người đang làm gì đó?!” Trình Trì vốn còn định tiếp tục, kết quả khoe mất dao qua thấy được tình hình khiến hắn nổi quạu —— Bánh Trôi không biết từ khi nào đã len lén lủi lên bàn, trong miệng đã cắn phồng món kho, thấy Trình Trì bắt quả tang, Bánh Trôi sừng sốt một chút, sau đó móng vuốt rất nhanh chộp vài miếng thức ăn vù một tiếng lại len đến vai Ian, đem món kho đưa tới bên mép Ian.

“Ta dẫn Bánh Trôi đi rửa tay!” Không đợi Trình Trì phát tác, Ian liền ôm Bánh Trôi nhanh như chớp chạy ra khỏi bếp, chỉ để lại Trình Trì đang cầm dao và Claude đứng một bên dờ khóc dờ cười.

Trình Trì tức giận trừng mắt liếc Claude, “Người còn cười, lúc này sao không giúp ta bắt Bánh Trôi lại?”

Về mặt của Claude rất vô tội, “Ta cũng không chú ý a.” Nói rồi vỗ vỗ vai Trình Trì, “Quên đi, người xem hiện tại cảm tình của Ian và Bánh Trôi rất tốt.”

Trình Trì hất tay Claude ra, lăm bằm một câu, “Ta hiện tại mong cảm tình của bọn nó đừng tốt như vậy, ít bớt phiền phức a!”

Nghe nửa câu sau của Trình Trì, Claude gật đầu, tỏ ra đồng ý răm rắp.

.

Lúc đầu, Ian đặc biệt ghét Bánh Trôi, bởi vì Bánh Trôi giành Trình Trì với nó, đôi khi còn nằm trong lòng Trình Trì đối mình nhe răng trợn mắt thị uy, mỗi khi đó Ian vẫn thầm nghĩ đem lớp lông xù trắng tinh của Bánh Trôi cạo sạch —— Xem nó thành một con mang không lông tron trụi làm sao giành Trì Trì với mình!

Bên này, Bánh Trôi cũng không thích Ian, thẳng nhãi mông to, không thân cũng chẳng quen với chủ nhân mình, tại sao cứ bám dính lấy chủ nhân không tha a, tại sao cứ ở lý trong nhà mình a —— Đúng, nhà mình, từ sau khi Bánh Trôi vào nhà Trình Trì ở, Bánh Trôi đã nhận định, Trình Trì là của mình, căn nhà này là của mình, đương nhiên, thức ăn ngon mà Trình Trì nấu cũng là của mình, Bánh Trôi luôn luôn muốn cào Ian một cái đuôi nó ra ngoài!

Mà tiêu điểm của song phương tranh đấu là Trình Trì, trong khoảng thời gian này vừa thấy hai đứa kia giống như gà mất đen (hai người ko ưa nhau) giằng co nhau, thì cảm thấy huyết thái dương hơi đau. Có trời mới biết hai đứa trẻ kia thiên sinh bất tự khắc nhau như vậy, Ian thừa dịp mình không chú ý sẽ túm chùm lông trên mông Bánh Trôi, Bánh Trôi ý tốc độ của nó rất nhanh, túm cái đuôi Ian cắn một cái. Kết cuộc của trận đấu là cái mông của Bánh Trôi và cái đuôi Ian đều mất một mảng lông, Trình Trì phát giận ra lệnh chấm dứt.

Sau khi Trình Trì và Claude kết hợp, khi Trình Trì đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với cảnh tượng gà bay chó sủa, thì hai đứa trẻ kia không biết làm thế nào đã hòa hảo rồi.

Đáng tiếc, đây gọi là vui quá hóa buồn, khi Trình Trì còn chưa kịp thở phào, thì hai vật nhỏ kia đã hòa nhau phá phách nghịch ngợm khiến Trình Trì phát điên. Mà bên kia, bởi vì sự tồn tại của Bánh Trôi, uy tín của Ian trong đám trẻ càng cao, bởi vì những thứ mà bọn chúng với không tới hái không được vì lùn quá, chỉ cần Ian bảo Bánh Trôi ra tay thì có thể thành công.

Tính hay hờn dỗi của trẻ con không lâu, một khi đã hòa hảo, Ian liền xem Bánh Trôi như người một nhà, ăn cái gì cũng chia sẻ với Bánh Trôi, lúc rảnh rồi thì ôm nó đi tản bộ, mà Bánh Trôi cũng có qua có lại, luôn luôn tặng cho Ian trái cây ngon ngọt ở nơi cao nhất trên cây, làm cho các bạn nhỏ khác đều ước ao. Trong nhất thời, hai đứa trẻ kia vô cùng thân thiết.

.

“Daddy, cho Bánh Trôi lên bàn ăn cơm đi, nó biết sai rồi.” Lúc cả gia đình đang ngồi trước bàn ăn chuẩn bị dùng bữa tối, Ian mở miệng nói.

Trình Trì nhìn thoáng qua Ian đang mong chờ, lại nhìn thoáng qua Bánh Trôi đang ỉu xiu tựa ở góc tường vì bị phạt đứng thường thường dùng ánh mắt vô vàn đáng thương nhìn về phía bên này, ho nhẹ một cái, “Làm sai thì sẽ bị nghiêm phạt, bằng không sẽ không rút kinh nghiệm.”

“Nhưng mà.” Ian tiếp thu ánh mắt xin giúp đỡ của Bánh Trôi, “Nếu như không ăn cơm, bụng sẽ đói a, đói bụng sẽ không nhớ kỹ mọi thứ a, như vậy, Bánh Trôi không phải sẽ không nhớ được mình phạm lỗi sao?”

Trình Trì bị một lời nói khéo của Ian chọc cho cười ra tiếng. Claude bên cạnh nhận được tín hiệu ngầm dưới bàn của Ian, cũng bắt đầu ba phải, “Nếu người không cho Bánh Trôi ăn, Ian cũng không muốn ăn, không bằng cho Bánh Trôi đến, hào hào dạy nó là được.”

“Này, sao giống như một mình ta đang làm chuyện ác vậy.” Trình Trì nhìn Bánh Trôi đang ra vẻ thương cảm, Ian cũng vẻ mặt cầu khẩn nhìn chính mình, hơn nữa bên cạnh là Claude đang làm người tốt, đột nhiên hiểu ra gì đó, nhìn không được nói thêm một câu, phát phát tay, “Được, ta không giận nữa, mau ăn cơm đi.”

Nghe Trình Trì nói, ánh mắt Ian lập tức sáng rõ, quay đầu ngoắc Bánh Trôi, “Mau tới đây ăn, daddy tha thứ cho người rồi.”

Thấy khuôn mặt tươi cười của Ian, Bánh Trôi biết nguy cơ đã giải trừ, vù một tiếng lùi lên bàn đi tới trước khay nhỏ chén nhỏ mà Ian đã nhờ Claude chế tác riêng cho nó, còn không quên vung tay đem chiếc nơ Ian cột cho nó quần lên đầu.

“Nếu có lần sau, Bánh Trôi sẽ không được lên bàn ăn nữa, biết chưa?” Trình Trì nói.

Bánh Trôi trừng to đôi mắt long lanh chi chi hai tiếng, biểu thị đã rõ, đồng thời còn rất nịnh nọt ôm cái đĩa to đặt vào bát Trình Trì một miếng thịt.

Thấy hành vi ân cần của Bánh Trôi, Trình Trì cũng không giận dỗi, “Được, ăn cơm đi, đã nguội rồi.”

Gia chủ vừa lên tiếng, trong nhất thời bên bàn cơm vang lên thanh âm của chén đĩa chạm nhau.

.

“Này, bạn hiền, sao các người lại tới?” Rupert mở cửa thấy ngoài cửa là Claude và Trình Trì, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Mang thứ này tặng các người.” Claude giơ lên hộp gỗ trong tay chỉ chỉ.

“Cái gì vậy?” Rupert vừa nghiêng người mời cả hai vào nhà vừa hỏi.

“Món ăn ở gia hương của ta, hôm nay mới làm, Claude ném thử thấy hương vị rất được, cho nên đem tặng cho các người ném thử.” Trình Trì cười giải thích.

“Úc, A Trì, Claude, các người tới à.” Al từ trong phòng ngủ đi ra thấy hai người đang vào nhà, trên mặt lộ ra một nụ cười thật tươi.

Theo cái bụng từ từ to ra của Al, tâm tình của Rupert ngày càng khẩn trương dữ dội, tỷ như hiện tại, Rupert lại sai bước dài đi đến đầu Al ngồi xuống ghế.

“Xùy, đừng cho rằng ta mềm yếu như giấy.” Al đối với hành vi khẩn trương quá độ của Rupert có chút không quen lắm.

“Biết rồi.” Rupert thật ra tính tình rất thẳng thắn.

Al hừ hừ hai tiếng biểu thị không tin tưởng loại hứa hẹn này của Rupert.

Dáng vẻ của hai người làm cho Trình Trì bên cạnh nhìn không được cười rộ lên.

Lúc này mới ý thức được có người ở đây, Al hiếm khi tỏ ra xấu hổ một chút, hần rầm rì nói thầm, “A Trì người đừng cười, chờ người có con đi, Claude chắc chắn càng quá phận đó!”

Nghe Al nói, Trình Trì sừng sốt một chút, có chút mất tự nhiên cười cười, không nói gì.

Mà Claude bên cạnh ôm vai Trình Trì, cười nói với Al, “Người tự xử lý chuyện của mình cho tốt đi đã, chuyện của chúng ta tạm thời người không nên quan tâm.”

Al ngẩng cao đầu, “Sao ta lại không nên quan tâm, A Trì là bạn tốt của ta, sau này A Trì có bảo bảo ta còn có thể hướng dẫn cho hắn đó!”

Nhưng Rupert bên cạnh đã nhìn ra biểu tình mất tự nhiên trên mặt Claude và Trình Trì, tiến lên đòi chủ đề.

.

Sau khi từ nhà Al về nhà mình, Claude rửa mặt xong nằm trên giường xoay người ôm Trình Trì, “Thân ái, đừng để ý lời Al nói, hắn không hiểu nội tình.”

Nghe ra Claude đang an ủi mình, Trình Trì vươn tay cũng ôm lại Claude, “Ta không có để ý, ta nghĩ, có một số việc ta phải nói cho người.”

“Hửm?” Nghe Trình Trì nói vậy, Claude cúi đầu nhìn người trong lòng mình.

Tối hôm đó, Trình Trì nói cho Claude biết về quá trình sinh dục của địa cầu, nói cho hắn sự tồn tại của phụ nữ, nói cho hắn biết mình sẽ không thể sinh dục...

Sau khi nghe xong tất cả, Claude trầm mặc một hồi, sau đó cúi đầu hôn lên mi mắt Trình Trì, “Những thứ này đều không quan trọng, ta chỉ cần có người là đủ.”

Trình Trì nghe xong mấp má môi, ôm Claude càng thêm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

“Daddy, người thực sự có thể làm ra bánh kem vừa ngọt lại vừa xốp sao?” Hôm nay Ian lần đầu tiên không ra ngoài chơi với bạn bè mà ngồi trên chiếc ghế đệm cao nhìn Trình Trì đang bận rộn không nghỉ tay.

“Ừ...” Trình Trì vẫn liên tục làm việc, “Ta nghĩ hắn là có thể.”

“Vậy, daddy, người nói papa có cảm thấy kinh ngạc không?” Ian chớp chớp đôi mắt lúng liếng tròn xoe hỏi tiếp.

“Đương nhiên rồi.” Trình Trì cười cúi đầu蹭 vào trán Ian, “Là chúng ta tí mi chuẩn bị mà!”

Ian bởi vì động tác của Trình Trì mà cười khanh khách, cầm lấy cái chày gỗ kề bên ôm vào lòng, “Ta đây cũng muốn giúp daddy làm việc.”

“Úc, vậy thì không còn gì tốt hơn nha, cảm ơn bảo bối.” Trình Trì không ngại để Ian giúp làm một ít việc nhỏ mà nó đủ khả năng, như vậy có thể giúp Ian có năng lực làm việc.

Mà Bánh Trôi bên cạnh cũng chỉ chi giờ móng vuốt, nhịp nhàng ném trái cây vào chén nhỏ của Ian.

.

Đợi lúc Claude kết thúc công tác trở về nhà, nhìn tấm bảng hôm nay tạm ngừng bán treo trước cửa thì hơi sững sốt, vội bước nhanh vào.

“Papa!” Ian tinh mắt thấy Claude vào cửa, lập tức bịch một cái từ trên ghế nhảy xuống chạy tới ôm chân Claude.

“Này, bảo bối.” Thấy mọi thứ trong nhà đều bình thường, Claude cười bế Ian lên hôn một cái, “Hôm nay không ra ngoài chơi sao?”

“Không có.” Ian lắc đầu, “Hôm nay ta giúp daddy làm——” Nói tới đây Ian lại ngậm miệng lại, tựa đầu vào hóm vai Claude, “Chỉ là không có ra ngoài chơi, hôm nay không muốn ra ngoài chơi.”

Nghe Ian trả lời ấp úng, Claude cười cười, “Được rồi, thỉnh thoảng ở nhà với daddy cũng được, không phải sao?”

“Dạ.” Ian vội gật đầu, vì mình đã giữ được bí mật mà thở phào một cái.

“Đã về?” Lúc này Trình Trì cũng từ trong bếp đi ra, nhìn Claude đang ôm Ian, hỏi.

“Ừ.” Claude đi qua cúi đầu hôn lên má Trình Trì, “Hôm nay không bán kẹo à? Ta thấy bên ngoài treo bảng tạm ngừng bán.”

“Hả? A, đúng.” Trình Trì cười gượng hai tiếng, “Hôm nay muốn nghỉ ngơi một ngày.”

“Sao vậy? Khó chịu sao?” Claude nghe Trình Trì nói vậy có chút lo lắng mà tí mi quan sát hắn một lần.

“Không có, bây giờ thân thể ta rất khỏe mạnh, chỉ là thỉnh thoảng muốn nghỉ ngơi.” Trình Trì vội giải thích, “Ta không có khó chịu trong người, thật đó.”

Dáng vẻ chắc chắn của Trình Trì chọc Claude bật cười, “Muốn nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, cũng không phải chuyện quan trọng gì.”

“Biết rồi.” Trình Trì nói rồi đẩy Claude ra ngoài, “Người đi theo Ian chơi đùa một lúc đi, lát nữa chuẩn bị ăn.”

“Ai.” Claude thở một cái rồi khiêng Ian tới phòng khách, một lát sau trong phòng khách truyền đến tiếng cười khanh khách.

“Woa nga.” Khi Claude nhìn thấy một bàn đầy thức ăn thì nhin không được mà phát ra tiếng cảm khái, “Hôm nay thức ăn thật phong phú, là ngày lành gì sao?”

“Hôm nay là tiếp mỡ đầu thu*, là tập tục nơi ta ở.” Trình Trì thuận miệng bịa chuyện, “Ăn béo chút mới có đủ nhiệt lượng trải qua mùa đông!”

*(Ta không rõ nên gọi là ngày gì nữa, đây là 1 ngày đầu thu, khi mùa hè nóng bức làm mất thể trọng, mọi người ở Trung Hoa có tập tục ăn nhiều hơn ngày thường và nhiều chất béo để lấp đầy và cung cấp chất cần thiết)

“Nga, điều này có vẻ hay đấy.” Claude không nghi ngờ, bé Ian ngồi xuống.

Bữa cơm hôm nay cũng như bình thường, mọi người đây đó nói về những chuyện hôm nay đã trải qua, trò chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn nghe Ian lúi lúi đưa ra các vấn đề cổ quái.

Đợi tới cuối bữa cơm, trời cũng dần tối, Claude đẩy đẩy ghế, “Ta đi thắp vài ngọn nến.”

“Hả, chờ chút, để ta đi.” Trình Trì vội đứng dậy kéo Claude, “Hôm qua dùng hết nến, người không biết chỗ đặt nến mới mua, để ta đi cho.”

“Ừ ừ, papa ở đây với ta đi, Ian sợ.” Ian cũng vươn bàn tay bé bỏng kéo Claude, nài thanh nãi khí nói.

“Nhóc con này, sao đột nhiên lá gan biến nhỏ như vậy?” Claude bị Ian chọc cười, ngồi lại chỗ ngồi búng mũi Ian trêu chọc, mà lúc này Trình Trì đã đến nhà bếp.

Chẳng bao lâu sau, trong bếp phát ra ánh nến màu cam, Ian vừa thấy hình bóng của Trình Trì xuất hiện thì lập tức đứng lên vỗ tay ca hát, “Chúc mừng sinh nhật vui vẻ... Chúc mừng sinh nhật vui vẻ... papa yêu quý của ta, chúc mừng sinh nhật thật vui vẻ...”

Trình Trì cũng mỉm cười một bên bụng chiếc bánh kem đã cắm nến đi tới phòng ăn một bên nghe tiếng hát non nớt của Ian, nhìn những điều trước mắt, Claude ngầy ngẩn cả người.

Cho đến khi Trình Trì đi đến trước mặt Claude, Claude mới lấy lại tinh thần, có chút kinh hi lại có chút ngoài ý muốn vừa cười vừa gãi cái ót, “Đây, đây... sao lại, nga, trời ạ, ta cũng không biết nên nói gì nữa...”

Trình Trì thấy Claude nói năng lộn xộn, hôn nhẹ lên môi hắn, “Thân ái, sinh nhật vui vẻ!”

Ian cũng hoan hô rồi nhào tới trước mặt Claude hôn một cái chóc trên mặt hắn, “Papa, sinh nhật vui vẻ!”

“Ách, ha ha, cảm ơn, cảm ơn.” Claude ôm lấy Ian đang dính trên người mình, cười không ngừng nhìn Trình Trì trước mặt, “Thực sự, cảm ơn các người, ta rất vui vẻ.”

Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Claude, trước đây, bởi vì chỉ có Claude và Ian hai người sống nương tựa lẫn nhau, bọn bề nhiều việc. Mà Claude sống bên ba thường không nhớ đến sinh nhật của mình, chỉ có Rupert hằng năm đều nhớ giữ gìn hắn. Biết điểm này, Trình Trì đã sớm hạ quyết tâm vì Claude mà tổ chức một buổi tiệc sinh nhật, cho nên sinh nhật năm nay, Rupert cũng không nhắc nhở Claude, vì để hắn được kinh hi một lần.

Cần nhắc mãi, vẫn quyết định làm thử bánh kem một lần, Trình Trì nghĩ chỉ khi có bánh kem thì mới gọi là sinh nhật.

Cho nên hôm nay sinh nhật Claude, chờ Claude vừa ra khỏi cửa, Trình Trì đã treo bảng tạm nghỉ bán trốn trong nhà chuẩn bị.

“Ước đi ước đi.” Ian ôm cổ Claude hô hào, “Daddy nói papa phải ước điều ước trước ngọn nến và bánh kem, sau đó thổi tắt nến là có thể ăn bánh kem rồi, papa mau ước đi, mau ước đi!”

“Đúng, ước một điều ước đi, tại nơi ta ở trước đây, lúc sinh nhật mà ước với bánh kem và ngọn nến thì điều ước sẽ được thực hiện.” Trình Trì cũng cười nói với Claude.

Claude nhìn thoáng qua Trình Trì bên cạnh, cười gật đầu, đem Ian đặt trên ghế, dựa theo Trình Trì nói hai tay chấp lại đặt trước ngực nhắm mắt hướng ngọn nến và bánh kem thâm nhủ trong lòng nguyện vọng của mình, sau đó lại một hơi thổi tắt nến.

“Úc, thật tốt quá, papa mau cắt bánh kem đi!” Ian ở một bên nhìn nhất thời hoan hô âm lên, đưa con dao nhỏ đến trước mặt Claude...

“Hôm nay, thực sự cảm ơn người.” Náo loạn hồi lâu với nhóc Ian đặc biệt phấn khởi, rốt cuộc cũng đỡ được nó về phòng ngủ, Claude trở lại phòng mình nói với Trình Trì đã rửa mặt xong.

“Nói gì vậy.” Trình Trì vừa lau khô tóc vừa liếc Claude, “Chúng ta là người một nhà, tổ chức sinh nhật cho người là đương nhiên.”

“Hmm” Claude cười cười, “Nhưng hôm nay ta thực sự đặc biệt vui vẻ, thật đó.”

“Được rồi.” Trình Trì nhìn Claude vẻ mặt cảm khái cộng thêm cảm động, bước tới phía trước hôn hắn, “Sau này, sinh nhật hàng năm của ngươi đều sẽ đặc biệt vui vẻ, thật đó.” Khi Claude muốn ôm Trình Trì, Trình Trì lui ra phía sau đẩy hắn một cái, “Mau đi tắm đi, xem ngươi kia, đùa với lan ra đầy mồ hôi.”

Claude không bỏ cuộc, vươn tay kéo Trình Trì vào lòng ôm chặt, cúi đầu hỏi, “Hôm nay, còn có quà sinh nhật khác không?”

“Có a.” Ngoài dự liệu của Claude, Trình Trì sáng khoái gật đầu, “Có điều ngươi phải đi tắm trước, tắm rửa xong thì mới cho.”

“Thật sao?” Claude nhướn mi.

“Đương nhiên, lừa ngươi làm chi, mau đi tắm đi.” Trình Trì lại đẩy Claude.

Claude há mồm còn định nói gì đó, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Claude sau khi cùng Trình Trì nhìn nhau một lúc bèn buông tha Trình Trì đi ra mở cửa, “Lan a? Sao còn chưa ngủ?”

Lan đứng ngoài cửa chấp tay sau lưng phe phẩy đuôi, ngẩng đầu nhìn papa mình, vươn bàn tay nhỏ bé giờ ngón tay ngoắc, thấy Claude đi đến mới chuyển tay lên phía trước, cầm chiếc bình nhỏ trong tay đưa tới trước mặt Claude, “Đây là quà sinh nhật ta và Bánh Trôi tặng papa.”

“Ngươi và Bánh Trôi tặng à?” Claude có chút kinh ngạc, đưa tay tiếp nhận, vừa định mở ra xem thì Lan đã tiến đến hôn một cái trên mặt hắn, “Papa, sinh nhật vui vẻ, ta yêu ngươi, còn có Bánh Trôi cũng yêu ngươi.”

Bởi vì động tác của Lan, Claude khựng một chút, lập tức trên mặt xuất hiện một nụ cười thật tươi, cũng cúi đầu hôn lên trán Lan một cái, “Ta cũng yêu ngươi, bảo bối, ừm, ta cũng yêu Bánh Trôi.”

“Hi, papa ngủ ngon, phải thích quà của ta và Bánh Trôi nga.” Được Claude đáp lại Lan đang cười toe toét, Lan chào buổi tối xong thì xoay người bịch bịch chạy về phòng mình.

Cầm quà mà con cưng tặng, Claude vào phòng, lúc này mới thấy Trình Trì ngồi ở đầu giường cười nhạo mình, “Ai, thật tốt a, ta cũng đổ kị quá.”

Claude thấy Trình Trì chun mũi, có chút dờ khóc dờ cười, cầm bình nhỏ đi tới ngồi bên cạnh Trình Trì, “Lần sau sinh nhật ngươi, Lan cũng sẽ tặng quà cho ngươi.”

“Đương nhiên, ngươi cho là nó chỉ biết tặng cho mình ngươi sao?” Trình Trì ngẩng đầu giả vờ vênh vảo tự đắc đáp, sau khi nói xong thấy Claude mím cười thì cũng bật cười, “Nhìn xem Lan tặng gì, nhóc con kia ngay cả ta mà cũng gạt, không biết chuẩn bị hồi nào đây.”

“Ừ.” Claude gật đầu, cúi đầu mở mảnh lụa cột ngoài ra, mở nắp.

Trình Trì bên cạnh tiến tới nhìn, thấy được thứ trong bình thì kinh ngạc, “Mứt hoa quả?”

Claude thấy mứt hoa quả trong bình thì cũng sửng sốt, hồi tưởng lại lúc này Lan nói, lại nở nụ cười, “Đúng là mứt hoa quả, thảo nào Lan nói quà này là nó và Bánh Trôi tặng, xem ra trái cây này là Bánh Trôi hái, còn làm ra mứt là Lan.” Nói rồi vỗ vai Trình Trì, “Xem ra Lan theo ngươi đã lên học được rất nhiều điều a.”

“Hi, nhóc con đó thật thông minh.” Trình Trì vươn tay quệt một chút bỏ vào miệng nếm thử, gật đầu khen ngợi, rồi nói với Claude, “Ngươi cũng nếm thử một chút đi, ngon a.”

Claude đem bình đặt vào lòng Trình Trì, “Chờ ta đi tắm đã.”

Nghe Claude nói vậy, Trình Trì cũng gật đầu.

.

“A Trì?” Đợi Claude tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, cảnh tượng trong phòng ngủ làm cho Claude cả kinh —— Trình Trì hai mắt mê ly vẻ mặt ửng hồng nghiêng người nằm trên giường, thân thể cọ sát với tấm thảm, trong miệng không ngừng phát ra tiếng hừ hừ.

“Ngươi làm sao vậy?” Claude bước nhanh tới cầm vai Trình Trì hỏi.

“Hửm?” Trình Trì đã có chút mơ màng thấy Claude vẻ mặt thân thiết nhìn mình bèn nheo mi cười, “Ta không sao a, ta khỏe, Claude, sao ngươi đi lâu vậy a?” Nói rồi nhòm người dậy ôm cổ Claude dựa sát vào ngực hắn, “Ta chờ ngươi lâu lắm...”

“Sao thân thể ngươi nóng như vậy?” Tiếp xúc với thân thể nóng hừng hực của Trình Trì, Claude hốt hoảng, “Chuyện gì xảy ra a? A Trì, ngươi có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không... không khó chịu!” Trình Trì tựa vào ngực Claude vùng tay lên, “Ta không có khó chịu, ta nói cho ngươi nghe, Claude, mứt hoa quả của Al làm thực sự rất ngọt a, ngọt ngọt, ăn xong cảm thấy rất sáng khoái a...”

“Mứt hoa quả?” Claude nghe Trình Trì nhura nhura nói, nghe đến mứt hoa quả thì nhíu mày, một bên ôm Trình Trì đang ngo ngoe ngắc ngắc, một bên cầm lấy mứt hoa quả đã bị ăn gần một nửa ném thử, trên mặt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ lại như bình tĩnh đại ngộ. (nó ù thành rượu rồi = =|||)

Bên kia Trình Trì thấy Claude ném mứt hoa quả, cũng tiến tới cắn môi Claude, “Không được ăn vụng, ta cũng muốn ăn!”

“Ngô!” Bị Trình Trì không nhẹ không nặng cắn, Claude đau đớn vỗ nhẹ lưng Trình Trì, dỗ hấn nhả ra, “Được được được, đều là của người, đều là của người a, ta không ăn. Không phải người nói có quà sinh nhật tặng ta sao? Ở đâu nào?”

“Quà?” Nghe từ đó, Trình Trì ngừng động tác, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó vỗ tay một cái, “Đúng, ta cũng có quà tặng người.” Nói rồi từ trên người Claude rời khỏi bước xuống giường, lặc lư đi đến chiếc bàn gần đó, Claude vừa định đứng dậy đỡ Trình Trì, đã bị Trình Trì quát bảo ở yên, “Đứng đó không được nhúc nhích nga, chờ ta đi lấy, không được nhìn lên!”

Thấy Trình Trì mất mê ly về mặt ửng đỏ lại phát tính trẻ con cứng đầu, Claude cũng chỉ phải gơ hai tay làm động tác đầu hàng, “Được được được, không đi qua được chưa, ta ở đây chờ người, người cần thận một chút!”

“Đương nhiên, ta không phải trẻ con!” Trình Trì vung tay lên làm bầm một câu, lại xoay người kéo học tủ ra lấy một cái hộp nhỏ, lúc này mới nghiêng ngả đi tới ngồi trên giường trước mặt Claude, đưa cho hấn, “Nè, quà của ta!”

Claude vừa vươn tay đỡ cho Trình Trì không bị ngã xuống vừa dùng tay kia tiếp nhận cái hộp, nhìn thoáng qua Trình Trì ánh mắt hơi chút khản trương, mỉm cười mở hộp, “Để ta xem A Trì tặng cái gì...” Lời vừa ra đã nhìn thấy được vật trong hộp, “Đây là...”

Trình Trì rất hưởng thụ vẻ giật mình của Claude, tiến lên ngồi khóa trên đùi hấn, vươn tay từ trong hộp lấy ra sợi dây chuyền đeo vào cổ Claude, cười tùm tùm nói, “Xem đi, đây là viên đá lần trước phát hiện bên dòng suối, ta tìm người mài một chút, rất giống màu mắt của người phải không?”

Claude theo động tác của Trình Trì cúi đầu nhìn viên đá màu xanh sẫm trong suốt đó, gật đầu, “Ừm.”

Nghe Claude đáp lại, Trình Trì cong khóe môi, cúi đầu kề sát bên tai Claude thấp giọng nói, “Đây là tín bội ta tặng cho người nga, người là của ta...” Ngón giữa mang theo hơi thở ấm áp phả vào trong tai khiến Claude run rẩy.

Claude ôm Trình Trì đang ngồi khóa trên người mình, màu mắt càng thêm tối, “A Trì...”

Trình Trì cười khê một tiếng bên tai Claude, đẩy Claude ngã lên giường, từ trên cao nhìn xuống Claude, đôi môi căng mọng khê mở, “Người là của ta... của ta...” Nói xong từ bên vành tai Claude một đường hôn xuống, còn như cố ý như vô ý cọ nhẹ bộ vị trọng yếu của Claude...

Ngày hôm sau Trình Trì thất lưng xương sống tê rần nhìn Claude về mặt thỏa mãn tươi rói, nhớ tới hành vi hôm qua của mình, nhất thời mặt mày đỏ rực như trái cà chua, cuộn mình trong chăn không chịu ra.

Khi ăn điểm tâm, Ian hỏi Claude tâm tình vô cùng tốt trước mặt mình, “Papa, vì sao daddy không xuống ăn điểm tâm?”

Claude cười tùm tùm đưa thịt nướng cho Ian, “Daddy người hôm nay muốn ngủ nướng, Ian không nên đánh thức hấn.”

“Nga.” Ian cái hiểu cái không gật đầu, ngẫm lại lại hỏi, “Papa, hôm qua ta tặng người quà sinh nhật người thích không?”

“Đương nhiên, papa thích cực kỳ.” Nghe vấn đề của Ian, nụ cười của Claude xán lạn gấp ba lần.

“Papa thích thì tốt, vậy daddy có ném thử không, hấn thích không?” Ian nghe Claude trả lời, cũng vui vẻ, hỏi tiếp.

“Đương nhiên.” Nụ cười của Claude càng thêm bí hiểm, “Hấn và papa đều vô cùng thích...”

Mà Trình Trì đang đỡ thất lưng đi xuống lầu nghe Claude trả lời, nghiêng răng ken két...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Xuân đi thu đến, Ian cũng đã năm tuổi, để chúc mừng sinh nhật Ian, Claude quyết định dẫn Trình Trì và Ian đến thị trấn Blaise nơi có cảnh đẹp và suối nước nóng nổi tiếng để du lịch.

Ở nơi đó một nhà ba người của Claude thường thức món thịt cừu non cực ngon, uống rượu trái cây thơm ngát, quan trọng nhất là ngâm nước suối thật

khoái và dễ chịu.

Chờ khi từ thị trấn Blaise về nhà thì đã là lúc màn đêm buông xuống, Claude đem Ian đã gục trên vai mình bế vào phòng ngủ đặt nó nằm ngay ngắn rồi mới xoay người về phòng, bấy giờ mới phát hiện, Trình Trì đã gập gù ngủ trên giường.

“A Trì, A Trì, đứng lên đi tắm đã.” Claude nhẹ nhàng lay Trình Trì đang híp mắt ngủ gập.

Trình Trì mở mắt, nhìn thoáng qua Claude trước mặt mình, mếu máo vùi đầu vào gối, lầm bầm nói, “Mệt mỏi quá, không muốn tắm.”

Thấy Trình Trì vô luận thế nào cũng không muốn nhúc nhích, Claude bắt đắc dĩ thờ dài, đi đun nước nóng bụng đến lau mình cho Trình Trì để hần an an ổn ổn nằm trên giường ngủ.

.

Đêm đó ngủ rất ngon nên hôm sau Trình Trì tỉnh lại khi sắc trời chỉ vừa hừng sáng, mở tròn mắt nhìn Claude đang gối lên người mình, nhin không được nổi lên tâm tư muốn trêu cợt. Trình Trì nhẹ nhàng ngẩng đầu thối thối vào lỗ tai Claude, nhìn tai Claude vô thức mà run run, trong lòng thầm cười một trận, một lát sau thấy Claude trong lúc ngủ mơ mà vùng giữa đôi mày nhẹ nhàng giãn ra, lại ngẩng đầu thối thối, lần này Trình Trì không thấy được Claude run run tai, chỉ thấy Claude mắt lèm nhèm từ trên cao nhìn xuống rồi lật người phủ lên người Trình Trì, như cười như không nhìn Trình Trì đang bị ‘giam cầm’, “Đêm qua ngủ ngon phải không?”

Trình Trì có chút chột dạ quay đầu sang chỗ khác, “Không có a, thật ra bây giờ ta còn rất mệt, ha ha.”

Claude nhếch miệng cười, dán sát bên tai Trình Trì, “Nếu như ngươi đã nghỉ ngơi rất tốt, vậy không bằng chúng ta làm chuyện khác đi.” Nói rồi há mồm cắn một cái không nặng không nhẹ lên vành tai Trình Trì rồi mút một cái.

“Đương nhiên không được!” Động tác ám chỉ của Claude khiến Trình Trì giống như bị điện giật mà run lên một chút, vô thức đẩy Claude sang một bên, “Ngươi, sao ngươi còn đến a, lúc đó tại suối nước nóng, ngươi đã...” Nói đến đây Trình Trì lại không nói thêm được nữa, trong đầu không tự chủ mà hiện lên hình ảnh tại suối nước nóng bị Claude nhắc bỗng lên ngâm trong nước nóng mà lên lên xuống xuống, nhất thời mặt mũi đỏ bừng.

“Ta làm gì nào?” Claude cười xấu xa dán bên tai Trình Trì hỏi.

“Lười nói với ngươi, càng ngày càng không đứng đắn!” Nhìn Claude vẻ mặt chế nhạo cười cợt, Trình Trì biết rõ nói thêm gì thì cũng sẽ bị hần xỏ xiên, dứt khoát đẩy hần qua một bên rồi rời giường, “Ta đi nấu điểm tâm, lát nữa Ian sẽ đói bụng!”

Claude nằm nghiêng trên giường nhìn Trình Trì mở cửa rồi đi, nhin không được thấp giọng cười rộ lên.

.

Khi đi ngang qua phòng Ian, Trình Trì vô thức dừng bước đẩy cửa phòng ra nhìn xem Ian có đập chăn hay không, nhưng lúc vào cửa mới phát hiện không có bóng dáng của Ian, chăn đệm căng phẳng thành một đoàn, xem ra là Bánh Trôi chui vào ngủ.

“Chẳng lẽ đi vệ sinh rồi?” Nhìn xung quanh một vòng không có hình bóng của Ian, Trình Trì vừa lăm bầm vừa rời khỏi phòng. Nhưng vừa xuống dưới lầu, hần liền ngậy ngậy cả người, bởi vì Bánh Trôi mà hần nghĩ đang nằm trên giường Ian đang ngồi trên bàn ôm trái cây rộp rộp gặm, thấy Trình Trì xuất hiện, Bánh Trôi còn lấy lòng mà đem trái cây đưa tới trước mặt Trình Trì chi chi kêu hai tiếng.

Trình Trì sờ sờ đầu Bánh Trôi, xoay người đến toilet, nhưng phát hiện toilet cũng không có một bóng người, lại lần nữa trở lại phòng khách, Trình Trì hỏi Bánh Trôi đang ngồi ăn trái cây, “Thấy Ian không?”

Bánh Trôi đảo đảo đôi mắt lúng liếng như hai viên đậu, chi chi kêu chi lên lầu.

“Ngươi nói là Ian còn ở trên lầu?” Trình Trì cau mày có chút không xác định mà hỏi thăm.

Bánh Trôi ôm trái cây gập đầu.

Trình Trì thấy Bánh Trôi chặc chấn như vậy, lại xoay người lên lầu đi đến phòng Ian, trên giường vẫn như trước không có bóng dáng Ian, nhưng dưới đệm giường thì vẫn căng phẳng, Trình Trì vô thức bước nhẹ chân, đi tới bên giường xóc đệm giường lên, nhưng cảnh tượng bên dưới khiến Trình Trì ngây người —— Dưới đệm giường không có Ian, chỉ có một chú báo con màu đen với bộ lông mượt mà đang cuộn thành một viên tròn ngủ say.

Trình Trì vẫn duy trì động tác gập đệm giường hồi lâu, cho đến khi thấy chú báo nhỏ đang cuộn mình trên giường bởi vì không có chăn đệm ấm áp mà bắt đầu rậm rì, Trình Trì mới lấy lại tinh thần đập chăn lên cho nó, nhìn viên tròn đang yên tĩnh ngủ say đó lần nữa rồi mới nhẹ chân lui ra ngoài, đi đến phòng mình và Claude.

.

“Đã nấu điểm tâm xong rồi sao?” Claude đã mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu thấy Trình Trì vào cửa bèn nói đùa.

“Claude...” Thấy Claude vẻ mặt cười cười, Trình Trì dường như tìm được người đáng tin, vội đi đến kéo hần, “Ian, Ian nó...”

“Ian có chuyện gì?” Lúc này mới chú ý tới vẻ mặt không ổn của Trình Trì, nụ cười trên mặt Claude cũng biến mất, hỏi.

“Ian nó...” Trình Trì nuốt nước bọt, “Ian nó biến thành một con hắc báo rồi!”

“Hả? Nhanh như vậy?” Nghe Trình Trì trả lời, Claude thở ra một hơi dài.

“Cái gì nhanh như vậy? Ian nó biến thành một con báo con, người không nghe ta nói sao?” Trình Trì có chút bất mãn vì dáng vẻ vân đạm phong khinh của Claude, lại nhấn giọng lặp lại một lần.

“Đúng vậy, ta biết.” Claude cười tươi trấn an vịn vai Trình Trì vỗ vỗ, “Ian biến thành con báo nhỏ rồi, đừng quá lo lắng, đây là chuyện rất bình thường, lẽ nào người chưa thấy ta biến thành báo sao?”

“Ta đương nhiên đã thấy!” Trình Trì gật đầu đáp, nhưng trong nháy mắt lại căng thẳng, “Nhưng, nhưng, Ian nhỏ xíu như vậy đột nhiên biến thành báo con, chuyện này bình thường sao? Không phải đợi lớn hơn một chút sao? Tỷ như hơn mười tuổi chẳng hạn?”

“Người nghe ai nói?” Nghe Trình Trì giải thích, biểu tình của Claude trở nên dờ khóc dờ cười, “Ai nói với người thú nhân phải mười tuổi mới biến thành hình thú?”

“Hả?” Trình Trì nghe ngữ điệu của Claude mới phản ứng được chính mình hình như làm cái gì đó, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên không phải.” Claude ôm Trình Trì bế hẳn đến phòng Ian, vừa giải thích, “Thú nhân sau năm tuổi sẽ biến thành hình thú, đây là lần đầu tiên thú hóa, duy trì liên tục trong khoảng hai tháng. Lúc ban đầu trong khoảng thời gian này, các tiểu thú nhân sẽ bắt đầu học một ít kỹ năng đi săn. Cho đến khi các tiểu thú nhân lần thứ hai khôi phục trạng thái hình người, papa bọn chúng sẽ bắt đầu chính thức gọi bọn chúng đi săn.”

Ngơ ngác nghe Claude giải thích, Trình Trì đi tới phòng Ian, lúc này Ian đã tỉnh lại, hai chân đang dè dặt vịn vào mép giường, hình như chuẩn bị tìm chỗ để bò xuống.

Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Ian ngẩng đầu, thấy Trình Trì và Claude xuất hiện, nhất thời hé miệng ngao ngao gọi ầm lên, giống như muốn nhào tới trước mặt Trình Trì và Claude nhưng lại không thể xuống dưới khiến Trình Trì thấy mà thương, vội bước nhanh đến ôm Ian vào lòng, xoa xoa đầu nó.

Có thể là vì vừa mới biến thành báo con, Ian có chút không quen, lúc Trình Trì và Claude chưa xuất hiện, Ian thấy tầm nhìn của mình đột nhiên trở nên rộng lớn hơn, nhìn không gian xung quanh và những vật dụng trong nhà đột nhiên phóng đại, cảm giác bất an quả thực đạt đến cao điểm, cho đến khi chui lọt vào trong ngực Trình Trì, ngửi hương vị quen thuộc, Ian mới dần dần an tĩnh lại.

Ian dùng móng vuốt nhỏ xíu ôm lấy quần áo của Trình Trì, cái đầu xù lông ra sức cọ cọ vào cổ Trình Trì, y y ô ô quơ quào.

Nhìn Ian như một con mèo chưa cai sữa, trong lòng Trình Trì đã sớm mềm nhũn, hẳn nhiên không được mà xoa đầu Ian, sau đó ngẩng đầu hỏi Claude, “Hai tháng này Ian không thể nói chuyện sao? Vậy nó muốn cái gì làm sao ta biết?”

Claude đi lên phía trước xoa đầu Ian, đáp, “Đương nhiên có thể nói, chỉ là bây giờ nó còn chưa nắm được bí quyết mà thôi, cần phải có thời gian, ta sẽ dạy nó.”

Nghe Claude nói vậy, trong lòng Trình Trì mới có thể thả lỏng.

.

Lúc ăn điểm tâm Trình Trì cố ý vì Ian lấy thêm rất nhiều thức ăn, mà Bánh Trôi khá quen thuộc với hình báo của Ian, một chút cũng không kinh ngạc, vẫn săn sóc Ian như thường, không phải thỉnh thoảng lấy hoa quả cho Ian thì là lấy thịt cho Ian, mà Ian được Bánh Trôi săn sóc thường thường sẽ liếm liếm Bánh Trôi biểu thị cảm tạ, Bánh Trôi đối với việc ấy rất là hưởng thụ.

.

Claude ăn xong điểm tâm thì ra ngoài làm việc như thường, mà Trình Trì còn đang trong quá trình thích ứng với Ian đã biến thành con báo nhỏ. Nhìn Ian và Bánh Trôi chơi đùa, Trình Trì xoa xoa huyết thái dương, tìm một tờ giấy ghi nhớ lại những thứ mà Ian cần, ví dụ như chiếc tổ nhỏ để Ian ngủ, chiếc đĩa nhỏ để Ian dễ uống nước, v.v.

Sau khi ghi nhớ những thứ này, Trình Trì đi đến bên cạnh Ian vỗ vỗ đầu nó, căn dặn nó và Bánh Trôi ngoan ngoãn chơi đùa trong phòng khách không nên đi ra ngoài, đồng thời chờ nghe Ian đồng ý, lúc này Trình Trì mới xoay người đi lên lầu một lần nữa dọn dẹp phòng cho Ian.

.

Không biết đã trải qua bao lâu, Ian từ tầng dưới bò lên trên lầu, chân ngắn chạy đến bên cạnh Trình Trì, y y ô ô dùng răng cắn ống quần Trình Trì kéo ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Trình Trì cho rằng Ian muốn cùng mình vui đùa, cho nên ôm Ian dỗ dành, “Daddy đang dọn phòng cho người, lát nữa chơi với người có được không? Bảo Bánh Trôi chơi với người một lát đi.”

Ian được Trình Trì ôm vào lòng thì lắc lắc thân thể lại muốn lúi xuống, chờ Trình Trì bị nó náo loạn đến hết cách đành phải đặt nó xuống đất thì Ian lại tiếp tục cắn ống quần Trình Trì kéo ra ngoài, thấy Trình Trì không hiểu ý mình, nó lại nhả ra chạy về phía cửa rồi lại quay lại cắn ống quần Trình Trì kéo kéo, cứ như vậy hai ba lần, Trình Trì rút cuộc hơi hơi hiểu hiểu, “Ian là muốn gọi daddy theo người có phải không?”

Rốt cuộc Trình Trì đã hiểu được mình, Ian vội lắc đuôi biểu thị khẳng định, Trình Trì có chút bất đắc dĩ thở dài, “Vậy đi thôi, ai, cứ như vậy thì thật là bất tiện.”

Ian cũng không chú ý Trình Trì oán giận, chỉ là kích động chạy ra ngoài, còn thường xuyên quay đầu lại xem Trình Trì có đi theo không.

Theo Ian xuống dưới lầu, Trình Trì lúc này mới phát hiện Bánh Trôi đang đứng ngoài cửa hoa chân múa tay muốn mở cửa, mà bên ngoài cũng truyền đến tiếng kêu của ấu thú và tiếng cào cửa.

Trình Trì có chút nghi hoặc đi ra mở cửa, cảnh tượng ngoài cửa khiến hấn hết cả hồn, hay thật, đây không phải vườn bách thú trẻ em sao!

Nhìn chú hổ nhỏ, hồ ly nhỏ, gấu trúc nhỏ, báo con nhỏ và rất nhiều những ấu tể khác đứng ngoài cửa, hơn nửa ngày Trình Trì mới khôi phục tinh thần, không chắc chắn lắm mà kêu lên, “Jerome? Fix?”

Chú hổ con và hồ ly con đều ngẩng đầu thật cao, lên tiếng, hổ con Jerome ngao ô một tiếng bước những bước chân ngắn lách vào cửa, tìm được Ian cùng nó tụ một chỗ, mà Fix cũng theo sau chậm rãi từ tốn bước vào, trước khi vào cửa còn không quên dùng đuôi quét qua Trình Trì một chút biểu thị chào hỏi.

Trình Trì nhìn các động vật nhỏ thành thành thật thật ngồi đầy ngoài cửa dùng ánh mắt vô cùng hồn nhiên không gì sánh được nhìn mình thì có chút hoa mắt, một lát sau cũng đành phải vung tay lên, “Mấy đứa cũng vào chơi đi!”

Được Trình Trì cho phép các động vật nhỏ đều sáng mắt lên, rồi đi thành hàng vào trong, nhất thời phòng khách nhà Trình Trì trở thành viện chăm sóc ấu thú.

May mà đều là những đứa trẻ có chừng mực biết nghe lời, náo loạn trong phòng khách một hồi, sau đó Jerome lại dẫn các động vật nhỏ ra ngoài sân nô đùa, điều này khiến cho Trình Trì vốn đã quét tước xong nhà cửa lại bị phá thành một đống hỗn độn thờ dài một hồi, làm một hành động cảm ơn, cảm ơn mấy đứa đã chịu ngừng phá hoại, rồi Trình Trì làm cho bọn trẻ rất nhiều bánh ngọt để bọn chúng ăn cho đã ghìen.

.

Buổi tối đợi Claude về, Trình Trì thế mới biết, lúc gia đình mình đến Blaise trấn du lịch, thì bọn nhỏ cùng tuổi với Ian trong trấn đều bắt đầu lục tục biến hóa, Ian coi như là trẻ.

Bắt đầu từ ngày đó, Trình Trì lại thường xuyên thấy được cảnh một đàn ấu thú ngao ngao kêu tán loạn trong thôn trấn.

.

“Được rồi, Ian, lát nữa cũng chia sẻ với các bạn nhỏ của người biết chưa?” Trình Trì ngồi xổm đem một cái túi nhỏ đeo vào cổ Ian, “Chỉ được chơi đùa trong trấn không được vào rừng biết chưa?”

Ngoan ngoãn để Trình Trì đeo túi vào, Ian ô ô hai tiếng lại liếm liếm cổ tay Trình Trì biểu thị hiểu rõ, lại nghe tiếng hô hoán ngoài cửa, Ian mất kiên nhẫn dùng đầu đụng đụng Trình Trì, ý bảo hấn nhanh lên một chút.

Trình Trì thấy Ian hấp tấp nhịn không được vỗ vỗ đầu nó, “Xem người kia, gấp gấp cái gì!” Nói xong vỗ vỗ lưng Ian, ý bảo nó có thể đi.

Ian nhấc chân định chạy ra ngoài, nhưng lại khựng lại, rướn người giơ chân trước đặt lên đầu gối Trình Trì, liếm một cái trên mặt hấn rồi mới dẫn Bánh Trôi chạy ra ngoài.

“Hừ, quỷ nghịch ngợm!” Trình Trì dờ khóc dờ cười lấy mu bàn tay lau đi nước bọt Ian liếm ban nãy, đứng dậy đem thịt khô trên bàn đi cất.

.

Từ khi Ian biến thành báo, những thứ trong nhà thường bị hư hỏng, Ian có thể lấy bất luận vật gì trong nhà để rèn luyện hàm răng và móng vuốt của mình, thực sự không muốn thấy những thứ trong nhà trở thành vật hy sinh dưới ‘bạch cốt trảo’, Trình Trì đã làm rất nhiều thịt khô để nó mài vuốt mài răng.

Ian cho tới bây giờ vẫn rất rộng rãi, mỗi lần đều đem thịt khô mà Trình Trì làm cho mình chia sẻ cho những ‘ma trảo’ còn đang ngứa là Jerome và Fix, Trình Trì biết vậy nên lần nào cũng làm nhiều chút để Ian chia cho bọn nó.

Vừa thu dọn nhà bếp xong chuẩn bị nghỉ ngơi, Trình Trì mới đi đến phòng khách đã nghe đến ngoài sân ngao ngao truyền đến tiếng ấu thú kêu ầm ĩ, trong đó thanh âm của Jerome kêu vô cùng vang dội.

Trình Trì có chút đau đầu lắc đầu, mở cửa đi ra ngoài sân cao giọng nói, “Nè, mấy đứa, không nên làm ồn ——” Còn chưa nói xong, Trình Trì đã thấy có vài thú nhân thành niên đứng ngoài cửa đưa lưng về phía mình, mà Ian về mặt ngây thơ thì được Jerome hộ ở phía sau, kể cả Fix cũng hướng về các thú nhân kia nghe răng trợn mắt phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo.

Nghe được tiếng Trình Trì, các thú nhân kia đồng loạt xoay đầu lại nhìn qua bên này, Trình Trì nhìn thấy gương mặt của thú nhân đứng chính giữa thì nhìn không được hít sâu vào một ngụm khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Mời uống trà.” Trình Trì mời các thú nhân kia vào nhà, pha trà ngon bùng đến trước mặt bọn họ, có chút lo lắng mà nói.

Trung niên thú nhân dẫn đầu kia ngẩng mặt nhìn Trình Trì, nâng tách trà lên nhấp một ngụm mới thản nhiên mở miệng hỏi, “Người gọi là Trình Trì?”

“Đúng vậy.” Trình Trì đáp.

“Thường ngày người hay làm gì?” Trung niên thú nhân tiếp tục hỏi.

Những câu hỏi gần như thăm vấn khiến Trình Trì rất khó chịu, nhưng khí thế phát ra từ trung niên thú nhân trước mặt này khiến Trình Trì phải trả lời câu hỏi của ông, “Bán kẹo, trồng hoa cắt cỏ.”

“Sinh hoạt như vậy rất nhàn nhã.” Trung niên thú nhân trên mặt mang chút ý cười, “Trước đây ‘hắn’ cũng muốn một cuộc sống như vậy...”

Trình Trì biết câu này không phải nói cho mình, vì vậy rất tức thời đứng một bên không lên tiếng.

Trung niên thú nhân từ trong hồi ức phục hồi tinh thần lại, quan sát Trình Trì về mặt thản nhiên đang đứng một bên, mở miệng nói, “Ta có thể tham quan nhà của người một chút không?”

Trình Trì ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của trung niên thú nhân, lại dùng khóe mắt lướt qua các giống đực trang nghiêm hùng dũng đứng bên cạnh, giọng nói đều đặn, “Đương nhiên.”

Trung niên thú nhân nghe vậy liền đứng lên, lại khoát khoát tay ý bảo các tùy tùng không nên đi theo, sau đó mới theo Trình Trì đi đến vườn hoa sau nhà.

Biểu hiện của trung niên thú nhân rất giống một người đi tham quan, thỉnh thoảng có những thứ cảm thấy hứng thú thì sẽ đưa ra câu hỏi, còn lại thì đều an tĩnh nghe Trình Trì giới thiệu.

Đợi cho Trình Trì giới thiệu tất cả cho trung niên thú nhân xong, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Trình Trì sững sốt một chút, nhìn lại trung niên thú nhân tâm tình có vẻ khá tốt bên cạnh, nói, “Ta đi mở cửa.”

Trung niên thú nhân khoát khoát tay áo, “Không cần, để Yadaier và Jeff mở cho.” Đang nói, hai giống đực mặt mày nghiêm túc kia liền đi mở cửa, ngoài cửa lập tức truyền đến hai giọng nói niềm nở mà quen thuộc.

“Này, ông bạn già, chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp!”

“Jeff, vì sao bản mặt của người cứng nhắc như nham thạch vậy a, trông thật đáng ghét!”

Trình Trì đứng bên cạnh trung niên thú nhân có chút kinh ngạc nhìn Sam và Wilbur đang chào hỏi Yadaier và Jeff, có chút mờ mịt, nhưng rõ ràng hai thú nhân vừa rồi mặt không biểu tình khi nhìn thấy Sam và Wilbur thì trên gương mặt xuất hiện nụ cười nhu hòa không ít.

Sau khi trò chuyện một trận, ánh mắt của Sam và Wilbur tập trung tới thú nhân đứng bên cạnh Trình Trì, trong mắt mang theo chút kính nể, mang theo chút cảm khái, càng mang theo chút tưởng niệm.

Hai người đi tới trước mặt trung niên thú nhân cung kính làm một lễ chào của kỵ sĩ, “Chủ nhân tôn kính của ta, ngài có khỏe không?”

Trên gương mặt của trung niên thú nhân cũng xuất hiện một nụ cười, ông khom lưng nâng Sam và Wilbur dậy, vỗ vỗ cánh tay bọn họ, nói, “Đương nhiên, các bạn hiền, còn các người thì sao? Ta nghĩ nhất định không tồi, nhìn xem, các người vẫn cường tráng như xưa.”

Sam và Wilbur đã làm ông nội, lúc này không tỏ ra uy nghiêm mà trên mặt càng biểu lộ một loại thuận theo và kính nể.

Sam có chút bùi ngùi nói, “Ta và Wilbur đều già rồi, không so được với trước đây, hiện tại chỉ đành ẩn nấp, thật đúng là hoài niệm những ngày cùng săn bắn với chủ nhân.”

Trung niên thú nhân ha ha cười rộ lên, “Các bạn hiền, quá khiêm tốn thì chính là kiêu ngạo đó, nhưng cũng đừng ủ rũ như vậy, khi nào có thời gian chúng ta cũng giống như trước vào trong rừng thì đấu một hồi, người thắng có thể lấy phần thịt tươi ngon nhất, thế nào?”

Những lời này của trung niên thú nhân có lẽ đã câu dẫn ra hồi ức của Sam và Wilbur, vì mặt hai người đều hơi đỏ lên, “Đương, đương nhiên...”

Trung niên thú nhân nhìn hai người tâm tình kích động kia, khoe miệng cong lên một cái, nghiêng đầu nói với Yadaier và Jeff mặt đơ như tượng kia, “Hai người các ngươi cũng đi, phải biết rằng, năm đó, đội ngũ của chúng ta luôn luôn cường đại nhất.”

Hai người cũng cung kính hành lễ nói, “Đúng vậy, chủ nhân.”

Cảm khái một trận, trung niên thú nhân hỏi Wilbur, “Chú hồ con kia là cháu ngươi phải không?”

Wilbur có chút xấu hổ gật đầu, “Đúng vậy, mỗi ngày chỉ biết chạy long nhong phá phách, nuông chiều quá nên hư hỏng rồi.” Nói xong hướng ra cửa hô một tiếng, “Còn không mau vào đây? Mau chóng xin lỗi thành chủ vì hành vi mạo phạm của ngươi!”

Wilbur vừa dứt lời, một chú hồ con liền xuất hiện trong đường nhìn của mọi người, Jerome đầu tiên là lấp ló nhìn vào trong quan sát vài lần, thấy được ánh mắt của ông nội mình thì mới không tình nguyện từ bên ngoài đi vào, theo sau nó là Ian đang có chút mơ hồ.

Hai tiểu thú nhân chậm rãi đi vào phòng khách tới trước mặt trung niên thú nhân —— cũng chính là thành chủ Aubrey, Jerome đầu tiên là mở miệng ngao ô ngao ô kêu hai tiếng, cúi đầu làm một động tác thần phục, sau đó lại tự cho là không ai để ý mà chắn trước mặt Ian đang ngơ ngác nhìn Aubrey.

Aubrey nhìn con báo nhỏ đang nhìn mình, mỉm cười, khom lưng ôm Ian vào lòng, “Ngươi là Ian?”

Ian nhìn thú nhân xa lạ nhưng không hiểu sao lại khiến mình cảm thấy quen thuộc này, hừ hừ hai cái biểu thị trả lời.

Mà Jerome một bên thấy Ian bị ôm lấy, nóng nảy, nhào tới bên chân Aubrey ngao ô kêu lên đòi thả Ian xuống.

Động tác này của Jerome khiến Wilbur bị dọa cho nhảy dựng, vội tiến đến xách cổ nó lên, “Ngươi lại muốn gây sự hả?”

Jerome lúc này mặc kệ ông nội răn dạy, chỉ là quơ quào bốn chân ngắn cùn muốn tránh khỏi sự khống chế của Wilbur, hung hăng hướng Aubrey gầm nhẹ.

Ian đương nhiên cũng chú ý tới trạng huống của Jerome, nhìn nhìn Aubrey đang mỉm cười xem Wilbur dạy dỗ Jerome, Ian cũng hơi giãy dụa muốn xuống.

Chú ý đến động tác của vật nhỏ trong lòng, Aubrey cười mở miệng nói, “Hai bé con các ngươi cảm tình rất tốt nha.”

Wilbur vẫn chú ý đến tình tự của Aubrey, nhiều lần xác định Aubrey không vì hành vi của Jerome mà cảm thấy bất mãn mới dẫn đo nói, “Jerome thường hay cùng Ian nô đùa, đùa nhỏ này tính tình rất thẳng, ngài đừng để ý.”

Aubrey nhìn thoáng qua Wilbur vẫn mang theo ba phần cẩn thận như xưa, lắc đầu, “Bạn hiền, ngươi vẫn cứ thận trọng như vậy.” Nói rồi đem Ian đang vũng vũng trong lòng thả xuống đất, “Ian có bạn tốt như vậy, tốt, ‘hắn’ có lẽ cũng có một người bạn thân cận như vậy.”

Nghe Aubrey nói vậy, biểu tình của Wilbur nhất thời có chút ngượng ngùng, thả Jerome đang giãy dụa trong tay mình xuống, không nói gì. Jerome không chú ý đến bầu không khí có chút đình trệ, vừa chạm được mặt đất đã khẩn cấp hướng Ian chạy ào tới, tỉ mỉ kiểm tra Ian rồi khi thấy không có việc gì mới liếm mặt Ian, cắn đuôi nó kéo ra khỏi phòng.

Trình Trì vẫn đứng một bên giả vờ làm vật trưng bày có chút xấu hổ, trong lòng âm thầm kêu khổ mong sao mau chóng thoát khỏi bầu không khí này, rất sợ lỡ như có một lời không hợp thì sẽ xuất hiện cảnh ‘Kéo hắn ra ngoài chém’ hay gì đó.

Nhưng Sam lại nhếch miệng cười, vỗ một cái trên lưng Wilbur, “Ngài luôn luôn biết đó, tên này cho tới giờ vẫn đều như vậy, biến thành ông già thì tính cách vẫn là như vậy, lúc nào cũng hay lo lắng!”

Nghe Sam nói vậy, Aubrey cũng nở nụ cười, lắc đầu nói, “Sống quá mức cẩn thận thì sẽ mất đi nhiều thú vui, chờ khi chúng ta vào rừng so tài lần nữa, Wilbur, ngươi cũng không nên như vậy...”

“Ai...” Wilbur than thở.

Đến lúc này, bầu không khí cuối cùng cũng đã chuyển biến tốt đẹp, mà Trình Trì cũng thở phào một cái.

.

Lúc này đã gần trưa, Trình Trì mời Wilbur và Sam ở lại ăn cơm, bên bàn cơm mọi người trò chuyện thật vui vẻ, Trình Trì như trước nỗ lực làm cho mình thành người tăng hình, trong lòng thầm nghĩ không biết Claude trở về thấy những người này thì phản ứng sẽ như thế nào.

Sau khi ăn xong, Wilbur và Sam mời Aubrey bọn họ đến nhà mình ngồi chơi, sau khi trở về, Aubrey leo lên ghế dựa trong phòng khách chợp mắt một chập, mà Yadaier và Jeff vẫn như thường thủ hộ hai bên Aubrey, mặt không biểu tình, không nhúc nhích tí nào.

Trình Trì mỗi khi đi ngang qua phòng khách thấy cảnh này thì trong lòng hơi lo. Không biết vị khách có thân phận đặc thù này muốn ở lại đây bao lâu, ba, năm hay bảy ngày thì còn nhẫn nại được, chứ nếu là mười ngày nửa tháng... , Trình Trì nghĩ tới đây lại nhịn không được mà liếc qua hai ông ‘thần giữ cửa’ kia, nhất thời đau đầu, chính mình sau này cũng đừng mong thoát mái làm việc.

Lúc Claude trở về, Trình Tri đang cầm vòi hoa sen tưới cây ở vườn hoa, chờ khi tưới cây xong đi vào phòng khách thì thấy Claude về mặt phức tạp đang cùng Aubrey nằm trên ghế nhìn nhau.

Trình Tri nhìn thấy cảnh tượng hết sức tĩnh lặng này, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định mở miệng nói gì đó, đánh vỡ tình hình căng thẳng, “Này, Claude, người về rồi sao?”

Trình Tri mở miệng đòi đi lực chú ý của Claude, hấn gật đầu, “Ừ.”

“Hôm nay có thu hoạch gì không?” Trình Tri cố gắng nói chuyện với Claude thật bình thường như mọi ngày, hấn rót một cốc nước đưa tới trước mặt Claude, “Mệt mỏi không?”

Claude tiếp nhận cốc nước uống một ngụm, gật đầu, lại cảm thứ trong bao làm bằng lá cây đưa cho Trình Tri, “Trái cây người thích, rất ngọt.”

Trình Tri cười cười tiếp nhận, “Cảm ơn.” Nói rồi lại hỏi, “Đói bụng không? Ta lập tức nấu cơm.”

Có thể là vì Trình Tri vẫn nói chuyện như thường ngày khiến Claude hơi thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười tươi nhất từ khi bước vào cửa, vươn tay vịn mặt Trình Tri lại, “Ừm, vất vả cho người rồi.”

“Nói gì vậy, người săn thú mới vất vả mà.” Trình Tri vừa mới xoay người định đến nhà bếp, lại ngừng bước, nghiêng đầu hỏi Aubrey đang nhìn Claude, “Ngài, có muốn ăn gì đặc biệt không?”

Aubrey cười nhẹ đáp, “Không có, không cần làm riêng gì cho ta đâu.”

Trình Tri gật đầu, lại hỏi hai ông ‘thần giữ cửa’ đứng gần đó, “Còn các ngài?”

Hai người liếc nhìn Trình Tri, trắm miệng một lời, “Như nhau.”

Trình Tri nga một tiếng rồi đi đến bếp chuẩn bị bữa ăn.

Trình Tri rời đi khiến cho bầu không khí trong phòng khách lại lần nữa khôi phục như lúc Claude vừa vào cửa.

Hơn nửa ngày, Aubrey mới mở miệng, “Người định bụng vĩnh viễn không nói chuyện với ta sao?”

Nghe Aubrey nói, Claude xiết thật chặt nắm tay, hít sâu một hơi, xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn về Aubrey đang mỉm cười yếu ớt, “Ngài tới nơi này làm gì?”

Aubrey nhìn Claude trước mắt có bảy phần giống mình, trong lòng không biết là dễ chịu hay là thương cảm, nhưng nét mặt vẫn mang cười đáp lại, “Chán quá, đi ra một chút, thăm các ông bạn già, cũng đến xem đứa con chưa gặp bao giờ, còn có... người yêu.”

Nghe chữ ‘người yêu’, trong mắt Claude hiện lên một tia phẫn nộ, lập tức trên mặt lại khôi phục bình tĩnh, “Bây giờ mới đến, không cảm thấy quá muộn sao?”

Tâm tình của Claude thay đổi không tránh khỏi cặp mắt của Aubrey, hấn lại nằm lên ghế, nhắm mắt lại nói, “Cho nên, mong rằng ‘hấn’ không chê ra đến muộn. Rất nhanh, chúng ta sẽ gặp lại...” Câu nói cuối cùng nhỏ đến không thể nghe thấy, nếu như không phải Claude tập trung chú ý, hấn hầu như cho rằng Aubrey chỉ là mấp máy môi.

Bầu không khí của bữa cơm tối hiển nhiên không vui vẻ hòa hợp như buổi trưa, mọi người trầm mặc ăn xong bữa tối, giữa lúc Trình Tri phiền não không biết làm sao mở miệng hỏi ba người kia về chuyện phòng trọ, thì Wilbur và Sam lần nữa đến nhà mình.

“Không, ta muốn tùy thị bên cạnh chủ nhân.”

“Ta cũng vậy.”

Đây là câu trả lời của Yadaier và Jeff khi Wilbur và Sam mời họ đến nhà mình.

Hai người bị cự tuyệt cũng không nản lòng, Sam đi lên phía trước nắm cổ Jeff, “Này, ông bạn, chúng ta đã lâu không gặp, sao không nhân cơ hội này mà hào hào trò chuyện?”

“Hay.” Wilbur cũng phụ họa, “Nên nhớ, trước đây chúng ta có thể trò chuyện đến hùng đông cơ mà.”

Lúc hai người kia còn muốn cự tuyệt, Aubrey lên tiếng, “Các người đi đi, lâu như vậy không gặp, không biết lần sau khi nào mới gặp lại, bỏ lỡ luôn mang đến tiếc nuối.”

Aubrey lên tiếng, hai người lúc này mới đồng ý, nhưng Jeff vẫn lo lắng, “Còn ngài thì sao?”

“Ồ lại đây a.” Trình Trì mở miệng nói, thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, Trình Trì cười cười, “Nếu như ngài không ngại, có thể ở cùng phòng với Ian.”

Trên mặt Aubrey vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, “Vậy không còn gì tốt hơn nữa.”

Buổi tối kết thúc ngay tại đó, Sam và Wilbur dẫn theo Yadaier và Jeff cứ liên tục ngoảnh lại không muốn rời chủ đến nhà mình.

.

Đêm khuya, Trình Trì lau tóc từ ngoài cửa đi vào phòng ngủ, ngồi đối diện với Claude đang xuất thần trên giường, nói, “Ian rất hợp với Aubrey tiên sinh, hai người bây giờ còn đang nói chuyện.”

Bị Trình Trì ngồi ở mép giường kéo lực chú ý trở về, Claude dùng ánh mắt phức tạp nhìn Trình Trì, hơn nửa ngày mới mở miệng hỏi, “Vì sao lại cho ông ta lưu lại?”

Trình Trì không ngừng động tác lau tóc, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Claude, “Tại sao lại không chứ?”

“Ta...” Claude muốn giải thích, nhưng hần lại phát hiện mình dường như không có lý do, cuối cùng đành ngậm miệng lại.

“Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai không phải sẽ đi bá tể daddy sao?” Trình Trì nhìn thoáng qua Claude biểu tình mâu thuẫn, vỗ vỗ tay hần.

.

Đêm đó, Claude trần trọc khó ngủ, cho đến khi sắc trời hừng sáng mới ôm Trình Trì vào lòng híp mắt ngủ gật.

.

Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng điểm tâm, Trình Trì ôm Ian dõi theo Claude và Aubrey đi đến nơi Bonnie an nghỉ, cho đến khi không thấy bóng dáng hai người mới thờ dãi quay vào nhà.

Vì sao lại cho ông ta lưu lại? Chẳng qua là thấy trong mắt người nỗ lực muốn che giấu sự quẩn quýt của một đứa trẻ cần cha, chẳng qua là không muốn người bởi vì trong lòng rối bời mà sau này hối hận. Chỉ hy vọng, lúc này đây, người có thể nhận được phần tình cảm mà đáng ra người phải có.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Một nơi yên tĩnh, bốn phía trồng từng bách trang nghiêm, nơi này là nơi cuối cùng thuộc về đại đa số cư dân của trấn Topaz, mà daddy của Claude cũng an nghỉ nơi đây.

Aubrey nhìn mộ bia hình vuông khắc sâu tên của người chiếm giữ tình cảm chân thành trong cả cuộc đời mình, hồi lâu không hề mở miệng.

Mà Claude chỉ đứng một bên, hần nhìn khuôn mặt khó nén đau thương của Aubrey, lại nhìn nhìn mộ bia của daddy mình, trong ngực cũng dâng lên vô vàn xúc động, không biết daddy có biết người mà hần luôn mong nhớ đến thăm hần hay không, không biết hần có hài lòng hay không?

Đứng lặng thật lâu, Aubrey từ trong lòng móc ra một thứ rồi ngồi xổm xuống lấy tay đào khoảnh đất trên mộ Bonnie, cuối cùng đem thứ đó chôn xuống mộ rồi lại đắp lên.

“Đây là?” Claude bên cạnh kinh ngạc, bởi vì Aubrey chôn chính là một mai tín bội.

Aubrey đưa tay áp lên nơi chôn tín bội, một hồi lâu mới hơi lão đảo đứng lên, Claude thấy thế vội tiến lên đỡ lấy.

Aubrey dựa vào Claude để đứng vững, ngẩng đầu hơi suy yếu cười cười với Claude, “Quả nhiên đã già rồi, ngay cả đứng cũng không vững.”

Claude nhấp máy miệng, “Ngài vừa chôn chính là tín bội sao?”

Nghe câu hỏi của Claude, trên mặt Aubrey như trước mang theo một nụ cười, “Đúng vậy, là tín bội, tín bội ta dành riêng cho Bonnie.”

“Điều này sao có thể? Vậy bạn lữ hiện giờ của ngài hần...” Claude còn chưa dứt lời, Aubrey đã tránh khỏi sự nâng đỡ của hần, đi tới trước mộ bia của Bonnie, nhẹ nhàng vuốt ve, dáng vẻ như đang rơi vào trong hồi ức.

“Ta đáp ứng Bonnie nhiều việc lắm, nhưng làm được lại quá ít, chuyện này, cuối cùng bất luận là thế nào ta cũng mong mình có thể làm được, tuy rằng, hiện tại hình như đã quá muộn.” Aubrey cúi đầu cười cười, “Không biết hẳn có oán ta tới quá muộn hay không, chắc là không đâu, Bonnie của ta rất hiểu ý người, đôi khi ta nghĩ, cho dù hẳn trách ta một lần cũng tốt mà? Dù cho tùy hứng một lần cũng tốt a...”

Nhìn thấy Aubrey như vậy, Claude nhấp máy miệng, đi đến cửa nghĩa trang, hẳn nghĩ, dù là Aubrey hay Bonnie, có lẽ đều muốn có thời gian đơn độc với nhau.

Chú ý tới động tác của Claude, Aubrey cười cười, rồi tựa vào mộ bia Bonnie ngồi xuống, giống như nhiều năm trước từng nói chuyện phiếm khi ước hẹn cũng đã làm như vậy.

“Bonnie, lâu lắm rồi, chúng ta đã lâu lắm không gặp mặt, nhưng cho dù thời gian có buồn chán trôi quá như thế nào, hình bóng của người trong tâm trí ta vẫn rõ ràng như mới hôm qua. Vì sao không thể kiên trì một chút? Kiên trì đến lúc chúng ta được gặp lại nhau... Người đang dùng cách này để trả thù ta có phải không? Trả thù ta không kiên quyết, trả thù ta nhất gan?” Nói đến đây, Aubrey lại nhìn không được mà sờ lên ngôi mộ lạnh lẽo kia, trên mặt còn mang theo một nụ cười lém lỉnh như vừa thực hiện một trò đùa dai, “Nhưng mà không sao rồi, rất nhanh chúng ta có thể gặp lại, khi đó ta sẽ có vô số thời gian bồi thường cho người, người biết đó, người luôn luôn không thể thực sự tức giận ta. Người biết không, trước đây khi ta thấy người bị ta bầm dập nhưng không cách nào thoát được rồi lại không thể nói được gì, đáng về đó ta thật sự cảm thấy vô cùng khải ái...”

Những ký ức về những ngày xưa ấy lại nổi lên trong óc, sắc mặt hơi tái nhợt của hắn mang theo một chút rạn rờ, Aubrey nhìn thoáng qua Claude đứng trước cửa nghĩa trang, trong mắt có chút vui mừng, “Người đã dạy con chúng ta rất tốt, dũng cảm, thông tuệ, có trách nhiệm, là một thủ nhân ưu tú. Thật sự có lỗi, ta mong muốn theo bên cạnh người chờ người sinh ra nó biết bao, mong muốn được cùng người nhìn thấy con của chúng ta trưởng thành biết bao, mong có thể dạy nó đi săn, dạy nó những mẹo vặt theo đuổi giống cái, đúng, tựa như khi đó ta theo đuổi người vậy, kỳ thực biện pháp này, còn rất tốt, đúng không?” Nói đến đây, ánh mắt của Aubrey lại âm trầm hơn, “Đáng tiếc, ta không có theo bên cạnh người, không gánh vác trách nhiệm cùng với người, một chết đi được đúng không? Ta biết những điều này, nhưng bất lực, mỗi khi nghĩ đến, ta đều hận chết bản thân mình, thỉnh thoảng người cũng sẽ nghĩ, nếu khi xưa không gặp phải ta, có thể, cuộc sống của người sẽ đi theo một lối khác, có thể là rất vui sướng, rất hạnh phúc, đúng không?”

Aubrey dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng ta lại là một kẻ ích kỷ, mặc dù là như thế, ta vẫn khẩn cầu thiên thần, cho ta kiếp sau được gặp người. Chỉ có điều, mong rằng kiếp sau, chúng ta chỉ là một đôi bạn lữ thật bình thường, không nên đối mặt với trách nhiệm khiến chúng ta mỗi người một nơi trời nam đất bắc, chỉ cần trải qua những ngày tháng thật bình thường, chỉ cần làm những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi. Ví dụ như, người có thể giận ta hôm nay bắt được con mồi không tốt, mà ta thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ người nướng thức ăn hơi mặn... chúng ta cũng có thể cùng nhau phiền não vì sao con chúng ta lại nghịch ngợm như vậy, phá phách đến gà bay chó sủa, vì sao nó đã lớn mà lại không chịu đi tìm giống cái làm bạn lữ... Chờ chúng ta già yếu, chúng ta có thể cùng nhau ngồi trong sân phơi nắng, tâm sự những chuyện ngày xưa, người nói có hạnh phúc không...”

Trả lời Aubrey chỉ là sự im lặng, Aubrey muốn cười, nhưng cảm thấy trong lòng chưa xót không gì sánh được, người đàn ông bề nhễ thiên hạ cao quý vô vàn này cuối cùng vẫn giống một đứa trẻ mất đi bảo vật mà bật khóc thành tiếng.

Claude đứng ở xa xa nghe tiếng nước nở theo gió thu truyền lại, nhìn người đàn ông cúi đầu tựa ở mộ bia, cũng nhìn không được mà viền mắt đỏ lên.

.

Claude nâng Aubrey như đã bị rút đi tinh lực trầm mặc cùng nhau trở về.

“Người có hạnh phúc không?” Sau cùng Aubrey lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

“Ừm.” Claude nói.

“Rất xin lỗi, thời gian người trưởng thành, ta lại không ở bên người.” Aubrey nhìn Claude thân hình cao to bên cạnh, vô cùng áy náy mà nói.

“Đã qua rồi.” Claude rầu rĩ nói, suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi, “Sam thúc thúc và Wilbur thúc thúc, là ngài phải tới phải không?”

“Ừ.” Aubrey không ngờ Claude lại đột nhiên mở miệng hỏi điều này, gật đầu, giải thích sơ qua về dụng ý của mình, “Khi đó tình thế rất phức tạp, ta không thể cho daddy người một mình sinh hoạt tại thành trấn khác, nhưng ta lại không thể giống trống khua chiêng làm cái gì, bởi vì đôi khi, quá bất mất, trái lại là một sự nguy hiểm đối với hắn. Ta phải Sam và Wilbur tới, nhưng không để bọn họ trực tiếp chăm sóc Bonnie khiến người khác chú ý. Ngoại trừ khi có nguy hiểm, thì thời gian còn lại, bọn họ chỉ là những hàng xóm có quan hệ thân thiết với Bonnie hơn những người khác một chút. Cũng bởi vì như vậy, Bonnie mới phải tự dựa vào nỗ lực của chính mình mà nuôi sống gia đình, ta biết hẳn khổ cực, mà khi đó người cũng bất lực...”

“Quyền thế quan trọng như vậy sao? Vì sao các người lại đơn giản quên đi tình cảm dành cho nhau?” Claude cắt đứt câu nói của Aubrey, nếu yêu nhau, vì sao không cùng một chỗ? Thế giới này, lẽ nào thiếu một Aubrey thì sẽ không thể vận chuyển?

“Quyền thế không quan trọng, nhưng tính mệnh của tộc nhân quan trọng.” Aubrey nhìn Claude, phảng phất thấy được bản thân mình khi đó chất vấn papa, mà hiện tại, hắn đã dùng hai mươi năm để hiểu rõ đạo lý trong đó, “Yêu nhau không sai, nhưng, ái tình không nên đặt trên thi thể của mấy trăm người. Khi đó, ta cũng từng chất vấn papa ta như vậy. Ta vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt khi đó hắn nhìn ta, hắn nói, ‘người thật ra không thành thực bằng Bonnie, cũng không nhìn xa được như Bonnie’. Thành thật mà nói, lúc đó ta đối với ông nội người vô cùng oán hận, nhưng cho đến sau này, ta rốt cuộc mới hiểu được hàm nghĩa của những lời hắn nói. Trong thời kỳ dòng chảy ngầm ba đào quá mãnh liệt ấy, nếu ta lựa chọn cùng daddy người liều lĩnh cùng một chỗ, thì tộc Hắc Báo chúng ta đối mặt chính là họa diệt tộc. Đúng, bằng năng lực của ta, ta có thể mang theo daddy của người cao chạy xa bay đến một thành trấn khác để sinh hoạt, nhưng, dù là ta hay Bonnie, thì cuộc sống sau này có thể an tâm được sao? Ta làm không được, thiện lương như daddy người, càng làm không được.”

Aubrey đi tới trước mặt Claude nhìn thẳng vào hắn, “Ái tình không sai, nhưng người không thể chọn lựa nơi sinh ra, cho nên ta phải vì tất cả mà nhận trách nhiệm. .”

Màn đêm buông xuống, Claude nằm trên giường, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ mà xuất thần.

“Người có ổn không?” Trình Trì rửa mặt xong leo lên giường cầm lấy bàn tay đang đặt trên đệm giường của Claude nhẹ giọng hỏi.

“Hm?” Bị Trình Trì kéo khỏi hồi tưởng, Claude quay đầu nhìn Trình Trì đầy mắt quan tâm mình, gật đầu, “Ừm, ta ổn.”

“Ta thấy tinh thần của Aubrey tiên sinh có chút không tốt, có phải vì hôm nay ở ngoài nghĩa trang gió thổi nên cảm lạnh?” Trình Trì nhớ tới Aubrey từ lúc trở về từ nghĩa trang thì tinh thần không tốt mặt mày trắng bệch, có chút lo lắng hỏi thăm.

“Chắc là... không sao đâu.” Claude không xác định mà trả lời, bởi vì trong cử chỉ và lời nói của Aubrey, không một biểu hiện nào lại không chứng tỏ thân thể ông ấy ngày càng sa sút, Claude cũng đã nghĩ đến, có phải bởi vì sắp đến thời khắc cuối cùng, nên mới thúc đẩy Aubrey gắng gượng đi tới trấn Topaz?

“Hôm nay, ở chỗ daddy... ổn chứ?” Trình Trì do dự một hồi, vẫn mở miệng hỏi, bởi vì Trình Trì cảm giác từ khi ở nghĩa trang trở về, giữa hai người có một bầu không khí kỳ quái, như vậy cứ như đã tới gần nhau, rồi lại như lui về phía sau.

“Hmm...” Claude kéo Trình Trì đến gần, chậm rãi kể cho hắn nghe chuyện xảy ra ở nghĩa trang hôm nay, những lời Aubrey nói, cuối cùng, Claude nói, “Ta cũng không biết hôm nay ta nên dùng thái độ nào đối mặt với ông ấy nữa, ta không thể quên những ngày gian khổ mà daddy phải vượt qua, nhưng nhớ lại ánh mắt mà đêm trước ngày lâm chung khi daddy nhắc tới ông ấy mà không hề có chút hối hận hay oán giận. .”

Trình Trì tựa trong lòng Claude lắng lắng nghe hắn nói về suy nghĩ của bản thân, rất mâu thuẫn, vẫn giậm chân tại chỗ, cho đến khi Claude dừng lại, Trình Trì mới nhẹ nhàng mở miệng nói, “Ồ gia hương của ta, có một câu nói, ‘con muốn phụng dưỡng mà cha không tại, ý muốn nói khi đứa con muốn phụng dưỡng trưởng bối, trưởng bối đã không chờ đợi được nữa rồi. Hôm nay, chúng ta biết daddy chưa từng hối hận, chúng ta cũng biết, Aubrey tiên sinh cho tới nay cũng đã rất cố gắng để bảo vệ daddy và người. Daddy đã ra đi, tình trạng thân thể của Aubrey tiên sinh cũng không lạc quan, mặc kệ là tốt cho ai, cũng là vì daddy, ta nghĩ, chúng ta hẳn là nên nhận trách nhiệm của mình, để Aubrey tiên sinh được hài lòng, vui vẻ một chút, không phải sao? Đừng để mai sau chúng ta lại tiếc nuối và hối hận, được không?”

Sau khi dùng xong điểm tâm vào buổi sáng hôm sau, Claude lau lau miệng, ho nhẹ một tiếng ngồi đối diện với Aubrey nói, “Papa, hôm nay thời tiết rất đẹp, con với người đi tản bộ được không?”

Aubrey nghe hai chữ đầu tiên của Claude, dừng lại động tác trên tay, dường như hơi sững sốt.

“Được không, papa?” Nhìn Aubrey đang sững sốt, Claude lại hỏi thêm lần nữa.

“Đương, đương nhiên.” Lấy lại tinh thần, Aubrey ức chế viên mắt đã có chút lên men, thanh âm mang theo chút run run cười đáp.

Mà Trình Trì ngồi bên cạnh cười tùm tùm nhìn ánh nắng mai hoe vàng ngoài cửa sổ, thời tiết quả thực rất tốt, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

“Papa, Barry tiên sinh nói ngài không thể ăn nhiều thịt khô như vậy, nên ăn gì đó tươi ngon, sao ngài cứ len lén lấy thịt khô của Ian ăn hoài vậy?” Trình Trì thấy thịt trong bao da đã bị lấy bớt, dờ khóc dờ cười nhìn Aubrey ngồi một bên đang vờ như không có chuyện gì.

“Ăn một chút cũng đâu có sao...” Aubrey không đồng ý nhún vai, hòng qua mặt, “Hơn nữa, thịt khô cũng là thịt, thịt quay cũng là thịt, thịt luộc cũng là thịt, có khác nhau bao nhiêu đâu?”

“Papa.” Trình Trì bắt đầu đi, “Những thứ tươi ngon luôn có dinh dưỡng hơn những thứ đã chế biến chứ?”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.” Aubrey khoát khoát tay, đứng lên, “Ian cũng ở ngoài chơi lâu quá rồi, ta đi đón nó về.”

Trình Trì nhìn bóng lưng khẩn cấp rời đi của Aubrey, thờ dãi, hắn nghĩ hiện giờ ở nhà hình như đang nuôi ba đứa trẻ, hai người là trẻ con nghịch ngợm gây sự —— Ian và Bánh Trôi, còn có một lão trẻ con ăn vụng —— Aubrey.

Từ ngày đó, khi Claude mở miệng gọi Aubrey là papa, quan hệ giữa hai người càng lúc càng hòa hợp thân mật. Mà Aubrey thân phận hiền hách lúc này càng giống như một trưởng bối bình thường, mỗi ngày đều sinh hoạt theo quy luật. Có khi là Claude theo Aubrey đi tản bộ nói chuyện phiếm, hoặc là Aubrey dẫn Ian ra ngoài đi dạo, thỉnh thoảng còn tìm Sam và Wibur tán dóc.

Sau đó không biết vì sao, Aubrey mê món thịt khô mà Trình Tri làm, tuy rằng chỉ ăn thịt khô cũng không sao, nhưng vấn đề là Barry tiên sinh đã cấm dận. Bởi vì nghĩ trạng huống thân thể của Aubrey không quá tốt, cho nên Claude và Trình Tri thỉnh Barry tiên sinh đến xem cho Aubrey, Barry tiên sinh nhìn đến thân thể Aubrey, tuy rằng không nói gì, nhưng từ biểu hiện liên tục nhú mày của ông, Trình Tri và Claude ít nhiều gì cũng nhìn ra được một ít đầu mối. Chính bởi vì biết tình huống không quá lạc quan, cho nên đối với những cấm dận của Barry tiên sinh về chăm sóc sức khỏe cho Aubrey, hai người tuyệt đối chấp hành nghiêm túc, ví dụ như phải vận động đầy đủ, chú ý tâm tình vui vẻ, ăn thức ăn tươi ngon, v.v... Không thể nghi ngờ, thịt khô cũng không phải thuộc về loại thức ăn tươi, nhưng Trình Tri và Claude cũng không nỡ cấm toàn bộ, chỉ phải mỗi lần cho ăn đều hạn chế số lượng mà thôi.

Thật ra Trình Tri không thể hiểu nổi vì sao Aubrey lại mê món thịt khô này, nhưng mỗi khi phát hiện Aubrey tự mình ra trận dụ dỗ Ian hoặc Bánh Trôi cho ăn kén, hoặc bảo hai nhóc kia đi trộm thịt khô mà mình giấu kỹ, tâm tình Trình Tri luôn rất vì diệu. Đây chính là vua của thú nhân giới à? Vì sao hiện tại lại giống một lão trẻ con như vậy?

.

Những ngày bình thản mà giản dị như vậy luôn trôi qua rất nhanh, cho đến khi một đội ngũ hùng dũng đi đến trấn Topaz, Claude và Trình Tri mới ý thức được, Aubrey là vua của thú nhân giới, ông ấy cản trở lại chủ thành phần hoa để tiếp tục cuộc sống của thành chủ, mà trấn Topaz, chỉ bất quá là một nơi để ông đặt chân mà thôi.

.

Một ngày trước khi phải rời đi, bữa cơm nào nhiệt thường ngày đã trở nên an tĩnh hơn, trên bàn cơm mọi người đều cúi đầu ăn.

Aubrey nhìn hai người đối diện không có biểu tình gì, muốn cười nhưng khóe miệng vẫn không cong lên nổi, khoảng thời gian ở chung này, Trình Tri đã xem Aubrey như một thành viên trong gia đình, cho rằng đó là trưởng bối của mình, hôm nay đột nhiên phải đi, điều này khiến cho Trình Tri vốn chưa bao giờ gặp cảnh biệt ly cảm thấy ***g ngực vô cùng khó chịu.

“Barry tiên sinh nói không cho ngài ăn thịt khô.” Lúc này, Claude ngồi bên cạnh Trình Tri mở miệng, “Ta sẽ bảo A Tri chuẩn bị cho ngài, đến lúc đó ngài chia ra ăn dần, đừng ăn sạch một lúc, trở về chủ thành cũng phải chú ý thân thể, đừng chỉ cầm đầu xử lý sự vụ...”

Aubrey nghe Claude cản nhắc, ha hả cười nói, “Biết rồi, các người xem ta như một đứa trẻ à.”

Claude nhìn Aubrey cau kinh ứng đối với mình, mấp máy miệng, rầu rĩ nói, “Khi có dịp, ta sẽ đến thăm ngài, đến lúc đó... ta sẽ mang thịt khô A Tri làm đến cho ngài.”

Nghe Claude nói vậy, ánh mắt Aubrey sáng lên, cười ha hả đáp ứng.

.

Sau khi ăn cơm tối mọi người chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, Trình Tri nhìn Claude từ khi biết Aubrey phải rời khỏi thì luôn không vui, muốn nói gì đó thì ngoài cửa phòng ngủ truyền đến tiếng gõ cửa.

Trình Tri mở cửa ra thì phát hiện là Aubrey đã mặc áo ngủ, “Papa?”

Aubrey nhìn Trình Tri đứng bên kia cánh cửa, cười cười, “Ngày mai phải đi rồi, trong ngực hơi khó ở, muốn tìm Claude tâm sự một chút, được không?”

“Đương nhiên.” Trình Tri gật đầu nói, nghiêng người tránh đường cho Claude đã nghe được tiếng Aubrey và đi ra ngoài.

.

Hai cha con đi ra vườn hoa, Trình Tri pha cho hai người một ấm trà nóng và dọn lên một ít bánh ngọt, tiện thể mang cho Aubrey một tấm đệm da, “Ban đêm lạnh, ngài cẩn thận đừng để sinh bệnh.”

“Cảm ơn, con của ta.” Aubrey vươn tay phủ đệm da lên đùi, bốn cợt cười nói, “Yên tâm, sẽ không mượn Claude của người lâu lắm đâu.”

“Papa!” Trình Tri hết lời đề nói rồi, đơn giản quay đầu lại căn dặn Claude, “Nếu như papa mệt thì dẫn ông ấy vào nghỉ ngơi, đừng ngồi ì trong sân, đêm khuya lạnh lắm.”

“Ừ.” Claude gật đầu, đáp ứng.

Trình Tri nghe Claude đồng ý mới xoay người vào nhà, Aubrey cười tủm tỉm nhìn Claude dõi theo Trình Tri vào nhà, có chút cảm khái, “Các người thật là tốt, năm đó, ta cũng muốn cùng daddy người trải qua những ngày như vậy”

Claude quay đầu, thấy Aubrey trên mặt mang theo chút tiếc nuối lại man mác nỗi buồn vô cớ, cười cười không nói gì, cầm lấy ấm nước ngâm trà vào nước nóng.

Aubrey ngửi mùi trà nóng hổi tỏa ra hương thơm dễ chịu, nhìn bánh ngọt tinh xảo, giờ tay vỗ vỗ vai Claude, “A Tri tốt, ánh mắt của con trai ta không tồi a.”

Nghe Aubrey nói vậy, nụ cười trên mặt Claude càng thêm đậm, “Ừm, A Tri tốt lắm, hẳn có thể chọn lựa ta thực sự khiến ta cảm thấy mình cực kỳ may mắn.”

“A Tri khi đó đương nhiên sẽ chọn người.” Trong mắt Aubrey tràn đầy tự tin, “Con của ta ưu tú như thế, hẳn không chọn người thì chọn ai a?”

“Papa...” Đối với loại tự tin vô đối thế này của Aubrey, Claude có chút dở khóc dở cười.

“Đôi khi ta thật muốn một mực ở lại nơi này, mỗi ngày nhàn nhã đi chơi ngày qua ngày cũng không tồi.” Aubrey ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đầy sao kia, mở miệng nói, “Nhưng vẫn phải trở lại, nhưng mà cũng tốt thôi, những ngày như thế trải qua cũng sẽ không được bao lâu nữa, sau đó ta có thể nghỉ ngơi mỗi ngày rồi...”

“Papa!” Claude cau mày cất lời Aubrey, nói “Thân thể ngài rồi sẽ tốt thôi, ngài còn rất trẻ tuổi không phải sao?”

“Nè, nhóc con, đừng kích động.” Aubrey thấy Claude trong mắt tràn đầy không duyệt, trấn an cười cười, “Sinh lão bệnh tử cho tới bây giờ đều là những giai đoạn phải trải qua, mỗi người chúng ta đều không phải ngoại lệ.”

Aubrey lấy tay nhéo mũi mình, “Đôi khi, ra đi không phải là giải thoát, sống cũng không phải phải là vui sướng. Những chuyện này, khiến ta cảm thấy uể oải, thỉnh thoảng đêm khuya an tĩnh cũng thường suy nghĩ, cũng không biết dựa vào động lực gì có thể kiên trì tiếp tục như vậy. Con trai, ta rất nhớ daddy của người, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ đến sắp được gặp lại hẳn, trong lòng ta luôn luôn dâng lên một niềm vui sướng vô tận.”

“Papa...” Claude há mồm kêu một tiếng, nhưng thấy trên mặt Aubrey lộ ra một nụ cười ngọt ngào lại hạnh phúc, Claude lại cảm thấy chính mình không thể thốt nên lời.

“Con ngoan, nếu như ta đi rồi, có thể vì ta làm một chuyện không?” Aubrey quay đầu nhìn Claude nhẹ giọng hỏi.

“Ngài nói đi.” Claude gật đầu.

Aubrey dời ánh mắt khỏi gương mặt Claude, nhìn xuyên qua hàng rào, kinh ngạc nhìn mặt biển bởi vì đêm tối mà trở nên đen và sâu thẳm, hơn nửa ngày mới mở miệng nói, “Nếu như, ta nói là nếu như, nếu như sau này chủ thành xảy ra biến động gì, hãy giúp Warren một tay.”

“Papa?” Trong mắt Claude tràn đầy nghi vấn.

Aubrey thờ dài nằm trên ghế nhắm hai mắt lại, tiếp tục nói, “Cơ thể của ta ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, có thể kiên trì được bao lâu, ta cũng rõ ràng hơn bất kỳ ai. Chủ thành, không như người ngoài thấy sóng êm gió lặng như vậy, dòng chảy ngầm bên trong cuộn trào rất mãnh liệt, sóng gió quỷ dị cũng không ai có thể thấy rõ. Dã tâm, luôn luôn là thứ đáng sợ, nó che mờ lý trí, dẫn đến điên cuồng. Những thủ nhân kia đang rục rịch, âm thầm lên lút không ngừng, những điều này ta đều biết rõ, nhưng tính lực cơ thể của ta lại không cho phép ta nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay. Warren...” Nói đến đây, Aubrey dừng một chút, “Ta không biết nó có thể ngồi ổn ở vị trí của ta hay không, không biết nó có thể ngăn chặn những thủ lĩnh thủ nhân mang dã tâm hay không. Có thể tới bây giờ ta không phải là một người cha tốt, không phải là một bạn hữu tốt. Ta không thể chiếu cố người và cũng nợ phụ tử bọn họ rất nhiều, hôm nay ta có tâm muốn đền bù nhưng lại vô lực. Ta biết yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng vẫn mong người nếu như có thể, ngày sau khi Warren gặp nạn, có thể giúp đỡ nó, đó là papa nhờ người...”

.

Đêm đó, hai cha con nói chuyện bao lâu thì Trình Tri không biết, chỉ là ngày hôm sau khi tiễn Aubrey đi thì bầu không khí giữa hai người trở nên là lạ.

Ian sau khi biết Aubrey phải rời khỏi thì đau lòng khủng khiếp, thường ngày Aubrey hay dẫn Ian ra ngoài đi dạo, còn dạy nó rất nhiều trò chơi nhỏ như khi Aubrey lần đầu tiên biến thành hắc báo trước đây đã chơi, buổi tối lại ngủ chung với Ian, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó còn kể cho nó nghe nhiều chuyện cổ tích thú vị, khiến cho Ian thích ông nội hòa ái lại thú vị này vô cùng, mỗi ngày đều giống như một cái đuôi nhỏ lẻo đẻo chạy theo sau Aubrey...

“Bảo bối, ông nội phải đi rồi, mau nhả ra.” Aubrey cúi đầu nhìn Ian đang nhe răng cắn ống quần mình không cho đi mà cười, khom lưng vỗ đầu Ian nói.

Ian vẫn vừa cắn ống quần Aubrey vừa ô ô kêu, móng vuốt không ngừng lui về phía sau.

Thấy được ánh mắt cầu cứu của Aubrey, Trình Tri nhìn thoáng qua Claude đang nghiêm mặt một bên, trong lòng thờ dài, đi đến dỗ dành Ian, “Ông nội có rất nhiều chuyện cần hoàn thành, Ian nhả ra có được không? Sau này papa và daddy dẫn Ian đến gặp ông nội có được không?...”

Cứ khuyên như thế một lúc lâu, Ian mới không cam lòng mà buông lỏng, ngẩng đầu rì rầm hai tiếng với Aubrey rồi xoay người nhấc bốn chân ngắn chạy về phòng, một lát sau lại ngậm một cái túi chạy đến, dựng thẳng người nhào tới trên đùi Aubrey ô ô kêu.

“Tặng quà cho ông nội sao?” Aubrey khó hiểu tiếp nhận túi từ miệng Ian, mở ra vừa nhìn thì ngây ngẩn cả người, trong túi chứa đầy thịt khô.

Aubrey cúi đầu nhìn Ian hai mắt sưng nước mong chờ nhìn mình, hồi lâu mới vui vẻ cười khom lưng ôm Ian vào lòng thơm lên trán nó, “Ian của ta thật sự là một em bé ngoan...”

Thì thầm với Ian một trận mới giao Ian cho Trình Tri, Aubrey xoay người đi tới trước mặt Claude, “Ta đi, người hảo hảo chăm sóc bản thân, hảo hảo

chăm sóc A Tri và Ian, đừng quên, người nói sau này sẽ đến thăm ta.”

Claude nhìn người cha cao hơn mình một khoảng đứng trước mặt, chú ý tới vết nhăn nơi đuôi mắt, còn có sự lưu luyến và từ ái thật sâu trong đáy mắt, tiến lên ôm Aubrey, “Papa, thuận buồm xuôi gió, còn nữa, không nên lo lắng, nguyện vọng của ngài rồi sẽ trở thành sự thật.”

Nghe câu đó, Aubrey sững sờ một chút, lập tức ôm chặt đứa con của mình, vỗ vỗ trên lưng hắn, ngữ điệu có chút run run, “Cảm ơn người, con của ta...”

Một nhà ba người nhìn đội ngũ âm âm rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng, cất bước đưa tiễn còn có gia đình của Sam và gia đình Wilbur, rồi ba người trở về nhà mình.

Ian cũng buồn bã cúi đầu xuống hai lỗ tai rồi xuống cái đuôi nhỏ dắt Bánh Trôi lên lầu, thờ ơ không thèm nghe Jerome gọi rủ nó đi ra ngoài chơi.

Còn Claude thì quay đầu lại liếc mắt nhìn về phương hướng Aubrey rời đi, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Warren, rốt cuộc người còn muốn tự do lang thang như vậy đến khi nào?”

“Con không hiểu ngài đang nói gì, papa.”

Aubrey ngồi trên chính điện có chút bất đắc dĩ lại có chút đau đầu nhìn Warren đứng ở phía dưới vẫn mang tư thái bất cần đời, “Người đã thành niên rồi, lẽ nào người muốn ăn không ngồi rồi cả đời à?”

Warren nhìn thoáng qua thành chủ đại nhân cao cao tại thượng, chính là papa mình, cong khóe môi cười, “Papa, khi ngài không ở đây con đã xử lý sự vụ trong thành rất tốt đó, lẽ nào như vậy cũng không thể khiến ngài hài lòng sao?”

“Đương nhiên ——” Aubrey cất cao giọng, nhưng lại lập tức khôi phục bình tĩnh, “Những sự vụ này là người tự mình xử lý sao? Vì sao ta thấy đa số là nhờ Felix quyết định cho người?”

Warren nhún nhún vai, “Vậy có gì sai chứ, papa? Ngài không phải thường dạy con, làm một người nắm quyền, chúng ta cần học cách chia sẻ công việc cho thuộc hạ mà? Con nghĩ Felix làm rất tốt, ông ta cũng là thuộc hạ mà ngài đặc ý yên lòng không phải sao?”

“Warren, người không phải trẻ con, ta không thể đứng phía sau nhìn người cả đời.” Aubrey nhìn Warren như cười như không đứng bên dưới, trong ngực cảm thấy mệt mỏi rồi, phất phất tay nói, “Người lui xuống trước đi, hảo hảo ngâm lại.”

“Dạ.” Warren mặt không đổi sắc, hành một lễ rồi xoay người rời đi.

Nhìn Warren biến mất ngoài cửa, trên mặt Aubrey khó nén một mối và thất vọng, thở dài một hơi tựa trên lưng ghế.

“Thành chủ đại nhân, uống nước.” Yadaier từ phía sau đi ra bưng lên một tách nước đặt vào trong tay Aubrey, thấy sắc mặt Aubrey không tốt lắm, nhận không được mở miệng khuyên nhủ, “Warren thiếu chủ tuổi còn trẻ, từ từ sẽ đến, không phải Barry tiên sinh đã nói sao, thân thể ngài không hợp để chịu phiền hà, tốt nhất hãy nghỉ ngơi.”

Aubrey tiếp nhận tách nước uống một ngụm rồi nhắm lại hai mắt, nhẹ giọng nói, “Ông bạn già, ta không phải không muốn chết từ từ, nhưng, thời gian của ta không nhiều lắm. Warren đứa trẻ này...” Aubrey nhớ lại trần nhỏ yên lặng kia, lầm bầm nói, “Dù cho, dù cho nó có được phân nửa ôn trọng của Claude cũng tốt a...”

Yadaier đã cùng Aubrey ở lại trần Topaz nghe được Aubrey lầm bầm, trong đầu cũng hiện lên hình bóng của thanh niên ôn trọng trầm mặc kia, nhưng miệng vẫn khuyên nhủ, “Dù sao Warren thiếu chủ vẫn là một đứa trẻ rất tài năng, ngài nên tin tưởng Warren thiếu chủ.”

Nghe lời an ủi của Yadaier, Aubrey lại thở dài, giờ tay bóp bóp mũi, mệt mỏi nói, “Mong là như vậy.”

Đêm đó, trong một tòa thiên điện, Warren đình đương ngồi trên ghế, vươn ngón tay phải nhẹ nhàng khảy khảy ngón nền.

Amber từ ngoài cửa đi vào thấy Warren không yên lòng, mở miệng hỏi, “Sao còn chưa ngủ?”

Warren liếc nhìn Amber, nhớ tới chuyện gì đó rồi cười khẽ một tiếng, “Cứ ru rú trong chủ thành cũng bức bối thật a?”

“Hừm?” Amber không biết tại sao Warren lại nói lên một câu không đầu không đuôi như thế.

“Chúng ta đã lâu không ra ngoài chơi rồi.” Warren không thèm để ý phản ứng của Amber, tiếp tục nói, “Mấy ngày nữa thời tiết nóng bức, chúng ta ra ngoài du ngoạn vài ngày đi, mấy ngày nay vì papa ra ngoài giải sầu mà phải xử lý sự vụ, thật không thoải mái.”

“Vây, ngươi muốn đi chỗ nào?” Amber nghe được Warren nhắc đến Aubrey, nghĩ đến thái độ ngày càng lạnh nhạt với mình của thành chủ, sắc mặt trong nháy mắt cũng có chút thay đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, tận lực biểu hiện thoải mái mà hỏi.

“Đương nhiên là trấn Topaz.” Warren thân nhiên nói.

“Cái gì?!” Amber lần này thực sự thay đổi sắc mặt.

“Thấy papa từ nơi đó trở về sắc mặt đã đẹp hơn rất nhiều, nói vậy đó nhất định là một địa phương tốt, đương nhiên nên đi xem, hơn nữa...” Warren nói đến đây, nụ cười hứng thú trên mặt càng đậm, “Nơi đó, còn có huynh đệ duy nhất đã lâu không gặp của ta, không phải sao?”

Nghe Warren giải thích, sắc mặt của Amber trông càng khó coi, nhưng hắn không chú ý tới nụ cười trên mặt mà không hề toát lên từ khóe mắt người kia, Warren xiết chặt nắm tay dưới ống tay áo rộng thùng thình.

Đường nhìn của Warren xuyên thấu qua song cửa sổ nhìn về phía chủ điện, trong mắt một mảnh lạnh lùng, papa, nếu ngài nói con ngay cả một nửa của Claude cũng không bằng, con đây đương nhiên phải xem vị ca ca địa vị không ai bì được trong lòng ngài, đến tột cùng ưu tú như thế nào, đương nhiên phải đến gặp hân trau dồi kinh nghiệm chứ, ngài nói phải không?

.

Aubrey rời đi, khiến cả nhà Claude không thích ứng trong một khoảng thời gian, Trình Trì mỗi ngày làm cơm thì sẽ không tự chủ được mà làm thức ăn nhiều thêm, mà Claude mỗi ngày sau khi đi săn về sẽ vô thức liếc nhìn chiếc ghế dựa nơi Aubrey thích nằm. Về phần Ian, cũng tâm tình không tốt trong vài ngày, làm gì cũng không khơi dậy được hứng thú, cho đến hai ngày nay mới lần nữa hăng hái ngẩng cao đầu đứng lên theo Jerome và Fix mang theo Bánh Trôi đi chơi.

“Úc, trời ạ, ngươi lẩn trên đồng bùn à?” Trình Trì ở dưới bếp sau khi nghe tiếng kêu của Ian và tiếng cào cửa thì chạy ra mở cửa, cúi đầu nhìn Ian và Bánh Trôi đã trở thành hai con khỉ lẩn bùn, mở to hai mắt nhìn.

Biết hôm nay mình nò đùa có chút thái quá, Ian mở to đôi mắt màu xanh sẫm tròn tròn vô cùng vô tội nhìn Trình Trì, tiến lên lấy lòng định cọ ổng quần hắn, nhưng bị Trình Trì nhanh nhẹn né tránh, “Ê! Ê! Ê! Cả người toàn là bùn còn cọ lên người ta, ngươi có ý phải không?”

Bỏ nhào vào hư không, Ian ủy khuất, tiếp tục tròn mắt thấp giọng ngao ngao kêu hai tiếng.

Trình Trì nhìn thoáng qua hai con thú nhỏ người xướng ta ca, đành phải thở dài, khom lưng mỗi tay xách cổ một tên nhóc đi đến phòng tắm, “Các ngươi ở yên trong phòng tắm cho ta, ta đi nấu nước, chưa tắm xong thì không được phép ra khỏi phòng tắm, bằng không hôm nay không được ăn cơm, biết chưa?”

Ian và Bánh Trôi ra sức vẫy vẫy đuôi kêu hai tiếng biểu thị hiểu rõ, Trình Trì nhìn nền đất bị vấy đầy bùn, lại phát điên, “Đừng lác đuôi, ta vừa lau dọn xong!”

.

“Nói này, nói này, hai đứa các ngươi hôm nay đã đến nơi nào phá rối hả, lẩn cho cả thân bùn bẩn trở về?” Trình Trì cầm cái gáo tạt lên Ian và Bánh Trôi, bùn trên người hai tên nhóc kia theo dòng nước trôi trên mặt đất thành một bãi nước bùn, điều này khiến Trình Trì nhịn không được phải mở miệng hỏi.

“Ngao ngao ngao...” Đây là Ian trả lời.

“Chi chi chi...” Đây là Bánh Trôi trả lời.

“Haiz...” Đây là Trình Trì không tinh thông ngôn ngữ của muông thú phải tròn mắt đáp lại.

Mặc dù không thể hiểu bọn nó nói gì, nhưng một chút cũng không gây trở ngại cho việc giáo dục tư tưởng cho hai tên nhóc kia của Trình Trì, “Ta nói này, các ngươi lẩn tới tìm một nơi sạch sẽ nò đùa được không hả? Lẩn một thân đầy bùn trở về, dù ta không chê tắm cho các ngươi là phiền phức, thì các ngươi cũng phải biết trong bùn đất bẩn như thế nào chứ? Bao nhiêu là vi khuẩn a? Lỡ như ăn nhầm vào miệng tiêu chảy thì sao đây? Lẽ nào các ngươi thích uống thuốc đắng của Barry tiên sinh à...”

Trình Trì bên này nghiêm khắc dạy dỗ, ngay từ đầu Ian và Bánh Trôi còn ngoan ngoãn chăm chú nghe, sau đó lại nhịn không được ôm lấy móng vuốt lác đuôi vẩy nước, Trình Trì ngăn lại đứa này thì đứa kia lại lùi lên, bắt được đứa kia thì đứa này lại bắt đầu vẩy nước, đợi đến khi thiên tân vạn khổ tắm rửa xong, Ian và Bánh Trôi đã sạch sẽ thơm tho, Trình Trì thì lại ướt sũng cả người.

“Hai đứa bây... Át xì!” Trình Trì chỉ vào Ian và Bánh Trôi đang vẩy nước sau khi tắm xong muốn nói gì đó, một trận gió lạnh thổi qua khiến hắn bắt gặp

hất xì một cái, tiếng vang kinh thiên này khiến cho hai tên nhóc kia giật mình, lập tức hai “viên cầu” xù lông kia lại cắn răng chịu đựng, không tiếng động cười rộ lên.

“Còn cười nữa!” Trình Trì tức giận ‘hừ’ khẽ một tiếng, ngồi xổm xuống búng lên hai cái trán của hai “viên cầu” bởi vì ngẩng mặt mà trông có vẻ thành thật kia, “Biết hôm nay đã làm sai chuyện gì chưa hả? Thứ nhất, chạy đến vũng bùn mang một thân bùn đất trở về. Thứ hai, trong phòng tắm không chịu ngoan ngoãn tắm mà làm cho cả phòng tắm ướt nhẹp, dáy mà không chịu nghe. Các ngươi nói, nên phạt thế nào?”

“Ngao ngao...” Ian nhẹ nhàng kêu một tiếng, lắc đuôi tiến lên muốn lấy lòng Trình Trì, nhưng bị Trình Trì giơ một ngón tay đẩy ra, “Hôm nay làm nũng cũng không có kết quả đâu.”

Nghe được Trình Trì nói như vậy, Ian ngừng bước, vô cùng đáng thương mà liếc nhìn Trình Trì về mặt thờ ơ kia vài cái, nức nở một tiếng, xoay người đi đến phòng khách, Bánh Trôi thấy Ian cúi đầu ủ rũ cũng nhí nhảnh theo sau.

Trình Trì thấy Ian cẩn thận từng bước đi tới bên bức tường phòng khách, lần thứ hai cố tỏ ra vô cùng đáng thương nhìn về phía Trình Trì, sau khi xác định Trình Trì sẽ không dỗi ý đánh phải dựng người lên dán sát vào tường đứng yên, tiến hành hình phạt đã quá quen thuộc —— phạt đứng, mà Bánh Trôi thấy Ian làm như vậy, cũng thành thành thật thật đứng bên cạnh đem thân thể phì phì của mình dán sát tường.

Trình Trì nhìn Ian như quả cà bị phơi sương lấm lấm hai tiếng, “Đứng cho yên, lát nữa ta dọn phòng tắm xong sẽ tới kiểm tra đó!” Nói xong lại hất xì một cái.

Ian lúc này không dám cười nữa, chỉ nức nở một tiếng tỏ ý hiểu rõ.

.

Phạt đứng xong Ian tiếp tục vây quanh Trình Trì, dùng cái đuôi nhỏ quăn quăn chân Trình Trì, làm bộ vô tình vài lần cọ qua người Trình Trì, Trình Trì đang cắt thức ăn trên bàn nhìn cười dùng khước mắt nhìn Ian đang nịnh nọt lấy lòng, Bánh Trôi tự biết mình đã sai cũng ân cần không gì sánh được mà chỉ chỉ kêu lên, chuyển rau dưa trái cây cho Trình Trì.

.

“Ta nói này, khi còn bé ngươi có búống bình như thế không a?” Buổi tối, Trình Trì nằm trên giường có chút buồn bực hỏi Claude vừa nằm xuống.

“Hừm?” Claude nghe Trình Trì không đầu không đuôi hỏi câu này thì hơi sững sốt một chút, sau đó cười cười nói, “Khi còn bé ta rất nghe lời.”

“Vậy sao Ian lại nghịch ngợm như thế a.” Trình Trì nằm nghiêng ngẩng đầu, “Ngươi không biết đâu, chiều hôm nay khi ta thấy nó cả người dính đầy bùn liền đau đầu, bùn a, bẩn lắm a, nó lại vô tư lăn lộn bên trong, lỡ bị tiêu chảy thì sao?”

“Ài, đừng lo.” Dáng vẻ nghiêm túc của Trình Trì khiến Claude bị chọc cười, hần vờn một tay kéo Trình Trì ôm vào lòng, “Trẻ con thú nhân không yếu đuối như ngươi nghĩ đâu, trẻ con mà, nên trải nghiệm nhiều chuyện mới được!”

“Này, ta nói nghiêm túc đó.” Trình Trì bắt mắt từ trong lòng Claude giãy dụa đòi né tránh, “Ta biết trẻ con thường hay tò mò, làm trưởng bối hẳn là nên ủng hộ nó, nhưng mọi việc phải có mức độ, lẽ nào nguy hiểm cũng để nó đi sao?”

“Được rồi, ngươi đừng mãi lo lắng cho Ian nữa, cả buổi tối ngươi chỉ nói về nó, ngay cả ta cũng đồ kị với nhóc đó!” Claude tiến đến nhẹ nhàng gõ Trình Trì một cái, nửa thật nửa giả nói.

“Cái gì a, ngươi còn ghen với trẻ con sao!” Trình Trì cảm thấy dấm chua của Claude thật chẳng ra sao.

“Đó là bởi vì lực chú ý ngươi đặt trên người ta quá ít...” Claude cười xấu xa tiến tới.

Lại một đêm xuân phong.

.

“A Trì, A Trì...” Không biết ngủ đã bao lâu, Trình Trì mơ màng nghe được tiếng gọi của Claude.

Buồn ngủ và mệt mỏi đến không nâng nổi mí mắt, Trình Trì phát phát tay lấm bầm khẽ nói, “Đừng làm ồn, để ta ngủ...”

“A Trì, đừng ngủ, A Trì, ngươi khó chịu ở đâu sao? A Trì...” Claude vẫn kiên nhẫn muốn gọi Trình Trì tỉnh lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Không chịu nổi nữa Trình Trì mở mắt hàm hàm hồ hồ hỏi.

“A Trì, ngươi khó chịu ở đâu sao? Sao mặt ngươi đỏ bừng như vậy? Cơ thể cũng rất nóng a?” Claude thấy cả khuôn mặt Trình Trì đỏ đến không bình thường, lo lắng hỏi thăm.

“Hả?” Trình Trì sững sốt một chút, vô thức giơ tay muốn sờ trán mình, lúc này mới phát hiện xương cốt khắp người đều mỗi nhừ, một chút sức lực cũng không có.

“Thế nào? Khó chịu chỗ nào?” Claude thấy Trình Tri đáng vẻ ỉu xiu, đến gần cầm tay hỏi.

Lúc mới phản ứng được mình khó chịu, Trình Tri cuộn mình vào chăn nói thào, “Khó chịu, cả người đau nhức, khó chịu.”

“À? Sao đột nhiên lại như vậy?” Claude còn chưa từng thấy Trình Tri sinh bệnh nên luống cuống, đứng bật dậy nói, “Hay là ta gọi Barry tiên sinh tới xem cho người một cái.”

“Ài, đừng.” Trình Tri lao lực nắm góc áo Claude, “Đừng kêu Barry tiên sinh, chắc hôm qua ta bị cảm lạnh, uống nước nhiều nghỉ ngơi nhiều một chút là khỏe rồi.”

“Nhưng tình hình của người như vậy chỉ nghỉ ngơi làm sao khỏe được?” Claude có chút do dự.

“Thật, thật sự nghỉ ngơi sẽ khỏe.” Trình Tri vội đáp, đồng thời dùng ánh mắt đặc biệt chân thành nhìn Claude, “Tin tưởng ta, ta hiểu thân thể của chính mình, ta không muốn uống thuốc đắng...”

Claude thấy Trình Tri đáng thương cầu xin, cuối cùng cũng nhẹ dạ gật đầu đáp ứng, “Vậy người hảo hảo nghỉ ngơi, hôm nay ta không đi săn, ở nhà chăm sóc người, ta giúp người rót chút nước đến.”

Trình Tri gật đầu biểu thị đồng ý.

Sáng sớm được Claude hầu hạ rửa mặt dứt cháo tận giường, Trình Tri lại tiếp tục choáng váng mà ngủ, Claude thấy Trình Tri hầu như đã lịm đi mà cau mày.

.

Lần thứ hai Trình Tri tỉnh lại là do bị khát tỉnh, trong miệng khô khan vô cùng, mở mắt định gọi Claude rót ly nước, nhưng phát hiện Claude không có trong phòng, gọi vài câu cũng không ai đáp lại.

“Đi đâu rồi?” Trình Tri hết cách, lăm bằm một câu rồi nghiêng ngả đứng lên chuẩn bị xuống giường đi tới bàn rót nước.

Vừa xuống giường thì Trình Tri chợt nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng chạy bước nhỏ, đợi khi tiếng động tới gần mới phát hiện là Ian chạy đến thở hổn hển.

“Ian? Sao người lại chạy lên đây? Không ra ngoài chơi à?” Trình Tri vừa hỏi vừa bưng ly nước ừng ực một hơi, sau khi bỏ sung nước Trình Tri cảm thấy thư thái có tinh thần hơn, hẩn khom lưng có chút lao lực ôm lấy Ian đi đến bên giường, “Người biết papa người đi đâu không? Sao chỉ nháy mắt thì không thấy tăm hơi a?”

Ian cùng Trình Tri nằm lên giường, chỉ là ai ai nức nở kêu, thường xuyên dùng chiếc mũi nhỏ chạm chạm vào mặt Trình Tri, lại vờn lười liếm liếm mũi Trình Tri, trong con người màu xanh sẫm ứa ra một tầng nước mắt.

Trình Tri bởi vì sinh bệnh mà phản ứng chậm chạp, lúc này mới phát hiện Ian không bình thường, hẩn cười vờn tay xoa xoa đầu Ian, “Ian làm sao vậy? Bị bắt nạt sao?”

Ian vẫn thường xuyên nức nở hai tiếng, lặp lại động tác vừa rồi của nó, Trình Tri bỗng nhiên thông minh ra, hỏi, “Ian không phải đang nghĩ là người hại ta sinh bệnh chứ?”

Nghe Trình Tri nói những lời này, Ian khựng lại một chút, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, đem cái đầu nhỏ vùi vào hai chân trước, ô ô khóc, đôi tai cũng cụp xuống.

Thấy Ian khóc đến thương tâm, Trình Tri ngược lại nhìn không được nở nụ cười, vờn tay bế Ian qua ôm vào lòng, nhẹ nhàng từ tốn xoa bóp lưng mềm mại của nó, “Đứa ngốc này, là do thân thể ta không tốt, chuyện này không liên quan tới người, đừng khóc nữa, daddy có bảo bối ở bên rất nhanh sẽ khỏe lại. Tại nơi cũ của ta có một câu nói, chỉ có kẻ ngốc mới không sinh bệnh, daddy không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ sinh bệnh rồi...”

Trình Tri dỗ dành một hồi, Ian mới ngừng khóc, nhưng trong mắt vẫn sưng nước, mở cái miệng nhỏ nhả kêu một tiếng, “Ngao~”

Trình Tri thấy Ian khóc đến lông trên mặt đều bắt dính rũ xuống dưới trông vô cùng đáng thương, trong lòng mềm yếu, cúi đầu hôn một cái lên trán Ian, “Daddy hơi mệt, Ian theo daddy ngủ một giấc có được không, sau khi daddy ngủ dậy sẽ khỏe lại rất nhanh.”

Ian nhẹ nhàng kêu hai tiếng liếm liếm mũi Trình Tri, biểu thị đồng ý.

Một lát sau, một người một chú báo con cứ như vậy dựa vào một chỗ mà tiến vào mộng đẹp.

Mà Bánh Trôi không biết từ chỗ nào đi đến, sau khi nhìn thấy cảnh này thì sừng sốt một chút, đem trái cây tươi đang cầm trên móng vuốt đặt bên cạnh Trình Tri, cũng cuộn mình nằm bên đuôi Ian ngủ.

Nhưng, Claude đi đâu vậy, Claude bởi vì thực sự lo lắng thân thể của Trình Tri, lo lắng hoài lo lắng mãi nên đã đến mời Barry tiên sinh tới.

.

Lần thứ ba Trình Tri khi tỉnh lại hoàn toàn, thấy Barry tiên sinh vẻ mặt nghiêm túc và Claude nhếch miệng cười khúc khích thì há to miệng nửa ngày không khép lại được, “Ta mang thai sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

“Yo man! Are you kidding me?” Đây là câu đầu tiên Rebertine thốt ra được sau khi há to mồm cả buổi vì nghe tin Trình Tri mang thai.

Mặc dù phản ứng này của Rebertine đáng ăn đập hết sức, nhưng Trình Tri nghĩ loại phản ứng này mới là bình thường a, đây vốn không phải một chuyện cười nha.

“Ta cũng nghĩ đây không phải sự thật.” Trình Tri cúi đầu nhìn chằm chằm cái bụng phẳng lì của mình lăm bằm một câu.

Khi ngẩng đầu lên thì Trình Tri mới phát hiện Rebertine đang dùng một loại ánh mắt soi mói nhìn từ trên xuống dưới đánh giá mình, Trình Tri bất mãn, “Người già vờ hình sự làm cái gì nha?”

“Không phải, anh em, tin tức này quá chấn động, người phải để ta tiêu hóa tiêu hóa.” Rebertine không chút lưu tâm phát phát tay, lại lắc lắc cái đuôi tằm trong nước biển.

“Vậy người thật sự nghĩ ta mang thai à.” Trình Tri hơi cúi, “Ta vốn là nam giới ở địa cầu, vô số lần kiểm tra sức khỏe từ thời học sinh đến khi vào xã hội kiểm chứng ta là đàn ông thuần trăm phần trăm, làm gì có khả năng mang thai chứ? Đây thật quá sai lầm!”

“Vậy, Claude nói gì?” Rebertine mặc dù cũng hiểu không quá có khả năng, nhưng nếu thế giới này có nhân ngư và thú nhân, thì việc sinh một đứa trẻ có lẽ cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên.

“Hắn còn có thể nói gì nữa!” Vừa nghe được Rebertine nhắc tới Claude, Trình Tri lại nhụt chí.

.

Khi đó Trình Tri vừa nghe đến tin mình mang thai, phản ứng đầu tiên là, “Điều đó không thể a?”

Barry tiên sinh nghe xong lông mi dựng đứng, “Sao lại không thể? Các giống cái trong trấn mang thai đều do ta chẩn đoán đó, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ ta chưa sai một lần nào! Người đây là đang hoài nghi năng lực của ta à?”

“Không không không, đương nhiên là không.” Trình Tri vội xua tay, “Ta đương nhiên không có ý hoài nghi ngài, nhưng ta nói là, ta hiện tại không cảm thấy khó chịu hay là buồn nôn gì cả.” Trình Tri vắt hết óc nhớ về bộ phim ba xu mà lúc xưa ở nhà cũ bị mẹ bắt xem cùng, có một tình tiết là giả mang thai, thật cẩn thận nói ra phán đoán của bản thân, “Chuyện đó, nói không chừng là dạ dày bị trướng khí?”

“Nhảm nhí!” Lúc này, lông mi của Barry tiên sinh đã chạm tới cùng nơi, “Trong bụng là em bé hay một cô khí ta lại không phân biệt được sao?” Nói rồi lại quay đầu dạy dỗ Claude, “Người cũng thật là, bạn lữ của người mang thai tại sao một chút cũng không phát giác? Thân thể hắn vốn yếu hơn các giống cái khác, người còn để hắn sinh bệnh nữa, chẳng lẽ người không biết thú nhân chúng ta dựng dục con cái là gian nan trên quý cơ nào sao...”

Claude tuy rằng đã bị Barry tiên sinh vỗ vập mắng một trận, nhưng nụ cười trên mặt không giảm, thái độ tốt đến thái quá, “Xin lỗi, là ta sơ sót, hiện tại nhất định sẽ hào hào chăm sóc A Tri, ngài yên tâm.”

Thái độ của Claude khiến Barry tiên sinh thỏa mãn một chút, khí thế cũng dịu xuống, “Đợi lát nữa ta khai cho hắn một phương thuốc hạ sốt cũng không ảnh hưởng đến em bé trong bụng, người sắc xong thì đưa cho A Tri uống, sinh bệnh quan trọng nhất là nghỉ ngơi, biết không?” Thấy Claude nghe đến chăm chú, Barry tiên sinh lại nói tiếp, “Giống cái mang thai càng cần bổ sung dinh dưỡng, người phải chú ý luộc nước nấu xương cho Trình Tri uống...”

Barry tiên sinh lải nhải một trận “Những điều dựng phu (ông có chữa) phải chú ý” “Những điều papa phải chú ý” đồng thời đợi Claude bảo chứng đã nhớ kỹ tuyệt đối không phạm sai lầm mới thỏa mãn rồi khỏi.

Tiền Barry tiên sinh về, Claude lại trở về phòng trên lầu, phát hiện Trình Tri đang đờ ra ngồi trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vừa nghĩ đến chuyện trong bụng Trình Tri hiện đang dựng dục đứa trẻ thuộc về mình, trong lòng Claude lại kích động một trận, cười toe toét không ngừng được, “Thần ái, người có khỏe không? Muốn uống nước không?”

Trình Tri máy móc xoay đầu nhìn Claude nhu tình vạn loại ngồi bên cạnh, nhạt nhẽo nói, “Ta thật sự không có mang thai, Barry tiên sinh nhảm rồi.”

“Sao lại thế được.” Claude cho rằng Trình Tri chỉ là không tiếp thu được tin tức quá mức đột ngột này, vươn tay vòng qua ôm vai Trình Tri hôn nhẹ lên

trán hấn, “Barry tiên sinh sẽ không nhầm lẫn, ngay khi ta sinh ra đều nhờ Barry tiên sinh hỗ trợ a.”

“Nhưng, ta thực sự không mang thai.” Trình Trì nhìn Claude lúc này sóng điện não đã lệch bước sóng với mình, nóng nảy, “Trước đây ta đã nói cho người biết rồi mà, ta không thể mang thai, ta không có công năng này, người không nhớ sao?”

“Ta nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ.” Claude thấy Trình Trì kích động, tập tức trấn an nói, “Được rồi, Barry tiên sinh thỉnh thoảng cũng sẽ gặp một chút sai lầm nhỏ, như vậy, chúng ta hiện tại dường bệnh được không? Người xem người bởi vì sinh bệnh mà sắc mặt thật khó coi này.”

Bị Claude dỗ ngon dỗ ngọt uống hết thuốc rồi nằm xuống, Trình Trì cho rằng Claude đã tiếp nhận giải thích của mình, nhưng buổi tối khi xuống lầu ăn, nhìn một tô canh xương hầm giữa bàn, Trình Trì bỗng nhiên cảm thấy vô lực.

Những ngày tiếp đó, Claude biểu hiện y hệt như Rupert khi Al mang thai, có thể nói là săn sóc Trình Trì tỉ mỉ đến từng lỗ chân lông, luôn luôn nấu canh xương hầm cho Trình Trì uống.

Mỗi khi Trình Trì nói mình không mang thai, Claude đều dịu dàng ừ ừ không không, quay người lại, như cũ vẫn dựa theo quy cách ‘dựng phu’ mà hầu hạ Trình Trì, rất có ý “Ta không tranh cãi với người, ta sẽ cúi đầu làm việc, hảo hảo hầu hạ tốt cho người và đứa con trong bụng”.

Sau đó, Trình Trì đơn giản không thèm thuyết phục Claude, mỗi ngày ngoan ngoãn uống canh, dù sao mấy tháng nữa bụng mình vẫn bằng phẳng thì Claude dù có tiếp tục tự thôi miên thì cũng phải tiếp thu hiện thực.

Đợi đến khi thực sự không chịu nổi tình cảm nóng hầm hập của Claude, Trình Trì bỏ chạy tìm tới Rebertine.

.

Nghe Trình Trì kể lại, Rebertine suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu hỏi, “Vậy giờ người dự định làm gì a?”

Trình Trì tiện tay cầm một viên đá nhỏ trong tay ném vào mặt biển, có chút bức bối nói, “Ta cũng không biết, giải thích cho hấn nghe thế nào thì hấn toàn bộ đều không tiếp thu, đôi khi ta bị hấn khiến cho... mẹ nó, khiến ta hoang tưởng trong bụng có thêm cục thịt nữa đó!” Không thể nhận được Trình Trì chửi bậy.

“Đừng kích động đừng kích động.” Rebertine nhanh chóng vỗ vai Trình Trì trấn an, khi sắc mặt Trình Trì đã dịu xuống, Rebertine lại nói thêm một câu khiến hấn nổi điên, “Đừng động thai khí sẽ làm tổn thương đứa bé trong bụng a.”

“Ta đã bảo ta không mang thai, không mang thai!” Trình Trì đột ngột đứng bật dậy mắng.

“Phải phải phải.” Rebertine giơ tay lên làm động tác đầu hàng, “Không mang thai không mang thai, ta chỉ là bị người làm cho lú lẫn, chúng ta bình tĩnh một chút được không?”

Trình Trì thở hổn hển trừng mắt liếc Rebertine vài cái rồi mới thở hồng hộc ngồi xuống lần nữa, oán hận nói, “Trừ phi bọn họ ở đây sinh em bé như gà mái đẻ trứng mà không to bụng, đến lúc đó ta xem Claude làm thế nào còn bị thần kinh nói ta mang thai!”

“Đúng đúng đúng.” Rebertine vô điều kiện gật đầu phụ họa, “Người nói rất đúng, đến lúc đó hung hăng đánh nát huyền tường bọt nước của Claude.”

Được phụ họa Trình Trì hừ hừ hai tiếng, thỏa mãn.

.

Nhưng đời người vẫn thường tràn ngập những điều nhầm nhứ ngoài sức tưởng tượng, kẻ mang huyền tường bọt nước không phải là Claude như Trình Trì phán đoán, mà là chính bản thân hấn.

Nhiều ngày sau, Trình Trì cúi đầu nhìn cái bụng bắt đầu hơi nhô lên của mình mà khóc không ra nước mắt.

Claude sau khi trở về thì thấy Trình Trì ốm yếu nằm trên giường.

“Thân ái, người làm sao vậy?” Claude cho rằng Trình Trì lại khó chịu, lo lắng đi đến sờ trán Trình Trì.

Trình Trì dằng vè bị đá kích quá lớn quay đầu lại ai oán nhìn Claude, “Ta không phải dạ dày trưởng khí, ta cũng không phải bị cảm, ta... ta mang thai rồi!” Lời này vừa nói ra, lại mang theo tiếng nước nỡ, lúc này sâu trong nội tâm Trình Trì như có một vụn cây cỏ mèo gãi gãi, đến tột cùng là chuyện gì a?! Một tên con trai cư nhiên mang thai?!

“Đúng, thân ái à.” Claude không rõ vì sao chuyện đã sớm là thật này lại khiến Trình Trì chịu đá kích như thế, “Người mang thai rồi, đây không phải là chuyện người đã sớm biết rồi sao? Là bụng khó chịu sao?” Nói rồi Claude vươn tay muốn mò vào chẩn thăm dò cái bụng hơi gồ lên của Trình Trì.

“Không.” Trình Trì giữ lại bàn tay của Claude, “Ta khỏe, ta chỉ hơi mệt chút thôi, ta muốn nghỉ ngơi một lúc.” Nói xong buông tay nghiêng mình nhắm hai mắt lại.

Claude thấy Trình Trì đưa lưng về phía mình, nghĩ đến chuyện “Giống cái sau khi mang thai tính tình có thể sẽ có vài thay đổi nhỏ”, thở dài, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa rồi khỏi phòng.

“Papa, daddy khó chịu sao?” Ian lắc cái đuôi nhỏ chạy đến bên Claude đang xuống lầu.

Lúc này Ian đã vượt qua thời kỳ biến thân, nhưng để luyện tập cách chuyển hoá giữa hình người và hình thú, Ian vẫn thường để hình dạng con báo khi ở nhà và dẫn theo Bánh Trôi làm loạn.

“Ừ, daddy chỉ là hơi mệt mỏi.” Claude khom lưng sờ sờ đầu Ian.

Ian ngồi xổm xuống ngẩng đầu lên nhìn Claude – người vì thấy con mình để hình báo mà đặc biệt vui vẻ, “Là đệ đệ trong bụng không ngoan phải không?”

“Không phải, đệ đệ rất ngoan.” Claude nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ian mà cười búng cái tai nhỏ của nó, “Ian và Bánh Trôi cùng đến phòng khách chơi đùa được không? Papa phải bắt đầu làm cơm.”

Ian nghe được ngoan ngoãn gật đầu, đứng lên kêu Bánh Trôi đi đến phòng khách.

Chơi trong phòng khách một hồi, Ian thấy Claude trong bếp bận rộn không ai chú ý mình bèn rón ra rón rén bò lên lầu.

Nên biết sau khi Trình Trì mang thai, người mừng nhất ngoại trừ Claude thì chính là Ian, khi biết mình được làm ca ca, Ian quá mức kích động cho nên không hề kêu ngao ngao mà lại bật nói ra tiếng. Nếu như không phải có Claude cản dận, Ian quả thực hận không thể mỗi ngày đều tiến đến trước mặt Trình Trì nhìn chăm chăm cái bụng hân hoan cho đến khi đệ đệ sinh ra. Mà những bạn nhỏ Jerome và Fix sau khi biết Ian được làm ca ca thì ước ao không gì sánh được.

Dưới sự giúp đỡ của Bánh Trôi, cửa phòng ngủ của Trình Trì kết một tiếng rồi mở ra.

Trình Trì nằm trên giường phiền muộn vẫn tưởng là Claude, cho nên cũng không quay đầu lại, nhưng chờ nửa ngày cũng không phát hiện có động tĩnh, lúc này Trình Trì mới quay đầu nhìn ra cửa, mà Ian và Bánh Trôi ngồi chồm hổm ngay dưới giường với cặp mắt sáng long lanh càng khiến Trình Trì giật mình, “Này, bảo bối, người ngồi ở đây làm gì?”

Ian thấy Trình Trì không ngủ, vội đứng lên lắc lắc đuôi dựng người đứng lên giờ chân đặt lên mép giường, “Daddy người khó chịu sao?”

Trình Trì hiện tại vừa nhìn thấy dáng vẻ xù lông của Ian thì nhin không được mà ôm nó vào ngực, lần này cũng không ngoại lệ, Trình Trì ôm Ian lên giường đặt nó cùng nằm với mình, “Daddy chỉ là hơi mệt, không có khó chịu.”

Ian ngoan ngoãn ghé vào bên cạnh Trình Trì mở to cặp mắt tròn xoe long lanh tiếp tục hỏi, “Là bởi vì đệ đệ trong bụng nghịch ngợm nên daddy mới mệt sao?”

Nghe được từ “đệ đệ”, khóe miệng Trình Trì nhin không được mà giật giật một chút, cười gượng nói, “Đương nhiên không phải.” Nói rồi nghiêng mặt dán lỗ tai lên gối đối diện với Ian, vươn cánh tay nhẹ nhàng sờ sờ tai Ian, “Ian rất muốn có một đệ đệ sao?”

“Đương nhiên.” Ian không hề nghĩ ngợi liền thừa nhận, “Có một đệ đệ thật tốt a.”

“Có đệ đệ có gì mà tốt chứ?” Trình Trì nhìn dáng vẻ say sưa của Ian cảm thấy buồn cười, nhin không được bèn chọc nó, “Sau này có đệ đệ, món ngon của người phải chia đôi cho đệ đệ, đồ chơi cũng phải chia đôi, như vậy không sao chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Ian run run tai nắm ngón tay của Trình Trì kéo xuống chân ôm vào lòng cọt cọt, “Ta là ca ca mà, ta sẽ chia món ngon cho đệ đệ, ừm, ta còn có thể cho đệ đệ cùng ngủ chung phòng với ta, buổi tối ta sẽ chăm lo cho đệ đệ.”

“Người là em bé mới bao nhiêu tuổi a, còn đòi chăm lo cho đệ đệ nữa.” Trình Trì hoàn toàn bị dáng vẻ ông cụ non của Ian chọc cười.

Một người một báo cứ như vậy nằm trên giường nói chuyện hồi lâu, sau đó chớp mắt một lát chờ Claude nấu cơm xong mới rời giường xuống lầu.

Con người là loài động vật thích ứng nhanh nhất, thời gian dần trôi, Trình Trì cũng dần tiếp nhận chuyện mình đang dự định một sinh mệnh nhỏ bé trong bụng, cho dù không tiếp thu cũng không có cách, lẽ nào đi phá thai sao? Đừng nói Claude không chịu được, Trình Trì cũng không hề muốn làm như vậy.

Đội khi Trình Trì tiếp nhận xong sự thật, cuộc sống của Claude trải qua tốt hơn rất nhiều, bởi vì tâm tình Trình Trì không hề thay đổi thất thường nữa, cũng không chống cự món canh mà Claude nấu, đều ngoan ngoãn uống hết.

“Vật dụng đều mang đủ rồi chứ? Lát nữa người cẩn thận một chút, đừng để Ian bị thương.” Trình Trì đứng ở cửa cản dận Claude dẫn theo Ian đang chuẩn bị xuất phát.

“Đều đã mang đầy đủ, người yên tâm.” Claude chỉ cái túi sau lưng, sau đó cười tiến lên hôn môi Trình Trì một chút, “Người ở nhà một mình phải cẩn thận, không nên trèo nơi cao, cần làm gì thì chờ ta về, nhà?”

Trình Trì bị Claude thỉnh linh hôn một cái nhất thời đỏ mặt, không thẹn trả lời Claude mà oán giận nói, “Người làm gì a, con nó còn ở chỗ này đó!”

Ian được nhắc đến nhếch môi đưa lưng về phía Trình Trì vênh cái mông dùng hai chân trước che hai mắt lại, rất phối hợp mà nói, “Ian cái gì cũng không thấy được nga!”

Hai người lớn thấy Ian bảo bối như vậy nhìn không được mà cười ra tiếng, Trình Trì vỗ vỗ vai Claude, “Đi nhanh đi, trên đường cẩn thận.”

Claude gật đầu, xoa xoa tay Trình Trì rồi chờ Ian tạm biệt Trình Trì thì cùng nó xuất phát.

Trình Trì đứng trước cửa dõi theo cho đến khi không còn thấy cái bóng của Claude và Ian nữa mới xoay người vào nhà.

.

Claude dẫn Ian đi tới ngoại vi rừng rậm, mà Jerome và Fix cùng với các bạn nhỏ khác đã đến nơi dưới sự dẫn dắt của papa mình.

Từ sau khi Ian biến trở về hình dạng thú nhân, Claude bắt đầu chậm rãi huấn luyện cho Ian kỹ năng đi săn, dựa theo lệ cũ, papa đều phải dẫn con cái đến ngoại vi rừng rậm và truyền thụ cho chúng những bản lĩnh này, thông thường khi huấn luyện học tập đều mất hơn nửa ngày, cho nên Trình Trì mới chuẩn bị cho Claude và Ian cơm hộp dành cho bữa trưa.

Hôm nay Ian cũng như thường lệ theo Claude khắc khổ huấn luyện cho đến giờ ăn trưa.

.

Giờ ăn trưa, Jerome tiến đến bên cạnh Ian, “Hôm nay daddy người làm món gì cho người?”

“Không biết a.” Ian vừa đáp vừa mở hộp thức ăn, nhìn thoáng qua thức ăn bên trong vui vẻ nói, “A, có trứng cuộn, còn có sườn chia và cá kho tương!”

“Woa, ngon quá.” Jerome nhìn thức ăn phong phú trong hộp của Ian, nhìn không được mà nuốt ngụm nước bọt, “Trông rất ngon miệng a, daddy người nấu ăn thật ngon.”

“Daddy ta nấu ăn là ngon nhất.” Ian dùng sức gạt đầu, suy nghĩ một chút lại nhìn thức ăn trong tay Jerome, nói, “Daddy người làm thịt quay trông cũng ngon a, hay là chúng ta đổi cho nhau đi?”

“Được!” Jerome đáp ứng rất nhanh.

Sau đó Ian lại gọi Fix đang ăn với papa mình tới, ba đứa trẻ hộp cùng một chỗ hi hã ăn bữa trưa, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

.

Buổi chiều, Trình Trì vừa tỉnh lại sau khi phơi nắng trong sân và sung sướng ngủ một giấc, Trình Trì nhìn trời nghĩ Claude và Ian chắc cũng sắp trở về, bắt đầu đứng dậy chuẩn bị vào nhà nấu cơm tối.

Tay vừa đụng tới cửa, Trình Trì đã bị một thanh âm gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

“Thật xin lỗi, ngài nhận nhầm người rồi.” Sau khi quay đầu lại nhìn thoáng qua người kia Trình Trì khẽ nhú mày lễ phép đáp, rồi xoay người tiếp tục vào nhà.

“Ta cũng không nhận sai người a.” Người nọ thấy vẻ lãnh đạm của Trình Trì thì cong khóe miệng cười, vươn tay kéo Trình Trì, cúi thấp đầu dán sát bên tai Trình Trì nói, “Mỗi một chỗ trên người của người ta đều vô cùng quen thuộc!”

“Tiên sinh, xin ngài tự trọng!” Trình Trì bị động tác đường đột của người lạ khiến cho sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng được bèn lui về sau một bước, phát hiện không thoát ra bàn tay đang nắm chặt mình được, sắc mặt Trình Trì trở nên dị thường khó coi, lớn tiếng nói, “Xin buông ra!”

“A.” Sự giả dối của Trình Trì đối với người kia mà nói chỉ là không đau không ngứa, chỉ khiến trong mắt hắn tràn đầy cười cợt, “Không ngờ chỉ một khoảng thời gian không gặp, tính cách của người thay đổi rất nhiều a, chỉ là.” Người nọ kéo mạnh Trình Trì vào lòng, cúi người hít nhẹ bên cổ Trình Trì một hơi, “Người thực sự đã quên những ngày vui sướng của chúng ta rồi sao?”

Trình Trì cố gắng muốn gãy ra khỏi thú nhân giống đực này, nhưng phát hiện mình không thể may mắn lay động được đối phương.

“Tiên sinh, ngài thực sự nhận nhầm người rồi.” Trình Trì vừa tức vừa vội, “Là, ta và vị Lance tiên sinh kia trông rất giống nhau, nhưng ta thực sự không phải Lance, ngài tin tưởng ta được không?”

“Ha ha.” Lúc này ánh mắt của thú nhân kia nhìn về Trình Trì giống như nhìn một món đồ chơi thú vị, “Đây là chiêu lật mềm buộc chặt mối của ngươi sao?”

“Ta...” Trình Trì thực sự chưa từng có một phút nào hận gương mặt giống hệt Lance của mình như bây giờ, nhưng hắn còn chưa nói xong, chợt nghe một tiếng rống giận non nớt, “Không được khi dễ daddy ta, đồ khốn!”

Sự tình biến hóa trong vài giây, Trình Trì chỉ nghe được thú nhân đang lôi kéo mình a lên một tiếng rồi buông lỏng cánh tay đang giam cầm mình, Trình Trì theo bản năng lui ra sau vài bước mờ mịt nhìn xung quanh, khi nhìn đến nguyên nhân làm thú nhân kia buông tay thì sắc mặt cũng thay đổi, “Ian?”

Nhưng Trình Trì còn chưa kịp xoay người lại kéo Ian, Ian đã bị thú nhân kia nhấc chân đá bay ra ngoài, “Hỗn đản, cả gan dám cản ta!”

“Ian!” Trình Trì kêu lên sợ hãi, gấp gáp chạy đến bên Ian, nhưng còn chưa đến nơi thì Ian đã lăn lông lốc rồi đứng lên, chạy đến bên Trình Trì, dùng thân báo nhỏ nhỏ che chở trước mặt Trình Trì, nghe răng trợn mắt nói với thú nhân xa lạ kia, “Không được khi dễ daddy của ta, bại hoại! Ngươi dám đi qua ta sẽ cắn cổ ngươi!”

Nhìn con báo nhỏ như một quả cầu cố gắng làm ra vẻ nghiêm trang hung hãn, thú nhân tức điên nhưng lại cười nhạt, “Chỉ bằng ngươi? Ngươi với tới đầu gối ta sao? Ngươi là cái đồ tiểu tạp chủng!” Nói xong nhìn Trình Trì vẻ mặt lo lắng đứng sau Ian, lại cười đều, vừa nói vừa đi đến gần Trình Trì, “Ta khi dễ daddy ngươi khi nào, ngươi biết quan hệ giữa ta và daddy ngươi là gì sao? Chúng ta là ——” Nói đến đây, thú nhân với tốc độ nhanh như sét đánh nắm lấy gáy Ian nhấc bổng lên, “Quan hệ vô cùng vô cùng thân mật nga!”

“Ngươi nói vậy!” Ian bị nhấc bổng trên cao quơ quào loạn xạ phản bác, “Daddy mới không nhận ra đại khốn kiếp như ngươi!”

“Ta là đại khốn kiếp?” Thú nhân xách theo Ian lui lại phía sau mấy bước, khiến Trình Trì đang định giật lại Ian chụp hụt khoảng không, “Nhưng daddy ngươi hết lần này tới lần khác lại thích đại khốn kiếp ta đây, tiểu hỗn đản, muốn ta kể cho ngươi nghe chuyện daddy ngươi đã nằm trong lòng ta thủ thủ suy nghĩ yêu thương của hắn không? Muốn ta nói với ngươi daddy ngươi làm thế nào tại dưới thân ta —— “

Thú nhân còn chưa nói xong đã bị Trình Trì ngăn lại, “Vị tiên sinh này, ngươi đủ rồi!”

Thừa dịp thú nhân bởi vì tiếng la của mình mà sững sốt, Trình Trì nhanh tay giành lấy Ian từ trong tay đối phương ôm vào lòng, “Ta không biết ngươi, ta cũng chưa bao giờ gặp gỡ ngươi, ta cũng thực sự không phải Lance, mong ngươi đừng làm lẫn và rút lại những lời vũ nhục như thế được không? Ở đây không chào đón ngươi, mời đi cho!”

Nhìn Trình Trì biểu tình quyết liệt, thú nhân lộ ra một nụ cười châm chọc, lần thứ hai đi đến gần Trình Trì, “Rồi đi? Không chào đón ta? Khi đó ai ở dưới thân ta trần trọc hầu hạ mê muội không ngớt? Hửm? Thế nào, ở chỗ ta chán rồi lại nhớ đến trong lòng hắn sao? Xem ra ngươi đã tính toán kỹ lưỡng a, ta và hắn ngươi đều phải nằm trong lòng bàn tay? Hửm?”

Trình Trì thấy thú nhân nọ đang đến gần mình thì vô thức ôm Ian càng thêm chặt, lui về sau từng bước một, cho đến khi gót chân đụng tới bậc thang mới dừng lại, đầu óc Trình Trì đã rối bời rồi.

Nhưng lập tức, một tiếng báo gầm nóng giận khiến Trình Trì thở dài một hơi, một bóng đen xẹt qua đây ngã thú nhân kia lên mặt đất, mà phía trên thú nhân đó, là móng vuốt sắc nhọn của một con báo to lớn đặt ngay tại yết hầu của hắn, ngữ khí lạnh lẽo, “Cách người nhà của ta xa một chút, bằng không, ta không ngại nghiền nát ngươi...”

Thú nhân bị đẩy ngã xuống đất đối với sự xuất hiện của hắc báo thật ra không chút ngoài ý muốn cũng không chút sợ hãi, hắn nhìn thoáng qua hắc báo trong mắt đang mang theo sát ý, thả lỏng nằm trên mặt đất, cười nói, “Thế nào, đã lâu không gặp, quả mà ngươi tặng cho đệ đệ này chính là cướp đoạt sinh mệnh hắn sao?...” Thú nhân chậm rãi nói, “Ca ca?”

Nghe được thú nhân gọi ra hai chữ kia, ánh mắt của hắc báo chợt lóe, nhưng lập tức khôi phục vẻ băng lãnh, móng vuốt vẫn không dòi đi, “Hắn không phải Lance, ngươi cũng không nên quấy rầy người nhà của ta, bằng không, móng vuốt của ta sẽ không lưu tình!”

Thú nhân sau khi nghe được cũng không phản bác, chỉ là ung dung nằm dưới đất biểu tình thong thả nhìn Claude, hình như chắc chắn Claude sẽ không thể xuống tay.

“Trời ạ, đây đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì?” Một tiếng kêu sợ hãi đánh vỡ bầu không khí căng thẳng, Trình Trì thấy một niên thiếu đáng vẻ diễm lệ lao đến đây Claude ra, “Ngươi điên rồi sao? Ngươi chẳng lẽ không biết hắn là ai sao? Ngươi cứ nhiên dám dùng móng vuốt đe dọa hắn?!” Nói xong vừa vội vàng kiểm tra thú nhân nằm trên mặt đất kia, “Warren ngươi không sao chứ? Không bị thương chứ?”

Claude lui về sau hai bước, lại nhìn lướt qua mấy tên thú vệ sắc mặt đã sớm không tốt gần đó, bày ra tư thế phòng thủ.

Bên này Warren được niên thiếu nâng dậy, hắn khoát khoát tay bảo những thú nhân đang nhìn chăm chăm Claude lui ra, “Các ngươi lui xuống đi, ta và Claude tiên sinh có vài việc cần nói.”

“Warren!” Niên thiếu đứng bên cạnh không tán thành hô to tên của Warren.

“Nga, Amber, ngại quá cần thận rồi.” Warren như cũ hời hợt cười, “Ngươi nghĩ, một ca ca sẽ giết đệ đệ mình sao?”

Nghe Warren nói vậy, Amber do dự một chút rồi mới bảo các thú nhân kia đi ra.

Mà lúc này, Claude đã biến về lại hình dạng thú nhân, hần đứng nhìn Warren và Amber, thanh âm lãnh đạm, “Ta nghĩ ta không có chuyện gì cần nói với ngươi.”

“Đương nhiên là có.” Warren không thèm để ý đến thái độ của Claude, vẫy ra khỏi bàn tay đang níu mình của Amber, đi từng bước đến trước mặt Claude, trong mắt lóe ra quang mang ác ý, “Chúng ta đương nhiên có chuyện cần bàn chứ, dù sao, chúng ta có cùng một tình nhân mà, không phải sao?” Nói rồi ánh mắt có chút ngả ngón, liếc sang Trình Trì một chút.

“Ta đã nói rồi, hần không phải Lance.” Claude không đổi nét mặt.

“Hà.” Nghe câu trả lời của Claude, Warren coi như nghe qua một trò hề buồn cười, “Đây là ước định mới của các ngươi à? Làm bộ không phải hần, sau đó bắt đầu lại một lần nữa?” Nói rồi Warren dùng ánh mắt soi mói trên dưới quan sát Claude vài lần, “Xem ra, ta đánh giá thấp sự bao dung và nhẫn nại của ca ca thân ái quá rồi a, nga, đúng, còn có mị lực nữa.” Nụ cười châm chọc trên mặt Warren ngày càng đậm, “Bằng không làm sao có thể không ngại một lần nữa tiếp nhận giống cái đã từng vứt bỏ mình vùi đầu vào lòng đệ đệ mình chứ? Đương nhiên, không thể khinh thường mị lực của ca ca ta, bằng không, Lance đã từng quyết một lòng với ta sao lại vứt bỏ vinh hoa phú quý một lần nữa trở lại trần nhỏ mà hần coi như bãi nước đọng này, cùng một người nhu nhược và cuộc sống không hề kích thích này sinh thêm con cái lần thứ hai chứ? Ca ca, ngươi lấy đồ thừa của ta là sao?”

“Ta đã nói rồi, ta không phải Lance.” Đứng một bên trầm mặc một lát, Trình Trì nhảy vào nói, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về mình, Trình Trì không chút do dự vén tay áo bên trái lên đến vai, đem cánh tay trơn bóng đưa đến trước mặt Warren, “Nhìn thấy gì không?”

Động tác nhẹ nhàng của Trình Trì khiến Warren và Amber đều ngây ngẩn cả người, Amber có chút chấn kinh, còn Warren thì là có chút ngoài ý muốn và hoài nghi.

“Ngươi biết Lance đã sinh con rồi đúng không? Ngươi cũng biết giống cái từng sinh con thì tay trái sẽ có một đồ đảng màu lam nhạt vĩnh viễn cũng không biến mất đúng không? Mà ta, ngươi còn cho rằng ta là Lance không?” Trình Trì bình tĩnh nhìn Warren hỏi.

Warren nhìn cánh tay không có một dấu vết gì của Trình Trì cả buổi mới ngớ ngàng cười ra tiếng, lắc đầu nói, “Đây thực sự là sai lầm trầm trọng!” Lại một lần nữa quan sát Trình Trì, sau đó hỏi, “Cho nên, ngươi là thể thân mà hần tìm tới sao? Ngươi không nghĩ hần đang nhìn hình bóng người khác qua hình bóng của ngươi sao?”

Trình Trì lắc đầu, vươn tay kéo bàn tay Claude đan vào nhau xiết chặt mười ngón, “Không, ta biết hần yêu ta, không phải bởi vì ta giống ai, chỉ là vì ta là ta.”

“Yêu?” Warren như nghe được điều gì đó buồn cười lắm lắm, “Tình yêu của các ngươi có thể duy trì liên tục bao lâu chứ?” Nói rồi lấy tay chỉ về Claude, “Yêu kẻ không hề thủ vị hèn nhất không gì sánh được này sao? Hần thậm chí ngay cả bạn lữ cũng không dám cướp về!”

“Warren tiên sinh!” Trình Trì cao giọng chặn ngang Warren, ánh mắt sáng quắc nhìn hần mà gần từng chữ, “Ta chỉ là một người bình thường, chỉ muốn một cuộc sống bình thường và một tình yêu bình thân, không phải cảm y ngọc thực mà mọi người yêu, không phải cuộc sống như sóng xô bờ mà mọi người luôn mong muốn, hay là trước chào sau đón, trước mặt là mặt ngọt sau lưng là thuốc độc, ta chỉ cần những thứ ngươi không muốn, những thứ ngươi cho ta thì ta lại không cần! Trong mắt ta, một giống đực có thể bảo vệ ta, bảo vệ tốt con cái của ta, có thể nuôi sống gia đình này, có thể cho ta cảm giác an tâm kiên định, hần chính là một người tốt nhất, là một giống đực ưu tú. Nói ngược lại, Warren tiên sinh, ngài là một vị quý tộc, ngài so với những bình dân như chúng ta càng phải hiểu được lễ phép và lịch sự chứ, mời ra khỏi nhà chúng ta, nơi đây không chào đón ngài, tái kiến.”

Nói xong Trình Trì xoay người kéo Claude ôm Ian vào nhà, không thèm để ý phản ứng của Warren và Amber đứng trong sân.

.

“Ngươi đến thôn trấn này là vì Claude hay là vì Lance?” Buổi tối, tại một căn phòng trong thôn, Amber sắc mặt không tốt hỏi Warren ngồi trên ghế với dáng vẻ biếng nhác.

“Chuyện này có liên quan gì sao?” Warren liếc nhìn Amber, lại nhìn chỗ khác, hời hợt hỏi.

“Đương nhiên, mặc kệ là vì Claude hay là Lance, ta ngay từ đầu đến giờ vẫn không cho rằng ngươi đến đây là chuyện đúng, ngươi thực sự không biết dính vào bọn họ đối với ngươi là sự uy hiếp mạnh cỡ nào sao?” Amber trong đầu không ngừng hiện lên sự hứng thú trong mắt Warren khi Trình Trì nói xong cả một đoạn dài khi đó, điều này khiến cho hần sợ hãi, khiến hần bất an.

“Uy hiếp?” Warren lặp lại một lần nữa, hừ một tiếng, “Uy hiếp lớn nhất đến từ đâu, ngươi không phải rõ ràng hơn ta sao?”

“Ta ——” Amber nghe được lời ám chỉ của Warren, nhất thời nghẹn khuất.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, chuyện của ta ngươi đừng quan tâm, chuyện của ngươi ta cũng không quan tâm, ngươi sẽ nhận được thứ ngươi muốn, còn thứ không thuộc về ngươi, cũng đừng tiếp tục đòi hỏi quá đáng.” Warren đứng lên bỏ lại một câu như thế rồi xoay người về phòng ngủ.

Amber một mình đứng bên bàn nhìn ánh nến lay động, trong mắt tràn đầy đau khổ.

Bên đây bầu không khí khá là nặng nề, còn bên kia bầu không khí trong nhà Claude và Trình Trì cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Người một nhà trầm mặc ăn xong cơm tối, cũng không nói gì nhiều mà về phòng nghỉ ngơi.

Trình Trì tắm rửa xong đi vào phòng, coi như không thấy sắc mặt ủ dột của Claude mà nói, “Tối hôm nay Ian không ăn bao nhiêu, có phải chiều nay bị thương hay không? Người đi xem đi, ta không hiểu biết mấy chuyện này.”

“A Trì...” Claude nhìn Trình Trì đang vờ như tâm tình không có chút ảnh hưởng gì, muốn nói lại thôi.

“Hmm? Sao vậy?” Trình Trì quay đầu ánh mắt ôn nhu nhìn Claude.

“Ta... Về, Lance...” Claude không biết nên làm thế nào kể ra qua khứ bị thương tổn của mình với Trình Trì.

“Đừng nói nữa.” Trình Trì ngồi xuống bên cạnh Claude, cầm tay hắn, nhỏ nhẹ nói, “Đừng nói nữa, đây đều là quá khứ, chúng ta cần trải qua là hiện tại, hãy tiến lên phía trước, đừng chìm đắm trong quá khứ, vậy sẽ không có gì ảnh hưởng được.”

“Người không ngại? Bởi vì Lance, cho nên người mới bị hiểu lầm như thế...” Nghĩ về những lời vũ nhục mà chiều hôm nay Warren nói về Trình Trì, Claude nhin không được mà xiết chặt tay Trình Trì, trong mắt lại thoáng hiện sát ý.

“Được rồi, không sao đâu, sau đó không phải người đã tới rồi sao?” Trình Trì nhin đau nhẹ nhàng vỗ tay Claude bảo hắn thả lỏng. “Nếu đã trông giống Lance đến vậy, đừng đến bao nhiêu tình huống như vậy cũng là điều trong dự liệu của ta. Nói không phiền não là gạt người, nhưng người sẽ luôn luôn bên cạnh ta, không phải sao? Khi ta không ứng phó được, người sẽ cùng ta chia sẻ, đúng không?”

Nhìn ánh mắt hoàn toàn tín nhiệm của Trình Trì, trong lòng Claude rồi bời, nhẹ nhàng ôm lấy Trình Trì, “Cảm ơn, còn nữa, thực sự xin lỗi, sau này ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người.”

Trình Trì gác cằm lên vai Claude, ôm lại hắn, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng hắn, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

So với việc Aubrey đến thăm trấn Topaz thì điệu thấp và bí mật, thì Warren và Amber có thể nói là rất khoa trương, điều này khiến cho trấn Topaz oanh động một trận, nơi trấn nhỏ tĩnh lặng này chưa từng tiếp đãi một quý tộc có địa vị cao như vậy.

Trưởng trấn có chút hoảng hốt ân cần thăm hỏi Warren, đồng thời hỏi có muốn tạm thời đến nhà mình ở một thời gian hay không, bị Warren dăm ba câu đuổi đi. Mà những cư dân nơi này tuy rằng hiếu kỳ về vị con trai của thành chủ có địa vị cao quý này, nhưng cũng không ai dám tùy tiện đến gần giúp vui, nhưng có vài thủ nhân thấy được diện mạo của Warren thì sau đó khi nhìn Claude, trong ánh mắt mang theo một chút cảm giác vi diệu.

Mà những người trong trấn có quan hệ mật thiết nhất với gia tộc hắc báo là Sam và Wilbur khi biết tin Warren đến thì chỉ nhủ mày, cũng không đến thăm hỏi, mà Wilbur đã đợi khi màn đêm buông xuống bảo papa của Jerome chạy đến thành Lodan.

“Các người, không sao chứ?” Đây là câu hỏi đầu tiên của Al sau khi Rupert và Al biết được Warren đến trấn Topaz thì chạy đến nhà Trình Trì và Claude.

“Đang yên lành thì có thể có chuyện gì chứ.” Trình Trì lơ dềnh lắc đầu, tiến lên đón lấy Clarence (thằng con mới sinh của Rupert và Al) từ trong lòng Al, cười tủm tỉm đùa với ‘cái bánh bao nhỏ’ đang chảy nước bọt kia, “Này nhóc, còn nhớ ta không? Mấy ngày nay người không tới đây chơi nha!”

Rupert nhìn thoáng qua Trình Trì đang mang vẻ mặt rất ung dung, quay đầu hỏi Claude, “Thực sự không có chuyện gì sao?”

“Không có, tất cả đều tốt.” Claude thu hồi đường nhìn từ trên người Trình Trì, lắc đầu nói, “Đừng lo.”

“Nhưng, đang yên lành, vị kia tại sao lại từ chủ thành chạy đến nơi đây?” Al cho tới giờ vẫn là tính cách tương đối bộc trực, nhanh mồm nhanh miệng mà hỏi thăm, “Nghe nói hôm qua người và hắn xung đột phải không? Hắn cố ý tìm đến phải không?”

“Đúng vậy.” Rupert tiến lên quan sát Claude vài lần, xác nhận huynh đệ của mình không bị thương mới hơi nghi hoặc mà hỏi thăm, “Vì sao đột nhiên lại đi tới trấn nhỏ này? Hôm qua khi nói chuyện với người hắn có tiết lộ nguyên nhân không?”

“Không có.” Claude lắc đầu, trong đầu nhớ tới cảnh hôm qua Warren đến gần Trình Trì, ánh mắt lóe lên một cái rồi khôi phục như thường, “Ta cũng không biết vì sao hắn lại đột ngột tới đây.”

“Ai, chủ thành sung sướng không ở tự dung chạy tới nơi này, chẳng lẽ là nhất thời nổi hứng?” Al hơi bất mãn nhấp một ngụm trà, “Nhìn xem trấn nhỏ bình yên này bị bọn họ biến thành cái dạng gì đây, vấn đề mà mọi người nhắc đến luôn luôn dính tới quý tộc dính tới thiếu chủ, còn quanh co lòng vòng nhờ ta hỏi thăm người ——” Nói đến đây, Al khựng lại một chút, phát giác rằng mình đã lỡ miệng, vẻ mặt hơi xấu hổ kết thúc chủ đề, “Ai, nói chung người này đến thực sự khiến cho nhiều phiền phức kéo đến, Claude, A Trì, các người mấy ngày nay chuẩn bị làm gì a?”

“Còn làm gì nữa, nên sống thế nào thì sống thế đó.” Trình Trì nghĩ đến dáng vẻ của Warren cũng thấy hơi phiền, “Không lẽ bọn họ ở đây thêm một ngày chúng ta lại không rời khỏi nhà một ngày sao, nhiều nhất thấy bọn họ thì đi vòng đường khác, không thể trêu vào thì chẳng lẽ không biết trốn sao, đến lúc đó dù bọn họ buồn chán đến gây sự, chúng ta cũng có cách đối phó mà!”

“A Trì nói rất đúng.” Al gật đầu đồng ý, “Cách bọn họ thật xa, ít xuất hiện trước mắt bọn họ có thể sẽ khiến mấy kẻ quý tộc buồn chán nổi hứng nghĩ ra mấy trò chơi rẻ tiền, thực sự mong bọn họ đi nhanh giữ cái, nhìn thấy ghét...” Đang thao thao lai nhai, Al tình mất thấy được Ian từ hoa viên phía sau đi vào phòng khách, vì vậy cười ha ha gọi nó lại, “Này, Ian, hèn gì cả nửa ngày không thấy người, thì ra người chạy ra sau nhà chơi hả!”

Ian trong hình dạng con báo nhỏ ỉu xiu liếc nhìn Al và Rupert, uể oải chào nói, “Chào Rupert thúc thúc, Al thúc thúc.” Nói xong lại hữu khí vô lực dắt Bánh Trôi bò lên lầu.

“Ian nó làm sao vậy? Khó chịu?” Từ sau khi Trình Trì tới, Al đã lâu không thấy cảnh Ian suy sụp tinh thần, có chút lo lắng mà hỏi thăm.

Trong lòng Trình Trì loáng thoáng biết vì sao, nhưng cũng không thể nói rõ cho Al và Rupert, chỉ mơ hồ trả lời, “Chắc là do hôm qua ngủ không ngon, người biết đó, tối hôm qua trời gấm cả đêm, Ian sau nửa đêm đều ngủ cùng bọn ta, có lẽ là bị sợ.” Nói rồi, Trình Trì đặt Clarence vào lòng Al, “Ta đi xem nó, nếu như nó khó chịu trong người ta sẽ dẫn nó đến chỗ Barry tiên sinh xem thử.”

Al nghe vậy liền gật đầu, nhìn theo đến khi Trình Trì lên lầu mới quay mặt lại.

Dưới lầu, Rupert và Al cùng Claude nói chuyện với nhau một hồi cho đến khi Clarence bắt đầu dụi mắt ngáp ngáp dài mới đứng dậy tạm biệt.

Trước khi đi, Rupert giơ tay khoát lên vai Claude, “Bạn hiền, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì hãy cứ nói, người biết đó, chúng ta là đôi bạn tốt nhất.”

Nghe Rupert căn dặn trịnh trọng như vậy, trên mặt Claude xuất hiện nụ cười, trấn an vỗ vỗ tay Rupert, “Ta biết, người cũng biết, ta chưa bao giờ khách sáo với người mà.”

Lời này của Claude khiến Rupert và Al đều bật cười, đứng nói chuyện ngoài cửa một hồi, Rupert dẫn theo Al và Clarence rời khỏi nhà Claude và Trình Trì.

Claude đứng ở cửa nhìn hai người khuất ở góc đường rồi mới xoay người vào nhà, đi tới phòng khách, Claude ngẩng đầu nhìn lên lầu, thờ dãi một hồi, xoay người đi đến nhà kho lấy vòi hoa sen giúp Trình Trì tưới cây —— Làm sao vỗ về trẻ con, Trình Trì luôn luôn giỏi hơn mình.

.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Trình Trì đi đến phòng Ian trên lầu, liếc nhìn cánh cửa khép hờ, nhưng một lúc cũng không có ai đáp lại, Trình Trì từ ngoài cửa ló nửa đầu nhìn vào trong, hỏi Ian đang chiếm cứ cái đệm của Bánh Trôi mà cuộn mình thành một đoàn, “Cùng à, ta có thể đi vào không?”

Nghe giọng nói của Trình Trì, Ian giơ lên cái đầu tròn vo vốn đang vui trong cái bụng của mình, thờ thẩn liếc nhìn Trình Trì, lại chui vào.

Thấy Ian biểu hiện như vậy, Trình Trì hơi bất đắc dĩ nhún vai, nhẹ nhàng đẩy cửa ra chậm chậm đi vào trong, “Vậy, ta coi như được người cho phép vào rồi nha...”

“Bảo bối, người làm sao vậy, khó chịu sao?” Trình Trì lấy tay chống lên mép giường ngồi xuống đất, vươn tay xoa bóp lông mịn trên lưng của Ian, “Là hôm qua sét đánh nên bị dọa sợ sao? Tại sao lại trông ỉu xiu như vậy?”

Ian vẫn không nhúc nhích cuộn mình trong chăn, không phản ứng với Trình Trì.

Trình Trì cũng không nản lòng, động tác trên tay vẫn dịu dàng như trước, “Bảo bối, ta là daddy của người, nếu như người không vui hay khó chịu, nên nói với daddy, như vậy daddy mới có thể nghĩ ra cách giúp người giải quyết, không phải sao? Nếu như người cứ chịu đựng một mình như vậy, daddy lo lắng biết không?”

Qua hồi lâu, Ian mới mở miệng, âm thanh chán nản từ dưới cái bụng truyền lại, “Daddy của ta, ta nói là, daddy thân sinh của ta, thật sự là người không tốt như vậy sao? Hôm qua người kia nói đều là thật sao?”

Quả nhiên là vì chuyện này, vừa nghe Ian mở miệng, Trình Trì liền biết mình đoán đúng rồi, tình huống hôm qua hỗn loạn như vậy khiến Trình Trì rối loạn, không thể chú ý để mang Ian luôn kiên trì bảo vệ mình về phòng mà vỗ về, cho nên những lời nói khó nghe hôm qua cứ ám ảnh trong lòng Ian.

Trình Trì suy nghĩ một lát, đắn đo rồi mở miệng, “Daddy không biết daddy thân sinh của người, cho nên daddy không biết kẻ đó nói có thật hay không, nhưng mặc kệ hắn nói gì, Lance tiên sinh vĩnh viễn là daddy của người, đây là sự thật không bao giờ thay đổi được, đúng không? Hơn nữa, ta nghĩ, Lance tiên sinh là rất thương yêu người, bằng không làm sao chịu được đau đớn mà sinh ra người, đưa người tới thế giới này chứ? Đúng không?”

“Hắn mới không thương ta!” Ian đột nhiên đứng bật dậy, kêu gào với Trình Trì, “Hắn mới không thương ta, cũng không yêu papa, bằng không sao lại vứt bỏ ta và papa, muốn cùng một chỗ với tên bại hoại kia, hắn chỉ muốn sống sung sướng, ta và papa chẳng là gì trong lòng hắn cả!”

“Ừ ừ, bảo bối, bình tĩnh chút đi, bình tĩnh chút được không.” Nhìn Ian kích động đến run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra chảy xuống hai má, Trình Trì có chút đau lòng mà ôm nó vào lòng, không ngừng hôn lên trán nó, “Daddy không biết những chuyện quá khứ này, cũng không thể nói cho người biết sự thực của ngày xưa. Nhưng mà bảo bối, cuộc đời người còn một con đường dài phải đi, ta chỉ hy vọng người nhớ kỹ, từ khi chúng ta trở thành người một nhà, ta yêu người, papa người cũng yêu người, chúng ta sẽ dốc toàn lực để người được vui vẻ, hạnh phúc.”

Trình Trì nhìn lại Ian đang dần bình tĩnh khi được mình an ủi, nói tiếp, “Ông ngoại của người, cũng là papa của ta, đã từng nói với ta như thế này. Ông nói, con người khi còn sống, cho tới bây giờ cũng không phải đi trên một con đường suôn sẻ, trên đường mà chúng ta lớn lên, sẽ gặp phải đủ loại trắc trở, sẽ có rất nhiều hồi ức không tốt, đây đều là kẻ thù tự nhiên trên đường đời của chúng ta, chúng ta không thể tránh khỏi, nhưng phải kiên cường đối mặt. Bí quyết để đánh bại chúng nó là, vĩnh viễn hãy nhớ rõ những niềm vui, những điều tốt đẹp, thời khắc hạnh phúc, nhớ rõ người đã dành cho người những hồi ức này, bởi vì bọn họ thực sự yêu thương người, lấy những điều này làm tâm chấn và grom bên, đánh bại những kẻ thù kia. Bởi vì hồi ức hạnh phúc và vui sướng sẽ giúp người ngập tràn dũng khí, cho người sức mạnh. Mà hiện tại, papa và daddy yêu thương người, tặng cho người những hồi ức vui sướng này, chính là vũ khí mà chúng ta chế tạo cho người để đấu với kẻ thù, cho người trở thành một giống đực chân chính và dũng cảm. Hiện giờ, bảo bối của ta à, người đã gặp được kẻ thù đầu tiên rồi đó, đánh bại nó được không? Để daddy thấy bảo bối nhỏ bé của ta bắt đầu trưởng thành rồi được không?”

Cúi đầu nhìn thoáng qua Ian đã bị dời đi sự chú ý mà nhìn mình không chớp mắt, Trình Trì mỉm cười, vơn tay lau đi nước mắt đọng trên lông mao của Ian, “Người phải luôn biết rằng, người là niềm kiêu hãnh của papa và daddy, papa và daddy tin tưởng người có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, đúng không? Còn nữa, Ian hiện tại là ca ca rồi, càng nên làm tấm gương cho tiểu đệ đệ trong bụng daddy chứ? Bởi vì Ian phải trở nên mạnh mẽ mới có thể giống như ngày hôm qua bảo vệ daddy và đệ đệ, đúng không?”

Ian nhìn Trình Trì dịu dàng cười với mình, sục sục mũi run run tai, nặng nề gật đầu, “Dạ!”

.

Xử lý xong vấn đề nội bộ, bầu không khí trong nhà khôi phục sự sung sướng và hòa hợp như xưa. Mà người khởi xướng ra các loại thay đổi —— Warren, đang thực sự tỏ ra mình là một du khách dạo mà quanh nơi này, không đến tìm Trình Trì và Claude gây sự, mà cư dân trong trấn cũng bắt đầu quen với sự tồn tại của người thanh niên có thân phận tôn quý này, cũng không nhiệt tình như khi hắn vừa tới nữa.

Bầu không khí bắt đầu dần dần bình tĩnh cũng không khiến Claude thả lỏng cảnh giác, vì ngăn chặn tất cả những việc phát sinh ngoài ý muốn, hắn bắt đầu ý thức rút ngắn thời gian đi săn, tận lực theo bên cạnh Trình Trì, mà Ian cũng như một kỵ sĩ nhỏ bé một tác không rời canh giữ bên Trình Trì khi Claude không ở nhà, để đề phòng cái tên bại hoại đáng ghét kia lại đến bắt nạt daddy mình.

“Này, Claude, đi thôi!” Kết thúc một ngày đi săn, Rupert gọi Claude.

“Ừ, người đi trước đi, ta tới ngay.” Claude lắc đuôi đáp.

“Được, vậy người cẩn thận một chút.” Rupert nhìn động tác cúi đầu liếm vết máu trên chân của Claude, như đã hiểu ra điều gì đó, gật đầu nói.

Claude ừ một tiếng, sau khi Rupert đi thì xoay người đi đến bên dòng suối.

Đúng, trước khi về nhà, Claude chuẩn bị tẩy rửa một lần, từ sau khi Trình Trì mang thai, khứu giác cũng nhạy hơn rất nhiều, tại lần đầu tiên Claude về nhà Trình Trì ngửi được mùi máu tươi trên người hắn rồi nôn đến trời đất quay cuồng. Claude đã đặc biệt chú ý, mỗi lần trước khi về nhà đều tắm lại một lần rồi mới về.

Tắm rửa một lúc trong suối, Claude một lần nữa vẩy nước trên người rồi đi lên bờ, đang chuẩn bị biến trở về hình thái thú nhân, nhưng chợt nghe được một tiếng gầm, Claude bất ngờ không kịp đề phòng bị một cái bóng đen đẩy ngã lên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Chú ý của tác giả:

1. Lúc trước, khi Amber hạ sát thủ thì không biết Trình Trì không phải Lance, trong vụ đàn linh cầu tấn công Trình Trì í.
2. Trình Trì không biết kẻ phái người tới giết mình là Amber và Felix.

.

Claude nhất thời không phản ứng kịp bị đẩy ngã ra đất, sau đó thoảng cái đã dựa vào bản năng mà gào lên một tiếng rồi cực nhanh nhảy lật ngược tình thế, ấn bóng đen kia lên mặt đất, móng vuốt vừa định đâm vào bụng đối phương thì đã kịp nhìn rõ, liền dừng lại, “Warren?”

Hắc báo có hình thái khá giống Claude sau khi nghe Claude nói cũng chưa làm ra phản ứng gì đặc biệt, chỉ liên tục giãy dụa muốn thoát khỏi móng vuốt của Claude rồi lại lần nữa lao đến đánh hấn.

Tuy không biết vì sao Warren lại đột nhiên xuất hiện trong rừng rậm này, nhưng bản năng sinh tồn và chiến đấu khiến Claude tùy tiện nghênh tiếp sự khiêu chiến của Warren.

Một lần rồi lại một lần, lần nào cũng có những va chạm mạnh của răng nanh và móng vuốt, trong rừng truyền đến từng tiếng báo gầm gừ dữ.

Không biết đã qua bao lâu, khi Claude một lần nữa đặt móng vuốt ngay trên yết hầu Warren rồi lại lui về sau, Warren lúc này không tiếp tục giãy dụa thoát khỏi, chỉ là hơi cụt hứng thả lỏng thân mình nằm ỉ trên mặt đất, hồi lâu mới hơi tự giễu mà mở miệng, “Quả nhiên... Ông ta nói rất đúng, ta không bằng một nửa của người...”

“Warren...” Claude nghe ra sự thất vọng và thất bại trong giọng nói của Warren, bèn kêu lên tên hấn rồi tiến tới phía trước.

Nhưng Warren không cho hấn có cơ hội đến gần, nghiêng người một cái từ trên mặt đất đứng dậy không hề quay đầu lại mà rời khỏi rừng.

Claude nhìn theo bóng lưng trông như quật cường nhưng kỳ thực lại hơi ỉu rù của Warren, cúi đầu thở mạnh một hơi, ánh mắt phức tạp.

.

Một nơi khác, Trình Tri nhớ tới Rebertine nói với mình hôm nay sẽ đem rong biển muối đặc chế của đáy biển mà Debby làm tới tặng mình, thấy lan dần Bánh Trời ra ngoài chơi đùa, Trình Tri cũng để lại một tờ giấy nhắn tin rồi đi ra bờ biển.

Vừa đến phiến đá ngầm mà mình thường gặp Rebertine và Debby, Trình Tri chợt thấy ở nơi đó có một người đang ngồi, là người mà mình muốn tránh cũng không kịp —— Amber.

Xoay người định rời khỏi, Trình Tri chợt nghe Amber gọi, “Lan—— không, Trình Tri tiên sinh.”

Thật sự hai người cách nhau khá gần nên Trình Tri muốn không nghe cũng không được, hấn hơi bất đắc dĩ bày ra khuôn mặt tươi cười xoay người nhìn Amber, “Chào, Amber tiên sinh.”

“Chào, Trình Tri tiên sinh.” Amber đã quên sự chán ghét trong lòng khi nhìn thấy gương mặt tương tự như Lance của Trình Tri, nói chung cũng không phải cùng một người, cô gắng hiện lãnh hết mức có thể mà hỏi.

“Ngài...” Trình Tri nghĩ đứng đối diện như vậy mà lại không nói gì thì có chút xấu hổ, chỉ đành tìm một chủ đề, “Ngài tới bờ biển ngắm cảnh sao?”

“Ngắm cảnh?” Amber nghe Trình Tri nói vậy, quay đầu nhìn thoảng qua mặt biển êm đềm không gợn sóng, có chút buồn vô cớ cười cười, “Chắc vậy, tâm tình sẽ có thể thoải mái một chút.”

“Nga, thật không...” Trình Tri cười giọng gãi gãi cái gáy, “Ha ha, ta cũng nghĩ như thế...”

“Còn ngài, ngài cũng tới tản bộ à?” Amber nhìn Trình Tri không chút nào để ý hình tượng mà vuốt tóc, trong ngực cảm thấy hơi buồn cười, hỏi.

“A, ừm, đúng vậy.” Trình Tri lại ngần ngừ đáp, “Có điều, ta cũng đi hơi lâu rồi, bây giờ chuẩn bị đi về.” Trình Tri quyết định thừa dịp này rời khỏi, về phần cuộc hẹn với Rebertine, lát nữa bảo Claude đi một chuyến là được, động tác hấn nhanh hơn mình.

“Thật không...” Amber tâm sự nặng nề không để ý tới biểu tình mất tự nhiên của Trình Tri, vẫn không yên lòng gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Trình Tri hỏi, “Có thể ngồi đây với ta một lúc không? Lát nữa chúng ta cùng nhau trở về trấn.”

“Hà?” Không ngờ Amber lại đưa ra yêu cầu này, Trình Tri hơi ngẩn ra, một lát sau thì lại không biết nên trả lời thế nào.

“Một chút thôi, ta năn nỉ mà.” Amber nhìn Trình Tri đang mang vẻ e dè, thành khẩn nói, hấn muốn có người nghe tâm sự của mình, có thể do mấy ngày liên quan sát Trình Tri, hấn nghĩ người này với Lance mà mình ghét tuy có gương mặt giống nhau nhưng là người hiền lành, đáng tin cậy.

Trình Tri do dự một lát, rồi cũng gật đầu, “Được rồi, nhưng đừng ở bờ biển, ta sợ lạnh.”

Thấy Trình Tri đồng ý, Amber vui vẻ cười cười.

Hai người ngồi trên mỏm đá cách bờ biển khá xa, một lúc lâu, Trình Tri rót cuộc chịu không nổi trầm mặc như thế này, mở miệng trước, “Ngài... đã quen cuộc sống ở đây chưa?”

“Hà?” Amber nhìn thoảng qua Trình Tri, cười gật đầu, “Đương nhiên, ở đây tốt, rất an tĩnh, an tĩnh rất nhiều so với chủ thành.”

“Ha ha, đương nhiên không so được với chủ thành, đây chỉ là một trấn nhỏ xa xôi bình thường mà thôi.” Trình Tri gật đầu nói.

“Ngài...” Amber nhìn Trình Trì, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Trình Trì phát hiện giọng điệu của Amber hơi là lạ, quay đầu hỏi.

“Hỏi như vậy có thể hơi đột ngột chút, nhưng vui lòng đừng chú ý, nếu như không tiện trả lời, cũng có thể không nói.” Amber suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Ta muốn hỏi ngài một chút, ngài thực sự kiên định tin tưởng Claude không phải xem mình như thể thân của Lance sao? Ta không phải gây xích mích ly gián quan hệ của ngài với Claude tiên sinh, chỉ là thực sự có điểm không rõ, bởi vì ngài và Lance tiên sinh trông quá giống...”

“Đương nhiên, ta biết.” Trình Trì cười cười trả lời Amber, “Ngay từ đầu nói không lo lắng là nói dối, ta cũng đắn đo rất lâu, cuối cùng, ta vẫn quyết định tin tưởng Claude. Tuy có thể hoài nghi, nhưng thời điểm mấu chốt vẫn không nên do dự mà hãy quyết định tin tưởng, như vậy mới có được kết quả tốt. Hiện tại, ta biết, ta đã tin tưởng đúng, người hiện giờ trong lòng Claude là ta, yêu cũng là ta, vậy là đủ rồi.”

“A, ngài thực sự quá chắc chắn, xem ra tình cảm của ngài và Claude thực sự rất tốt.” Giọng nói của Amber mang theo chút ước ao, “Vậy thì thật là tốt...”

“Cũng không có gì đâu.” Trình Trì lắc đầu, “Bạn lữ thông thường cũng là vậy mà, dựa vào tin cậy và yêu mà đổi lại một phần tình cảm gắn bó.”

“Tin cậy và yêu.” Amber cúi đầu thì thầm lặp lại những lời này, sau đó có chút mơ hồ hỏi Trình Trì, “Nếu như không có tin cậy, yêu cũng là đơn phương, nên làm sao bây giờ?”

“Hả?” Trình Trì nghe xong vấn đề của Amber thì sững sốt một chút, nhìn gương mặt khát khao được nghe đáp án của Amber, cảm thấy chính mình bỗng nhiên biến thành chuyên gia tư vấn tình yêu.

“Giữa chúng ta không có tin cậy, ta cũng không biết hẳn có yêu mình hay không...” Amber hỏi xong vấn đề kia rồi lại lần nữa nhìn ra ngoài khơi, lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy hoang mang và thống khổ.

Đêm qua, Amber và Warren lần thứ hai gây gỗ ở đây, Amber không nhớ rõ đó là lần thứ bao nhiêu mình và Warren cãi nhau. Nhưng mỗi một lần gây gỗ, Amber sẽ phát hiện khoảng cách giữa mình và Warren lại xa thêm một chút, Amber không biết sẽ mất bao lâu, khoảng cách của hẳn và Warren sẽ không thể gần lại, sau đó, mất đi người kia.

Amber không biết nên làm gì, hẳn cảm thấy bây giờ hẳn làm gì cũng sai, nói cái gì cũng sai, hẳn vô lực nhìn tình cảm từ từ lao xuống vực mà không thể kéo lên, cho nên mới muốn tìm một người để tâm sự, muốn có một người nói cho mình biết nên làm gì mới đúng.

“Nếu như không muốn buông tay, vậy cố gắng duy trì đi.” Một lát, Trình Trì mở miệng nói.

“Cố gắng duy trì? Nên cố gắng như thế nào?” Hiện giờ, Amber xem Trình Trì như mảnh gỗ duy nhất giữa đại dương mênh mông, hẳn vô thức đem hy vọng đặt vào đáp án của Trình Trì, nỗ lực nghe ý kiến của Trình Trì để giải cứu hẳn khỏi nguy cơ mất đi mọi thứ, “Hẳn cho rằng ta không phải thật lòng yêu hẳn, hẳn cho rằng ta lợi dụng hẳn...”

“Giao ra tấm lòng chân thật của mình đi, nếu như ngươi thực sự cảm thấy mình đã yêu hẳn tới nỗi không thể để mất đi hẳn, vậy kiên trì giao ra điều thật lòng đi.” Nhìn dáng vẻ cấp bách của Amber, Trình Trì nghĩ, quý tộc cũng chưa chắc hạnh phúc như dân chúng bình thường, tình cảm giữa bọn họ càng thêm trắc trở, càng mong manh, “Nếu như ngươi tiếp tục kiên trì, nếu như hẳn vẫn có tình cảm với ngươi, ta nghĩ, hẳn sớm muộn gì cũng sẽ hiểu rõ tâm ý của ngươi.”

“Ta... Ta không biết hiện giờ hẳn có tình cảm gì với ta hay không nữa.” Nghe Trình Trì nói tới đây, Amber cúi đầu, hai tay không tự chủ mà đan lại, “Thậm chí nhiều khi ta còn nghĩ, ánh mắt hẳn nhìn ta còn không âm áp bằng lúc nhìn kẻ xa lạ, nhiều khi ta, thực sự cảm thấy không thể nào thờ nổi...” Nói rồi, Amber bắt đầu bộc lộ những đau khổ và tủi thân trong lòng, nước mắt cũng bắt giáng từ trong viên mắt tích xuống mu bàn tay.

Có thể là trong lúc bất tri bất giác, tất cả mọi thứ đều thay đổi, dù Amber có thể không do dự mà yêu Warren, nhưng hẳn cũng không thể phủ nhận, hiện giờ trong tình cảm đã bị hòa lẫn rất nhiều những thứ tạp nham.

Mặc dù như vậy, Amber biết chính mình yêu Warren, cho nên khi nhìn thấy Warren ôm Lance thì nổi giận mà không thể nào kiềm chế, cho nên khi thấy Lance được Warren ngăm đồng ý mà tựa vào lòng hẳn rồi lộ ra nụ cười thị uy với mình nói ra những lời khinh rẻ, lúc ấy phẫn nộ và ghen ghét lấp đầy tâm trí, cuối cùng cũng kích động mà nhờ papa hạ sát thủ với Lance.

Amber cho rằng chỉ cần Lance biến mất thì Warren sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng kết quả cuối cùng nói cho hẳn, hẳn sai rồi.

Warren vẫn ôn hòa như cũ, vẫn bất cần đời, vẫn trêu hoa ghẹo nguyệt, thái độ của Warren như vậy, đã bức Amber đến mức suy sụp.

“Ta không biết.” Nhìn Amber cúi đầu khóc, Trình Trì thở dài gơ tay đặt lên bàn tay của Amber, nhỏ nhẹ nói, “Tình cảm của các ngươi, ta hoàn toàn không biết gì cả, ý kiến của ta là nếu như yêu, vậy tiếp tục thử một lần nữa đi, dùng chân tình mà thử một lần. Không nên để thứ gì hòa tan vào nó, chỉ là đơn thuần mà yêu hẳn, không liên quan gì đến vàng bạc châu báu hay cảm y ngọc thực và quyền thế. Nếu như một mối, chống đỡ không nổi nữa thì hãy buông tay đi, buông tay, bởi vì chết đi cùng với một đoạn ái tình vô vọng, chỉ bằng tìm một nơi mới, ai biết chân tình thật sự thuộc về mình là ở nơi nào trong tương lai chứ? Đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn của ta, có thể ngươi sẽ có suy nghĩ khác...”

Nghe lời nói của Trình Trì, Amber dần dần bình tĩnh lại, một lát sau, khóc thút thút hỏi, “Thực sự có thể sao? Sẽ thành công chứ?”

Trình Trì nhìn thiếu niên mỹ lệ áo quần sang trọng hôm nay lại giống như con mèo nhỏ bị bỏ rơi đáng thương khóc sụt sịt vừa hỏi xin ý kiến của mình, nhìn

không được cười ra tiếng, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt hần, “Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ, thật sự cố gắng sẽ được đền đáp.”

Amber suy nghĩ một hồi, gật đầu.

.

Claude hiện tại có chút phiền não, bởi vì mỗi lần sau khi săn bắt xong, Warren luôn luôn lặng yên từ một nơi gần đó mà lao ra đánh nhau với mình một hồi, sau khi thất bại thì lại lặng lẽ rời khỏi, ngày hôm sau lại như vậy, điều này khiến cho Claude thấy phiền lòng kinh khủng.

Có điều điểm duy nhất làm hần vui về là, ngoại trừ trong rừng, Warren cũng không xuất hiện xung quanh mình và Trình Trì, nhưng, thỉnh thoảng Amber – bạn lữ của Warren sẽ lại tìm đến Trình Trì tâm sự.

Lúc này Amber trong mắt Claude, hoàn toàn không giống như thiếu niên quý tộc ngạo mạn không ai bì được lúc trước, khi bên cạnh Trình Trì, càng giống như thiếu niên nhà bên cái gì cũng tò mò.

Claude quan sát vài ngày và xác định Amber không đem đến bất luận điều gì nguy hiểm cho Trình Trì, nên cũng ngầm đồng ý cho hần tìm đến Trình Trì tâm sự.

Hiện nay hình thức ở chung của Amber và Warren có chút kỳ quái, Amber không hề khoa chân múa tay với Warren bảo hần nên làm cái này nên làm cái kia, chỉ là cẩn thận chăm sóc hần từng chút trong cuộc sống hàng ngày, khi hần đờ ra sẽ đưa đến cho hần một tách trà nóng hoặc khi nổi giận sẽ đắp cho hần một tấm thảm, trừ lần đó ra, tuyệt không nói nhiều.

Đối với sự thay đổi của Amber, Warren chỉ nhìn theo bóng lưng của Amber mà nhủ mảy, trong mắt mang theo chăm chọc.

Sáng hôm đó, sau khi Amber rời giường xuống lầu chuẩn bị gọi người theo hầu chuẩn bị bữa sáng thì ngoài cửa chính truyền đến tiếng gõ.

Amber quay đầu liếc nhìn Warren cũng đang định xuống lầu, sau đó có chút nghi hoặc đi mở cửa.

Ngoài cửa chính là một trong những thị vệ bên cạnh Aubrey —— Yadaier, mặt không biểu tình nhìn thoáng qua Amber đang kinh ngạc và Warren tình bơ đứng bên chân cầu thang, nghiêm chỉnh mở miệng nói, “Thành chủ bảo ta tới đón thiếu chủ và thiếu phu trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Warren và Amber rời đi, mặc dù cũng nghiêm túc như lần đầu tiên đến đây, nhưng dù nhìn Yadaier thế nào trong đầu Trình Trì cũng hiện ra bốn chữ “Áp giải về kinh”.

Sau khi mọi người nhìn theo đội ngũ với thân phận cao quý kia rời khỏi, Trình Trì và Claude liếc mắt nhìn nhau, hai bên đều thấy được biểu tình nhẹ nhõm từ trong ánh mắt người kia —— Chịu đi rồi.

Sự rời đi của Warren khiến trấn nhỏ lại lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng, cũng khiến mọi người yên tâm tận đáy lòng. Claude có thể an tâm sẵn thú, Trình Trì không cần vất óc làm cố vấn tâm lý, Ian có thể cùng Jerome và Fix vui sướng mà đi chơi không cần lo lắng chuyện tên bại hoại kia xuất hiện ức hiếp daddy nó, còn trưởng trấn cũng rốt cuộc không cần mỗi ngày sợ chiêu đãi không chu toàn bị vị tổ tông dưới một người trên vạn người kia làm cho lo lắng sợ hãi, về phần những cư dân khác, vốn không quen trong trấn xuất hiện một người có thân phận cao quý như thế, ngay cả đi đứng mà cũng rón rén như mèo sợ mạo phạm hần.

.

Bên này bởi vì Warren và Amber đi khỏi mà vui mừng khôn xiết, còn bầu không khí ở chủ thành thì thua thật xa.

“Ngươi thực sự hiểu được gánh nặng của trách nhiệm mà ngươi mang trên người sao? Ngươi rốt cuộc muốn phóng đảng như vậy đến khi nào!” Aubrey nhìn Warren thờ ơ đứng bên dưới, lớn tiếng hỏi.

“Sao vậy papa, con chỉ bắt quá là đi gặp mặt ca ca mình một chút thôi mà, như vậy có gì sai chứ?” Warren nhướng nhướng mi, giọng nói thản nhiên mà hỏi ngược.

“Chính bản thân ngươi rõ ràng hơn ta, Warren, vì sao ngươi không thể chín chắn một chút?” Aubrey đã không biết nên làm thế nào để dạy dỗ con này.

“Chín chắn? Ngài thực sự nghĩ con thiếu chín chắn à? Hay là, ngài càng thích loại tính cách như ca ca hơn.” Warren cười cười, “Chỉ bởi vì nghĩ tới điểm này, cho nên con mới cố ý đến nơi ca ca ở để học hỏi, chỉ là vì muốn ngài hài lòng mà thôi.”

“Câm miệng!” Aubrey đứng lên cắt ngang Warren, hấn đi từng bước tới trước mặt Warren, nhìn thẳng vào đôi mắt hồ hững của con mình, “Ngươi cho rằng ngươi chín chắn sao? Ngươi chín chắn cho nên mỗi ngày không làm việc đàng hoàng mà lẩn lộn với cái đám dờ dờ ương trong thành? Ngươi chín chắn nên đi cướp bạn lữ của Claude, chuyện như vậy nếu như truyền ra ngươi biết sẽ có hậu quả gì không?”

“A.” Warren cười khê một tiếng, ngẩng đầu nhìn vào mắt Aubrey, “Quả nhiên, trong lòng ngài, con luôn luôn sai a. Hay là, trong mắt ngài, chỉ có Claude mới là đứa con chân chính, ngài oán hận con cướp đi bạn lữ của con trai ngài sao? Nhưng mà không phải ngài cũng thấy rồi sao, hấn lần này lại tìm được một giống cái giống hệt Lance vậy, thật đúng là... chắc, nhưng mà Trình Trì kia cũng thật là...”

Warren còn chưa nói xong đã bị chặn họng, “Cách xa Trình Trì một chút, không nên đi quấy rầy cuộc sống của bọn họ. Ngươi không được đến gần bọn họ, chuyện về Lance, đó là lần cuối cùng.”

Warren nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói của Aubrey, nhưng trên mặt cười càng tươi, “Nếu như con đến gần thì sao? Ngài giết con để xả giận cho con cưng của ngài sao?”

“Warren, ngươi cũng là con trai của ta, Claude cũng vậy, ta không thiên vị cho bên nào cả, ta chỉ hy vọng các ngươi đều làm tốt công việc của bản thân.” Aubrey nhìn Warren không hề che giấu sự châm chọc sâu trong đáy mắt, cảm thấy mệt mỏi, nhẹ giọng nói, “Claude có cuộc sống của Claude, mà vị trí này, chủ nhân của thế giới thú nhân, sau này sẽ là của ngươi.”

“Còn ngài thì sao? Ngài chuẩn bị dờ xuống trọng trách mà ngài không muốn gánh vác để cùng sinh sống hạnh phúc với con trai của mình, đúng không? Chủ thành này rồi sẽ không còn gì liên quan đến ngài nữa, đúng không?” Warren hỏi ngược, “Đây là thứ mà ngài chuẩn bị bồi thường cho con sao? Nhưng con lại cảm thấy đây là một thứ rác rưởi ngài cột vào chân con, chỉ có điều nó phủ thêm một lớp khoác ngoài hào nhoáng mà thôi.” Thấy Aubrey không nói gì, Warren tiếp tục nói, “Ngài đừng tự cho là công bằng, đem chuyện này ra để che giấu sự bất công của mình.”

“Ta bất công?” Aubrey nghe Warren mỗi câu mỗi chữ nói ra lời này, trong mắt có chút không thể tin lại có chút tổn thương, “Đúng, ta bất công, ta hiện tại cũng hận bản thân bất công! Ta hận ta làm một người cha vì trách nhiệm mà bỏ rơi con mình, hơn hai mươi năm không hề quan tâm để nó vất vả chịu khổ! Ta thừa nhận ta không phải một người cha hoàn hảo, nhưng ta cũng có thể thể với trời là ta đối với ngươi, chưa bao giờ không an phận làm một người cha! Ta cho ngươi áo giáp cơm ngon, ta dạy ngươi đi săn, ta thậm chí quét sạch tất cả tai họa ngầm có nguy cơ làm tổn thương ngươi.” Giọng nói của Aubrey bắt đầu gấp gáp, hiển nhiên là bị kích động cực kỳ, “Ngươi cho là Amber khi đó hạ sát thủ với Lance thành công sao? Cuối cùng người xử lý gọn chuyện này là ta, có biết vì sao không? Là vì ngươi! Vì để danh dự của ngươi không bị tổn hại, vì để ngươi không bị gièm pha đan díu với giống cái của ca ca mình, để sau này ngươi leo lên vị trí chủ thành không bị ai chê bai. Lance có mưu đồ, người sáng suốt đều nhìn ra được, nhưng ngươi lại qua lại với hấn, ta biết, ngươi chỉ đơn giản muốn làm Claude bề mặt, để chọc tức ta. Đúng, ngươi thành công rồi, ngươi làm Claude bề mặt, ngươi cũng chọc điên ta, nhưng ngươi cũng tự đem danh dự bôi nhọ! Nếu muốn nói ta bất công, ta đúng thật là bất công, thiên vị, hao hết tâm huyết vì ngươi nhưng ngươi lại thua thiệt Claude quá nhiều, toàn bộ đều bị ngươi cho rằng là lòng lang dạ thú! Ngươi rút cuộc ghen ghét Claude cái gì? Ghen ghét nó quá khổ cực so với ngươi, ghen nó thỏ nhỏ không có papa bên cạnh chỉ có thể tự học những kỹ năng mà vốn phải được papa dạy dỗ? Ngươi là —— khụ khụ khụ ——”

Aubrey còn chưa nói xong liền đột ngột ôm ngực ho dữ dội, tiếng ho càng lúc càng lớn, chờ khi Warren cảm thấy không ổn muốn tiến lên đỡ lấy thì Aubrey đột nhiên ho ra một búng máu, sau đó ngã vật xuống, mà Yadaier và Jeff nghe thấy âm thanh lạ lao ra nhìn thấy cảnh này thì nhịn không được mà kêu lên sợ hãi, chạy nhanh đến bên Aubrey muốn nâng hấn dậy.

Warren đứng một bên trở mắt nhìn thấy vết máu mà Aubrey phun tung tóe ban nãy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

.

Tin Aubrey ngã xuống khiến cho các quý tộc ở chủ thành đều rục rịch, bọn họ vô thức bày thị vệ đi vào hỏi thăm tin tức, mà những thầy thuốc nổi danh trong chủ thành đều tụ tập bên giường Aubrey, chẩn bệnh, mà bên cạnh Aubrey là Yadaier và Jeff đang cau mày lo lắng cùng với Warren mặt không chút biểu tình.

Các thầy thuốc chẩn bệnh một lúc lâu, nét mặt mọi người đều không lạc quan, điều này khiến cho Yadaier và Jeff lo rằng đã càng thêm trầm trọng, còn Warren đứng bên cạnh không nói một lời nhìn thoáng qua Aubrey nằm trên giường nhắm tịt hai mắt mặt không chút máu, bỗng nhiên xoay người bỏ đi.

Đối với chuyện Warren bỏ đi, Yadaier và Jeff song song nhú mày, nhưng vẫn không nói gì.

.

“Sao rồi? Papa khỏe không?” Amber thấy Warren trở về, vội vàng tiến lên đón, hỏi, “Ta vốn định đi thăm, nhưng lại bị thị vệ ngăn cản, đang yên lành sao tự dưng lại ngất đi? Thầy thuốc nói gì?”

Warren chỉ dờ dẩn đi tới bên bồn nước rửa tay, không nói gì.

Đối với sự lãnh đạm của Warren, Amber mấp máy miệng, vẫn đi tới bên cạnh Warren tiếp tục nói, “Bây giờ papa đã tỉnh chưa? Có cần chuẩn bị thứ gì hay không? Để ta sai người đi chuẩn bị, để đến lúc đó đỡ mất thời gian...”

Warren lại trầm mặc rửa tay lau khô rồi xoay người lẳng lặng nhìn Amber, một lát mới mở miệng hỏi, “Ngươi phái người giết Lance?”

Vốn đang nghĩ nên chuẩn bị thứ gì, Amber nghe được câu hỏi của Warren thì ngừng bật, nhìn vào cặp mắt không có chút ám áp của Warren, Amber cảm thấy lạnh cả người.

“Ngươi phải người giết Lance?” Warren thấy Amber không trả lời, lập lại.

“Đừng.” Amber nhìn Warren, tim đập một cái thật mạnh, gật đầu đáp.

“Ha ha.” Warren cong khoe môi, gật đầu, “Hay lắm.”

Vốn đang chờ Warren nổi giận, Amber không ngờ Warren lại cười, hẳn không phải không hiểu được nụ cười này, chờ khi hắn nói xong sau đó lại đi ngang qua người mình, trong lòng Amber dâng lên một nỗi sợ, hắn vô thức vươn tay nắm tay áo Warren, “Warren...”

Bị Amber kéo, Warren cúi đầu nhìn thoáng qua tay áo bị nắm, giờ tay hắt ra, xoay người nhìn Amber về mặt đã tái mét, “Ngươi là một quý tộc đứng nghĩa, thủ đoạn độc ác, nhưng phải nhớ lấy, lần sau muốn làm sạch sẽ, đừng để người khác dọn dẹp hỗn loạn mà mình gây ra. Còn nữa.” Warren cười cúi người nhỏ nhẹ nói bên tai Amber, “Ngươi muốn, bất quá chỉ là vị trí vợ của chủ thành mà thôi, đối với ngươi, có phải Warren ta hay không, thực ra cũng đâu quan trọng, đúng không? Như vậy, chúc mừng ngươi, nguyện vọng của ngươi sắp đạt được rồi. Nhưng, đừng đi quá xa, quá tham lam, không phải chuyện tốt.”

Warren nói xong cũng không thèm để ý về mặt của Amber, không quay đầu lại bỏ đi.

Đôi khi tiếng đóng cửa vang lên, Amber đang ngơ ngẩn đằng kia mới phảng phất như vừa tỉnh con mê, sức lực như bị rút hết ngã ngồi lên ghế, xiết chặt hai tay, móng tay cũng bầu thật sâu vào thịt, một giọt nước mắt rơi xuống.

“Con của ta, đừng khóc nữa.” Chẳng biết từ bao giờ, Felix đi vào căn phòng đó, đứng sau chiếc ghế hai tay khoác lên vai Amber đang kích động, giọng nói mặc dù thân thiết, nhưng về mặt thì như đang tính toán mang chút mờ mịt và hưng phấn.

Nghe giọng cha mình, Amber vô thức giờ tay lau đi nước mắt, giọng nói như bị nghẹt quay đầu hỏi, “Papa, sao ngài lại tới đây?”

“Nga.” Felix dùng ánh mắt ra dấu chỉ về phía phòng ngủ của Aubrey, “Vị kia không phải đang sinh bệnh sao, ta đương nhiên phải tới thăm, nhưng lại bị thủ vệ đuổi cho nên tiện đường tới thăm ngươi, dù sao thân phận ngươi cũng không bình thường, có thể biết được vài tình huống.”

“Con cũng không rõ lắm tình hình của thành chủ.” Amber vội vã trấn định tinh thần lắc đầu nói, “Vừa nãy con cũng không được đi vào.”

“Nhưng.” Felix không biết vừa nhớ đến cái gì, trong mắt lóe ra hào quang cuồng nhiệt, “Nghe nói lần này rất nghiêm trọng a...”

“Mong rằng thành chủ có thể mau khỏe.” Amber nghe Felix nói vậy vô thức nhìn thoáng qua phòng ngủ của Aubrey, thấp giọng nói.

Felix cũng không nán lại nơi của Amber lâu, lúc gần đi, Felix xoay người lần thứ hai nắm lấy hai vai Amber, nghiêm khắc nói, “Con ta, nhớ rõ ta từng nói với ngươi, trên thế giới này, vĩnh viễn không phân bội mình thì chỉ là chính mình, muốn tự bảo hộ mình, thì phải nắm quyền lực trong tay.”

Nói xong không đợi Amber phản ứng đã vội vã rời đi.

Amber nhìn Felix rời đi, trong mắt lộ ra tâm tình rất phức tạp, trong đầu không tự chủ nhớ lại những lời mà Trình Tri đã nói với mình khi đến Mạt Thác trấn, cúi đầu xiết chặt hai nắm tay.

.

Sau một hồi bận rộn, đến rạng sáng, Aubrey rốt cuộc cũng tỉnh lại, nhưng nụ cười chưa nở được đến giây thứ ba đã tiếp tục lâm vào hôn mê.

Mà Warren đứng ngoài cửa sau khi nghe được Aubrey nói câu kia, hơi cụt hứng đứng bên tường.

“Bảo vệ Warren thật kỹ cho ta, không được nói về tình trạng của ta cho Claude.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Đợi đến khi mùa đông năm nay đến, bụng của Trình Tri cũng như khí cầu bị thổi căng, lớn hơn rất nhiều so với trước đây, điều này làm cho Trình Tri khó chịu vô cùng, bởi vì hắn phải chống hông bước đi như phụ nữ có thai mà trước đây đã từng xem trên tivi.

Đôi khi Claude dẫn Ian ra ngoài, Trình Tri một mình ngồi trên ghế cúi đầu nhìn cái bụng phình to, trong đầu hiện lên suy nghĩ “Minh rốt cuộc có phải quái vật hay không, nếu không sao lại mang thai”, nghĩ hoài thì thấy thật phiền, vì phiền nên khi Claude về thì sắc mặt không thiện, sắc mặt không thiện đương nhiên sẽ không thêm đề ý ai, cho dù bị Claude bấm dính không thể thoát ra thì mở miệng cũng đầy mùi thuốc súng.

Ví dụ, Claude từ phía sau ôm lấy Trình Tri ghé vào tai hắn hỏi, “Thân ái, làm sao vậy, không vui sao?”

Trình Trì cúi đầu nhìn bàn tay ôm thắt lưng mình của Claude, nổi giận, giơ tay hất ra, hùng hổ nói, “Không thấy thắt lưng thô như vậy sao, còn ôm cái gì, sắp to hơn cái thùng phi rồi!”

Lại ví dụ, Claude cẩn thận dè dặt bụng canh xương hầm đến trước mặt Trình Trì, vừa thổi vừa nói, “Thân ái, uống chút canh đi, tốt cho thân thể.”

Trình Trì nhìn chén canh mỡ nổi lênh bênh, tức giận nói, “Ngày nào cũng canh thịt canh thịt canh thịt, người đang nuôi heo à, người xem ta béo thành cái gì rồi, có phải muốn ta nhắc chân không nổi người mới hài lòng không?”

Lại lại ví dụ, nửa đêm Trình Trì bị chuột rút, hành hạ Claude tỉnh giấc, Claude mơ mơ màng màng hỏi một câu, “Thân ái, lại chuột rút nữa hả?”

Trình Trì nhìn Claude đang dụi mắt mang vẻ mặt mờ mịt, nổi giận thêm lần nữa, “Ta mỗi ngày mệt muốn chết, còn người thì hay rồi, ngủ say sưa sung sướng!”

... Những việc như thế, nhiều như cây trong rừng.

Đối với Trình Trì hiện đang trong thời kỳ nóng như lửa, Claude thì lại khá là lơ đãng, mỗi lần Trình Trì bảo nổi thì luôn cẩn thận kéo Trình Trì ôm ôm, dùng nhu tình mật ý mà dỗ dành.

Ví dụ, “Thắt lưng thô thì có sao đâu nè, người thế nào ta cũng thích ôm.”

Ví dụ nữa, “Ta đi vớt dầu mỡ ra cho, vốc người gì đó đâu có quan trọng bằng thân thể, nếu như người béo đến nhắc chân không nổi, ta đây sẽ bế người đi, ừm, bế người đi ăn, bế người đi dạo, bế người đi tưới cây, có được không?”

Ví dụ nữa nữa, “Đương nhiên không phải, ta bây giờ ngủ say là bởi vì muốn có tinh thần để giải tòa cho người khi người khó chịu, bây giờ ta xoa bóp cho người được không?”

Cuối cùng, Trình Trì luôn luôn có vẻ không cam không nguyện để Claude tiếp tục ôm, không kiên nhẫn mà uống cạn canh, khi Claude dịu dàng xoa bóp thì cau mày tiến vào mộng đẹp.

Đôi khi, Trình Trì cũng sẽ hiểu ra những hành vi gây sự của mình là sai, sau đó nhăn mặt nghiêm túc hỏi Claude, “Ta cố tình gây sự hành hạ người, thật đáng ghét phải không?”

“Đương nhiên là không.” Claude nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhăn nhó của Trình Trì, cúi đầu hôn khẽ lên mi mắt hắn, “Ta biết trong bụng có bảo bảo là chuyện rất khổ sở, thắt lưng sẽ đau, sẽ thấy mệt mỏi, chân sẽ bị chuột rút, thỉnh thoảng còn không thở nổi, cho dù người có tính tình tốt cách mấy khi trải qua chuyện này cũng sẽ không vui, ta đều biết cả. Cho nên, người có nổi giận thế nào ta cũng thấy không sao, bởi vì ta không thể cùng người chia sẻ những khó khăn này, vậy nên được cùng người chia sẻ một ít tâm tình nồn nóng ta cảm thấy thật vui. Hơn nữa.” Nói đến đây, Claude ôm Trình Trì thật sát, “Mặc dù tâm tình không tốt, mỗi lần câu nhàu người cũng không hề nói hời hợt khi mang trong bụng bảo bảo của ta, cũng không nghĩ bảo bảo là trời buộc, đôi khi nhìn người vuốt bụng nói thầm, ta biết, người là daddy tốt nhất dịu dàng nhất trên đời.”

Nghe Claude dùng thanh âm trầm thấp nói những lời này, Trình Trì không nói gì, chỉ là nỗ lực cọ cọ vào lòng Claude, dựa vào càng thêm gần gũi.

.

Hôm nay Ian được Jerome rủ đến ngủ nhà nó, cho nên chỉ còn hai người Claude và Trình Trì.

Đơn giản ăn xong bữa tối, dọn dẹp xong xuôi, Trình Trì lười biếng dựa vào bên hắc báo cảm lấy đuôi hắn vuốt nhẹ lông mao, bên ngoài gió lạnh gào thét, trong nhà bởi vì có lò sưởi âm tường mà ấm áp thoải mái, Trình Trì nghe trong lò thỉnh thoảng phát ra tiếng lép bép, từng tia lửa nho nhỏ bùng ra.

Hắc báo nằm sấp bên Trình Trì chú ý tới động tác này, mở miệng hỏi, “Mệt sao?”

“Hơi hơi.” Trình Trì dụi dụi mắt, lắc đầu nói, “Còn chưa muốn ngủ sớm như vậy, nếu ngủ quá nhiều sẽ bị choáng.”

“Ừ.” Hắc báo run run tai, vốn đang định lắc đuôi, nhưng nghĩ đến cái đuôi đang bị Trình Trì nắm trong tay nên thôi, “Vậy chúng ta ngồi thêm lát nữa rồi đi ngủ.”

“Ừ.” Trình Trì gật đầu, thích chí nằm úp lên bụng hắc báo tìm một vị trí thoải mái mà dựa vào, cảm thụ được “đệm hình thú” ấm áp mềm mại, Trình Trì thoải mái đến loạn loạn đôi mắt.

Sau khi vào đông, Trình Trì lại thích Claude trong hình dáng con báo, quả thực đó chính là vật sưởi ấm thiên nhiên, vừa ấm vừa mềm, ăn no uống đủ thì đến dựa, thoải mái khỏi phải chê.

Mà Claude làm người công hiến đối với sở thích này của Trình Trì, đương nhiên vô cùng hài lòng.

“Vài ngày nữa là sinh nhật người rồi? Bây giờ ta ngày nào cũng thấy lười, không có tinh thần làm việc, chỉ sợ không thể chuẩn bị tốt cho người.” Trình Trì hí hóp mắt dựa vào cái đuôi của Claude, bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, áy náy mở miệng nói, “Bằng không đến lúc đó cả nhà chúng ta tụ cùng một chỗ ăn bữa cơm, chờ sau khi ta có tinh thần thì bù đắp cho người có được không?”

“Đừng quá nhọc lòng, ta đã có được món quà sinh nhật quý nhất rồi.” Claude rất cảm động vì Trình Trì vẫn nhớ về sinh nhật mình, quay đầu dùng mũi cọ cọ lên mặt Trình Trì, vô cùng thân thiết nói.

“Món quà quý nhất?” Nghe Claude nói như vậy, Trình Trì mờ mắt, có chút khó hiểu mà hỏi Claude, “Quà nào a? Rupert tặng à?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Claude bị đáng về hiểu kỳ mang theo chút cảnh giác lại chột dạ kia chọc cười, vurun đầu lưỡi liếm liếm môi Trình Trì, “Món quà quý nhất đó là của người cho ta a.”

“Ta cho người?” Trình Trì hơi nghi ngờ, hẳn không biết có phải do lò sưởi trong phòng nóng quá hay do trong bụng có một tên nhóc nên CPU trong não bộ vận hành chậm, sao lại không hiểu được lời của Claude nói chứ? Trình Trì rơi vào tự kỷ đã quên chính mình bị Claude liếm dính nước bọt.

Claude thấy Trình Trì mơ hồ, cảm thấy hẳn càng đáng yêu, vurun đầu tới thân mật cọ cọ vào ngực Trình Trì, lại dùng mũi nhẹ nhàng mà chạm vào bụng Trình Trì, dịu dàng nói, “Đừng vậy, người cho ta một bảo bảo, cho ta và lan một gia đình hạnh phúc, không có gì quý hơn món quà này cả, không phải sao?”

Nhìn vào cặp mắt màu xanh sẫm thâm tình của Claude, Trình Trì bỗng nhiên nghĩ chắc chắn là do lò sưởi bên tường quá nóng, nếu không sao mình và Claude đã kết làm bạn lâu như vậy, mà khi nhìn vào mắt vào mặt hắn thì mặt cứ nóng lên?

“Gia đình hạnh phúc là chúng ta cùng nhau xây đắp mà.” Trình Trì hơi mất tự nhiên cúi đầu sờ sờ bụng mình, “Hơn nữa, bảo bảo, ta nghĩ nó là món quà trời tặng cho chúng ta, ta thực sự không ngờ mình sẽ có con.”

“Ừm.” Claude tựa đầu lên tay Trình Trì, “Mặc kệ thế nào, người đã dành cho ta món quà quý nhất.”

“Hi hi.” Trình Trì muốn nói gì đó, lại không nghĩ ra nên nói gì, chỉ phải cười hi hi hai tiếng rồi vỗ vỗ đầu Claude như đang dỗ dành một chú chó con.

“Lại nhắc, từ khi không đủ năng lượng, ngay cả kẹo cũng không làm, mứt trái cây cũng không làm.” Trình Trì đổi chủ đề bắt đầu nói với Claude về những chuyện lật vật, “Mấy hôm trước Rebertine còn than thở không có kẹo ăn, các người cá đều than thở. Ài, ta cũng hiểu bản thân ta mỗi ngày ăn không ngồi rồi đi long nhong thật giống như ăn bám.”

“Không làm thì thôi, người bây giờ có chuyện quan trọng hơn phải làm mà.” Claude cười tủm tỉm nói, “VẬY ĐI, xin Trình Trì tiên sinh chuyên tâm điều dưỡng, còn gánh nặng thì tạm thời giao cho ta, đừng lo.”

“Nga? Thật không?” Trình Trì phối hợp với động tác của Claude, nheo mắt lại giả vờ tỏ ra hoài nghi, “Ngài có thể đảm nhận trọng trách này được sao?”

“Hi, đương nhiên, thân ái của ta, Trình Trì tiên sinh, nên biết, ta chính là kẻ săn thú giỏi nhất trần này, nhất định sẽ để ngài và con sung sướng không lo đói.” Claude làm bộ nghiêm trang lớn tiếng đáp lại.

“VẬY A.” Trình Trì nhin cười đưa tay sờ đầu Claude, “Ta đây sẽ đem nhiệm vụ vinh quang nhưng gian khổ này trao cho ngài, xin nghìn vạn lần đừng để ta và lan thất vọng a.”

“Đương nhiên, Trình Trì tiên sinh cao quý nhất của ta.” Claude cúi đầu huých vào chần một cái, đáng vẻ như kỵ sĩ nhận mệnh quốc vương, nghiêm túc đáp.

“Phốc ha ha ha ha...” Cuối cùng Trình Trì nhin không được nghiêng người tựa lên người Claude cười ha ha.

Claude ngẩng đầu thấy Trình Trì vui vẻ rồi cũng cười rộ lên.

Hai người lại dựa vào nhau i ôi một hồi lâu, Trình Trì rốt cuộc chống đỡ không nổi bắt đầu buồn ngủ, Claude biết hiện tại thời gian ngủ của Trình Trì dài hơn, vội thừa lúc này nhờ vị “lãnh đạo tối cao” trong nhà cho mình biết hẳn muốn ăn gì vào ngày mai, “Thân ái, ngày mai muốn ăn cái gì?”

Trình Trì gồi lên cái bụng mềm mại của Claude, mơ màng nói, “Mùa đông, mùa đông đương nhiên ăn lẩu...”

“Lẩu là cái gì? Lẩu là cái gì?” Danh từ mới này khiến Claude sững sốt một chút, khi còn định hỏi tiếp thì phát hiện Trình Trì đã tiến vào mộng đẹp.

Trong lòng tí mĩ suy nghĩ một chút nhưng vẫn không có đáp án, Claude quyết định ngày mai đi hỏi vị thông thái cái gì cũng biết kia, sau khi quyết định xong, Claude biến trở lại hình thái thú nhân, nhẹ tay nhẹ chân ôm Trình Trì vào phòng ngủ, cẩn thận cời quần áo cho hắn, đắp chăn ngay ngắn rồi mới nằm xuống một bên, dựa vào Trình Trì đã ngủ say nhắm hai mắt lại.

.

Ngày hôm sau Trình Trì ngủ đến gần trưa mới thức dậy, trong khi Claude giống như chăm sóc trẻ em mới sinh mà dứt cho Trình Trì từng muỗng cháo nhỏ mới cho hắn ngủ tiếp.

Dụi mắt chống hông chậm rãi xuống lầu, chờ khi đến nhà bếp thì Trình Trì bị một cảnh tượng không ngờ làm cho ngây ngẩn, “Làm gì đó?”

“Hả? Người dậy rồi hả?” Claude bận rộn trong bếp thấy Trình Trì đứng ở cửa, ngừng tay dùng khăn lau tay rồi đi đến bên cạnh Trình Trì cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn, “Ngủ ngon không?”

“Ừ ừm, rất ngon.” Trình Trì gật đầu, lại lần nữa nhìn vào trong bếp, “Ta nói này, hôm nay sao người chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy? Có ai muốn đến làm khách nhà chúng ta à?”

“Không phải a.” Claude theo ánh mắt của Trình Trì quay đầu lại nhìn nhìn, lắc đầu nói, “Hôm qua không phải người nói muốn ăn lẩu sao?”

“Lẩu?” Trình Trì sững sốt một chút, giờ tay chỉ chỉ vào mình, “Ta nói?”

“Đúng a.” Ian theo ‘giúp đỡ để làm vương tay’ bịch bịch bịch chạy đến bên cạnh Trình Trì ngẩng mặt cười tủm tỉm nhìn Trình Trì trả lời, “Papa nói hôm qua daddy bảo thêm ăn lẩu... Đúng, lẩu, nhưng papa không biết cách làm, cho nên papa dẫn Ian đi hỏi Rebertine thúc thúc nha.” Nói rồi Ian xoay người hướng nhà bếp vẽ một vòng tròn, “Papa và Ian dựa theo Rebertine thúc thúc nói mà chuẩn bị rất nhiều rất nhiều món để nấu lẩu, có hải sản tươi, có thịt, còn có rau dưa mà daddy hay ăn nữa, chờ papa chuẩn bị xong nước dùng thì chúng ta có thể ăn món lẩu ngon nhất thế giới rồi!”

Trình Trì cúi đầu nhìn Ian “đọc rap” rồi thở dài lấy hơi, vươn tay xoa xoa đầu nó, “Xem ra Ian rất chờ mong nha?”

“Đương nhiên.” Ian dùng sức gật đầu, “Ian còn chưa ăn lẩu lần nào, Rebertine thúc thúc nói lẩu ăn ngon nhất.”

Trình Trì cười cười, nói với Claude, “Hôm qua ta cũng chỉ là mơ màng mới nói như vậy, người lại làm thật, chuẩn bị những nguyên liệu nấu món này mất không ít công sức phải không?”

Claude lắc đầu, “Không mất công, gần đây người ăn không ngon miệng, hiếm khi người thêm món gì, đương nhiên ta phải làm cho người nếm, nhưng mà.” Claude hơi xấu hổ, “Ta lần đầu tiên làm cái này, nếu như khó ăn người phải bao dung một chút a.”

“Ai, sao lại không thể ăn.” Trình Trì vỗ vỗ tay Claude, lại vỗ vỗ ngực mình, “Có sự phụ ở đây mà.”

Theo như lời Trình Trì nói, có sự phụ vĩ đại đóng giữ tại nơi này, công tác làm việc của Claude đề cao không ít. Trình Trì như một quý ông ngồi trên ghế, giờ tay chỉ chỗ nói nói dạy cho Claude làm thế nào để nấu nước dùng, làm sao để sắp xếp các nguyên liệu nấu ăn, làm thế nào pha chế tương chấm.

Claude dựa theo cách của Trình Trì dùng xương hầm ra nước dùng thơm ngon đậm đà, cắt thịt thành lát mỏng, hải sản cũng rửa sạch dọn lên, rau dưa cũng lật xếp ngay ngắn...

Bận rộn một hồi, trong tiếng hoan hô của Ian, một nhà ba người và Bánh Trôi rốt cuộc bắt đầu nấu lẩu.

.

Trưa nay, tất cả mọi người ăn rất hào hứng, Ian và Bánh Trôi ăn đến nổi cái bụng tròn như một quả dưa hấu nhỏ.

Ian thỏa mãn ngồi ngửa trên ghế vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, hi hi cười nói với Trình Trì, “Daddy, no quá a, nhìn xem, bụng ta và daddy cũng tròn như nhau này!”

Trình Trì thấy Ian khuôn mặt nhỏ đỏ ửng cười khúc khích, nghe nó nói mà nhin không được lườm sang Claude, “Bảo người đừng lấy rượu trái cây cho nó uống mà, nhìn đi, say khướt rồi, còn mê sáng nữa!”

Claude nghe Trình Trì oán giận, cười nhẹ, giờ tay búng lên cái tai của Ian, xoay người nói với Trình Trì, “Đây không phải do bữa ăn quá vui vẻ sao, uống một chút cũng đâu có sao, lát nữa ngủ một giấc là ổn thôi.” Nói xong định quay qua gọi Ian tập thể dục một lát rồi đi ngủ, Ian đã cạch một tiếng chui xuống dưới bàn hóa thành con báo nhỏ ôm chân bàn ngủ đến ngáy khò khò.

Trình Trì vừa thấy, càng tức giận, Claude nhìn Ian đã biến thành con báo nhỏ lại nhìn Trình Trì đang trừng mắt lườm mình, dờ khóc dờ cười.

.

Buổi chiều, Trình Trì cũng sung sướng ngủ một giấc, đợi sau khi rời giường, mới phát hiện dưới lầu chỉ có một mình Claude.

“Ian đâu?” Trình Trì bụng lỵ nước hỏi Claude đang ngồi ngả nghiêng trên ghế, “Còn đang ngủ sao?”

“Chơi bên ngoài đó.” Claude tiến tới nắm tay Trình Trì kéo đến ghế ngồi.

“Chơi ở bên ngoài?” Trình Trì hơi ngạc nhiên, “Trời lạnh như vậy mà người còn cho nó long nhong bên ngoài làm cái gì, lạnh bị bệnh thì sao đây?”

“Không đâu.” Claude xoa xoa tay Trình Trì, “Vừa rơi một trận tuyết thật lớn, lúc này Ian đang vui vẻ đắp người tuyết đó.”

“Tuyết rồi?” Trình Trì sững sốt một chút, đứng lên vén rèm cửa sổ, lúc này mới phát hiện bên ngoài không biết từ khi nào đã biến thành một vùng trắng xóa.

“Ừ, sau khi Ian tỉnh ngủ thấy tuyết rơi thì mừng như điên, quần quít lấy ta đòi ra ngoài đắp người tuyết, ta nghĩ dù sao cũng chỉ là chơi trong sân nên đã cho nó ra.” Claude đi tới bên cạnh Trình Trì giải thích.

“Vậy cũng đừng cho nó ở ngoài lâu quá, chơi tuyết lâu không tốt cho mắt.” Trình Trì nói rồi buông rèm đi ra cửa chính, chuẩn bị gọi Ian lại.

“Hi, daddy, xem ta đắp người tuyết!” Ian thấy Trình Trì từ trong phòng đi ra, hưng phấn vẫy vẫy tay gọi hân đến.

“Woa, Ian sao lại đắp nhiều như vậy a?” Trình Trì thấy một đám người tuyết bày ra đó thì hơi kinh ngạc.

“Dạ.” Ian đắc ý gật đầu, giới thiệu từng cái, “Đây là papa, đây là ta, đây là đệ đệ, đây là daddy.” Nói rồi Ian lại chỉ chỉ người tuyết kế bên, “Bên này là Bánh Trôi.”

Bánh Trôi đứng bên cạnh Ian cũng chỉ chỉ kêu hai tiếng, biểu thị đáp lại.

“Woa, Ian thật lợi hại.” Trình Trì nhìn Ian vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cảm thấy êm dịu, khen một phen rồi lại căn dặn, “Đắp xong Bánh Trôi thì đi vào nhà, nếu không mất sẽ khó chịu lắm.”

“Dạ biết rồi, daddy.” Ian lanh lợi gật đầu đáp ứng, sau đó mới xoay người vênh cái mông đắp người tuyết.

“Còn nói Ian nữa hả, mặc ít như vậy mà dám đi ra, lỡ bị lạnh thì sao bây giờ?” Bên này Ian vừa gật đầu, bên kia Trình Trì lại roi vào một vòng tay ấm áp, trước người cũng được phủ lên một tấm thảm nhỏ.

Nghe Claude trách cứ, Trình Trì thâm cười, thả lỏng thân thể dựa vào ngực Claude, thấp giọng nói, “Không phải có người ôm ta sao.”

Nghe Trình Trì trả lời, khoe miệng Claude nhìn không được mà cong lên, để Trình Trì điều chỉnh tư thế trước ngực mình một chút, hai tay vòng lại ôm trước bụng Trình Trì, hai người lẳng lặng dựa vào nhau nhìn Ian tay chân bận rộn chơi tuyết cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

“Ta định hai ngày nữa đến chủ thành thăm papa.” Tối hôm nay, Claude nghiêng thân nói với Trình Trì vừa nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ.

“Đến chủ thành?” Trình Trì không biết tại sao Claude lại nhắc đến chuyện này.

“Ừ.” Claude gật đầu, tiến đến ôm vai Trình Trì, vui mặt vào cổ Trình Trì, thì thào, “Hai ngày nay trong lòng ta luôn bồn chồn, hình như có điều gì đó không ổn.”

“Hả?” Trình Trì sững sốt một chút, vốn định nghiêng người đối mặt với Claude, nhưng vì cái bụng không tiện nên đành phải giơ tay vỗ vỗ bàn tay đang ôm vai mình của Claude, xoay đầu sang phía hân, “Chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không biết.” Claude vẫn giữ nguyên tư thế kia, rầu rĩ nói, “Chỉ là đôi khi tự dưng hoảng hốt, cứ cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra...”

Nghe Claude nói, Trình Trì nghĩ tới chuyện thân thể của Aubrey vốn không khỏe, bèn an ủi Claude, kéo tay hân hôn một cái, “Vây đi thăm, nhưng ta nghĩ trước tiên nên nói với Sam thúc và Wilbur thúc thì tốt hơn, dù sao papa cũng không phải người bình thường, nói không chừng phải chú ý.”

“Ta biết.” Claude lên tiếng.

“Sau khi quyết định chừng nào tới, ta sẽ làm thịt khô để người mang theo cho papa, lần trước mang đi chắc là ăn hết rồi.” Trình Trì suy nghĩ một chút lại mở miệng, “Đừng lo, chủ thành có nhiều người chăm sóc papa, nếu có chuyện gì thì Yadaier và Jeff sẽ nói cho chúng ta. Đừng lo nữa.”

Claude gật đầu, rốt cuộc tâm trạng cũng dịu xuống.

Hôm sau Trình Trì và Claude lấy cớ muốn họp mặt mừng tân niên mời cả đại gia đình của Sam và Wilbur đến ăn lẩu.

Sau khi Aubrey đến, quan hệ giữa Claude với hai gia đình của Sam và Wilbur càng thêm chặt chẽ, cho nên khi được đôi “phu phu” này mời đến, hai nhà thật vui vẻ đồng ý.

Bởi vì hai đại gia đình đến, cho nên ngôi nhà nhỏ của Trình Trì và Claude có vẻ đặc biệt náo nhiệt, bởi vì Trình Trì hiện tại là đối tượng quan trọng phải bảo vệ, cho nên chuyện xuống bếp giao cho Claude, mà Al và daddy của Jerome cũng lấy lý do “Claude nhà người ta có thể xuống bếp vì sao các người không thể” mà đẩy hai giống đực nhà họ xuống bếp phụ giúp Claude một tay, hai giống cái ngồi bên Trình Trì nói chuyện phiếm.

Mà Ian và Jerome vốn đã mê chơi lúc này đã dẫn theo Bánh Trôi đi làm loạn khắp nơi, chỉ khi Sam và Wilbur bởi vì bọn nó đùa quá giới hạn mà hừ một tiếng thì bọn nó mới thành thật một chút, chỉ là đợi một lúc sau lại bắt đầu tiếp tục đùa giỡn.

Sau khi chuẩn bị xong nguyên liệu và nước dùng mọi người đều ngồi xuống ăn.

“Woa, không ngờ chỉ là dùng nước để nấu mà thức ăn lại ngon như vậy!” Al dựa theo lời dạy của Trình Trì nhúng thức ăn vào trong nước lẩu cho chín rồi chấm với tương chế rồi bỏ vào miệng, sau khi ăn xong mở to hai mắt về mặt kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, chấm với loại tương đã pha chế này, sau khi ăn vào hương vị đặc biệt đậm đà ngon miệng, A Trì người thật là sáng tạo, phương pháp đơn giản như vậy lại có thể làm ra thức ăn ngon.” Daddy Brandy của Jerome nhận không được mà khen.

“Đơn giản? Mới không có đơn giản đó.” Bị bạn lữ mình bắt vào bếp chạy chân, papa Gordon của Jerome tiếp lời, “Người mà nhìn thấy cách nhẹ nhàng cẩn thận nhúng rau vào nước dùng là hiểu, ta vừa mới biết được, nước dùng có thể làm chín thức ăn này là Claude sáng sớm bắt đầu chế biến, tương pha này là dùng nước sốt và nhiều loại nguyên liệu phối lại mà thành, ta ở bên cạnh nhìn mà cũng thấy chóng mặt.”

“Thật sao?” Nghe Gordon nói vậy, Al và Brandy đều quay đầu hỏi Claude ngồi bên cạnh Trình Trì gấp thức ăn cho hắn.

“Cũng không khoa trương như vậy, dù sao khi nấu nước dùng chú ý thời gian đừng để cạn là được, thật ra cũng không cần khur khur đứng canh chừng làm cái gì, nước dùng gì đó chỉ cần pha chế hỗn hợp là được, sau đó chuẩn bị thức ăn thật tươi ngon là được, không có phiền phức như các người nghĩ đâu.” Claude cười nói.

“Ài, bây giờ Claude siêng năng lắm.” Thấy Claude có dáng vẻ của “ông nội trợ”, Rupert nói đùa, “Trước đây Claude làm cơm cũng đều ngại phiền, bữa nào cũng là thịt quay, trước đây ta đến nhà hắn ăn, chưa từng ăn được món nào ngoại trừ thịt quay và các loại thức ăn chế biến nhanh cả. Bây giờ, Claude đã có thể vì nấu một nồi nước dùng mà kiên trì cả một buổi sáng, điều này thật sự không thể phủ nhận công lao của a Trì, hôm nay vì A Trì, Claude đã trở thành một giống đực cẩn thận tỉ mỉ lại kiên trì!”

Lời này của Rupert khiến mọi người bên bàn cơm nở nụ cười, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt trêu ghẹo nhìn cặp đôi không coi ai ra gì mà hôn nhẹ kia, Claude mặc dù bất đắc dĩ vì bị người bạn tốt nhất trêu chọc, nhưng cũng chỉ cười cười mà không biện giải, mà Trình Trì bây giờ đã quen với việc ân ái ái sến súa với Claude, với thiên tính bao che người thân, hắn dùng mắt liếc liếc Al đang cười đùa với mọi người, sau đó nghiêm trang nói với Rupert, “Người đối với Al không phải cũng vậy sao, trước đây khi Al có bảo bảo, người cũng hận không thể lúc nào cũng bám dính lấy hắn, hỏi han ân cần quan tâm cực kỳ, khi đó Al còn thấy người thì phiền nhìn người thì mệt, cách chăm sóc tri kỷ quá đà như vậy ta chưa từng thấy a.”

Bị Trình Trì nói thế, Rupert cũng nhớ lại đoạn thời gian đó, khi đang chuẩn bị làm papa nên kích động, cười hi hi, cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Rupert, mọi người lại cười ầm một trận.

Nhiều người thì náo nhiệt, thức ăn cũng ngon, mọi người nói nói cười cười ăn xong bữa cơm, bầu không khí đặc biệt hòa hợp.

.

Khi Al thấy Ian ở bên bé Clarence, bèn chọc nó, “Ian, người thích tiểu đệ đệ như thế, vậy đến nhà ta được không, như vậy người có thể hàng ngày được chơi đùa với Clarence rồi.”

Nghe Al nói vậy, Ian dờ dẫm mắt khỏi Clarence, đầu lắc như trống bỏi, “Ian không muốn.”

“Vì sao không muốn?” Al tỏ ra biểu tình kỳ quái, “Lẽ nào Ian không thích Clarence đệ đệ sao?”

“Ian thích Clarence đệ đệ, nhưng Ian sắp có đệ đệ rồi.” Ian nhìn thoáng qua cái bụng của Trình Trì, nghiêm túc nói, “Ian muốn ở bên đệ đệ mình, cùng nó ngủ, cùng nó chơi, cùng nó ăn, bận rộn lắm, không có thời gian ở bên Clarence đệ đệ a.”

“Ôi, Ian của chúng ta đã nghĩ xa như vậy rồi, thật đúng là ca ca tốt!” Al bị Ian chọc cười, nhận không được giờ tay xoa xoa đầu nó, cười biểu dương.

Mà Jerome ngồi bên Ian lên lút kéo tay áo Ian một cái, nói khẽ với nó, “Vậy sau này người chỉ ở bên đệ đệ mà không chơi với ta?”

“Hm.” Đối với vấn đề này của Jerome, Ian rất nghiêm túc suy nghĩ, đáp, “Đúng nha, nếu như ta bè bọn nhiều việc, vậy là không có thời gian chơi với người rồi.”

Nghe đáp án này, Jerome thoát nhìn hơi thất vọng, nó bắt đầu đổ kỵ với bảo bảo còn chưa ra đời trong bụng Trình Trì, suy nghĩ một hồi lại nói với Ian, “Ta đây có thể cùng người chăm sóc đệ đệ người không? Như vậy người có thể vừa chăm sóc tiểu bảo bảo lại vừa chơi với ta.”

Ian suy nghĩ một chút về kiến nghị của Jerome, gật đầu, “Được rồi.”

“Vậy tốt.” Đề nghị của mình được đồng ý khiến Jerome lại vui vẻ, vươn tay bé bỏng nói với Ian, “Ngéo tay, không được đổi ý nga.”

“Ừ.” Ian giờ ngón tay bé xíu móc ngoéo với Jerome một cái.

Các phụ huynh thấy hai đứa trẻ làm ra vẻ ông cụ non đều lộ ra nụ cười từ ái.

Sau khi ăn xong mọi người tốp năm tốp ba ngồi với nhau nói chuyện phiếm, Claude nói với Sam và Wilbur quyết định của mình.

Nghe Claude nói muốn đến chủ thành thăm viếng Aubrey, nhưng đã nhận được tin tức từ Yadaier, hai người dùng ánh mắt nói chuyện, sau đó Sam mở miệng nói, “Claude, ta nghĩ hiện tại đi tìm thành chủ là không nên.”

“Vì sao?” Không ngờ lại bị ngăn cản, Claude hơi khó hiểu nhìn hai lão.

“Là vậy.” Wilbur bên cạnh tiếp lời, “Chủ thành không giống chúng ta nơi này, mùa đông là thời gian náo nhiệt nhất, bởi vì thủ lĩnh các bộ lạc đều đến chủ thành tham gia yến hội mùa đông, những quý tộc lớn bé này tụ lại cùng nhau trải qua mùa đông tại chủ thành. Mà thành chủ lại phải tham dự rất nhiều hoạt động, người cũng biết đó, cần phải giao lưu với các thủ lĩnh này, cho nên người không nên đến vào lúc này...”

Wilbur còn chưa dứt lời, Claude đã hiểu ý trong đó, Aubrey mùa đông sẽ bận rất nhiều việc, đồng thời, nếu bị các quý tộc biết được thân phận mình phát hiện. Chính là phiền phức không nhỏ.

Claude hiểu được rắc rối này nên ngừng đầu nhìn về hai ông lão, gật đầu nói, “Ta đã biết, là do ta không hiểu rõ, cũng may là hỏi các ngài, bằng không thực sự sẽ gặp phải phiền phức.”

“Không sao.” Sam thấy Claude đã bỏ ý định bèn cười cười vỗ cánh tay hắn, “Người cũng không hiểu việc này lắm, có thể đến chủ thành đương nhiên rất tốt, ta nghĩ thành chủ cũng sẽ rất vui mừng vì người đến thăm hắn. Người có thể chờ mùa xuân ấm áp lại đến chủ thành?”

“Ừm, ta sẽ suy nghĩ.” Claude gật đầu, tỏ ra tiếp nhận ý kiến của Sam.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi nói chuyện một lát rồi đứng dậy tạm biệt, hai nhà đi đến ngã ba thì Sam và Wilbur đều nhìn thấy sự đau buồn và vô lực từ đối phương, nhưng vì bọn nhỏ đều ở đây, không thể nói gì, vẫn vờ như không có gì rồi chào tạm biệt nhau.

Mùa đông chính là lúc mọi người ru rú ở nhà để tích tụ mỡ, từ khi Trình Trì phát hiện Claude xét về phương diện ẩm thực là một tài năng có thể đào tạo thì bắt đầu dạy Claude cách làm những món mà mình muốn ăn nhưng lại ngại phiền không muốn lăn xuống bếp, ăn ăn uống uống cũng rất vui vẻ.

So với sự vui sướng và tường hòa của trấn Topaz, thành Lodan vốn nên có vẻ náo nhiệt bất phàm thì bầu không khí trong mùa đông này đặc biệt trầm trọng khảm trương.

Thành chủ Aubrey ngã bệnh rồi không thấy lạnh, ngoại trừ thỉnh thoảng thanh tình vài lần ngăn ngủ thì đại đa số thời gian đều lâm vào hôn mê.

Đối với hiện trạng này, biểu hiện của các quý tộc trong thành rất khác nhau, không kiên nhẫn phái người đi hỏi thăm tin tức, cũng có người coi như chuyện gì cũng không phát sinh mà làm việc của mình, nói như vậy, có động tác rõ ràng đều là một vài quý tộc nhỏ, mà đại gia tộc thì đều tỏ ra đạm nhiên bình thản, về phân mạch nước ngầm bắt đầu gọn sóng, chỉ có những quý tộc lớn mới rõ ràng.

“Papa bây giờ có khỏe không?” Warren từ ngoài cửa đến gần phòng ngủ của Aubrey, hỏi Yadaier ngồi bên giường.

“Vẫn thế, không có gì thay đổi.” Yadaier nhìn thoáng qua Aubrey vẫn mê man, nhíu chặt đôi mày lắc đầu nói, lại nhìn về phía Warren, “Ngài xử lý xong công việc rồi sao? Dừng bữa chưa?”

“Đã dùng qua, còn ngài?” Warren gật đầu, hỏi lại.

“Ta thì chưa, lát nữa đi, bây giờ còn chưa quá đói.” Yadaier lắc đầu.

“Ngài đi ăn một chút đi, ta ở đây canh papa, đừng để thân thể suy yếu, một mình ta không ứng phó được.” Warren đi tới bên cạnh khuyên nhủ Yadaier.

Yadaier suy nghĩ một chút, gật đầu căn dặn Warren một phen rồi mới lưu luyến rời đi.

Những người hầu đều đứng ngoài cửa đợi sai phái, trong phòng bây giờ chỉ còn lại Warren và Aubrey đang nằm trên giường.

Warren nhìn người trước mắt sắc mặt hơi xám hai gò má hóp sâu không còn uy nghiêm cường thế như trước đây, nhẹ nhàng thở dài một hơi, vươn tay cầm lấy tay papa mình, nhìn chăm chăm đệm giường mà chờ ra.

Từ lần Aubrey ngắt xiu, Warren đã tiếp nhận những chuyện Aubrey cần xử lý, mỗi ngày bận rộn đến xoay quanh, khó có được thời gian thờ lạy hỏi, Warren bây giờ mới hiểu được, vị trí thành chủ này không hề dễ dàng thanh thản như hắn nghĩ. Mà Yadaier và Jeff quả thật nghe theo nhờ vả của Aubrey ở bên cạnh Warren chỉ đạo khi hắn xử lý chính vụ, cho dù là thế, thỉnh thoảng Warren cũng cảm thấy rất cật lực.

Aubrey ngã xuống, điều này khiến cho Warren lần đầu tiên cảm thụ được sự mất tự do, trong giây lát Warren mới hiểu được, Aubrey cũng không phải vĩnh viễn ở cạnh mình, cũng sẽ bệnh, cũng sẽ —— chết.

Từ vong —— Warren lần đầu tiên hiểu được từ này kinh khủng thế nào, hắn bắt đầu nghiêm túc học tập xử lý những chuyện rườm rà, chỉ là chính hắn không chịu thừa nhận, nhưng cũng không thể phủ nhận, hắn hiện tại đang nỗ lực học những thứ này, thật ra trong ngực cũng nghĩ nếu như Aubrey thấy

mình làm những chuyện này có vui về chút nào không, thân thể có vì vậy mà đỡ hơn không?

Warren biết, đối với papa, hấn mang trong lòng oán hận, nhưng hấn cũng không thể chịu nổi khi papa rời xa, tâm lý mâu thuẫn như vậy khiến Warren rối bời.

Bỗng nhiên, một một cái chạm rất khẽ khiến Warren phục hồi tinh thần lại, hấn quay đầu nhìn vào đôi mắt đã mở ra của Aubrey.

Aubrey đột nhiên tỉnh lại khiến Warren sững sốt một chút, lập tức mở miệng hỏi thăm, “Ngài tỉnh? Có khó chịu chỗ nào không? Con đi gọi thầy thuốc...”

“Không cần đâu...” Aubrey vươn tay muốn cầm lấy tay Warren, nhiều này không mở miệng nói chuyện nên giọng nói hơi khàn, “Ta khỏe, ngời ngồi với ta một lát.”

Warren hơi do dự nhìn vào ánh mắt kiên định của Aubrey, vẫn theo ý của papa mà ngồi xuống, vươn tay sửa lại đệm giường cho hấn, Warren lần đầu tiên dùng âm thanh bình thản hỏi Aubrey, “Ngài đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Aubrey nhìn đứa con ngồi bên giường đáng vẻ đã trở nên ngoan ngoãn không ít, hơi cong khóe miệng cười cười, “Rót cốc nước cho ta, ta hơi khát.”

Warren nghe xong gật đầu, đứng dậy rót cho Aubrey một cốc nước trà do thầy thuốc điều chế, rồi đỡ ông dậy uống.

Chậm rãi uống xong một cốc trà mang theo mùi thảo dược nhàn nhạt, tinh thần Aubrey dường như cao hơn một chút, nhìn Warren mở miệng nói, “Trong khoảng thời gian này có khỏe không? Đôi khi ta tỉnh lại thấy ngời không ở, tính tính, chúng ta đã lâu không gặp rồi.”

“Dạ.” Nghe Aubrey sắc mặt thoát nhìn đã đỡ hơn nhưng giọng nói vẫn suy yếu như trước hỏi mình, Warren cảm thấy cổ họng hơi run, vì muốn che giấu mà quánh mặt sang nơi khác, Warren chậm rãi đáp, “Con khỏe, Yadaier thúc thúc và Jeff thúc thúc đều đi theo dạy con sự vụ, bởi vì bề bộn nhiều việc, cho nên không thể thường tới bên giường ngài.”

“Không sao.” Nghe Warren trả lời, Aubrey có vẻ rất vui, hấn vươn tay nắm chặt Warren, “Yadaier và Jeff nói ngời làm rất tốt, ta thật vui mừng, ta biết ngời rồi cũng sẽ từ từ chín chắn thôi.” Nói rồi Aubrey đánh giá đường cong trên mặt Warren, “Nháy mắt đã lớn như vậy rồi, lúc ngủ ta đã gặp nhiều giấc mộng, trong mộng gặp phải rất nhiều chuyện khi ngời còn bé, cần thùng áo khoác của ta, lần đầu tiên biến thân thì trèo lên cây rồi không xuống được, lén lút ngủ trên giường ta rồi tè dầm... nghĩ lại, ngời lúc bé rất nghịch ngợm a. Nhưng mà, đứa trẻ nghịch ngợm hôm nay đã trưởng thành, có thể giúp đỡ papa chia sẻ rất nhiều chuyện, ta thực sự rất vui...”

“Papa...” Warren nghe Aubrey nói về chuyện lúc bé của mình, mặc dù tinh thần của Aubrey thoát nhìn rất tốt, nhưng trong lòng Warren mọc lên một nỗi sợ, hấn mở miệng chặn lời của Aubrey, “Ngài sẽ khỏe thôi, thực sự.”

Bị chặn lời, Aubrey thấy được sự sợ hãi trên mặt Warren, nhẹ nhàng xiết tay Warren trấn an một chút, “Ừm, cũng phải, đừng lo lắng.” Nói xong Aubrey lại hỏi tiếp, “Trong khoảng thời gian này xử lý sự vụ trong thành, có chuyện nào không xử lý được không?”

“Có, rất nhiều.” Vốn muốn cho Aubrey vui vẻ nên khi vừa nói đến bên mép Warren lại đổi lại, “Cho nên ngài phải mau khỏe lên, con còn rất nhiều thứ không hiểu, chờ ngài khỏe thì hãy dạy con.”

Thấy Warren đã lâu không biểu hiện ý lại với mình như hôm nay, Aubrey nhẹ cười ra tiếng, “Ngời đã là một giống đực thành niên, sao lại như một đứa trẻ không lớn thế này, đừng lo, còn có Yadaier và Jeff bên cạnh ngời, bọn họ sẽ giúp đỡ cho ngời.”

Nghe Aubrey nói vậy mặt Warren hơi đỏ lên, hấn suy nghĩ một chút rồi lại mở miệng nói, “Hai ngày trước Claude nói muốn đến thăm ngài, nhưng bị người khác khuyên cho nên chưa tới.”

Aubrey nghe được tin này, sững sốt một chút, lập tức trong mắt có một tia vui mừng lại có chút lo lắng, hấn quay đầu nói với Warren, “Ừm, đừng để Claude tới, nó tới cũng chẳng làm được gì chỉ tăng thêm lo lắng thôi, chờ thân thể ta khỏe hơn đã.”

“Dạ.” Warren không biết vì sao lại xúc động nói ra chuyện Claude, nghe Aubrey trả lời, hấn cũng dạ một tiếng rồi không nói thêm nữa.

Aubrey coi như không chú ý tới ngữ khí thay đổi của Warren, vẫn nói tiếp, “Có gì không hiểu, không rõ, thì có thể nói với Yadaier và Jeff, bọn họ là trưởng bối đáng tin cậy, những người khác thì rải âm mưu khắp nơi, khi làm việc nhớ phải cảnh giác, suy nghĩ kỹ...”

Warren nghe Aubrey không ngừng căn dặn mình, ngực càng lúc càng khó chịu, vươn tay nắm lấy bàn tay của Aubrey vùi vào trong đệm giường, “Papa, đừng nói nữa, nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa Yadaier thúc thúc tới thì gọi thầy thuốc đến xem.”

“Ừ...” Aubrey có lẽ cũng hơi mệt mỏi, gật đầu, để Warren giúp mình kéo lại đệm giường.

Warren thấy Aubrey khép mắt lại như muốn ngủ, bèn lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị bảo Yadaier gọi thầy thuốc, nhưng không đợi Warren xoay người, Aubrey lại duỗi tay kéo lại.

“Chuyện gì vậy, papa?” Warren cúi đầu hỏi Aubrey lại mở mắt ra.

“Claude ở đó, để nó tiếp tục cuộc sống của mình, không cần đặc biệt làm cái gì, được không?” Aubrey nhìn Warren nói.

“Dạ.” Thấy trong mắt Aubrey mang theo khẩn cầu, Warren nhếch miệng, gật đầu đáp ứng.

Nghe Warren trả lời, Aubrey lúc này mới thỏa mãn mà cười một cái rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Warren kinh ngạc đứng một bên nhìn Aubrey hô hấp khó khăn hồi lâu rồi mới xoay người ra cửa sai người tìm Yadaier.

“Thành chủ tỉnh?” Nghe tin này Yadaier mang thầy thuốc tới hỏi Warren đang ngủ đầu ngấm trăng.

“Ừ, vừa tỉnh, nói một hồi lại ngủ tiếp, ta thấy tinh thần papa lần này không tệ lắm.” Warren gật đầu vừa dẫn theo Yadaier và thầy thuốc đi vào trong vừa nói.

“Vậy là tốt rồi.” Nghe Warren nói vậy, đôi mày nhíu chặt của Yadaier lại giãn ra, quay đầu nói với thầy thuốc, “Người khám một chút, xem thân thể thành chủ có chuyển biến tốt hơn hay không.”

“Dạ.” Thú nhân giống đực cầm theo hòm thuốc gật đầu, lướt qua Yadaier và Warren đi đến bên giường Aubrey.

Đôi khi giống đực này chạm vào tay Aubrey, sắc mặt đỏ đỏ.

“Papa sao rồi?” Warren nói mấy câu với Yadaier rồi hỏi thầy thuốc kia.

“Thiếu chủ, thành chủ ngài ấy ——” Thú nhân giống đực xoay người nhìn về phía Warren, nói, “Đi.”

“Cái gì?” Mặc dù trong phòng ảm áp, nhưng Warren cảm thấy như vừa rơi vào một hầm băng.

.

“Claude, sao vậy?” Trình Trì bị Claude đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy làm cho giật mình, dụi mắt hỏi.

Claude đầu đầy mồ hôi lạnh gấp gấp thở dốc, vô thức vươn tay nắm chặt ngực áo mình, một câu cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Linh cữu của thành chủ rạng sáng ngày mai sẽ đưa đến mộ viên của trấn Topaz, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Theo một thị vệ mà Trình Trì từng gặp khi theo bên cạnh Aubrey, vào buổi tối nọ đột nhiên xuất hiện trước nhà Trình Trì với ánh mắt bi thương lưu lại những lời rồi rời đi, cả nhà đều lâm vào trầm mặc.

“Daddy, linh cữu là cái gì? Gia gia sẽ tới sao?” Ian thính tai ở trên lầu nghe được kích động chạy xuống, đột ngột kéo tay Trình Trì vui vẻ hỏi thăm.

“Linh cữu... linh cữu là...” Thấy ánh mắt trong veo của Ian, Trình Trì cảm thấy có gì đó chặn ngang cổ họng, lập lại mấy lần cũng không biết nên giải thích thế nào, ngừng đầu nhìn thoáng qua Claude như bị hút mất linh hồn đứng ngơ ngác bên cạnh, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Không được Trình Trì cho đáp án, Ian xoay người muốn hỏi Claude, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Claude thì khựng lại, một hồi lâu mới chậm rãi đi tới bên cạnh Claude giơ tay nắm ngón tay hằn lắc lắc, “Papa, khó chịu sao? Vì sao trông papa buồn như vậy?”

Claude cúi đầu nhìn Ian đang lo lắng nhìn mình, giơ tay sờ sờ đầu nó, giọng nói nghẹn ngào, “Bảo bối, papa chỉ là hơi mệt mỏi, không có khó chịu.” Nói xong thì xoay người nặng nề bước lên lầu.

“Nhưng papa trông rất không thoải mái a...” Ian nghĩ Claude không giống như mệt mỏi, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Trình Trì, mong chờ một đáp án.

“Bảo bối, đến bên daddy đây, daddy có một số chuyện muốn nói với người.” Trình Trì hít sâu một hơi, ngoắc Ian đứng cách đó không xa.

.

Đôi khi dễ được Ian đã khóc sưng đỏ mắt đi ngủ thì đêm đã khuya, Trình Trì khó nén ừ đột chống thất lưng trở lại phòng ngủ, phát hiện Claude đã nằm trên giường dựa lưng về phía mình, dường như đang ngủ.

Trình Trì tiến lên hai bước vươn tay muốn chạm vào Claude, đến phân nửa thì dừng lại, suy nghĩ một chút vẫn rút tay lại, thông thả đi thay quần áo nằm lên giường, trước khi ngủ thì hôn nhẹ lên thái dương Claude một cái, nhỏ nhẹ nói, “Thân ái, bất luận thế nào, người còn có ta và bọn nhỏ.”

Claude hình như đã thực sự ngủ, nhắm mắt không có phản ứng.

Trình Trì thấy Claude như vậy, nhếch miệng, nằm xuống. Mặc dù mọi chuyện quá mức đột nhiên trầm trọng, tất cả mọi người trong nhà đều bị đả kích, Trình Trì với cái bụng to vẫn không bị giấc ngủ làm khó, không bao lâu đã ngủ say.

Nửa đêm, chân Trình Trì bị chuột rút rất đau, chịu đựng một hồi lâu mới dần tan biến, lúc này Claude không xoa bóp cho Trình Trì như bình thường, Trình Trì sau khi chịu đựng được cơn đau thì xoay người nhìn sang vị trí mà Claude ngủ, nơi đó đã không có một bóng người, sờ sờ đệm giường, lạnh lẽo.

Trình Trì không suy nghĩ nhiều, chỉ tự chống thân đứng dậy phủ thêm một chiếc áo khoác đi ra ngoài cửa.

Chậm rãi đi xuống cầu thang, Trình Trì thấy Claude ngồi dưới mặt đất trong phòng khách, nhìn chiếc ghế xích đu trước mặt mà xuất thần, ánh sáng toả ra xuyên qua cửa sổ chiếu lên người Claude, giúp Trình Trì nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt hắn.

“Thân ái, ngủ không được sao?” Trình Trì đỡ tay vịn cầu thang cẩn thận đi xuống bước tới bên cạnh Claude, khó nhọc vươn tay khoát lên vai Claude, nhỏ nhẹ hỏi.

Trên vai đột nhiên hơi nặng khiến Claude phục hồi tinh thần, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trình Trì, sau đó lại rất nhanh quay mặt sang chỗ khác chúi chúi mặt, lúc này mới mang cặp mắt đỏ hồng đứng dậy đỡ Trình Trì, “Sao người lại thức? Là bị ta đánh thức sao?”

“Không có, ta tự mình tỉnh dậy, thấy người không có trên giường cho nên rời giường xem người ở đâu.” Trình Trì xua tay từ chối đề nghị dìu mình ngồi lên ghế của Claude, kéo tay Claude cùng nhau ngồi xuống tại chỗ, trên mặt đất có trải thảm, cũng không quá lạnh.

“Papa ông ấy...” Sau khi Trình Trì cùng ngồi xuống với Claude, hai người nhìn sang chiếc ghế xích đu mà trước đây khi Aubrey còn ở lại nơi này thường ngồi, nhẹ nhàng nói, “Thật ra ta cũng không biết nên nói thế nào, ta cũng không biết nên làm sao an ủi người mới tốt, chỉ là, mong người đau buồn rồi sẽ đứng lên, được không? Ta và con đều ở bên cạnh người.”

“Vốn là, ta dự định hai ngày nay sẽ đi gặp ông ấy...” Claude gật đầu, ánh mắt không dời khỏi chiếc ghế dựa trống không, “Ta muốn nói với ông ấy, nếu như sau này không còn là chủ thành, hãy đến nơi này ở. Ông ấy có thể mỗi ngày nằm trên ghế xích đu phơi nắng, ngủ gà ngủ gật, dẫn theo Ian đi dạo vòng quanh thôn trấn, có thể tìm Sam thúc thúc và Wilbur thúc thúc nói chuyện phiếm. Ta có thể săn thật nhiều loại thú rừng để làm thịt khô cho ông ấy, mỗi ngày không được ăn quá nhiều, ta cho ông ấy ăn từng chút cho đỡ ghiền là được, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau ngồi nói chuyện trong vườn, ta có thể kể cho ông ấy nghe chuyện mà ta gặp phải trong khi săn thú, ta có thể kể cho ông ấy nghe chuyện về daddy...”

Nói nói, nước mắt Claude lại từ viền mắt tràn ra, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, hình ảnh về tương lai, Claude đã vô thức vẽ thêm bóng hình của Aubrey vào đó, nhưng còn chưa thực hiện, lão nhân thường nằm trên ghế xích đu hip mất sai sử Ian và Bánh Trôi đi trộm thịt khô cho mình đã ra đi, lần đầu tiên, Claude cảm nhận được sự đau đớn khi “con muốn phụng dưỡng mà cha không đợi” như Trình Trì từng nói.

Dường như quá mức mệt mỏi, Claude nằm trên đùi Trình Trì, như một đứa trẻ bất lực mà co mình lại, “Nhưng... vì sao ông ấy không chịu cho ta thời gian, vì sao không chịu cho ta có cơ hội ném trái cảm giác khi có papa? Thật ra, khi ta còn bé cũng từng oán hận ông ấy, bởi vì người khác đều có papa, ta không có, thời gian đó thực sự rất khổ sở, nghĩ nếu như ông ấy có ở đó, ta sẽ không cần vất vả như vậy, daddy cũng không cần vất vả như vậy. Nhưng khi ông ấy xuất hiện trước mặt ta, trong nháy mắt ta mới biết được, thật ra trong lòng ta mong nhớ nhiều hơn oán hận, chỉ cần ông ấy có thể đến, ta sẽ rất vui mừng. Ông ấy già rồi, ông ấy không thể làm gì cho ta, không thể dạy cho ta cái gì, nhưng ta vẫn rất vui, thật giống như sự vắng lặng trong tim được bồi đắp. Giống như bất luận làm gì, vẫn sẽ có người ở sau lưng chống đỡ cho mình. Thì ra đây là cảm giác có papa, thật tốt, không phải sao? Nhưng vì sao, những thứ tốt đẹp đều quá ngắn ngủi, ngắn đến nỗi khiến ta tưởng rằng đó là một giấc mơ...”

Trình Trì tựa trên ghế vươn tay chậm rãi vuốt về mái tóc sau gáy Claude, lắng lắng nghe hắn gối đầu lên đùi mình thấp giọng thổ lộ những tâm tình và tiếc nuối, Trình Trì biết, Claude cần có một cách để trút hết tất cả bi thương của bản thân. Đây là lần đầu tiên Trình Trì thấy Claude rơi lệ, nam nhân thường ngày mạnh mẽ ôn trọng như không có gì tổn thương được hắn, lần đầu tiên như một đứa trẻ làm mất thứ trân quý nhất của mình mà khóc, khóc thật thương tâm, khóc đến nỗi trong lòng Trình Trì cũng đau nhức không chịu nổi.

Trình Trì biết điều hiển hiện tại mình có thể làm, chính là ngồi bên Claude, cùng hắn trải qua một đêm không ngủ, lắng lắng nghe hắn nói ra những tâm sự nghẹn sâu trong lòng.

Claude nói rất lâu, sau đó dần dần trầm mặc, chỉ nắm bàn tay đang vuốt về mình, không nói thêm lời nào.

Trình Trì lúc này đã cảm thấy chân mình tê rần không điều khiển được, lưng cũng mơ hồ hơi đau, hắn khẽ di động thật nhẹ để thất lưng thoải mái một chút, rồi mới gơ tay nắm tay Claude, mười ngón đan vào nhau, nhẹ nhàng nói, “Papa ông ấy... chỉ là thay đổi cách ở bên chúng ta mà thôi, chỉ cần chúng ta muốn, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ đến ông ấy. Hơn nữa, người xem, papa và daddy đã xa cách nhiều năm như vậy, bây giờ đã được ở bên nhau. Đây là tâm nguyện của papa, ta nghĩ, daddy cũng sẽ hài lòng, người thấy sao? Papa khổ cực lâu như vậy, nhất định mệt chết đi được, hiện tại, ông ấy có thể thoải mái nghỉ ngơi, ông ấy có thể dành rất nhiều thời gian để ở bên daddy, như vậy cũng tốt, đúng không? Chỉ cần chúng ta còn nhớ đến papa, ông ấy sẽ vĩnh viễn còn tồn tại trong lòng chúng ta, cũng như daddy.”

Nói rồi Trình Trì xoay Claude đến đối mặt mình, kéo tay hắn đặt trên bụng mình, “Chúng ta cần làm, chính là sống thật tốt, lo cho cuộc sống của mình, như vậy mới có thể không để papa và daddy lo lắng, đúng không? Tất cả sinh mệnh đều không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, cho nên mỗi một giây đều phải quý trọng sinh mệnh. Papa đã hoàn thành sứ mệnh của mình tại thế giới này, hiện tại, ông ấy có thể đến thế giới khác hưởng thụ cuộc sống chân

chính thuộc về mình. Vì vậy người không nên nghĩ mình cô đơn, người còn có ta, có Ian, có tân sinh mệnh còn chưa ra đời này. Sứ mệnh của ta, là cùng người và bọn nhỏ sống thật tốt, yêu người, ở bên người và đi với người tới cùng. Daddy có papa bên cạnh, mà người, thì có ta, đúng không?”

Claude ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng kiên định của Trình Trì, cảm thụ được sinh mệnh đang tồn tại trong cái bụng ấm áp dưới bàn tay mình, mũi lên men, dựa vào Trình Trì càng sát, vòng tay ôm thắt lưng Trình Trì, dán tai lên bụng Trình Trì, thì thảo nói, “Được...”

Nghe câu trả lời này, trên mặt Trình Trì lộ ra một nụ cười.

.

Tầng sáng hôm sau, linh cửu của Aubrey đã được đưa đến mộ viên của trấn Topaz.

Claude và Trình Trì bụng bự dẫn theo Ian chờ ngoài cửa, đội ngũ ngủ đến, Trình Trì hơi ngạc nhiên phát hiện, ngoại trừ Yadaier về mặt tiêu tụy bi thống, Warren mặt không biểu tình và Amber về mặt lo lắng cũng theo hộ tống.

“Đứa trẻ này, không nên đau khổ, thành chủ ra đi rất bình an.” Hai bên đối mặt, Yadaier tiến lên trao cho Claude một cái ôm an ủi.

“Ta...” Claude muốn mở miệng, nhưng ánh mắt chạm đến chiếc quan tài đen kìa, ngực lại bắt đầu đau như muốn ngắt đi, hồi lâu mới nghẹn ngào nói, “Cảm ơn ngài...”

Yadier cố sức vỗ vỗ lưng Claude, sau đó mới quay sang Trình Trì, “Xin hãy cẩn thận chăm sóc Claude, cũng hãy chú ý chăm sóc bản thân, trước khi đi, thành chủ vẫn thường nhớ đến các người.”

Trình Trì nhìn thấy đôi mắt Yadaier có những tơ máu đỏ đỏ, gật đầu, tiến lên ôm hán một chút, “Ngài cũng vậy.”

Khi Yadaier đi tới trước mặt Ian, Ian ngược đôi mắt đầy nước mắt của mình lên nhìn lão nhân luôn nghiêm túc trong lòng mình này, mếu máo chỉ vào quan tài rất to kia hỏi, “Gia gia ở trong đó sao? Ông ấy thực sự không tỉnh lại nữa sao?” Đây là cái chết đầu tiên của người thân mà Ian bé bỏng gặp phải, điều này khiến nó không thể tiếp thu.

Yadaier nhìn Ian đã khóc đến sưng đỏ mắt, thở dài một hơi, vươn tay sờ sờ đầu nó, “Thành chủ, mệt mỏi, đã nghỉ ngơi.”

Ian nghe xong, nước mắt tràn như mưa, không nói gì nữa.

“Tranh thủ thời gian đi, trời sắp sáng rồi.” Warren nhìn thấy những người đang an ủi nhau kia, trong mắt không có biểu cảm mở miệng nói.

Warren lên tiếng kéo hết lực chú ý về phía mình, nhưng hán coi như không hề nhận ra, chỉ nói, “Trước tiên làm chuyện chính trước đã.”

Nghe hán nói vậy, Yadaier cũng gật đầu, “Đúng, nên để thành chủ nhập thổ an bình, chuyện khác, lát nữa tính.”

Nói xong, lại chỉ huy thị vệ đào hố ngay bên cạnh nơi Bonnie an nghỉ, Claude lúc này đi tới chiếc quan tài lạnh lẽo, vươn bàn tay hơi run nhẹ nhàng mà chạm vào, vuốt ve, vài lần muốn há miệng nói, nhưng đôi môi chỉ run run, âm thầm rơi lệ.

Warren đứng bên cạnh thấy Claude như vậy, không nói bất cứ lời nào, ánh mắt hờ hững, dường như tất cả đều không liên quan tới mình, bản thân chỉ là người ngoài cuộc.

Thái độ của Warren như vậy khiến Trình Trì cảm thấy hơi kỳ quái, hán muốn hỏi Amber – người mà ánh mắt ngay từ đầu vẫn hướng về Warren, nhưng tinh thần của Amber đều tập trung trên người Warren, không phát hiện động tác gọi của Trình Trì.

Khi chuẩn bị đặt quan tài của Aubrey vào trong hố đã đào xong, Ian đi lên phía trước đặt một cái túi trên nắp quan tài gỗ rồi để mọi người tiếp tục lấp đất lên, Trình Trì biết đó là chiếc túi nhỏ mà Ian luôn dùng để đựng thịt khô.

Toàn bộ quá trình hạ táng có vẻ rất an tĩnh lại trang nghiêm, trong khi đó, Trình Trì vẫn luôn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Claude, cùng hán nhìn quan tài bị bùn đất dần bao trùm, để cho bằng, phủ cỏ, người đã từng thống trị thế giới này, cứ như vậy mà an nghỉ trong tĩnh lặng.

Sau khi hạ táng hoàn thành, Yadaier cũng không ở lại lâu đã rời đi, bây giờ Trình Trì mới biết, tại chủ thành, đã vì Aubrey mà cử hành một đợt lễ tang long trọng, trong mắt mọi người, vị thành chủ đã mất này đã bị hạ táng tại mộ viên mà các đời thành chủ đều ngủ yên ở đó, chỉ có những tùy tùng thân tín mới biết, đó chỉ là nơi chôn quần áo và di vật. Địa điểm an nghỉ cuối cùng của Aubrey, là trấn nhỏ yên lặng mà hán ngày đêm mong mỏi. Cho nên mới chọn thời điểm hùng đông khi mọi người đang ngủ thì đến đây, đồng thời còn phải làm xong trước khi mọi người tỉnh lại.

Yadaier dẫn theo vài tùy tùng vội vã rời đi, mà Warren và Amber thì ở lại nơi này nghỉ ngơi điều hòa.

.

Buổi tối, ngoài căn nhà trọ của Warren và Amber truyền đến tiếng gõ cửa, Warren một mình dưới lầu ra mở cửa thấy người nọ thì nhú mày, “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

“Đạo gần đây có khỏe không?” Trình Trì nhìn Amber ngồi trên ghế đánh giá bốn phía, bụng một tách trà đặt trước mặt hắn, khẽ cười hỏi.

Thấy Trình Trì với cái bụng to bụng trà cho mình, Amber vội vàng đỡ Trình Trì ngồi xuống, lúc này mới hai tay cầm lấy tách trà ấm áp cười cười, “Cũng vậy thôi, cũng không khác trước đây là mấy, người biết đó, papa ra đi, tâm tình mọi người cũng không tốt.”

Nhắc tới Aubrey, tâm tình của Trình Trì cũng hạ xuống, tuy rằng ở chung với vị lão nhân cao quý này không bao lâu, nhưng Trình Trì rất có thiện cảm với vị trưởng bối lúc nào cũng như một đứa trẻ này, “Phải a, Claude hẳn... cũng rất đau lòng, mong rằng hắn và Warren có thể tâm sự an ủi lẫn nhau một chút.”

Nghe Trình Trì nhắc tới Warren, sắc mặt Amber trở nên hơi buồn bã, hắn nhìn chằm chằm hoa quả khô trong tách trà, hồi lâu mới ngẩng đầu không xác định mà hỏi Trình Trì, “Người nói ta có cần tiếp tục kiên trì nữa không?”

“Hả?” Vấn đề không đầu không đuôi của Amber khiến Trình Trì hơi sững sốt, nhưng thấy trong mắt Amber tràn đầy mờ mịt, Trình Trì lại bật người hiểu ra.

Trình Trì uống một ngụm trà nóng, thái độ thành khẩn mà hỏi thăm, “Các người hiện tại... sao rồi?”

“Vẫn như vậy.” Amber rũ mắt xuống, “Thờ ơ, cho rằng ta không tồn tại, đôi khi ta cảm thấy rất mệt mỏi.”

“Nếu như mệt mỏi... thôi đi.” Trình Trì thăm dò kiến nghị.

“Nhưng, nghĩ đến buông tay, ta lại luyến tiếc.” Amber vè mặt mâu thuẫn đắn đo.

“Người thích gì ở hắn?” Trình Trì ‘soi’ từ sợi tóc đến ngón chân của vị quý công tử ngoại trừ thân phận cao quý thì chẳng mò ra được một chỗ nào để người thích kia.

“Có lẽ là từ lâu lắm rồi, lâu đến nỗi bây giờ ta đã quên vì sao mình thích hắn...” Amber suy nghĩ về vấn đề này một chút, cười khô lắc đầu.

“Ách...” Trình Trì nghẹn một chút, không ngờ lại có một đáp án gượng ép đến như vậy.

Hai người lẳng lặng ngồi một hồi, Trình Trì thấy Amber mệt mỏi, chung quy không đành lòng, “Nếu như, ta nói là nếu như, thực sự mệt mỏi, không bằng buông tay đi, có thể buông tay người sẽ thấy khoan khoái chút.”

“Ta không biết.” Nghe ý kiến của Trình Trì, Amber cuối cùng vẫn lắc đầu, ánh mắt uor ướt, “Ta lại thử một lần nữa, thử lần nữa đi...”

Thấy Amber như vậy, Trình Trì cũng không biết nên nói gì nữa, chỉ nói nếu như mệt mỏi, không vui, có thể đến nơi này ở một thời gian, Amber cũng gượng cười đáp ứng.

.

Mà lúc này bên kia, hai huynh đệ lần đầu tiên ngồi xuống nói chuyện.

“Người có biết không, thật ra ta rất ghét người.” Đêm đầu xuân, không khí se lạnh, Warren vừa mở miệng đã có một làn khí trắng nhanh chóng tan biến tại không trung.

“Ta biết.” Claude nhìn Warren ngồi bên cạnh thái độ so với lần trước càng thêm xa cách, gật đầu đáp.

“Người biết?” Warren quay đầu nhìn về Claude vẻ mặt trầm tĩnh, cong khóe miệng cười, “Người không biết, người chẳng biết gì cả...” Nói xong bụng ỉu rượu nóng mà trước khi đi Amber đã đặt lên chiếc bàn đá trong vườn, uống cạn.

Rượu nóng trôi qua cổ họng, nhưng Warren cảm thấy lạnh thấu xương, ánh mắt dờ dẩn nhìn vào một điểm trong hư vô, lầm bầm nói, “Người không biết, người không biết bất cứ thứ gì...”

Claude đương nhiên không biết vì sao mình ghét hắn, cả đời hắn cũng sẽ không biết nguyên nhân chân chính đó.

Ai nói cảm y ngọc thực là tốt, ai nói thân phận địa vị cao sang là tốt, trong một buổi tối trước đây, Warren đã nghĩ đến điều này. Lúc này, Warren mới hiểu được, trước kia mình ấu trĩ cỡ nào, tự đại cỡ nào.

Tài phú bất tận, xuất thân mà người ngoài ước ao đến đỏ mắt cũng cầu không được, dù cho công việc không làm đàng hoàng, nhưng Warren chưa từng lo lắng, bởi vì mình là con papa, bất luận thế nào, vì tình thương với ông ấy mình sẽ không làm ông ấy thất vọng.

Nhưng, buổi tối hôm đó, lời nói hôm đó, phong thơ đó, đã đập vỡ nát tất cả tự tin của Warren, thì ra, mình vui vẻ như vậy, chân tướng cũng chỉ là kết quả của một cuộc giao dịch mà thôi.

“Ngày mai papa sẽ hạ táng, cho nên có chuyện gì cũng hãy chuẩn bị cho tốt.” Sau khi bận rộn một phen, Warren trong mắt đầy tơ máu hỏi Yadaier cũng có trạng thái như mình.

“Ừm.” Yadaier gật đầu, sau đó do dự một chút, tiếp tục mở miệng nói, “Trước đây, còn có một chuyện muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?” Sau khi thấy Yadaier gật đầu bèn định rời đi nghỉ ngơi, Warren nghe nửa câu sau của hắn nên ngừng bước.

“Ngài mai khi hạ táng, trong quan tài chỉ có quần áo của thành chủ, về phần di thể của thành chủ, có an bài khác.” Yadaier đáp.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?” Chân mày Warren cau lại, trầm giọng hỏi.

“Y theo dặn dò của thành chủ, chỉ có quần áo và di vật trong quan tài chôn tại mộ viên mà các đời thành chủ yên nghỉ là được, còn di thể của ngài, sẽ đưa đến trấn Topaz hạ táng.” Yadaier đáp.

“Trấn Topaz?!” Warren như là vừa nghe được một trò đùa, vẻ mặt không dám tin, “Trấn Topaz, à, trấn Topaz...” Vừa lẩm bẩm vừa xoay người rời đi.

“Thiếu chủ!” Yadaier thấy Warren như vậy, nhìn không được mở miệng gọi hắn lại.

“Nếu đây là nguyện vọng của papa, vậy thì cứ làm đi!” Warren dừng bước, không quay đầu lại, chỉ để lại một câu như vậy rồi nhấc chân bỏ đi.

“Thực sự ghét daddy như vậy sao? Thực sự thích daddy của Claude như vậy sao?? Lúc sống thì nhớ hắn, chết rồi còn mơ tưởng muốn hợp táng bên hắn. Như vậy daddy của ta khi sống bị người lạnh nhạt, sau đó làm cô linh đội người ở mộ viên sẽ được gì đây? Người ích kỷ không dành cho daddy của ta một chút quan tâm được sao? Thực sự, trong lòng ta rất khó chịu, ta hiện tại cực oán hận người.”

Nửa đêm, Warren đã đi rồi quay lại đuổi các thị vệ đứng bên quan tài Aubrey, đứng nhìn một lát rồi khẽ cười một tiếng ngồi xuống bên cạnh, “Khi xưa không thương thì kết hợp với daddy ta làm gì a, sinh ta ra làm gì a, người thực sự quá ích kỷ, quá ác nghiệt. Người biết, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng thấy người dịu dàng cười với daddy, vĩnh viễn đều là cứng nhắc hình thức, daddy cũng chưa từng thoải mái mà cười, hẳn lúc nào cũng tâm sự nặng nề, còn người, có từng quan tâm đến hắn sao? Daddy sống cuộc sống lạnh tanh với người suốt mười ba năm, sau đó cô đơn nằm ở nơi lạnh lẽo kia chín năm, hôm nay, người nói cho ta biết đi, daddy còn phải cô đơn như vậy bao lâu nữa... người đúng là một, lão khôn nạn —— “

“Không được nhục mạ thành chủ như vậy!” Tiếng nói của Warren bị cắt đứt, Jeff không biết từ bao giờ xuất hiện ở linh đường, nghiêm mặt lạnh lùng từ trong góc tối đi ra, “Không được nhục mạ thành chủ, người không có tư cách vũ nhục papa người, người hoàn toàn không biết gì cả!”

“Ta không biết gì cả?” Warren bị sự khinh miệt trong mắt Jeff làm cho tức giận, “Đúng, ta không biết gì cả, nhưng ta biết từ khi ta hiểu chuyện, daddy không hề có một ngày nào sống vui vẻ, ta biết thành chủ của người chưa từng dịu dàng săn sóc bạn hữu của hắn, chỉ tình nguyện mỗi ngày vuốt ve một mai tín bội chết tiết cả đời không vứt được, cũng không chịu ở bên bạn hữu chân chính của hắn! Ta còn biết, cho đến chết, hắn cũng không muốn nằm cùng với bạn hữu mình mà muốn đi tìm tình nhân cả đời hắn nhớ nhung, bỏ rơi bạn hữu hắn vĩnh viễn nằm ở nơi lạnh lẽo kia! Hắn là papa của ta, nhưng người đáng thương vĩnh viễn nằm lê lòi dưới tấm mộ kia —— là daddy của ta! Lạnh bạc đến mức này, ta muốn hỏi một câu lão khôn nạn thì sao!”

Jeff nhìn Warren hai mắt đỏ ngầu, ngực phập phồng, tàn bạo nhìn mình, Jeff hơi cau mày nói một câu, “Daddy người thật ra không có nằm trong mộ viên.”

“Người nói cái gì?” Nguyên bản tâm tình kích động, Warren nghe được những lời này cũng như bị tạt một gáo nước lạnh, thanh tỉnh lại, đi tới gần Jeff, nắm áo hắn hỏi, “Người nói cái gì, không ở mộ viên là ý gì?”

Jeff đẩy cánh tay đang nắm áo mình của Warren ra, lui về sau một bước, mặt không biểu tình nói, “Chính là ý trên mặt chữ đó, trong mộ của daddy người chỉ chôn quần áo và di vật, di thể hắn không có mai táng ở đó.”

“Mộ chôn quần áo và di vật? Vì sao là chôn quần áo và di vật, Daddy ta ở nơi nào?” Warren thì thào lặp lại một lần, hoắc mắt ngẩng đầu tiến lên lại muốn nắm áo Jeff nhưng bị Jeff tránh được.

Jeff nhìn sâu vào mắt Warren, từ trong túi lấy ra một phong thư đưa cho Warren, “Daddy người để lại cho người, tất cả nghi vấn của người đều được giải đáp.”

Warren nhìn phong thư đã ố vàng, vô thức lui về sau hai bước, lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Jeff, khẽ cắn môi, nhận thư mở ra đọc.

Thư rất dày, Warren đọc rất chậm, nhưng càng đọc, bàn tay cầm thư của hắn càng run mạnh, trên người càng cảm thấy lạnh, cho đến phút cuối, Warren nhẹ buông tay, để những tờ giấy viết thư này tự do bay xuống đất, hai mắt vô thần không biết đang nhìn nơi đâu, thân thể nhè nhẹ run, hai tay xiết chặt thành nắm.

Jeff thấy Warren như vậy, ánh mắt không có bất luận biến hóa gì, “Chân tướng không như người tưởng tượng, cho nên không nên đem oán hận lệch lạc

đổ lên đầu thành chủ.” Nói xong liền dứt khoát xoay người rời đi.

Tiếng đóng cửa làm cho Warren giật mình tỉnh lại, hắn hự hững ngồi bệt dưới đất, mắt kính ngác nhìn đồng thư rơi tán loạn, bỗng nhiên nhếch môi cười ha ha. Tiếng cười dần tắt, sau đó biến thành nghẹn ngào, xiết chặt nắm tay hung hăng nện lên mảnh thư gần nhất, một cái, hai cái, cho đến khi giấy viết thư bị nhuộm đỏ, động tác của Warren vẫn không hề ngừng lại.

Không biết qua bao lâu, Warren vô lực nằm trên mặt đất, hai mắt nhìn trần nhà, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, thì thào nói hai chữ, “Đồ bỏ...”

.

Claude nhìn Warren liên tục uống rượu, muốn khuyên nhưng rồi lại không biết nên khuyên cái gì, khi hắn chuẩn bị đoạt đi ly rượu trong tay Warren, Warren bỗng quay đầu, hai mắt đỏ bừng nhìn Claude, miệng đầy mùi rượu mà hỏi, “Người biết cái gì là đồ bỏ chứ?”

“Cái gì?” Lực chú ý luôn đặt trên ly rượu của Warren, Claude hơi sững sốt, có chút mờ mịt hỏi.

Warren không lưu ý đến câu hỏi ngược của Claude, chỉ giải thích, “Đồ bỏ, đồ bỏ chính là hai người gia thế hiển hách đều có người trong lòng, nhưng vì ích lợi chính trị mà kết hợp để sinh ra một đứa trẻ, đứa trẻ đó chính là đồ bỏ, bởi vì bọn họ không yêu nhau mà lại sinh con, chỉ là bởi vì cần có nó. Thăng ngốc kia còn tưởng papa nó phụ lòng daddy nó, để daddy nó cô đơn không vui mà chết sớm. Bởi vì oán hận, cho nên nó liên tục gây rắc rối cho papa nó, thăng ngốc đó muốn dùng cách đó để đòi lại những thứ mà papa nợ daddy nó. Cho nên khi papa nó chết mà còn yêu cầu được chôn với người trong lòng, thăng ngốc đó càng hận giùm cho daddy của nó, thậm chí đi chất vấn cái người vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại kia. Mãi cho đến lúc... mãi cho đến lúc...”

Nói đến đây, tiếng nói của Warren trở nên nghẹn ngào, hắn bùng ly uống thêm một ngụm rượu, hít sâu một hơi tiếp tục nói, “Mãi cho đến lúc, nó biết, nó là kẻ ngu xuẩn nhất trên đời. Hai người cha của nó kết hợp không phải vì yêu, papa có ái nhân, daddy cũng có. Thậm chí tới giờ nó mới biết, hàng năm khi đến ngày giỗ daddy, nơi mà nó đi vào thăm viếng, không có daddy nó năm đó, đó chỉ là một ngôi mộ trống, nức cười, nhiều năm nay khi không vui nó thường vào đó ngồi, vào đó nói chuyện với daddy. Daddy nó đã sớm cùng ái nhân kia vĩnh cửu an nghỉ ở một nơi khác rồi, cho nên.” Warren quay đầu nhếch miệng cười với Claude, chỉ chỉ Claude, “Người mới là hạnh phúc, mà ta.” Warren lại chỉ chỉ mình, “Mới là đồ bỏ, một kẻ tự cho mình là cả thế giới hóa ra chỉ là đồ bỏ, đồ bỏ người hiểu không? Chính là đồ ngốc như ta, đồ ngốc...” Nói một hồi, Warren quay đầu vờn tay che lên mắt, không nói thêm gì, Claude bên cạnh nhìn chất lỏng từ khe hở chảy ra, chảy vào miệng Warren.

Chất lỏng trong suốt đó chảy vào miệng Warren, khiến hắn thấy đắng không chịu nổi, nước mắt đắng nghét không ngừng được, hắn không biết trong cuộc hôn nhân vì lợi ích này, đến tột cùng là vì cái gì? Một người thì ái nhân vì tương lai của hắn mà phải bỏ đi tha hương chấp nhận hiện trạng, một người vì ái nhân chết trong tay thù hạp đã đột nhiên biến mất của một quý tộc mà tâm như tro nguội, kết làm bạn lữ với người mình không thương, sinh ra hắn, phút cuối hai người đều về tới bên người mình yêu, mà hắn, thì lại tồn tại trên thế giới này như một thăng hê, mà Claude từng bị hắn nhìn bằng nửa con mắt, mới là kẻ có sự tồn tại có ý nghĩa nhất...

Claude thấy Warren che mắt âm thầm khóc đến run cả hai vai, yên lặng đưa tay đặt lên tay Warren, nhỏ nhẹ nói, “Người cũng không phải hai bàn tay trắng, người còn có ta, chúng ta là... huynh đệ a...”

.

Rạng sáng hôm sau, Warren và Amber rời đi, Claude và Trình Tri đưa tiễn.

Warren nhìn Claude đã ở bên mình một đêm, ánh mắt phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn ôm lấy hắn, “Cảm ơn.”

Lần đầu tiên được đệ đệ mình ôm, Claude phản ứng không kịp, một hồi lâu mới nhếch miệng cười vỗ vỗ lưng Warren, “Chúng ta là huynh đệ mà!”

Buông ra vòng tay ấm áp, Warren lại nhìn về phía Trình Tri, cúi đầu suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Chuyện lần trước, xin lỗi.”

Trình Tri cười cười, “Đã quên rồi, tất cả đều là hiểu lầm.”

Warren cũng cười cười, lần thứ hai vờn tay vỗ vỗ cánh tay Claude, “Ta thực sự ghen tị với người, có một người thật tình yêu người.”

Claude liếc nhìn Amber, nháy mắt, “Amber cũng tốt a.”

Warren nghe xong, không tiếp tục nói chủ đề này, “Ta đi, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại, thuận buồm xuôi gió.” Trình Tri cũng nói, tiến lên ôm Amber vì Warren không muốn nói về mình mà sắc mặt hơi tái, “Nếu như một hôm, thì đến nơi này ở một thời gian nha.”

“Ừ, ta biết.” Amber nghiêm túc nhìn Trình Tri, “Cảm ơn.”

Claude và Trình Tri nhìn hai người dẫn người hầu đi xa mới xoay người về phòng, Claude đỡ Trình Tri, “Hôm qua nói gì với Amber cho tới khuya vậy? Một hôm không?”

Trình Tri một tay đỡ thắt lưng để Claude diu mình vào phòng ngủ, “Cũng được, còn người, hôm qua trò chuyện bao lâu?”

“Cũng không bao lâu.” Claude lắc đầu, “Chỉ là ngồi ở đây, thỉnh thoảng nghe Warren nói vài câu, thật ra nó... cũng khổ.”

“Ài, mỗi người đều có phiền não của riêng mình, chỉ có thể xem giải quyết thế nào thôi.” Trình Trì nghe xong nói.

Claude gật đầu, nhưng trên mặt vẫn mang chút sầu lo, bởi vì hôm qua Warren uống say mà nói ra hết tâm sự, Claude hiểu thế cục trong thành cũng không phải tốt như vậy, nhớ về lời nhờ vả lúc trước của Aubrey, trong lòng Claude có vài dự định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

“Warren, mặt mày kém sao? Vì sao sắc mặt kém như thế?” Yadaier thấy Warren tinh thần không tốt bèn hỏi thăm.

“Ta khỏe, Yadaier thúc thúc, đừng lo.” Warren quay đầu nhìn vào mắt Yadaier cười cười đáp.

“Ừ, đừng có gấp, đi từng bước rồi từ từ sẽ đến, ngày xưa papa ngươi – lão thành chủ cũng từ từ tiến bước như thế này.” Yadaier rót một tách trà nóng cho Warren, cổ vũ.

“Ta biết.” Warren gật đầu, “Ta tốt hơn papa rất nhiều, chỉ ít bên cạnh còn có ngài và Jeff thúc thúc cùng với Felix tiên sinh, Arthur tiên sinh giúp đỡ.”

“Chuyện đó...” Nghe Warren nhắc tới Felix, Yadaier nhũn mày một chút, cân nhắc lời nói, “Warren, chúng ta tồn tại là vì hỗ trợ ngươi, ngươi mới là người chân chính quyết định tất cả. Cho nên, ta nghĩ, rất nhiều chuyện ngươi cần học để tự mình quyết định, như vậy, ngươi có thể trưởng thành rất nhanh.”

“Hmm.” Warren gật đầu, “Ta biết, chỉ là hiện tại ta còn có rất nhiều thứ không biết, cho nên mới muốn mượn kinh nghiệm của các ngài để quyết định, như vậy ta mới đi theo học hỏi một cách tốt nhất. Ngài yên tâm, ta sẽ từ từ tiếp nhận được.”

Warren đã nói đến nước này, Yadaier cũng không nói gì thêm được nữa, chỉ căn dặn hai câu rồi rời đi.

Đi khỏi cửa, nét buồn trên mặt Yadaier càng đậm hơn Warren lúc này. Warren thay đổi rồi, trở nên ôn hòa, trở nên dễ dạy, trở nên vui vẻ lắng nghe ý kiến mọi người. Nếu như là trước khi Aubrey ra đi, Yadaier sẽ vui vẻ vì sự thay đổi đó, nhưng bây giờ, trong lòng Yadaier chỉ có một nỗi lo rất sâu, bởi vì Warren thay đổi quá bất thường.

So với nói Warren ôn hòa dễ dạy không bằng nói Warren hiện giờ đang lâm vào trạng thái tiêu cực đối phó với mọi thứ như nước chảy bèo trôi. Vừa trở thành thành chủ, nghe ý kiến của trưởng bối bên cạnh đương nhiên đúng, nhưng giờ đây Yadaier cảm thấy Warren hình như đều buông tay để tất cả quyền lợi của mình lọt vào tay bốn người. Dù cho Yadaier hay ba người kia, chỉ cần đưa ra yêu cầu thì Warren không hề phản đối, đều răm rắp làm theo. Hội ý kiến của hắn, hắn luôn luôn cười cười nói, các người quyết định là tốt rồi.

Kéo dài như vậy, Yadaier hay Jeff thì còn đỡ, Arthur thì thái độ với bất kỳ chuyện gì đều là người không đụng ta ta không đánh người cái gì cũng không thêm đề ý, cũng không cần lưu ý, duy nhất khiến Yadaier lo lắng chính là nhạc phụ của Warren —— Felix. Hắn mang đã tâm người sáng suốt đều nhìn ra, nhờ thái độ hiện tại của Warren nên rất nhiều người đều biết chuyện này, Yadaier cũng từng nói khéo cho Warren, nhưng Warren lần nào cũng chỉ trả lời ta tin mỗi người các người, không sao.

Mỗi khi nghĩ tới hiện trạng đó, Yadaier có chút oán giận Jeff, nếu như hắn không đưa lá thư này cho Warren xem, Warren có lẽ sẽ không từ một thanh niên kiệt ngạo hoạt bát trở thành một viên đá bị mài mòn tất cả góc cạnh. Theo Warren lớn lên Yadaier quá mức hiểu hắn, lá thư đó đã đánh tan tất cả kiêu ngạo của Warren, từ trên đám mây đột nhiên rơi xuống, kết quả là khiến hắn không còn chút tự tin nào vào bản thân mình.

Nhưng nhớ tới Jeff kia nghiêm khắc lạnh lùng, Yadaier rất muốn thở dài, trách hắn không nên đưa phong thư lẽ ra nên vĩnh viễn phủ đầy bụi kia, hắn trả lời là, ta không thể để bất luận kẻ nào vũ nhục thành chủ, mặc kệ là danh dự hay tính mệnh. Nhìn bộ dáng mặt ngọt cũng không thấm của Jeff, Yadaier cũng chả biết làm sao.

Đọc theo đường đi lo lắng suy nghĩ về rất nhiều chuyện, Yadaier cuối cùng cũng quyết định, có thể đi tìm Arthur nói chuyện?

.

Sau khi Yadaier rời đi, nụ cười trên mặt Warren cũng biến mất, hắn có chút ửng oải phát tay bảo người hầu rời khỏi, đợi khi trong phòng chỉ còn một mình mình Warren mới dờ mắt ra ngồi trên ghế xuất thần.

Trở thành thành chủ tân nhiệm đã một thời gian, nhưng Warren chỉ cảm thấy một ngày so với một ngày càng thêm chán nản. Những sự vụ ùn ùn kéo tới này, những quý tộc không ngừng dùng ánh mắt soi mói mình này, thân ảnh mà luôn cho rằng chỉ cần quay đầu lại sẽ thấy hắn mỉm cười nhìn mình đã không còn nữa, còn có một lá thư đột nhiên xuất hiện... Tất cả những điều này đều khiến Warren không thờ nổi.

Warren nghĩ hắn không có tư cách, không có tư cách làm thành chủ, không có tư cách được nhận tất cả những thứ này, có tư cách nhất chính là Claude

người kia, mình chẳng qua chỉ là nhặt những thứ mà hấn không cần. Suy nghĩ như vậy dần vặt Warren, khi ở một mình sẽ không tự giác mà chui vào vỏ ốc, bởi vì không liên quan, cho nên thờ ơ, bởi vì thờ ơ, cho nên bất luận kiến nghị nào hấn đều tiếp nhận toàn bộ. Hấn không phải không thấy Yadaier lo lắng, hấn không phải không thấy đã tâm tự cho đã ẩn dấu rất sâu trong mắt Felix, hấn cũng không phải không nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Arthur. Tất cả những điều đó, hấn giả vờ không thấy giả vờ không biết, hấn cứ tiêu cực như vậy mà đối mặt với tất cả, những đối hờn đã từng có, những điều hoang đường đã từng làm đều trở thành tội lỗi mà Warren tự đặt lên người, hấn không biết nên làm thế nào, cũng không biết ai có thể giúp đỡ kéo mình ra khỏi vũng bùn, hấn muốn hỏi papa xem nên làm thế nào, nhưng, mãi mãi cũng sẽ không có người cho hấn đáp án.

Cuộc sống của Warren cứ như một bãi nước đọng, cái gì cũng chẳng thể khơi dậy một tia ngọn sóng.

Warren không làm gì, hoàn toàn để cho Felix tự do bành trướng, có thể trở trời trở đất ngay trong chớp mắt.

.

Khi Warren lần nữa tỉnh lại, đứng trước mặt hấn không phải người hầu thường theo hầu hạ mình, mà là gương mặt mang theo biểu tình cuồng nhiệt của Felix.

“Sao ngươi tới đây?” Chẳng biết đã bị nâng ngồi trên ghế bao giờ, Warren nghiêng người, nhưng phát hiện chính mình hoàn toàn bất động, trong ngực mang máng hiểu ra, hấn thần nhiên hỏi Felix.

“Nga, đương nhiên, hôm nay, ta muốn tới thì tới.” Nụ cười của Felix rất tươi sáng, tươi sáng đến nỗi Warren cảm thấy hơi chói mắt, “Hôm nay, là một ngày quan trọng...”

“Phải không? Sao ta không biết?” Warren vẫn thần nhiên.

“Warren, tuy rằng ngươi là bạn hữu của con ta, nhưng ta không thể không nói, ngươi không thích hợp làm chủ nhân của tòa thành này.” Felix đi tới bên cạnh Warren, đưa tay đặt lên vai Warren, biểu tình như rất tiếc nuối rất đau lòng, “Chúng ta cần là một thành chủ có năng lực, cường đại, có thể dẫn dắt chúng ta đi được cao xa hơn. Mà không phải như Warren ngươi, hoang đường, không tập trung, không làm việc đáng hoàng, thậm chí——“ Nói đến đây, Felix đề thấp giọng, nhưng sắc mặt và nụ cười độc ác kia trông rất rõ ràng, “Cùng bạn hữu của ca ca mình lui đến một chỗ, ngươi nói, ai sẽ tha thứ cho một thành chủ danh tiếng bại hoại lại không đáng hoàng như vậy chứ?”

“Thật không, như vậy ai có năng lực làm thành chủ đây?” Warren gờm khí lạnh tĩnh hỏi, hấn biết Felix nói đều là sự thực, hấn không thể cãi lại, cũng chẳng thêm cãi lại, “Ngài sao?”

“Đương nhiên không phải!” Felix hoắc mắt phủ nhận, biểu tình phẫn nộ cứ như những lời này của Warren là vũ nhục hấn, “Ngươi nghĩ ta có đã tâm mưu toan soạn vị này sao? Warren, ngươi đây là vũ nhục ta, vũ nhục một lão nhân bởi vì không muốn thấy tòa thành này bị hủy trên tay một thành chủ ngu ngốc vô năng mà phải kéo thân thể già nua đi xung quanh bốn ba!”

“Hà.” Warren nhìn Felix đang tự diễn tự nghiệm, cười nhẹ một tiếng, “Thì ra, ta cũng không biết ngài hết lòng lo lắng cho tòa thành này như vậy, rồi sao nữa?”

“Warren, ngươi là đứa trẻ mà ta đã tận mắt nhìn ngươi trưởng thành, ngươi là bạn hữu duy nhất của con ta, thật ra ta cho rằng ngươi vẫn là một đứa trẻ ngoan, thế nhưng, thật sự là những hành vi trước kia của ngươi khiến cho người khác thất vọng, khiến người khác không thể tin tưởng.” Felix lại tỏ ra khó xử, “Các quý tộc này đều yêu cầu ta đưa ngươi xuống đài, nhờ có ta đau khổ ngăn cản mới ngăn được bọn họ phát động chính biến, cũng nhờ ta bôn ba vất vả mới xoay chuyển được thế cục, cuối cùng mới nói cho ngươi, đây là kết quả tốt cho tòa thành này, ngươi muốn nghe thử không?”

“Nói thử đi.” Giọng nói của Warren không có bất luận tâm trạng gì, “Ta đang nghe.”

“Bọn họ quyết định——” Đối với sự hợp tác của Warren, Felix rất thỏa mãn, cho nên cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, “Quyết định để Carter đảm đương chức thành chủ này.”

“Carter?” Warren nhú mày.

“Đúng vậy, Carter.” Felix gật đầu, ngoắc thanh niên vẫn chờ ngoài cửa đi vào, “Mọi người chọn qua nhiều phương diện, rốt cuộc cũng chọn được đứa trẻ này trong gia tộc hắc báo, mọi người nhất trí nhận thức đứa trẻ cần cù lại ôn trọng này, có thể dẫn dắt mọi người đi một con đường tốt hơn, ngươi nghĩ sao, Warren?”

Warren đánh giá kẻ đang bị Felix nắm vai sợ hãi rụt rè ánh mắt hoang mang, không biết là hậu đại của nhánh nào trong gia tộc hắc báo, cười cười, không nói gì.

Felix không thêm đề ý sự trầm mặc này của Warren, hấn cười hòa ái vỗ vỗ vai Carter, “Ta đã khảo sát Carter, đó là một đứa trẻ tốt, phấn đấu, nỗ lực, hơn nữa cực có trách nhiệm, ta nghĩ, hấn sẽ là một thành chủ đạt tiêu chuẩn.”

“Đừng, đừng, đừng vậy.” Felix vừa dứt lời, Carter lại lấp bắp tiếp lời, “Ta, ta sẽ làm một thành chủ tốt như lời Felix tiên sinh nói!” Nói xong ánh mắt nhìn thẳng vào chỗ Warren đang ngồi, lóe ra cuồng nhiệt.

Trở thành thành chủ, chuyện này đối với Carter mà nói, chính là không hề có suy nghĩ như vậy trong đầu, tuy rằng xuất thân là gia tộc hắc báo, nhưng cũng bất quá chỉ là một nhánh xuống dốc mà thôi. Vốn tưởng rằng cả đời này vẫn mãi bình thường vô vị mà trải qua, nằm mơ cũng không ngờ các quý tộc cao cao tại thượng giàu có này sẽ tìm đến hấn, đồng thời nói cho hấn một tin mà những người quen biết hấn đều mừng như điên—— Muốn hấn trở

thành thành chủ.

Nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên của Carter là lấp bắp hỏi xem có phải đùa với mình hay không, phải biết rằng, bất luận là con ruột của Aubrey như Warren, hay những hắc báo tuổi trẻ mạnh mẽ hơn mình thì cũng rất nhiều, dù không chọn Warren làm thành chủ thì cũng không tới phiên mình.

Nhưng theo lời các quý tộc thì chắc chắn sẽ là như vậy, người dẫn đầu trong số đó, thân phận là nhạc phụ của Warren – Felix, đã nhiều lần khuyên bảo, Carter bắt đầu tin, một góc trong lòng cũng trở nên rục rịch. Chính hắn cũng là một thành viên trong gia tộc hắc báo, vì sao không thể làm thành chủ? Vì sao không thể ngồi lên bảo tọa để quan sát chúng sinh? Hôm nay, cơ hội ngay trước mắt, buông tha mới là ngu ngốc!

Cho nên hắn tới, hắn đứng trước mặt thanh niên mà trước nay chỉ có thể ngưỡng vọng, nói cho hắn, vị trí của ngươi, tương lai ta sẽ ngồi.

Warren như một quần chúng nhìn Felix biểu diễn ngay trước mắt mình, còn tận lực thổ lộ tất cả những đau lòng và khổ sở của mình, nhìn hắn tuyên bố ba ngày nữa mình sẽ tuyên bố thoái vị giao cho Carter, sau đó không chờ mình trả lời mà đắc ý mang con rối Carter kia đi khỏi.

Warren cả người không thể động đậy nhắm hai mắt lại, tốt, hắn rút cuộc cũng đã đánh mất tất cả những gì Aubrey từng bảo vệ, hắn quả nhiên là đồ bỏ.

.

Bắt đầu từ hôm đó, người theo hầu bên cạnh Warren cũng thay đổi, tất cả mọi người cứ như bị rút đầu lưỡi không nói một chữ, chỉ là trầm mặc hầu hạ Warren ngồi dậy và nằm xuống, đối với những câu hỏi về tâm tích của Yadaier và Jeff thì mất tiếng tại ngơ.

Warren không biết tình huống bên ngoài là thế nào, chỉ là thường nghe được tiếng cười khặc khặc đặc biệt thuộc về linh cầu.

Warren không chỉ một lần nghĩ tới, có lẽ, ngày thoái vị chính là ngày chết của mình, đối với cái chết, Warren phát hiện cũng không đáng sợ như mình tưởng tượng, có thể, từ vong mới là giải thoát tốt nhất.

“Đều lui cả đi.” Ngày thứ ba, Amber xuất hiện trước mặt Warren, hắn đuổi đi những thị vệ kia, lẳng lặng nhìn Warren.

“Ngươi đã đến rồi?” Warren nhìn Amber không có biểu tình gì, cười cười mở miệng nói.

Amber không trả lời Warren, chỉ là trầm mặc đi đến lấy khăn tay cẩn thận tỉ mỉ lau mặt lau tay cho hắn.

Warren nhìn gương mặt nghiêng của Amber, môi khép chặt, hàng mi cong cong, chiếc mũi kiêu kiêu, bây giờ hắn mới phát giác, đã lâu lắm rồi không quan sát kỹ người sớm chiều luôn ở bên mình này.

“Qua ngày mai, ngươi có thể có được tất cả những gì mình muốn.” Warren nhìn động tác của Amber mở miệng nói.

Mà Amber chỉ là dừng một chút, sau đó cứ như chưa từng nghe cái gì tiếp tục lau lau cho hắn, cho đến khi lau sạch sẽ cho Warren rồi mới trầm mặc kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh Warren.

Hồi lâu, Amber mới mở miệng nói, “Ta đã quên có bao lâu không lẳng lặng ngồi một chỗ với ngươi như vậy.”

“Ta tưởng ngươi không thèm để ý ta ở nơi nào, đối với ngươi mà nói, quyền lợi phía sau ta mới là điều ngươi chú ý nhất, không phải sao?” Ngờ ngơ của Warren rất bình thản.

“Cho nên, ngươi nguyện ý chạm vào khế ước với ta chứ?” Amber quay đầu chậm chậm hỏi Warren.

Đối với yêu cầu mà Amber đưa ra, Warren một chút cũng không bất ngờ, hắn gật đầu, “Ta nguyện ý.”

Nghe được ba chữ đó, Amber không có bất kỳ biểu tình gì, ánh mắt thần thờ tâm như một bãi nước đọng, “Ta cũng nguyện ý.”

Nói xong, Amber cảm thụ được tín bội mà mình thường đeo bên người có chút lạnh lẽo, sau đó cũng như trong dự liệu của mình, có thể đơn giản tháo xuống.

Đặt tín bội lên bàn, Amber lẳng lặng nhìn nó, nhẹ nhàng mở miệng nói, “Sao ngươi có thể xác định là ta muốn gì? Sao ngươi có thể xác định ta chú ý nhất là cái gì? Ngươi của ngày hôm nay, hoàn toàn không biết gì về ta.”

“Sự kết hợp của chúng ta, vốn không phải chỉ là cần có thôi sao?” Chuyện cho tới bây giờ, Warren ngược lại có thể tâm sự với Amber, hắn cứ như nói chuyện của người khác mà bàn về quan hệ của hai người.

“Trước đây, ta cũng cho rằng như vậy.” Amber có chút xuất thần, tâm tư cũng thả bay rất xa, “Ngươi cũng hiểu những đứa trẻ có thân phận như ngươi và ta, sau khi trưởng thành thì lại kết hợp với bạn lữ cũng không phải vì yêu, mà là vì lợi ích, tất cả, đều vì gia tộc. Ta cũng như những giống cái khác, từ nhỏ học lễ nghi, học làm sao sinh hoạt sau khi đám hỏi và những ngày sau hôn nhân, để gia tộc càng thêm lớn mạnh. Ta của thời gian đó, không biết bạn lữ là ai, nhưng cũng không có nhiều mong chờ, tóm lại cũng chỉ là chọn trong những giống đực quý tộc mà thôi. Sau đó, ta gặp ngươi, ngươi dẫn ta chơi đùa xung quanh tòa thành này, ăn những thức ăn mà ta ngay cả chạm cũng chưa chạm qua thấy cũng chưa thấy qua, chúng ta vui cười chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ, rồi mờ mờ hồ hồ nhưng tươi cười vô cùng vui vẻ, bây giờ nhớ lại, đó có lẽ là đoạn thời gian mà ta vui nhất từ trước tới nay.”

Amber chìm đắm trong hồi ức, trên mặt mang theo nụ cười đã lâu không xuất hiện, “Là ngươi, ngươi dẫn ta thể nghiệm những sinh hoạt mà ta chưa từng

trải qua, là ngươ, thêm sắc màu cho cuộc sống của ta. Cho nên sau đó ta biết, người sẽ cùng ta kết làm bạn lữ chính là người, ta thực sự vô cùng vui mừng, mà lại còn là, kết làm bạn lữ với thủ nhân có thể mang đến lợi ích cho gia tộc, không có gì có thể hoàn mỹ hơn chuyện này. Thật ra nói như vậy, lúc ban đầu ta thích người chỉ là tình cảm rất thuần túy, ta bắt đầu tính toán thân phận tôn quý của người có thể mang đến lợi ích và vinh quang cho gia tộc ta, bởi vì, quý tộc bạn lữ đa phần đều như vậy. Nhưng thời gian đó, ta còn nghĩ chúng ta là không giống họ, ta nghĩ ta có thể hạnh phúc hơn những giống cái kia một chút, càng thêm vui vẻ một chút, bởi vì chúng ta từng cùng nhau trải qua một đoạn thời gian rất vui sướng. Nhưng, sau đó ta mới hiểu được, ta quá ngây thơ.”

Amber quay đầu nhìn thoáng qua Warren đang chìm trong hồi ức, “Người vĩnh viễn cũng không cảm nhận được khi ta nhìn thấy người đi chung quanh trên hoa ghẹo nguyệt phần nộ biết bao nhiêu, hận người biết bao nhiêu, khinh thường bản thân mình biết bao nhiêu, lại ấu trĩ cho rằng có thể được đến những thứ ngoại trừ ích lợi.”

“Amber...” Amber trong miệng nói hận, nhưng ánh mắt đã rất hồ hững, điều này khiến cho trong ngực Warren có chút chua xót, thì thảo mở miệng gọi.

“Nhưng sau đó, ta bắt đầu quen dần.” Amber không đáp lại Warren, chỉ là lẳng lặng kể về những thứ tồn đọng trong lòng, “Không có hy vọng đương nhiên sẽ thất vọng, ta bắt đầu như một người đứng bên lề nhìn người trải qua cuộc sống ăn chơi trác táng, những thứ này đều như không liên quan đến ta, chúng ta chỉ là theo nhu cầu mà thôi, người theo đuổi tự do của người, ta vì gia tộc ta mà kiếm lợi, cho đến khi Lance xuất hiện.”

Nhắc tới cái tên đó, trong mắt Amber có hận, “Bởi vì hắn, ta mới hiểu được, ta thật ra còn rất quan tâm người, chỉ là bởi vì quan tâm, cho nên mới càng thêm phần nộ, người và kẻ vốn là bạn lữ của ca ca người ở cùng với nhau, người khiến ta cảm thấy người đang cực hạn sỉ nhục ta, cho nên, ta phải người giết hắn...”

Nghĩ lại những ngày tháng khiến mình thống khổ, lại nghĩ tới gương mặt thị uy của Lance, Amber qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại được, “Sau lần đó, ta phát hiện, chúng ta đã càng đi càng xa, cho đến sau đó chúng ta đến trấn Topaz. Thấy cuộc sống của Claude và A Tri, ta cảm nhận được ước ao của mình, ta phát hiện những thứ trước đây, cái gì mà quyền thế tài phú, ta cũng không thể thỏa mãn như cuộc sống bình thân sinh hoạt đó. Những ngày ấy, A Tri và ta đã tâm sự rất nhiều, ta bắt đầu nghĩ lại, những thứ mà từ đầu mình truy cầu đều là lệch lạc, ta rất muốn có cuộc sống yên lặng như vậy, chỉ có một tình yêu duy nhất, ta hiểu, ta yêu người, so với những gì ta tưởng còn sâu hơn nhiều.”

Amber thở dài một hơi, tiếp tục nói, “Cho nên ta nghe lời kiến nghị của A Tri, dùng chân tình đối xử với người, nỗ lực kéo gần khoảng cách của ta và người, tìm lại tình yêu của ta. Nhưng, thực tế, ta mới biết điều đó khó khăn cỡ nào, khoảng cách giữa chúng ta đã trở thành vực sâu, ánh mắt người nhìn ta đã không còn ấm áp. Ta không nhìn thấy tương lai, nhưng lại không tìm được vui sướng và ấm áp ban đầu, cho nên đau khổ chống đỡ. Nhưng, ta không phải làm từ tăng đá, ta cũng biết mệt, ta cũng sẽ tuyệt vọng.” Nói rồi Amber cầm lấy mai tín bội đứng trước mặt Warren, khom lưng đặt tín bội vào trong tay hắn, “Ta yêu người, không liên quan gì đến lợi ích, ta buông tay, không phải vì ta đã có tất cả những thứ mà người tưởng, ta mệt mỏi quá rồi, mệt đến nỗi không thể chịu đựng chờ đợi những ngày không thấy ánh mặt trời trong tương lai.”

Nói xong Amber xoay người rồi đi, đi được một nửa lại dừng bước, vẫn không quay đầu lại, “Ngày mai khi bọn họ cử hành yến hội chúc mừng tân thành chủ, ta sẽ phái người thả người đi, sau này, người hãy cố gắng sống cho tốt.”

Warren không thể nhúc nhích nhìn theo bóng lưng Amber rồi đi, trong ngực bỗng nhiên cảm thấy hình như có một mảnh đá nát vụn, cảm nhận sâu sắc sự đau đớn lan tràn toàn thân khiến hắn không nói nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn mai tín bội đã không còn độ ấm.

.

Tối hôm đó, đối với vài người thân phận tôn quý tại chủ thành mà nói, đây là một đêm không ngủ.

Có thể là vì trời giáng đại vận mà mừng như điên, có thể là vì bảy mưu tính kể nhiều năm đến giờ tâm nguyện đã được đền bù mà kích động, có thể là vì buông tha một phần hy vọng mờ mịt mà thất vọng, có thể, là lần đầu tiên thanh tỉnh nhớ lại từng chút từng chút về quá khứ mà bi thương.

Đời người có trăm mối ngổn ngang, không rời vui buồn chua ngọt, đắng hay cay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Trình Tri ở phía sau nghe thuật lại những chuyện đã xảy ra, gạt gù đắc ý thốt ra vài câu nói của người xưa, ví dụ như ông trời ganh ghét với người sung sướng, việc đời sợ thói kiêu căng, trăng tròn rồi sẽ khuyết, hoa nở rồi sẽ tàn, ví dụ như nếu muốn gây diệt vong thì trước tiên sẽ bị diệt, lại ví dụ như, bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau.

Mà Warren thì chứng kiến được kết quả cuối cùng của chuyện này.

Khi hắn được người đưa từ phòng giam lỏng đến điện nghị sự, dọc đường Warren cảm thấy hoàn cảnh xung quanh đều an tĩnh đến đáng sợ, càng đến gần đại điện, mùi máu tươi ban đầu còn loáng thoáng lại càng tỏa ra nồng nặc.

Đội khi đẩy cửa ra, nguồn gốc phát ra mùi máu tươi đã được giải thích, điện nghị sự vốn trắng lè lúc này biến thành bãi Tu La, xung quanh đều là thân thể thú nhân bị tách rời, đại bộ phận thi thể đều thuộc về linh cầu, máu đỏ trở thành màu sắc chủ đạo của đại điện lúc này, không chỗ nào không chứng minh tòa đại điện này đã xảy ra cuộc chiến thảm liệt.

Đường như bị màu máu đỏ khiến cho chói mắt, Warren nhắm mắt rồi lại mở ra nhìn về phía thú nhân giống đực đứng giữa đại điện mang theo một nụ cười nhạt và y phục hoa lệ không dính một hạt bụi, “Arthur...”

“Đúng vậy, thành chủ đại nhân, mấy ngày nay khiến ngài lo sợ, là thuộc hạ thất trách.” Arthur cong khóe miệng, quỳ một gối xuống, đặt một tay lên ngực, “Thuộc hạ đã tru diệt tất cả những kẻ mưu đồ phản nghịch này, mà những quý tộc này, thuộc hạ cũng đã khống chế giao cho ngài xử trí.”

Warren nhìn thoáng qua những quý tộc đang bị hồ nanh kiểm áp giải quỳ sấp trên mặt đất run rẩy không chút máu, cuối cùng ánh mắt tập trung tại kẻ cách Arthur một khoảng đang mở to hai mắt không cam lòng nhưng lại không có hơi sức – Felix, cùng với Carter khắp mặt dính đầy máu đỏ không hề có sức sống, một lát Warren mới thu lại ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Arthur, “Ngươi... làm tốt, Yadaier tiên sinh và Jeff tiên sinh đâu?”

“Yadaier tiên sinh và Jeff tiên sinh lúc trước bị đánh lén, lúc này đang ở nhà dưỡng thương.” Arthur đứng lên đáp.

“Là thế à...” Warren chậm rãi gật đầu, hần phát tay có chút mệt mỏi nói, “Chuyện ở đây, giao cho ngươi xử lý, về phần những quý tộc phản loạn này, cũng đều giao cho ngươi, ta hơi mệt.”

“Được, xin ngài nghỉ ngơi cho khỏe.” Arthur không hỏi nhiều, chỉ gật đầu, sau đó nhìn theo Warren rời đi.

Đội khi Warren đã đi, Arthur dùng ánh mắt không thêm thêm xia quét qua những quý tộc đang lạnh run quỳ trên mặt đất, cong khóe miệng, “Những kẻ phản loạn có chứng cứ xác thực tham gia lần này, giết, còn lại... thu xếp lại những thứ đã lục soát được, ta lại thỉnh thành chủ định đoạt.”

“Dạ.” Đội trưởng hồ nanh kiểm ánh mắt lạnh lạnh gật đầu, gờ tay vung lên, các quý tộc còn chưa kịp phản ứng thì mấy cái đầu đã rơi trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, máu đào phun tung tóe, thân thể ngã vật xuống đất, điều này khiến cho các quý tộc đầu chưa lia khỏi cổ kia xụi lơ tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời.

Arthur dùng ánh mắt như đang nhìn mấy hạt bụi liếc nhìn những quý tộc nọ, sau đó nhấc chân đi ra ngoài, “Thanh lý sạch sẽ.”

“Dạ.” Đội trưởng hồ nanh kiểm hành lễ.

.

“Thành chủ đại nhân, thuộc hạ cho rằng, ngài cần phải bảo dưỡng tốt rồi giải thích rõ cho những ý kiến đột phát của thần dân.” Arthur xử lý xong việc vật đi tới phòng Warren, đi thẳng vào vấn đề.

“Arthur, ta muốn ngươi giúp ta làm một việc.” Warren không đáp lại kiến nghị của Warren, mặt khác lại mở miệng nói.

“Được, ngài cứ nói.” Arthur hành lễ, “Ta sẽ mau chóng xử lý giúp ngài.”

“Đến trấn Topaz, mời Claude tới.” Warren dựa lên ghế, trong mắt không có chút tinh thần, “Ta muốn nhường ngôi cho hần, hần thích hợp làm thành chủ hơn ta.”

Nghe được yêu cầu của Warren, Arthur nhú mày, không đề xuất bất luận kiến nghị gì khác, “Được.”

Nhìn Arthur xoay người rời đi, trong ngực Warren hình như thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có thể trả lại những thứ đã nợ Claude.

.

Arthur quay về nhà mình nhìn người yêu đang ôm một viên thịt cầu mà thì thầm, bèn vẫy gọi hần, đội khi hần sắp đi tới bên mình thì vươn tay ném viên thịt ra ngoài đồng thời kéo người yêu vào lòng, hôn lên mũi hần, cười hỏi, “Thân ái, có muốn ra ngoài giải sầu?”

.

“Gi? Ta làm thành chủ?” Claude nhìn chàng trai khí độ bất phàm cười đến vô cùng máy móc trước cửa nhà, cho rằng đối phương là đang nói đùa.

“Đúng vậy, đây là ý của thành chủ.” Arthur gật đầu, đơn giản đáp.

“Warren? Warren hần có chuyện gì? Vì sao hần lại đưa ra yêu cầu như vậy, hần xảy ra chuyện gì sao?” Nghe Arthur nhắc tới Warren, Claude nhú mày.

“Có thể, ngài có thể cho phép ta đi vào kể lại chuyện đã xảy ra một chút không?” Arthur không trả lời vấn đề của Claude, mặt khác đưa ra thỉnh cầu của mình.

“Đương nhiên.” Claude nhìn thoáng qua đại đội thú nhân chỉnh chỉnh tề tề đứng bên ngoài mặt không biểu tình, gật đầu.

Dẫn theo Arthur và niên thiếu bên cạnh hần vào nhà, Claude dùng biểu tình dễ trấn an Trình Tri đang đứng giữa phòng khách luôn quan tâm đến mình, sau đó mới xoay người giới thiệu, “Đây là bạn lữ của ta, Trình Tri.”

Arthur nở nụ cười khê, nhìn Trình Trì gật đầu chào mình, đồng thời giới thiệu bản thân và thiếu niên bên cạnh, “Chào, xin cho phép ta tự giới thiệu một chút, ta là Arthur, tộc trưởng đương nhiệm của Bạch Hồ tộc, đây là bạn lữ của ta, Hà Khải Văn.”

Nghe Arthur giới thiệu, vùng quanh lông mày của Trình Trì khê động, nhưng vẫn cười ôn hòa, “Chào, hoan nghênh ngài và bạn lữ của ngài.”

Claude đi đến đỡ lấy Trình Trì, nói với Arthur và Hà Khải Văn, “Mời ngồi, ta đi châm tách trà cho hai vị.”

Arthur và Hà Khải Văn tỏ ý cảm ơn rồi ngồi xuống giữa phòng khách với Trình Trì.

“Xem ra, cuộc sống của ngài và Claude rất ấm áp.” Arthur quan sát gian nhà một vòng, sau đó khách sáo nói.

Trình Trì cười cười, “Ta và Claude đều là người thường, trải qua cũng là những ngày bình thường, đôi khi sống bình thản yên lặng như vậy cũng chẳng có gì khác ngoài ấm áp.”

“Nhìn quen chủ thành náo nhiệt ồn ào, ta nghĩ có thể trải qua những ngày yên bình như vậy thật ra không tồi.” Arthur nói.

“Thỉnh thoảng thay đổi cách sống cũng là một biện pháp hay.” Trình Trì gật đầu, “Nhưng nếu như ngài sống như vậy quá lâu, cũng sẽ ngại nó quá bình đạm.”

“Ta sẽ không, ta nghĩ sinh hoạt tại thôn trấn như thế này hay hơn chủ thành.” Thiếu niên thanh tú Hà Khải Văn ngồi bên cạnh Arthur mở miệng nói, “Chủ thành âm âm, ta đau đầu.”

“Cho nên mới mang người đi giải sầu đó?” Nghe Hà Khải Văn nói như vậy, Arthur không có loại biểu tình xa cách mà khách sáo như trước, có chút cam chịu cầm tay Hà Khải Văn nói.

“Cho nên ta rất vui về nhà.” Động tác này của Arthur khiến khuôn mặt của Hà Khải Văn nhiễm một mảng đỏ ửng, cúi đầu có chút mất tự nhiên nhỏ giọng nói.

Nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của người yêu nhà mình, Arthur chỉ cười khê xoa xoa tay Hà Khải Văn, không nói thêm gì nữa, ngừng đầu nói với Trình Trì đang cười nhìn hai người họ, “Khải Văn hẳn thường nói thẳng những gì suy nghĩ trong lòng, cho nên nhân dịp này ra khỏi thành làm việc bên dẫn hấn theo.”

“Nếu như không vội trở về, trong thôn trấn quả thật có vài nơi có thể đi dạo, phong cảnh rất đẹp.” Trình Trì thấy Arthur không chút nào che lấp cung chiêu và yêu thương trong mắt, rất nhiệt tâm giới thiệu với bọn họ vài nơi rất tốt để ngắm cảnh.

“Mời dùng trà.” Đang thảo luận đến bờ biển của trấn Topaz, Claude đã bung nước trà tới phòng khách, đặt trước mặt mọi người, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Trình Trì.

Arthur rất khuôn mẫu khen trà hoa quả mà Claude bung lên, sau đó rút cuộc tiến vào vấn đề chính, “Vì vậy, ngài có ý kiến gì với yêu cầu mà thành chủ đưa ra không?”

“Nếu như ngài không ngại, ta muốn hỏi về tình hình hiện tại của Warren trước?” Claude bị ‘đoạn mở đầu dòng dài theo kiểu quý tộc’ của Arthur làm cho nhứ đầu, rút cuộc cũng đợi được Arthur nói tới vấn đề chính, Claude thẳng thắn hỏi ra vấn đề mà bản thân muốn biết.

“Thành chủ hấn hiện giờ tốt.” Arthur cũng không quanh co với Claude, rất thoải mái nói ra đáp án.

“Hiện giờ tốt?” Claude bắt được mấu chốt của những lời này, “Vậy trước đó không tốt sao?”

“Chuyện này...” Arthur trầm ngâm một chút, sau đó quay đầu nói với Hà Khải Văn, “Khải Văn, người vừa nãy không phải đã nói, muốn đến vườn hoa nhà Claude tiên sinh ngắm hoa nở à? Vì sao bây giờ không đi xem đi, lát nữa chúng ta phải về rồi.”

Nghe Arthur nói như vậy, Hà Khải Văn nhu thuận gật đầu, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Khải Văn tiên sinh.” Khi Hà Khải Văn chuẩn bị rời đi thì Trình Trì gọi lại, “Vừa lúc ta cũng định ra sân phơi nắng hít thở không khí, chúng ta có thể cùng đi không?”

“Ngạ, đương nhiên.” Hà Khải Văn có chút ước ao nhìn thoáng qua bụng Trình Trì, gật đầu không hề do dự.

“Thân ái, ta và Khải Văn tiên sinh ra ngoài dạo, các người cứ từ từ nói chuyện.” Trình Trì nói với Claude, sau khi được Claude gật đầu thì cùng Hà Khải Văn đi ra sân trước.

.

Hai người cùng nhau ra sân, Hà Khải Văn rất cẩn thận dìu Trình Trì đến chiếc ghế mà Claude cố ý đóng cho hấn, sau đó lại ngồi đối diện Trình Trì, quan sát hoa hoa thảo thảo xung quanh, ước ao nói, “Ta trước đây cũng rất muốn có một hoa viên nhỏ giống như vậy.”

Trình Trì thấy Hà Khải Văn như một con thỏ nhỏ vô hại đang đánh giá hoa viên của mình, đột nhiên mở miệng thốt ra một câu tiếng Anh đã lâu không

dùng tới, “Do you like it? Ngươi có thể bảo Arthur tiên sinh dựng một hoa viên nhỏ như thế này.”

Trình Trì nói khiến Hà Khải Văn tròn tròn mắt, cặp mắt kia ngập nước.

.

“Có thể nói ta biết tình trạng hiện giờ của Warren không? Hoặc nói về chuyện đã và đang xảy ra trong chủ thành?” Sau khi Trình Trì và Hà Khải Văn rời khỏi, Claude trực tiếp hỏi.

“Đương nhiên, ta sẽ nói tất cả cho ngươi...” Arthur nhấp một ngụm trà, chậm rãi đáp.

Thời gian kể lại không lâu, Arthur chỉ nói những chuyện quan trọng, nhưng như vậy cũng đủ để Claude hiểu được sự hung hiểm và đẫm máu của tình huống khi đó.

Qua một lúc lâu Claude mới trầm mặt hỏi Arthur, “Cho nên Warren nói hẳn không muốn làm thành chủ, muốn để ta tới làm?”

“Đúng vậy.” Arthur gật đầu, “Cho nên ý của Claude tiên sinh ngài đây?”

“Ta sẽ không ngồi ở vị trí đó, người thích hợp nhất chỉ có Warren.” Claude không chút lưỡng lự trả lời như đinh đóng cột.

Đối với đáp án này, Arthur không hề ngoài ý muốn chút nào, chỉ cười cười, thờ ơ nói, “Ta đây trở về cũng không thể báo cáo kết quả làm việc với thành chủ đại nhân!”

“Ngươi không coi trọng chuyện này chút nào cả sao?” Nhìn đáng vẻ không liên quan không dính líu gì đến ta của Arthur, Claude nhìn không được mở miệng hỏi, “Chủ thành biến động không phải sẽ ảnh hưởng lớn nhất đến các ngươi sao? Vì sao ngươi cứ hững hờ như vậy?”

“Nghĩa vụ của ta là bảo hộ tộc nhân của ta và trung thành với thành chủ.” Arthur thần nhiên nói, “Về phần thành chủ là ai, ta không quan tâm”

Được đáp án này, Claude trầm mặt một lúc, lập tức ngẩng đầu lên kiên định nói, “Ta và ngươi quay về chủ thành, ta cần nói chuyện với Warren.”

“Đương nhiên, như vậy hay nhất.” Arthur gật đầu, tỏ ý rất tán thành.

.

Mà Warren từ sau cuộc phản loạn vẫn không chính thức xuất hiện trước công chúng đang ngồi trong vườn hoa nhìn gió xuân thổi lướt trên mặt hồ khiến nước hồ gợn sóng lăn tăn.

Warren của hôm nay có thể nói là lòng như nước đọng, hẳn đang chờ đợi, chờ Claude đến, say đó giao tất cả cho hắn, bản thân sẽ rời khỏi nơi chủ thành phồn hoa này mai danh ẩn tích trải qua những ngày bình thường.

Trong lúc này Yadaier và Jeff có tới vài lần, đối với quyết định của Warren hai người đều cực kỳ không tán thành, nhưng khuyên khô cả nước bọt cũng không thể khiến Warren thay đổi chủ ý, hôm nay như thường lệ tới khuyên nhủ rồi cũng thất vọng mà đi về.

Warren bị ánh nắng tươi sáng chiếu vào có chút hoa mắt nhìn không được mà nheo mắt lại, nhưng trong nháy mắt hắn cảm nhận được một cỗ sát khí xông tới ào ạt đập vào mặt mà đến, hắn vô thức trở mình thoáng cái biến thành hắc báo phóng sang bên cạnh, tránh thoát khỏi vật thể vừa lao tới.

Nhảy ra khỏi vùng nguy hiểm, xuất phát từ bản năng Warren nhe răng muốn đánh tới vật thể kia, nhưng khi nhìn thấy đối phương thì ngừng động tác lại, “Claude?”

Claude gầm nhẹ một tiếng rồi ào ào móng vuốt, giọng nói trầm thấp đáp, “Đúng, là ta.”

Nghe giọng Claude, Warren thu hồi răng nanh và móng vuốt, khôi phục tư thế vô hại ôn hòa, “Ngươi đã đến rồi, vừa lúc, ta...”

Warren vừa định biến lại thành hình thái thú nhân đã bị Claude đẩy ngã nhào ra đất, Claude dùng móng vuốt đặt lên cổ Warren, từ trên cao nhìn xuống hỏi, “Vì sao không làm thành chủ? Vì sao lại đem vị trí này tặng cho ta?”

Warren nhìn thoáng qua Claude ánh mắt thâm trầm trước mắt, thuận thế nằm lười trên mặt đất nói, “Những thứ này vốn nên thuộc về ngươi không phải sao, bây giờ chỉ bất quá là trả lại cho ngươi.”

“Ngươi đang nói mê cái gì vậy?” Nếu như lúc này Claude nói với hình thái thú nhân, Warren có lẽ sẽ thấy được vùng giữa đôi mày của Claude nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp dẹp nếp một con muỗi.

“Ta không nói mê gì cả.” Warren nhìn bầu trời xanh thẳm trả lời, “Ta là một tên ăn hại, ta tự cho rằng dựa vào sự nuông chiều và dung túng của papa, cho nên muốn làm gì thì làm, ta đã tự cho rằng hôn nhân chẳng qua là trao đổi lợi ích, ta đã tự cho rằng ta không có gì làm không được, ta đã cho rằng ta có thể nắm cả thế giới này trong tay. Hiện thực đã giáng mạnh cho ta một cái tát, papa của ta không thương ta, người duy nhất yêu ta là Amber cũng đã buông tha tình yêu đó, chính vụ mà ta cho rằng đơn giản không gì sánh được khiến ta luống cuống tay chân sút đầu mẻ trán, cuối cùng, ngay cả tộc nhân của ta cũng cùng với những quý tộc kia muốn lật đổ ta...”

Chát!

Warren còn chưa nói xong, trên mặt đã bị ăn một cái tát kêu vang, còn chưa có thể cảm thụ được cái đau âm ỉ, Warren đã bị Claude biến thành hình dạng thú nhân xách lên từ trên mặt đất, “Biến trở về, biến thành thú nhân, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Chưa bao giờ thấy Claude giận dữ như vậy, Warren vô thức dựa theo yêu cầu của Claude biến lại thành thú nhân, chỉ là vừa cảm quần áo mặc vào thì đã ăn thêm một cái tát.

“Đứng, ngươi thực sự là đồ vô dụng, còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp ta thì ánh mắt ngươi nhìn ta như thế nào không? Ngươi của khi đó nhìn ta như một bãi đất bùn, nhưng ngươi của bây giờ thì sao? Ngươi bây giờ cũng như một bãi đất bùn! Sự kiêu ngạo của ngươi đâu rồi? Sự tự tin của ngươi đâu rồi? Sự khoa trương của ngươi đâu rồi?”

Chát, lại một cái tát, theo ngay sau đó là giọng nói của Claude, “Papa không thương ngươi? Làm sao ngươi có thể nói ra lời như vậy được? Nếu như papa không thương ngươi thì sẽ không liên miên nói trước mặt ta, lo lắng ngươi sau này lên làm thành chủ sẽ gặp nhiều vấn đề không ổn, ông ấy sẽ không nhờ ta giúp ngươi một tay ngay thời điểm khó khăn nhất trước khi rời khỏi trấn Topaz. Những thứ vốn nên thuộc về ta? Trả lại cho ta? Ta mới là kẻ hạnh phúc nhất, ngươi là đồ bỏ, ngươi chỉ có hai bàn tay trắng? Ta hạnh phúc đến mức từ nhỏ đã phải chia sẻ gánh nặng trong nhà, mỗi ngày sống trong khổ cực, ta hạnh phúc đến nỗi phải tự nghĩ ra cách săn thú, phải nỗ lực gấp mấy lần người khác để không phải kẹt trong rừng rậm không ra được, ta hạnh phúc đến nỗi khi khó chịu, khi khổ cực, khi mệt mỏi, khi hồi tưởng, cũng không dám hỏi daddy papa hiện đang ở nơi nào, vì sao không gặp ta? Mà khi đó ngươi thế nào? Ngươi không phiền không lo được vì papa không thương ngươi ở bên xem ngươi khôn lớn, ngươi gây rắc rối luôn có người xử lý, luôn có người dễ dàng tha thứ cho sự tùy tiện của ngươi. Ông ấy dạy ngươi cách đi săn, cách xử lý chính vụ, thậm chí còn dọn sẵn đường cho ngươi đi sau này, có ai từng đối xử với ta như vậy chưa? Ngươi đã như vậy còn có tư cách gì nói mình hai bàn tay trắng? Từ đầu tới cuối papa đã dành sẵn vị trí thành chủ này cho ngươi, từ đầu tới cuối, ông ấy đều cho rằng ngươi là lựa chọn duy nhất để thừa kế mình!”

Chát, lại một cái tát, “Ngươi nói tộc nhân và những quý tộc này cùng nhau lật đổ ngươi, trước đây, ngươi từng nỗ lực sao? Yadaier thúc thúc và Jeff thúc thúc đã nói về chuyện mấy ngày nay với ta, ngươi chán chường ngươi tiêu cực, ngươi làm như không thấy tất cả tai họa ngầm đang diễn ra, ngươi muốn làm gì đây? Muốn hủy hoại tất cả mà papa đã giữ gìn sao? Tình thương của ông đối với ngươi được ngươi hồi báo như vậy sao? Ngươi chỉ là tự giam cầm bản thân trong thế giới riêng mà ngươi tự thấy đau tự bỏ cuộc, chỉ mãi nhìn những thứ gọi là thương hại vốn không hề có, tạo thành tất cả điều đã phát sinh, không phải ai khác, mà là ngươi! Bất quá chỉ là một phong thơ lại tự phá hủy đi tất cả? Đứng, daddy và papa của ngươi đều tự có người mình yêu, nhưng từ đầu tới cuối bọn họ từng nói là không thương ngươi chưa? Từ nhỏ đến lớn ngươi bị ai bỏ rơi chưa? Trước mặt quý tộc và tộc nhân, ngươi đã tỏ ra mình là một người xứng đáng để làm thành chủ chưa? Amber rời bỏ ngươi đã quay lại bên ngươi chưa? Tất cả mọi người có lỗi với ngươi, nhưng ngươi có dám nói ngươi không làm bọn họ thất vọng không? Ngươi có làm hết nghĩa vụ của một đứa con không? Ngươi có làm hết trách nhiệm của một bạn lữ không? Ngươi có dùng toàn lực để trở thành một thành chủ đạt tư cách không?”

Nói rồi Claude nắm áo Warren túm hất đến trước mặt, ánh mắt sắc bén nhìn vào mắt Warren gần từng chữ, “Nói cho ta biết, ngươi còn muốn như vậy bao lâu nữa? Ngươi còn muốn tự ngồi trong lưới của mình bao lâu nữa? Trong lòng ngươi thực sự hồ thẹn sao? Thực sự nghĩ nợ ta sao? Vậy tỉnh lại đứng lên, làm một thú nhân ưu tú cho ta, ngươi làm lại những chuyện mà ngươi đã làm hỏng, làm lại cho thật tốt! Nhớ kỹ, tôn nghiêm không phải người khác ban cho, mà là chính ngươi tìm lấy! Nếu như ngươi không làm được, ta nói luôn, ta không biết nên làm một thành chủ giỏi như thế nào, ta cũng sẽ không ngồi lên vị trí này, chỉ cần ngươi mở miệng nói ngươi làm không được, ngay lập tức ta có thể cắn đứt yết hầu ngươi, cứ để ngươi hối hận đần độn mà sống như vậy càng khiến papa nghĩ không an, không bằng để ta tự tay kết thúc tính mạng của đồ hèn nhát như ngươi!”

Nói xong Claude buông tay nhìn Warren ngồi dưới đất kinh ngạc mà đờ ra.

Hai người cứ như vậy một người đứng một người ngồi hồi lâu, dần dần, vườn hoa này vang lên tiếng khóc thút thít nhỏ nhỏ, cuối cùng, thanh âm càng lúc càng lớn, Warren chôn mặt giữa hai chân gào khóc.

Cúi đầu nhìn Warren khóc đến trời đất ngã nghiêng, trong lòng Claude thờ phào một cái.

.

Sau khi Claude rời khỏi chủ thành, Warren tự nhốt mình trong phòng không thèm để ý tới ai, khi Yadaier gấp đến độ muốn tìm người phá cửa, Warren mở ra cánh cửa phòng đã khóa chặt ba ngày, chỉ là lúc này đây, trong mắt Warren không hề có tiêu cực hay dấu hiệu suy sụp tinh thần nữa, chỉ có thỏa thuê mãn nguyện trào dâng ý chí.

Dần dần, mọi người nghĩ Warren ngày càng giống Aubrey mạnh mẽ kiên quyết quả đoán ngày xưa, những quý tộc kia cũng đã lui tất suy nghĩ đang rạch rịch trong đầu, ánh mắt nhìn về phía Warren cũng không phải khinh miệt nữa, mà là kính nể, trong ánh mắt của Arthur cũng có một tia tán thưởng, Yadaier và Jeff đều vui mừng.

.

Trong một hẻm nhỏ an tĩnh tại chủ thành, ngoài cửa một sân nhà phổ thông vang lên tiếng gõ.

“Ai đó?” Chủ nhà vừa hỏi vừa mở cửa, sau khi nhìn thấy người đến thì khựng lại.

“Hi, bạn hiền, đi ăn thịt quay nổi danh nhất của Jacques đại thúc với ta đi!”

Giọng nói đầy sức sống, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, nắng xuyên qua lá cây rơi vào gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy, Amber kinh ngạc lắng nhìn hồi lâu, muốn cười nhưng nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Trong một tiếng than thở thật dài, Amber bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, “Xin lỗi, hãy cho ta một cơ hội nữa, cho ta được đuổi theo người một lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thủ Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Khi thời gian trôi đến giữa hè, tâm tình của Trình Trì giống như một người sợ nóng bị trời đứng dưới nắng, vừa bức dọc vừa dễ nổi điên, nói đơn giản là, hấn lâm vào chứng u buồn trước khi sinh, nguyên nhân gây ra là cái bụng mang thai tròn vo khiến tất cả giống cái đều tấm tắc gọi lạ.

Trình Trì không phải chưa từng thấy bộ dạng mang thai của Al, nhưng cái bụng hấn lại lớn hơn Al khi đó hơn phân nửa, một ngày nọ Trình Trì mơ thấy một giấc mơ không đẹp thì thực sự sợ hãi...

“Claude, nếu ta sinh không ra con thì sao bây giờ?” Trình Trì ngồi trên ghế uốn cái bụng mang thai nhìn Claude đang cắt thịt cắt rau cho mình, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Nói ngốc nghếch gì đó!” Claude lừa lan dẫn Bánh Trôi đi ăn cơm, sau đó bung thịt và rau đã cắt thành từng lát từng miếng đặt trước mặt Trình Trì, ngồi xuống, “Sao lại không thể sinh con, đừng suy nghĩ bậy bạ không nên.”

“Nhưng...” Trình Trì sờ sờ bụng mình, “Ta thấy bụng Al không lớn như vậy a, hơn nữa Al nói, cho tới giờ hấn chưa thấy ai khi mang thai lại có bụng lớn như ta...” Nói nói, Trình Trì lại bắt đầu oán giận Claude, “Đều tại người, ngày nào cũng bắt ta ăn ăn ăn, người xem, đứa con trong bụng bị nuôi béo thành thế nào rồi, người nói xem bây giờ nên làm thế nào đây?”

Claude tỉ mỉ nhìn thoáng qua cái bụng của Trình Trì, ngực nghĩ hình như hơi lớn chút, nhưng lời này hấn cũng không dám nói trước mặt Trình Trì, chỉ vươn tay sờ sờ khuôn mặt Trình Trì, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, Barry tiên sinh ở đây, trong thôn trấn chưa từng có giống cái không sinh được con.”

Trình Trì không có chút tin tưởng đối với những lời này của Claude, nghĩ ở đây không có bệnh viện, không sản phòng, không có bác sĩ hộ sĩ chuyên nghiệp để đỡ đẻ, trên mặt Trình Trì trắng bệch từng cơn, hấn đẩy Claude ra cầm thịt đưa qua đĩa lớn, “Ta không muốn ăn, ta không đói bụng.”

“Người sáng sớm cũng không ăn, buổi trưa lại không ăn, thân thể này làm sao chịu cho nổi?” Thấy đáng vẻ Trình Trì như muốn bệnh, Claude nóng nảy, “Nếu không ta đi nấu chút cháo cho người? Ít nhiều gì cũng phải ăn một chút chứ.”

Trình Trì từ từ nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng rầm rì, “Ta không muốn ăn, không muốn ăn chút nào hết, người đừng lo cho ta, người ăn đi, để ta nằm ở đây một lát.”

Thấy Trình Trì như vậy, Claude cũng chỉ có thể từ bỏ cách tiếp tục khuyên bảo, đẩy khay sang một bên, cầm lấy tấm thảm mà lần trước Debby tặng ở bên cạnh đắp lên cho Trình Trì, để hấn nằm có thể cảm thấy mát mẻ thoải mái một chút.

.

Lo lắng mãi, cuối cùng Claude quyết định đi tìm Barry tiên sinh.

“Không muốn ăn?” Barry tiên sinh nghe được Claude miêu tả thì nhú mày, “Sao lại không muốn ăn?”

“Thì cả ngày đều không muốn ăn gì cả.” Claude cũng cau mày, “Hơn nữa, A Trì còn hay lo lắng mình không sinh được bảo bảo.”

“Sao lại không sinh được?” Vừa nghe lời này, lông mi của Barry tiên sinh lại dựng lên, “Hấn không tin kỹ thuật của ta sao?”

“Không không không, đương nhiên không phải.” Claude vội xua tay, sau đó hơi lo lắng nói, “Ngài không cảm thấy cái bụng A Trì hơi... hơi lớn sao?”

“Ngô...” Nghe Claude nói, Barry nghĩ tới cái bụng ‘hơi lớn’ của Trình Trì, về mặt thâm trầm gật đầu, “Là không giống những giống cái mang thai khác, thường ngày người cho A Trì ăn gì vậy?”

“Như ngài dặn đó, ta nấu canh xương hầm cho Trình Trì, hấn thích ăn rau dưa, bữa nào ta cũng nấu một nồi rau dưa cho hấn, sau khi ăn xong còn ăn chút hoa quả gì đó.” Claude suy nghĩ một chút, trả lời, “Ngoài ra không ăn gì khác nha.”

“Vậy thì lạ quá...” Barry tiên sinh vừa xòe lông mi ra thì đã nhú mày lại, “Có phải do hấp thu quá nhiều dinh dưỡng? A Trì hằng ngày có hay đi lại không?”

“Tôi hè rồi, A Trì sợ nóng, không muốn hoạt động.” Claude thành thành thật thật trả lời.

“Vậy là đúng rồi!” Barry tiên sinh vỗ tay một cái, “Sao có thể không vận động được, vậy đến khi sinh bảo bảo chắc chắn rất khó, hấn sắp sinh con rồi,

ngươi phải bắt hẩn hoạt động mỗi ngày mới được.”

Claude đến đây xin tư vấn nghe được Barry tiên sinh nói, gật đầu rồi đi.

Bắt đầu từ ngày đó, Trình Tri được Claude làm bạn mỗi ngày đều thừa dịp sáng sớm trời còn mát mẻ đi qua đi lại trong sân, hai người đều mong khi sinh có thể thuận lợi một chút.

Mặc dù Trình Tri rất hợp tác, nhưng Claude vẫn lo lắng, bởi vì tuy có vận động nhưng Trình Tri vẫn không muốn ăn, mỗi lần chỉ ăn hai ba miếng, ngay cả Bánh Trôi còn ăn nhiều hơn hẩn.

Buổi tối hôm nay, Claude bị Trình Tri hừ hừ đánh thức, hẩn cho rằng Trình Tri lại bị chuột rút, vừa ngồi dậy định hỏi hẩn một chút thì lại phát hiện Trình Tri không hề nhủi mảy, mắt cũng không mở, chỉ là trong miệng lẩm bầm gì đó, đến gần lắng nghe một hồi lâu, sắc mặt Claude hơi là lậ lập lại, “Canh chua cay?”

“Canh chua cay?” Rebertine còn ngâm nửa cái đuôi dưới nước nhướn nhướn mi, “A Tri nói hẩn muốn ăn canh chua cay?”

“Chắc là vậy, tối hôm qua ta nghe hẩn nói mớ thăm thì món này, canh chua cay này nên làm thế nào a?” Claude là một người chồng mẫu mực, sáng sớm dẫn Trình Tri đi dạo xong thì liền đi như chạy đến chỗ Rebertine, “Trong khoảng thời gian này hẩn không thèm ăn gì cả, hiếm khi muốn ăn món gì đó, ta chưa từng nghe món canh này bao giờ, cho nên mới tới hỏi ngươi.”

“Ngạ.” Rebertine gật đầu, nói cho Claude nghe cách làm món canh chua cay, sau khi chắc chắn Claude đã nhớ kỹ thì thuận miệng hỏi một câu, “A Tri gần đây khỏe không? Bây giờ hẩn hoạt động cũng không tiện, ta và Bibi đã lâu chưa gặp hẩn.”

“Ừ, khỏe.” Claude gật đầu, “Hẩn cũng muốn đến thăm ngươi và Debby, nhưng thời tiết nóng quá, mỗi ngày đi dạo ta đều phải theo, chờ sau khi sinh bảo bảo ra ta sẽ dẫn hẩn và bảo bảo đến thăm các ngươi.”

“Được.” Rebertine sáng khoái gật đầu, “Đến lúc đó ta và Bibi sẽ chuẩn bị món quà tốt nhất cho tiểu bảo bối.” Nói rồi lại nghĩ tới chuyện khác, mở miệng nói, “A Tri sợ nóng, không bằng ta bảo Bibi dệt cho hẩn một tấm thảm, ngươi cũng biết đó, thảm làm bằng lụa rất mát mẻ.”

“Không cần.” Claude vẫy vẫy tay, “Lần trước các ngươi tặng hẩn tấm thảm kia còn đang dùng, lại nói, nếu như thêm một cái thảm, mùa hè này A Tri còn không biết nên dùng thế nào, cũng không thể ăn nước đá, thật là khổ cho hẩn.”

Nghe Claude nói như vậy, Rebertine cũng không kỳ kèo nữa, hai người trò chuyện vài câu, Claude lo lắng cho Ian còn ở nhà bèn tạm biệt đi về.

“A Tri hẩn có khỏe không?” Debby trong căn nhà dưới đáy biển thấy Rebertine đang bơi lại bên này vội ra ngoài đón, hỏi.

“Khỏe, chỉ là không thèm ăn uống gì, muốn ăn món ăn của quê hương chúng ta.” Rebertine nắm tay Debby bơi vào trong nhà.

“A, mang thai khổ thân.” Debby gật đầu, rất thông cảm cho Trình Tri, “Bây giờ thời tiết nóng như thế, A Tri chắc chắn khó chịu cực kỳ.”

“Cho nên như chúng ta là hay nhất, không sợ lạnh cũng không ngại nóng.” Rebertine vẽ mặt đắc ý kéo Debby qua, dán sát vào tai hẩn nhỏ giọng nói, “Hoàn cảnh thoải mái như vậy, mau chóng sinh cho ta một tiểu bảo bối đi, ta cũng muốn làm papa.”

“Ngươi nói gì đó nha.” Không ngờ Rebertine lại nói ra lời đó, Debby búng một cái khuôn mặt đỏ lừ, xoay người đẩy Rebertine ra, “Sao lại nói, nói tới chuyện đó?”

“Sao vậy? Người khác có thể làm papa còn ta không thể sao?” Về mặt Rebertine rất là hùng hồn, “Chờ ta có con rồi, ta dẫn nó đi bắt cá, cưỡi cá heo, dẫn nó đi làm loạn cả biển cả này, thật tốt!”

“Ta cũng chưa nói là không thể a...” Thấy Rebertine vẽ mặt mong mỏi, Debby dùng giọng nói như muỗi vo ve mà nói, “Nên, khi nào nên có, thì sẽ có nha!” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bơi ra ngoài, Rebertine chỉ kịp nhìn thấy vành tai đỏ rực của Debby.

“Haiz, cũng là vợ chồng nhiều năm rồi, còn xấu hổ.” Rebertine lơ đãng lắc đầu, lại nhớ đến cuộc nói chuyện với Claude ban nãy, nói thăm, “Cái bụng lớn như vậy mà lại muốn uống canh chua cay, ông bà nói nam chua nữ cay, cái này chắc là long phượng thai!” (long phượng thai = song sinh một nam một nữ)

Nói thăm xong Rebertine cũng ném việc này ra sau đầu, bơi ra ngoài chuẩn bị bong bóng cá cho Debby.

Bên kia, tâm tình nặng nề của Claude cũng buông xuống phân nửa, canh chua cay ngày đó rất hợp khẩu vị của Trình Tri, nhờ vậy Trình Tri cũng ăn chút ít món khác, tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng so với sức ăn như gà con trước đây thì đã hơn rất nhiều.

Có vận động, sức ăn cũng lên, Claude chậm rãi ổn định tinh thần bắt đầu sẵn sàng nghênh tiếp sinh mệnh mới trong hè này, bởi vì theo như Barry tiên

sinh nói, Trình Trì sẽ sinh ngay trong tháng này.

Nhưng, một tuần qua đi, mười ngày qua đi, nửa tháng qua đi, cái bụng Trình Trì vẫn trơ trơ không có chút phản ứng, Claude gấp đến độ muốn đập đầu, nhưng lại không dám biểu hiện ra trước mặt Trình Trì, chỉ có thể mỗi ngày đều đi tìm Barry tiên sinh, mà Barry tiên sinh cũng chưa từng gặp tình huống như vậy, hầu như đã lật muốn nát mấy quyển ghi chép của mình.

Mà Trình Trì trong lòng cũng gấp, vừa vội vừa sợ, Trình Trì ngồi trên ghế dựa cúi đầu vỗ về cái bụng, thấp giọng lầm bầm, “Ta sẽ không hoài thai một tên Na Tra chứ?”

Claude không muốn Trình Trì có áp lực, Trình Trì cũng không muốn Claude lo lắng, cho nên hai người khi đối mặt nhau đều tỏ vẻ không hề có chuyện gì xảy ra, quay đầu thì sâu sâu lo lo.

Vốn dĩ nên sinh vào cuối hè này, nhưng cho đến đầu thu cái bụng Trình Trì vẫn cứ ườn ườn, Trình Trì đã gấp đến độ không còn cách nào nóng nảy hơn được nữa, đến cuối cùng dứt khoát cho rằng không có chuyện này, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, nhưng thật ra Claude cả buổi tối đều không ngủ được, Barry tiên sinh luôn tự xưng là cho tới bây giờ chưa từng chữa ca nào ngoài ý muốn đối với tình huống này của Trình Trì cũng phiền não đến nỗi bút râu mép đến sắp trĩu.

Giữa lúc mọi người nôn nóng bất an, em bé có lẽ nghĩ đã ở lý trong bụng chán rồi, muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Vì vậy, trong một đêm khuya tĩnh lặng, tất cả mọi người đang tiến vào mộng đẹp, qua một tiếng thét đau đớn của Trình Trì, đứa bé ngậm tuyên bố —— Ta muốn đi ra!

Trong bụng truyền đến cảm nhận từng đợt co rút khiến Trình Trì đau nhức đến thở ra tiếng, Claude bên cạnh cũng bị giật mình tỉnh giấc, đứng dậy đỡ vai Trình Trì nhanh mồm hỏi, “Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Khó chịu à? Là chuột rút sao?”

“Không phải...” Đau đến mồ hôi tích ra đầy trán, Trình Trì lắc đầu, dùng sức nắm tay Claude thở gấp nói, “Đi, đi tìm Barry tiên sinh, hình như ta, hình như sắp sinh rồi...”

“Sắp, sắp sinh?” Tin tức này đến quá đột nhiên, Claude cũng choáng váng, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, “Ta lập tức đi tìm Barry tiên sinh!” Nói xong đã định xuống giường, nhưng Trình Trì nắm chặt tay Claude không buông, thở dốc không ngừng.

Thấy Trình Trì như vậy, Claude cũng không có cách, “A Trì, A Trì, buông tay, ta phải đi tìm Barry tiên sinh tới đây, Barry tiên sinh tới nơi sẽ không đau nữa...”

“Đừng, đừng.” Trình Trì lắc đầu túm Claude càng chặt, “Đừng bỏ ta, đau quá...”

“Được được được, ta không đi, không đi.” Nhìn Trình Trì mặt không còn chút máu, Claude không chút suy nghĩ nhích tới gần, “Đừng sợ đừng sợ, ta ở bên cạnh ngươi đây, ta vẫn ở bên ngươi...”

Trình Trì cắn môi gât đầu, không nói gì.

“Papa, ta đi gọi Barry gia gia tới đây nha?” Bị động tĩnh ở nơi này đánh thức, Ian đứng ngoài cửa nói.

“Hả? Ian?” Claude lúc này mới chú ý tới Ian chẳng biết khi nào đã xuất hiện ngoài cửa, “Ngươi đi được không?”

“Đương nhiên...” Ian cố sức gât đầu, “Papa phải cùng daddy, Ian sẽ rất nhanh dẫn Barry tiên sinh tới, đừng lo lắng!”

Claude suy nghĩ một hồi, cũng thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể gât đầu, “Vậy được rồi, ngươi đi đường cẩn thận một chút, đi nhanh về nhanh.”

“Dạ.” Ian gât đầu, chạy đến bên cạnh Trình Trì hôn lên trán Trình Trì một cái, “Daddy phải dừng cảm chút nha, Ian sẽ nhanh chóng tìm gia gia tới!” Nói xong không đợi Trình Trì phản ứng đã xoay người bịch bịch bịch chạy ra cửa trước, Bánh Trôi cũng vù một cái chạy theo.

Đội khi Ian đưa Barry tiên sinh đến nhà, Trình Trì đã đau đến toát mồ hôi lạnh, áo quần đều sưng nước, Barry đơn giản kiểm tra một chút rồi bảo Al đi cùng bạn lữ Rupert của hắn đến đây hỗ trợ đuổi Claude gấp đến độ xoay quanh ra khỏi phòng, để hắn chờ ở ngoài.

Rupert vỗ vỗ Claude, người hoàn toàn không hề bình tĩnh như ngày thường, “Này, huynh đệ, thả lỏng chút đi, có Barry tiên sinh ở đây, không sao đâu.”

Claude nhìn bạn thân đứng bên cạnh mình, cười khổ một chút, “Ta không phải lần đầu tiên làm papa, nhưng, thấy A Trì đau đến như vậy, ta thực sự rất sợ, ta hẳn nên sớm bảo hắn vận động mỗi ngày thì không chừng bây giờ sẽ không đau như vậy...”

Thấy Claude không ngừng tự trách, Rupert cố sức vỗ mạnh hai cái lên vai Claude, “Đừng lo, ngươi phải tin A Trì, cũng phải tin Barry tiên sinh và Al a.”

Claude nghe tiếng la đau đớn của Trình Trì bên kia cánh cửa, hai tay xiết chặt vào nhau.

Đêm nay đối với Claude và Trình Trì mà nói, đều là dài đằng dặc, cho đến khi bên trong cánh cửa truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non, tâm trạng căng thẳng của Claude mới buông lỏng phân nửa, bước nhanh tới trước gõ gõ cửa khản trương hỏi thăm, “Barry tiên sinh, A Trì hẳn có khỏe không?”

“A Trì và đứa trẻ đều tốt, đừng lo.” Nghe ngữ điệu đó, có lẽ Barry tiên sinh cũng nhẹ nhõm không ít.

Có đáp án như vậy, Claude buông lỏng hoàn toàn, Rupert cười tiến đến nện Claude đang cười khúc khích một quyền, “Bạn hiền, yên tâm rồi nha? Nhìn người vui chưa kia!”

“Ha hả, cảm ơn, bạn hiền.” Claude toe toét quay đầu ôm Rupert một cái, “Cảm ơn các người!”

Nhưng nụ cười trên mặt Claude chưa kịp dừng lâu một chút, thì tiếng thét kinh hãi của Al bên trong khiến hắn choáng váng, “Trong bụng A Trì còn có một đứa!”

“Trời ạ!” Lúc này, ngay cả nụ cười trên mặt Rupert cũng cứng ngắt, hơn nữa ngày mới khiếp sợ mà nói, “Chuyện này thật là không tưởng tượng nổi?”

Lại luống cuống tay chân thêm một chập, đợi khi Barry tiên sinh về mặt hưng phấn mà bế hai bảo bối đi ra, Claude đã kích động đến không suy nghĩ nổi.

“Úc, Claude, ta không thể không nói, A Trì hẳn thực sự là, thực sự là... thật hay khiến người khác kinh ngạc! Thú nhân ăn thịt chúng ta chưa từng có trường hợp sinh đôi!” Barry gắng tỏ ra bình tĩnh nhìn Claude ôm hai đứa con nhếch miệng cười khúc khích, ông cũng hưng phấn ngay cả lời nói cũng nghe ra tiếng cười.

“Ha hả, A Trì có khỏe không?” Claude cười ngây ngô một hồi, hỏi Barry tiên sinh, “Ta có thể vào xem hắn không?”

“Nga, đương nhiên, đương nhiên, A Trì khỏe.” Barry tiên sinh nhanh chóng gật đầu nói.

Được Barry tiên sinh cho phép, Claude vội vàng đi đến phòng ngủ, Al ở bên cạnh Trình Trì thấy Claude đi đến thì về mặt bồn chồn nói, “Ài, ta đã nói mà, Claude sẽ vui như mở hội, A Trì một hơi sinh cho người một bảo bối giống đực một bảo bối giống cái, nhìn người vui vẻ chưa kia, miệng không khép lại được.”

Claude lúc này nghe gì cũng thấy vui, “Bảo bối khỏe, A Trì cũng khỏe, cảm ơn các người, thực sự cảm ơn.”

“Được rồi.” Al rất hiểu ý đứng lên, “Biết người với A Trì bây giờ chỉ muốn đơn độc tâm sự, ta đi ra trước đây.”

Claude nhìn Trình Trì về mặt mệt mỏi, gật đầu.

Trình Trì cả người vô lực thấy Claude như đứa trẻ ngốc ôm hai đứa con trong lòng nhìn về phía mình cười ngây ngô, trên mặt không tự chủ mà nở một nụ cười thật dịu dàng, nhẹ giọng hỏi, “Con sao rồi?”

Claude ôm hai bảo bối ngồi xuống bên Trình Trì, cúi đầu hôn lên trán Trình Trì, “Bảo bối khỏe, vất vả cho người.”

Trình Trì cúi đầu nhìn hai đứa bé mới sinh còn đỏ hỏn nhiều nếp nhăn, nhìn không được có chút phiền muộn, “Sao trông như khi thế này?”

“Nói gì đó.” Claude không chút suy nghĩ đã phản bác, “Bảo bối trông khỏe mạnh mà!”

Trình Trì nhìn Claude một bộ đắc ý ‘con nhà ta đều đẹp’, nhìn không được nhẹ cười ra tiếng, “Ta có thể dự kiến, sau này người sẽ làm hư bọn nhỏ.”

Claude cẩn thận đặt con ở bên cạnh Trình Trì, cầm tay hắn nói, “Bởi vì... đây là kết tinh tình yêu của chúng ta a.”

Trình Trì và Claude ở bên nhau nói chuyện một hồi, sau đó Trình Trì bởi vì thể lực tiêu hao quá mức bèn ngủ say.

Claude thấy vậy, dịch đệm giường cho Trình Trì ngủ ngon, ôm hai đứa bé nhẹ chân nhẹ tay đi ra.

Đi tới dưới lầu, Claude bấy giờ mới phát hiện Barry tiên sinh cùng mọi người đều chưa đi.

Al và bạn lữ của Barry tiên sinh vừa thấy Claude xuống, nhanh chóng đi đến mỗi người ôm một bảo bối trong tay Claude, “Vừa bạn rộn như vậy, còn chưa kịp nhìn hai tiểu bảo bối!”

Mà Ian bên cạnh cũng gọi, “Ta cũng muốn nhìn, ta cũng muốn nhìn, ta cũng muốn nhìn các đệ đệ!”

Al thấy vậy vươn tay kéo Ian lên sofa, để nó cúi đầu nhìn, “Đó, đây là đệ đệ của người.”

Ian ngừng thở, hình như rất sợ quấy nhiễu tiểu bảo bối đang ngủ say, tiến lên, nhìn cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ cái miệng nhỏ của em bé, toàn bộ đều nhỏ nhắn, Ian khẽ nói, “Đệ đệ nhỏ xú a.”

Bạn lữ của Barry tiên sinh cười sờ sờ đầu Ian, “Ian khi còn bé cũng như vậy nha, sau đó mới từ từ trưởng thành!”

“Thật sao?” Đôi mắt xanh sẫm của Ian tròn tròn xoe, vẻ mặt không thể tin tưởng, “Thì ra ta cũng nhỏ xú như vậy sao?” Nói rồi lại tiến tới nhìn tiểu bảo bối trong lòng bạn lữ của Barry tiên sinh, ngoại trừ tóc mai mềm mại và đôi tai thỉnh thoảng run lên nhẹ nhẹ, còn lại, quả thực hết như bảo bối Al đang bế, điều này khiến cho Ian kinh ngạc, “Woa nga, giống hệt đệ đệ bên kia!”

Cái miệng của Ian cũng tạo thành hình chữ O như cặp mắt đang mở to của nó khiến mọi người bị chọc cười, Al bóp bóp cái mũi nhỏ của Ian, “Bây giờ là như nhau, trưởng thành rồi sẽ không giống như đúc thế này nữa.”

Nghe Al giải thích, Ian cái hiểu cái không gật đầu, “Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ hai tiểu đệ đệ!”

Bánh Trôi bên cạnh cũng học dáng vẻ của Ian nắm chân trước chỉ chỉ kêu hai tiếng biểu hiện quyết tâm.

“Bạn hiền, lần này ta thật đó kị người!” Rupert vẻ mặt ước ao thui vào Claude tâm tình đã tốt đến muốn bay lơ lửng, “Nếu không, tặng cho ta một bảo bảo đi, ta xem ánh mắt của Al đánh trên người bảo bảo rồi.”

“Đương nhiên không được, đây là bảo bối của ta với A Trì.” Claude rất nghiêm túc nói, “Sau này Al có thể thường đến nhà chúng ta thăm bảo bảo.”

“Ai, nhìn người trông thật kìa.” Rupert bị dáng vẻ giữ khư khư của Claude chọc cho dở khóc dở cười, “Ta thực sự không chịu nổi người, sau này người vào rừng săn bắt chắc chắn lúc nào cũng nhớ nhưng bảo bối.”

“Đương nhiên rồi.” Ian dáng vẻ đương nhiên mà gật đầu, nói chen vào, “Bây giờ hai đệ đệ là bảo bối nhà Ian, nhưng papa cũng không nên quá lo lắng, chờ người vào rừng săn bắt, Ian sẽ bảo vệ daddy và các đệ đệ!”

Claude nhìn Ian ưỡn ngực cổ tỏ vẻ ‘toàn bộ cứ giao cho ta’, tán thưởng gật đầu, “Ian thực sự là một ca ca tốt.”

.

Chuyện Trình Trì một hơi sinh hai con khiến cho mọi người trong trấn oanh động, sau khi thay nhau đến nhà Claude để ngắm hai bảo bảo đang dần dần trở thành hai bé mập trắng hồng tròn mịn, biểu tình của mọi người chỉ có một, ước ao, ngoại trừ ước ao chính là ước ao.

Mà Al mỗi ngày đều đến nhà Claude thăm hỏi, thích hai bảo bối đến điên đảo, ngoại trừ Claude và Trình Trì thì người bé em bé lâu nhất chính là Al.

Hai đứa bé cũng quả thực không khiến mọi người lo nhiều, ngoại trừ ư ư ừ ừ khi uống quả sữa thì khò khò ngủ ngon, ngoại trừ đói bụng hay thay tã thì khóc vài tiếng, thời gian còn lại đều rất an tĩnh.

Đối với chuyện này, Trình Trì lần đầu tiên làm cha lại cảm thấy không bình thường, hẳn nhìn hai bảo bối nằm cùng một chỗ ngủ đến ngọt ngào hỏi Claude, “Người nói, Osment và Noah sao lại an tĩnh như thế?” Trình Trì nhớ rõ trước đây khi nghe đồng nghiệp nói chuyện phiếm hoặc thấy trong TV, em bé luôn khóc đến vật vã khiến người lớn chết khiếp a, tại sao hai đứa này lại bình tĩnh như vậy, có chỗ nào không ổn sao?

Claude thấy Trình Trì lo lắng, nhịn không được cười hôn Trình Trì một chút, “Thân ái, đây là các bảo bối không muốn để chúng ta khổ cực, đừng lo, hôm qua không phải Barry tiên sinh còn nói Osment và Noah rất khỏe mạnh sao?”

“Cũng phải, ta đây là quan tâm thừa!” Trình Trì suy nghĩ một chút, gật đầu, “Chỉ cần bọn nhỏ khỏe mạnh là được.”

“Papa, daddy, nước ép của quả sữa đã chuẩn bị xong rồi!” Đang nói, Ian ôm hai bình sữa đựng đầy nước trái cây đi đến.

“Cảm ơn bảo bối.” Trình Trì nhận bình sữa, cười cúi đầu hôn lên trán Ian một cái, “Vắt và cho Ian rồi.”

“Không có vắt và.” Ian ngẩng đầu thật cao, “Ta vắt nhiều nước của quả sữa cho đệ đệ uống, như vậy các đệ đệ có thể mau mau trưởng thành, sau này ta có thể dạy cho chúng bắt chuẩn chuẩn bướm bướm, còn có thể dạy Osment cách đi săn!”

“Nhóc con kia.” Claude búng tai Ian một cái, “Muốn dạy đệ đệ thì đầu tiên hãy học cho rành kỹ năng đi săn mới được a!”

“Đương nhiên, ta sẽ học thật giỏi, sau đó mới dạy cho đệ đệ.” Vẻ mặt Ian rất tự tin.

Claude và Trình Trì thấy Ian vênh đuôi lên, nhìn nhau cười.

Ngày thứ hai khi các bảo bối sinh ra, Claude và Trình Trì đã đặt tên cho hai đứa, giống đực gọi Osment, giống cái gọi Noah, phân biệt tiêu biểu cho sự chúc phúc và bình an mà thần thánh ban cho.

Buổi liên hoan trong mùa đông năm nay náo nhiệt hơn năm trước, ngoại trừ hai đại gia đình của Sam và Wilbur, còn có Arthur và Hà Khải Văn đã di cư đến trấn Topaz vào cuối thu.

Đưa mắt nhìn lại, hầu như trong nhà góc nào cũng có người tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm, trong bếp cũng là người đến người đi.

Osment và Noah là nhân vật được hoan nghênh trong tối nay, thời điểm nào hai bé cũng đều được mọi người tranh nhau bế trong lòng đùa giỡn.

.

Liên hoan vô cùng náo nhiệt duy trì cho tới đêm khuya, đợi đến ngày thứ hai Trình Trì thức dậy mới phát hiện, tuyết lại rơi.

Mở cửa sổ lớn đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện không biết từ lúc nào Ian đã đắp xong người tuyết trong vườn, chỉ có điều số người tuyết năm nay lại tăng lên, biến thành Claude và Trình Trì đứng hai bên, Ian đứng chính giữa, hai bên của nó là hai người tuyết nhỏ nhỏ, mà Bánh Trôi bằng tuyết đứng trên vai người tuyết Ian.

Trình Trì nhìn một hồi, rút đầu lại tâm tình rất tốt đi xuống lầu.

Còn chưa xuống cầu thang Trình Tri đã nghe tiếng Ian ngồi giữa phòng khách ghé vào thăm đùa giỡn với hai đệ đệ, Ian vung tay nói với Trình Tri, “Daddy, hôm nay ta đã gặp người tuyệt nga, người đã thấy chưa?”

“Đương nhiên, bảo bối, đẹp rất đẹp a.” Trình Tri cười đi tới bên cạnh Ian, hôn lên ba tiểu bảo bối nhà mình.

“Vậy daddy có thích không? Vừa nãy papa bế các đệ đệ ra nhìn, bọn họ cũng rất thích!” Ian lại hỏi.

Trình Tri nhìn thoáng qua Claude đang bận rộn trong bếp, lại nhìn nhìn hai tiểu bảo bối đang y y nha nha cuộn cùng một chỗ, một đứa nắm móng vuốt nhỏ bé của Bánh Trôi một đứa nắm lưng Bánh Trôi kéo vào miệng cạ cạ, và Ian hai mắt vụt sáng nhìn mình, nụ cười của Trình Tri vô cùng thỏa mãn, “Đương nhiên thích rồi, đó là tất cả thành viên trong gia đình chúng ta nha!”

Nghe đáp án như thế, Ian thỏa mãn, cúi đầu cứu giúp Bánh Trôi đang bị hai tiểu bảo bối làm dính đầy nước bọt trên người.

Trình Tri chạy tới nhà bếp hôn lên khóe miệng Claude một cái, “Sớm.”

CHÍNH VĂN HOÀN

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Phiên ngoại: Bán sinh mạng (Giấc mơ nửa đời)

“Daddy, ta nấu canh thịt xong rồi, người muốn uống một chút không?” Claude tuổi trẻ cúi xuống nhẹ giọng hỏi Bonnie sắc mặt trắng không còn chút máu đang nằm trên giường.

Hơn nửa ngày Bonnie mới chậm rãi mở mắt, nhìn về phía nhi tử vẻ mặt lo lắng trước mặt mình, suy yếu cười cười, vất vả vươn tay kéo tay Claude, “Không cần, Claude, nghe daddy tâm sự một lúc đi.”

Claude gật đầu, nắm lấy tay Bonnie ngồi xuống bên cạnh hắn.

Bonnie nhìn nhi tử đã lớn của mình, vươn tay xoa lên khuôn mặt Claude, “Chỉ trong chớp mắt mà bảo bối của daddy đã lớn khôn anh tuấn như thế, thời gian trôi qua nhanh quá, daddy cũng già rồi.”

Claude vỗ vỗ bàn tay đang sờ mặt mình của Bonnie, “Daddy còn rất trẻ.”

Bonnie cười cười, nhìn Claude, có chút cảm khái nói, “Người lớn lên rất giống hắn, đôi khi nhìn người ta lại tưởng hắn xuất hiện trước mặt ta.”

Claude biết Bonnie đang nói về người nào, hắn nhìn daddy mình nửa hoài niệm nửa cảm khái, do dự một chút rồi mở miệng nói, “Ngài yêu hắn không?”

“Đương nhiên, nếu như không yêu hắn, làm sao có người?” Bonnie không chút do dự trả lời.

“Vậy...” Claude dừng lại một lúc rồi tiếp tục hỏi, “Hắn yêu ngài không?”

“Đương nhiên, hắn cũng yêu ta.” Bonnie vẫn không chút do dự trả lời.

“Nếu yêu nhau, vì sao lại phải xa nhau? Vì sao ngài phải dẫn ta rời đi?” Claude nghi hoặc, đáp án này cùng những gì hắn nghĩ trái ngược nhau.

Bonnie nhàn nhạt cười, “Đôi khi, yêu nhau vẫn không thể cùng một chỗ, đôi khi, có chuyện so với ái tình càng trọng yếu hơn...”

Sao lại không yêu nhau, sao lại không muốn cùng một chỗ, chỉ bất quá những thứ bắc ngang qua ái tình quá nặng nề.

Đã nhiều lần Bonnie hồi tưởng lại khoảng thời gian trong quá khứ, tình cờ gặp nhau, trò chuyện hợp ý đến không ngờ. Thân phận của hai người kém nhau quá xa, thiếu niên kia dứt bỏ thành kiến giai cấp lẫn quân trong tòi thành phần hoa, một hạt giống tên là ái tình cũng len lén mọc rễ nảy mầm tại nơi nào đó trong tim. Khi đó bởi vì không thể xác định tâm ý đối phương mà trầm trồ miên man cả đêm, khi đó bởi vì muốn nói lại thôi mà áp dụng chuyện trò, cuối cùng được ăn cả ngã về không mà bày tỏ, lại đến nụ hôn ngọt ngào đầu tiên trong cuộc đời, mầm mống của hạt giống tên là ái tình cuối cùng đã mọc ra một đóa hoa nhỏ.

Có thể là do còn quá trẻ, cho nên suy nghĩ còn quá giản đơn, cho rằng chỉ cần yêu thì có thể vượt qua tất cả, cho nên mang theo tâm tình vô tư và kiên quyết, toàn tâm toàn ý mà phát triển tình cảm này, chờ đến khi có thể tiến vào hoa diện mà mình chỉ có thể ngưỡng vọng.

Người tình đứng sau bình phong thấy được người kia vì ái tình của đôi mình mà tranh đấu, cũng thấy được sự dối trá của quý tộc, càng thấy được kẻ nằm trong tay thế giới đang đối diện với nguy cảnh, từ trong tình ái ngọt ngào của bản thân phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình không thể liều lĩnh.

Hiểu rõ dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhìn lại người tình hoàn toàn không biết gì thỏa thuê mãn nguyện miêu tả về tương lai của cả hai, trong mắt mặc dù mang cười, lòng ngực nhưng vô cùng đau đớn.

Giấy dựa giầy vò đến phút cuối vẫn quyết định buông tay, rời khỏi chốn thành thị phồn hoa này, biến mất khỏi tầm mắt hắn, mang theo hồi ức mà hắn đã dành cho, mang theo ái tình của hắn để gắng gượng vượt qua thời gian còn lại.

~~~~~

.

Phiên ngoại: Phồn hoa trùng (Phần mộ phồn hoa)

.

“Hắn đi đâu vậy?”

“Ta không biết.”

“Nhất định là ngài đã nói gì đó với hắn, bằng không hắn sẽ không cáo biệt mà rời bỏ ta.”

“Vì sao không nghĩ là, hắn thấy rõ hiện thực nên rời đi? Mà ngươi còn chìm đắm trong đó không nhìn rõ.”

“Ta yêu hắn, nhưng cái đó và trách nhiệm ta gánh vác có mâu thuẫn gì sao?”

“Ngươi yêu hắn, ngươi sẽ không thể gánh vác trách nhiệm của mình.”

.

“Ngươi không yêu ta, ta cũng không yêu ngươi, chúng ta kết hợp chỉ bất quá là vì tư lợi, nên chúng ta hãy hòa bình sống chung.”

“Thành giao.”

.

“Sam, Wilbur, đi đi, đi thay ta bảo hộ hắn.”

“Dạ.”

“Đào tẩu sao?”

“Đúng vậy.”

“Xử lý sạch sẽ.”

“Dạ.”

.

“Bonnie, không nên lo lắng, ta sẽ để con của chúng ta rời xa cuộc sống hỗn loạn này.”

“Bonnie, ngươi sẽ ở thánh địa chờ ta đúng không?”

“Bonnie, ta yêu ngươi.”

.

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Phiên ngoại 2

Nhất dạ hảo miên

(Một đêm ngon giấc)

“Ngươi chính là Claude?” Đây là câu đầu tiên Lôi Bá Đình nói với Claude khi hai người gặp nhau.

Ánh mắt soi mói của Lôi Bá Đình khiến Claude cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nghĩ đến Trình Trì kể với hắn chuyện Lôi Bá Đình là bằng hữu được coi như người thân duy nhất của mình, cho nên Claude mặt không biểu tình gật đầu, “Đúng vậy.”

Thái độ không kiêu ngạo không xun xoe của Claude khiến cho Lôi Bá Đình tán thưởng, hắn ngồi trên đá ngầm ngâm đuôi trong nước biển, lấy tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Ngồi a, cứ ngược nhìn ngươi như thế mới cô lắm.”

Kiểu nói chuyện vô tư của Lôi Bá Đình làm cho Claude có chút ngỡ ngàng, nhưng vẫn nhếch miệng ngồi bên cạnh Lôi Bá Đình.

“Vậy ngươi bây giờ chuẩn bị trải qua thời gian tới với A Trì thế nào a?” Claude hợp tác khiến Lôi Bá Đình rất thỏa mãn, hắn quay đầu tiếp tục hỏi.

“Ta muốn thỉnh cầu Trình Trì kết làm bạn hữu với ta.” Claude không chút suy nghĩ đã đáp lời, rất chăm chú nhìn về phía Lôi Bá Đình hỏi, “Cho nên, ta muốn hỏi ngươi một chút, gia hương của các ngươi làm thế nào để thỉnh cầu một người làm bạn hữu của mình?”

Claude đi thẳng vào vấn đề làm cho Lôi Bá Đình càng giật mình, ôi, hảo tiểu tử, ta còn chưa kịp báo hắn mau cầu hôn Trình Trì, mà hắn đã nói ra trước rồi.

Claude không biết trong lòng Lôi Bá Đình đang nghĩ cái gì, chỉ tiếp tục hỏi, “Nơi ở cũ của các ngươi có giống nơi này không?”

“Đương nhiên không giống rồi!” Lôi Bá Đình không chút suy nghĩ đã phủ nhận, “Chỗ của chúng ta, muốn cầu hôn thì cầm nhẫn tới, hiểu không?”

“Nhẫn?” Claude có chút khó hiểu.

“Các ngươi ở đây không có nhẫn?” Lôi Bá Đình kinh ngạc.

“Không phải...” Claude lắc đầu, “Nhẫn ở nơi này là một loại tượng trưng cho quyền lực, gọi là quyền giới, chỉ có thủ lĩnh của các chủng tộc mới có quyền đeo.”

Lôi Bá Đình nghe Claude miêu tả hình dạng của nhẫn ở nơi này, mắt tròn trắng, “Đương nhiên không phải loại nhẫn khảm đá quý to đến mức có thể nghẹn chết người, nhà giàu mới nổi may ra dám đeo, chúng ta muốn chỉ là một thứ đơn giản thôi, rất mộc mạc đơn sơ, là kim cương, là hột xoàn vĩnh cửu chỉ duy nhất một viên lưu truyền đời đời có hiệu hay không?” (mộc mạc đơn sơ thấy ghê = =|||)

“Kim cương?” Claude lại hỏi.

“Đúng, kim cương, thấy qua chưa?” Lôi Bá Đình gật đầu, miêu tả cho Claude nghe một chút về hình dạng của kim cương, sau đó giả vờ quyền uy nói, “Chỗ của chúng ta đó, kim cương càng lớn thì càng chứng tỏ ngươi yêu càng chân thành. Đương nhiên, cũng không yêu cầu ngươi tìm một viên kim cương to như nắm tay, khảm vô nhẫn trông thô tục lắm, bình thường, chúng ta chỉ dùng một phần mài ra cho thật đẹp theo một kiểu dáng kinh điển khảm vào nhẫn, còn lại thì làm vài thứ nhỏ nhỏ đặc biệt, đợi sau khi cùng nhau sinh hoạt thì mới trao cho đối phương biểu thị tấm lòng.”

“Nhất định phải là kim cương sao?” Claude ngoan ngoãn đặt câu hỏi như một cậu học trò nhỏ.

“Đương nhiên rồi, kim cương ở chỗ chúng ta tượng trưng cho ái tình mà.” Lôi Bá Đình thuận miệng bịa chuyện, thấy đáng vẻ chăm chú gật đầu của Claude lại nhìn không được hỏi một câu, “Nơi này các ngươi không có kim cương a?”

Claude suy nghĩ một chút không dám chắc đáp, “Có lẽ là có, ta sẽ đi tìm.”

Nghe câu trả lời đó, Lôi Bá Đình nghĩ nghĩ rồi lại tới một câu, “Không có cũng không sao, dùng loại đá quý khác thay thế cũng được, quan trọng là chân tình, không có chân tình thì kim cương cũng chỉ là một viên đá.”

Nhìn Claude không biết nghe được bao nhiêu, Lôi Bá Đình vô có chợt dạ, tên này không phải là một gã bại não chứ? Lỡ như hắn không tìm được kim cương sẽ không kết hôn với Trình Trì, vậy chính là mình gây trở ngại chứ chẳng giúp gì.

Nghĩ như vậy, Lôi Bá Đình gật đầu bắt đầu giả vờ vô ý đề cập đến chuyện kim cương tuy quan trọng nhưng không nên dùng nó làm tiêu chuẩn duy nhất trong tình yêu, đó chỉ là tượng trưng ý nghĩa, chân tình mới là đáng quý nhất, gì gì đó, đáng tiếc Claude hình như không để trong lòng, chuyên tâm hỏi Lôi Bá Đình về chuyện cầu hôn của gia hương bọn họ như thế nào cho trôi chảy.

Thấy Claude phản ứng như vậy, Lôi Bá Đình đành phải âm thầm sám hối với Trình Trì một chút sau đó bắt đầu dạy những lời cầu hôn sến súa, lại đưa ra vô số ‘sáng kiến’, Claude gật đầu một cái tập trung ghi nhớ.

Đợi Claude thụ giáo xong, Al nghe được thú vị tiến đến bên cạnh Lôi Bá Đình, “Cái gì gọi là nháo động phòng?”

“Hà?” Quay đầu lại nhìn vào Al đang vô cùng hăng hái, Lôi Bá Đình lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Nháo động phòng a, đó là một chuyện rất thú vị, đến đến đến, để ta nói cho người một chút...”

Vì vậy, trên tảng đá ngầm bên bờ biển, lại có thêm một học sinh khiêm tốn nghe giảng bài, độ tập trung không thua gì Claude.

...

Rời khỏi bờ biển đi về nhà, Claude tỉ mỉ suy nghĩ về kế hoạch của mình, rốt cuộc cũng bắt đầu công tác chuẩn bị.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, thời gian mà Claude săn thú trong rừng giảm đi một phần ba, thời gian còn lại thì lòng vòng trong rừng tìm kim cương, lại đi tới thành trấn khác hỏi xem có loại đá quý nào giống như vậy xuất hiện hay không.

Cứ như vậy trải qua một đoạn thời gian, cuối cùng cũng không uổng công, Claude tại nơi sâu nhất trong rừng cũng là nơi hung hiểm nhất, tìm được một khối kim cương thô còn chưa mài dũa.

Rupert canh giữ ở lối vào rừng chờ Claude đi ra nhìn đến Claude trên người đầy vết thương nhưng lại cười đến hưng phấn, đột nhiên vô cớ cảm thấy trong lòng chua xót, lúc này Claude nên nhận được tình yêu chân chính thuộc về mình, đúng không?

.

Về nhà nhờ Rupert xử lý tốt những vết thương, lại thương lượng một phen, Claude quyết định đến Bowie trấn chế tạo một đôi nhẫn, bởi vì ở đó có thợ kim hoàn nổi tiếng khắp thú nhân giới. Mà làm người hỗ trợ cho Claude nên Rupert đương nhiên đi cùng, tiện thể mua một ít thúy quả về cho Al.

Sau khi thương lượng xong, hai người đơn giản chuẩn bị một chút, Rupert và Al nghỉ ngơi, Claude nói với Trình Trì rằng sẽ đi mua thúy quả.

.

Đối với thợ kim hoàn chuyên nghiệp, mài đá quý tạo hình chẳng có gì là khó, chỉ khó ở chỗ làm sao cho nó sáng lấp lánh và xinh xắn như Lôi Bá Đình miêu tả. Nếu như không có bản vẽ miêu tả lại, thợ kim hoàn thật sự cho rằng Claude đến đây gây sự. May mà người thợ kim hoàn đó đối với công việc có một tinh thần cuồng nhiệt đến cổ chấp, xác định được hình thức cần mài cho kim cương xong, trong mắt hắn tỏa ra quang mang điên cuồng, hắn cho rằng điều này sẽ khiến tay nghề mình đi đến một bước ngoặt trong đời, nếu như thành công, vậy sẽ là đứng trên một bậc thang cao hơn. Một người thì ôm quyết tâm nâng cao tay nghề, một người thì vì tình thế bất buộc, hai người hầu như chui vào phòng làm việc chết dí trong đó mấy ngày trời, rốt cuộc cũng chế được một đôi nhẫn đơn giản nhưng đẹp như kiệt tác.

Rupert đợi chờ chẳng giúp được gì, lần nữa khi nhìn thấy Claude xuất hiện thì bị đôi mắt còn mang tơ máu của hắn dọa cho hết hồn.

Nghỉ ngơi hồi phục một phen, hai người lại lần nữa lên đường trở về.

.

Trở lại Mạt Thác trấn, hai người nghỉ ngơi một đêm, ngày mai cũng chính là ngày mà Claude cầu hôn, hôm nay hắn mang theo vật mà mình đã mua từ Bowie trấn, đi gõ cửa từng nhà từng nhà có tiểu thú nhân trong thôn trấn, nói ra lời nhờ vả của mình.

Đêm hôm đó, mọi người nô nức cười chúc phúc nhận lễ vật nhỏ mà Claude đưa tới, đồng thời cũng đồng ý với lời nhờ vả của hắn.

Chờ Claude tặng xong phần lễ vật cuối cùng, cư dân Mạt Thác trấn hầu như đều đã tiến vào mộng đẹp, Claude có ý đi đường vòng tới trước cửa nhà Trình Trì, nhìn cửa sổ đã tắt đi ngọn nến, nghĩ đến ngày mai sẽ tới, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

.

.

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Phiên ngoại của tiểu tiểu bao tử môn [Thượng]

(Các bé bánh bao nhỏ – Thượng)

.

Đông đi xuân đến, đảo mắt hai tiểu bảo bối đã hơn nửa tuổi, hai bé kế thừa khí phách cường kiện của papa bọn chúng, mùa xuân cũng chỉ mặc áo mỏng ở nhà làm loạn, ban đầu Trình Trì còn lo lắng hai bé cưng sẽ sinh bệnh, nhưng qua vài ngày hai bé kia ăn uống ngon lành ngủ đặc biệt say, cũng nhẹ nhõm không đi lo lắng suông cho bọn nó nữa.

Trình Trì đối với giai đoạn trưởng thành của hai đứa con mình hoàn toàn dựa theo bé Clarence của Al, cho nên hiện tại Trình Trì nghĩ nên dạy hai bảo bối nói, không thể mỗi ngày chỉ biết kêu a a a.

“Osment, Noah, đến bên daddy này.” Trình Trì ngồi trên thảm lót sàn trong phòng khách, vỗ vỗ vị trí bên cạnh gọi hai bảo bối đang vênh cái miệng thăm dò thế giới xung quanh.

Nghe daddy mình gọi, Osment và Noah lập tức quay đầu lại hự hự hự cố sức bò đến bên daddy mình, không hện mà cùng giờ lên đôi tay bé nhỏ phì phèo bò nhào vào lòng Trình Trì đòi bế.

Hôm nay Trình Trì – vốn đã khỏe hơn – cũng nghiêm túc, một tay ôm một đứa vào lòng, vừa hôn nhẹ lên trán bọn nhỏ, Trình Trì cười tủm tỉm hỏi thăm, “Vừa nãy các bảo bối đang làm gì đó?”

“A a.” Noah chỉ chỉ nơi mà bọn nó vừa bò tới kêu hai tiếng.

“Nga, vừa nãy Noah còn ở đằng kia chơi à?” Trình Trì lại cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Noah, sau đó lại quay đầu hỏi Osment đang vui trong lòng mình cố gắng chụp lấy cái chân nhỏ bé phì phèo của chính nó, “Vậy Osment làm gì?”

Nghe được tên mình, Osment tạm thời buông tha cho cẳng chân của mình, ngẩng đầu nhìn về phía daddy về mặt mang cười đang hỏi mình, không lên tiếng.

Mà Noah ngồi bên kia thấy Osment không nói lời nào, nóng nảy, vươn cánh tay chia từng ngón như ngó sen vỗ vỗ miệng Osment, sau đó dùng tay chỉ chỉ nơi mình và Osment vừa bò tới, a a kêu.

Osment thấy tiểu ca ca của mình cứ mãi chỉ chỉ đằng sau, trong đầu cũng không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên vươn tay bàn tay phì như bánh bao của mình chụp lấy tay của Noah, nhanh như chớp đút vào miệng mình, sau đó cố sức đút vào càng sâu gặm gặm còn phát ra tiếng ô ô.

Động tác đột ngột này của Osment khiến Trình Trì và Noah đều sững sờ một chút, đợi khi Noah phản ứng được thì mũi nó đã bắt đầu ửng đỏ, cái miệng cũng mếu máo, nước mắt như hạt đậu rơi xuống, vừa khóc vừa vươn tay kia muốn cứu bàn tay bé bỏng của mình ra khỏi miệng đệ đệ.

Sau đó Trình Trì phản ứng được cũng giúp đỡ Noah đỡ dành Osment há mồm, nhưng biểu tình của Osment lúc này kiên định như chiến sĩ cách mạng, mặc kệ Trình Trì dỗ như thế nào cũng không buông, mặc cho cái miệng đang bị bịt kín của mình nhiều nước miếng vương vãi, thỉnh thoảng còn vươn tay lau đi nước mắt trên mặt ca ca – người đang muốn nhào lên người nó.

Một đứa khóc đến mất mũi ửng đỏ muốn cứu bàn tay của mình, một đứa ngậm chặt mồm như vỏ sò không buông, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ không liên quan tới mình coi như đồng tình mà lau nước mắt cho người bị hại đang khóc đến lem luốc cả mặt mũi, Trình Trì ở đây cũng không dám ra sức vì sợ làm Osment hoặc Noah bị thương, một lớn hai nhỏ cùng một chỗ lần qua lần lại đến đỏ mồm hôi trong tiết trời ẩm áp nhưng vẫn còn chút se lạnh này.

Cũng không biết qua bao lâu, trong đầu Trình Trì rớt cuộc cũng lóe lên một giây, dùng một mảnh thịt khô nhỏ lừa Osment há mồm, Noah đang cầm bàn tay dính đầy nước miếng mềm mềm thịt thịt như bánh bao của mình mà đau lòng vô hạn, nhìn về phía Osment đầy tủi thân và lên án —— Đệ đệ quá hư rồi, tay của ta không phải thức ăn, vì sao lại đút vào miệng!

Mà bên kia Osment đang say sưa gặm thịt khô chú ý tới biểu tình của tiểu ca ca, ngừng động tác, về mặt thâm trầm suy nghĩ một hồi, hai tay chống đất hự hự bò đến bên Noah, nhanh như chớp đem miếng thịt khô đã dính đầy nước bọt của mình đút vào cái miệng đang há hốc của Noah, còn an ủi mà vỗ vỗ vai nó, a a kêu hai tiếng.

Noah sững sờ một chút mới vô thức phun ra thứ trong miệng mà Osment mới nhét vào, cúi đầu nhìn miếng thịt đã nhấp nháy đến nhìn không ra hình dạng, Noah càng khóc kịch liệt hơn.

Chờ khi Trình Trì từ toilet cầm khăn mặt đi ra, thì thấy Noah khóc đáng thương gần chết, mà Osment khởi xướng chuyện này lại về mặt mờ mịt kiểm tra thăm trầm ngồi bên cạnh Noah, trong tay cầm một đồng gì đó nhét vào tay Noah, Osment càng cố nhét thì Noah khóc càng đáng thương, nhìn thấy daddy tới, Noah coi như gặp chúa cứu thế, khuôn mặt nhoe nước mắt bò đến bên Trình Trì.

Chờ Trình Trì trấn an Noah xong đồng thời nhìn rõ đồng kia là gì, đen mặt.

Noah khóc một hồi sau đó lại ôm một bình sữa chứa đầy nước của quả sữa vừa hút vừa nhìn đệ đệ bị dạy dỗ.

Trình Trì vịn cho Osment ngồi ngay ngắn, tận lực tỏ ra về mặt thật nghiêm túc, “Osment, lần sau không được nhét tay ca ca vào trong miệng nghe không? Hơn nữa, thứ gì người ăn rồi không được nhả ra cho người khác ăn, biết chưa?”

Osment khỏe mạnh kháu khỉnh nhìn nhìn daddy đang bla bla trước mặt không biết đang nói cái gì, lại nhìn nhìn Noah vừa bình tĩnh trở lại nhưng thỉnh thoảng còn liếc mình một cái đang uống nước trái cây, thỉnh thoảng bỏ nhào tới trước chuẩn bị bò đến trước mặt Noah cùng nó dùng chung món ngon —— Dù sau vừa nãy cũng là mình cho tiểu ca ca ăn thịt khô, bây giờ tiểu ca ca cũng phải đưa nước trái cây cho mình uống mới đúng.

Mà Trình Trì đối với biểu hiện không quan tâm gì tới mình của Osment rất không hài lòng, hẳn không chút lưu tình chụp lấy cái miệng nhỏ bé của Osment bế nó về lại, ấn xuống cho ngồi từ từ, lần này còn cố gắng làm về mặt hung dữ, “Daddy còn chưa nói xong, người muốn đi đâu?”

Nguyên vốn tưởng rằng sẽ chụp được bình sữa không ngờ lại bị Trình Trì kéo lại, Osment cảm thấy rất tức giận, nó trừng đôi mắt xanh sẫm thật lớn nhìn

daddy mình, trong mắt bùng lên ngọn lửa phẫn nộ, “A a!” Daddy không cho ta cùng tiểu ca ca uống nước sữa, rất xấu!

Trình Trì tuy không hiểu ý nghĩa rõ ràng, nhưng cũng hiểu được sự lên án và bất mãn trong mắt bảo bối nhà mình, hắn vươn tay búng một cái lên lỗ tai của Osment, sau đó điểm điểm mũi nó, “Này, thằng nhóc kia, người bây giờ đang đi vào con đường sai trái, phải nghiêm túc hối lỗi biết không? Người không tự kiểm daddy không cho người chơi đùa một chỗ với Noah.”

Osment nhìn chằm chằm ngón tay đang điểm cái mũi mình của Trình Trì, lần thứ hai phát huy khả năng nhanh như điện giật của mình.

“Úc, Osment, nhả ra!” Trình Trì kéo ngón tay đang bị kẹp giữa hay cái răng cửa mới nhú của Osment, hoàn toàn nổi điên. .

.

Buổi tối Claude qua dấu răng trên ngón tay Trình Trì, rất vui mừng phát hiện hàm răng của đứa con bé bỏng mọc rất đẹp, nhưng để giữ gìn mặt mũi cho Trình Trì, còn giả vờ rất nghiêm túc mà phê bình Osment vì tội nhẹ răng đã thương người, đồng thời sau đó biểu thị Osment đã hoàn toàn nhận thức được sai lầm của mình, sẽ không tùy tiện cắn người nữa, mới xin Trình Trì tha thứ cho Osment.

Trình Trì thấy Osment lại ôm lấy Thang Viên cạ cạ hàm răng đến hưng phấn, xem thường liếc nhìn Claude đang vì hành vi của Osment mà ngượng ngùng cười.

Sau đó Trình Trì lại nhắc đến chuyện muốn dạy Osment và Noah nói, Ian ở bên cạnh đang nô đùa với hai đệ đệ nhiệt tình tỏ vẻ nhiệm vụ này có thể giao cho nó, còn thường xuyên vỗ ngực đảm bảo kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, Trình Trì cân nhắc trong chốc lát, cho phép.

.

Sau đó, khi nghe Noah và Osment nói, mặt Trình Trì càng xám xịt.

“Ngao ô...” Đây là thành quả của ngày đầu tiên học nói, Ian bảo đây là Jerome dạy.

“Rống rống rống...” Đây là thành quả ngày thứ hai học nói, Ian bảo đây là Clarence dạy.

“Phụt phụt phụt...” Trình Trì nhìn hai bé cưng đang thi đua dùng nước bọt nhỏ vào nhau sau đó nhìn về phía Ian, Ian hơi đỏ mặt, “Đây là Noah và Osment nhìn Mandel rồi tự học...”

Mandel, tiểu bảo bảo của Lôi Bá Đình và Debby, hiện nay chuyện thích nhất của bé là ở trong bồn phun nước.

Cho ra một kết quả như thế khiến Trình Trì quyết định bắt tay tự mình ra trận.

“Noah bảo bối, đọc theo daddy, da——ddy——”

“Ngao ô...”

“Osment, đọc theo daddy, pa——pa——”

“Rống rống rống...”

“Noah, Osment, nhìn hình dáng miệng daddy khi phát âm, ca——ca——”

“Phụt phụt phụt...”

Mỗi ngày giảng dạy như nước đổ đầu vịt, Trình Trì chịu đựng một khoảng thời gian mỗi ngày phảng phất như sinh hoạt trong vườn bách thú, rốt cuộc đã giúp hai bảo bối vứt bỏ yêu thích làm sư tử làm hổ làm cá phun nước, bắt đầu chậm rãi học nói tiếng người.

Khi nghe Osment và Noah nãi thanh nãi khí kêu ‘daddy’, Trình Trì bỗng nhiên cảm thấy một cỗ chua xót nẩy lên trong lòng —— Thực sự là quá không dễ dàng mà!

.

.

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Phiên ngoại của tiểu tiểu bao tử môn [Hạ]

(Các bé bánh bao nhỏ – Hạ)

.

“Tiểu ca ca, người thu dọn xong chưa?” Trong một căn nhà tại Thác Mạt trấn, một tiểu thú nhân giống đực kháu khỉnh bị bấm lỗ đầu lác đuôi lớn tiếng hỏi thăm

“Được rồi.” Giống cái mà nó gọi là tiểu ca ca cầm theo một cái bọc nhỏ từ trong phòng đi ra, nó nhìn về phía đệ đệ mình, có chút do dự hỏi thăm, “Osment, chúng ta thực sự phải trốn nhà đi bụi sao? Nếu như không thấy chúng ta papa daddy và ca ca còn có Thang Viên sẽ lo lắng.”

Nghe đối phương nói như vậy, Osment do dự một chút, nhưng ánh mắt vừa chạm tới cái gương bên cạnh thì biểu tình lập tức kiên định, “Đương nhiên phải trốn nhà đi bụi! Chỉ có trốn nhà mới có thể biểu đạt kháng nghị của chúng ta, lẽ nào người thích daddy cắt kiểu tóc mới cho người, Noah ca ca?”

Theo Osment nói, Noah vô thức sờ sờ kiểu tóc ‘dưa hấu thái lang’ mà daddy cắt cho mình, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói, “Vậy được rồi, chúng ta không thể trốn nhà đi bụi quá lâu nga, bằng không papa bọn họ thực sự sẽ sốt ruột lo lắng đó.”

“Biết rồi.” Osment đã bốn tuổi vung tay, chớp lấy cái bọc nhỏ đã cột chặt lại của nó, kéo tay Noah, “Đi mau đi mau, lát nữa daddy trở về thì không chạy được nữa.”

“Ừ.” Noah gật đầu, theo đệ đệ cùng đặt tờ giấy đã viết xong lên bàn, sau đó mới cùng Osment nắm tay mang theo bọc quần áo ra ngoài.

.

“Này, hai bé dưa hấu, đi đâu a?” Trên đường Osment gặp phải cư dân trong trấn, đối phương vươn tay xoa xoa đầu hai đứa, cười tùm tùm hỏi thăm.

“Chúng ta muốn trốn nhà ——” Bị xưng hô bé dưa hấu khiến có chút xù lông, Osment ngưỡng cổ định đáp lời, nhưng nói đến phân nửa lại nuốt vào, “Ta và ca ca đi tản bộ!”

“Tản bộ? Sao còn mang theo bọc quần áo, không biết còn tưởng hai đứa các người trốn nhà đi bụi.” Đối phương có chút nghi hoặc nói.

“Bên trong là thức ăn và đồ chơi của ta và ca ca.” Osment nói xong câu đó lại kéo Noah chạy, chỉ để lại cư dân kia không hiểu làm sao mà gãi đầu, “Claude và Trình Trì thật là cưng chiều hai đứa này quá.” Nói xong lại nghĩ tới cũng hắc hắc cười cười, “Nhưng mà trẻ con có kiểu đầu dưa hấu thật thú vị, chờ thân ái nhà ta sinh bảo bảo ta cũng để như thế.”

.

Nắm tay nhau chạy hết một đoạn đường, Osment và Noah dần dần đi chậm lại, Noah mở miệng hỏi tổng chỉ huy của lần trốn nhà này – Osment, “Vậy chúng ta trốn chỗ nào mới được?”

“Chuyện này...” Osment một lòng nhiệt huyết chỉ lo nghĩ bỏ nhà đi để kháng nghị, bị Noah nói như thế, sừng sốt, đứng vậy, đi đâu a?

“Nếu không thì tới chỗ Clarence?” Noah suy nghĩ một chút, đưa ra đề nghị.

“Đương nhiên không được!” Osment không chút nghĩ ngợi đã phủ quyết, “Tới đó nếu như bị AI thúc thúc bắt gặp sẽ bị đưa về nhà!”

“Vậy, cũng không thể tới chỗ Elvis, chỗ Mandel càng không được.” Noah dựa theo ý nghĩ của Osment xò tay đếm đếm, đến cuối cùng mới dùng đôi mắt ướt át lại có chút phiền lo nhìn đệ đệ của mình, “Chúng ta hình như thực sự không có nơi nào để đi, Osment có ý tưởng nào hay hay không?”

Thấy ánh mắt ca ca nhìn về phía mình hoàn toàn tin cậy, Osment luôn đảm nhiệm vai chính nhất thời hào hùng vạn trượng, ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, “Daddy không phải đã nói sao, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó khẳng định có biện pháp, nhưng trước đó, chúng ta nên đến gặp Clarence còn có Elvis và Mandel nói lời từ biệt, để đỡ mắc công bọn họ không biết chúng ta đi đâu để mà đến thăm.”

“Ừ, đúng.” Noah gật đầu, không hề để ý tới chuyện này.

Cho nên hai tiểu bắt điếm lại nắm tay nhau đến nhà của Clarence.

.

.

“Trốn nhà đi bụi?” Clarence nhìn hai người mang theo bọc nhỏ đến từ biệt, sừng sốt một chút, “Đang an lành tự nhiên bỏ nhà đi làm chi a? Daddy người lại bắt các người ăn rau dưa sao?” Trong mắt Clarence, Trình Trì thúc thúc nặng nề bắt Osment và Noah ăn rau cải, thực sự là một chuyện kinh khủng.

“Không phải vì vậy, dù sao so với chuyện này còn nghiêm trọng hơn.” Osment lắc đầu, sau đó lại vung tay, “Dù sao ta và ca ca đến đây là để tạm biệt người, sau này người phải bảo trọng, chúng ta sẽ nhớ người.”

“Nga.” Clarence gật đầu, sau đó ném lại một câu ‘chờ chút’ rồi xoay người chạy vào nhà, chưa bao lâu cũng vác một cái cung nhỏ do Rupert làm cho nó và một cái bọc nhỏ chạy ra, “Đi thôi.”

“Hả?” Động tác của Clarence khiến Osment và Noah đều ngây ngẩn cả người, “Người làm gì vậy?”

“Cùng các người trốn nhà đi bụi a.” Clarence hát hăm như đó là lẽ đương nhiên.

“Người đang an lành tự nhiên trốn nhà làm gì?” Osment không rõ.

“Papa ta nói, huynh đệ tốt phải đồng cam cộng khổ.” Clarence vỗ vỗ ngực, sau đó lại đưa tay khoát lên vai Osment, “Vậy nên hai người đều muốn trốn nhà đi, ta chắc chắn cũng phải đi theo rồi!”

Osment suy nghĩ một chút, căn cứ theo nguyên tắc nhiều người chia sẻ được nhiều, gật đầu đồng ý, đoàn trẻ con lại đến tạm biệt những người bạn của mình.

.

“Ta cũng muốn đi!” Nghe Osment bọn nhỏ giải thích, Elvis lấy nắm vủ cao su trong miệng ra, không chút nghĩ ngợi đã reo lên.

“Người không thể đi.” Osment không chút suy nghĩ đã cự tuyệt.

“Tại sao không thể đi?” Elvis không ngờ quyết định của mình lại bị phản đối, không phục mà hỏi ngược lại.

“Người còn quá nhỏ, chúng ta không chăm sóc được, đang an lành tự nhiên trốn nhà đi bụi làm chi!” Osment cau mày tỏ ra ngán ngẩm mà giải thích.

“Các người có thể trốn nhà đi bụi vì sao ta không thể, ta sẽ đi!” Elvis môi hồng răng trắng ngưỡng cổ ‘so găng’ với Osment.

“Dù thế nào thì người cũng không được đi, chúng ta chỉ là tới tạm biệt người, chỉ vậy thôi.” Osment bỏ lại một câu như thế, xoay người định đi.

“Nếu các người không dẫn theo ta, sau này ta không chơi với các người nữa, các người là đồ tồi!” Elvis nhìn theo bóng lưng của ba người, kêu lên mang theo tiếng khóc.

Nghe Elvis nói như vậy, Osment ngừng bước, quay đầu nhìn Elvis đứng tại chỗ quật cường mà nước mắt lưng tròng nhìn mình, tỏ ra không thể nào tránh được mà thở dài.

.

“Bảo bối, người lục tung phòng làm gì vậy?” Khải Văn từ dưới lầu đi lên, đi ngang qua gian phòng của Elvis thì thấy phòng của con mình bị lục tung cả lên, mà người khôi xướng đang vênh cái miệng nhỏ tròn tròn không biết đang làm gì dưới sàn.

“Được rồi, rốt cuộc tìm được rồi.” Elvis không trả lời Khải Văn, chỉ cười tủm tỉm từ dưới giường lấy ra chú hổ con mà Arthur khắc cho nó bỏ vào giữa miếng vải bố trải đặt trên mặt đất, sau đó lại đem nắm vủ cao su, kẹo trái cây, đủ thứ gom lại, cuối cùng bình bình bịch bịch buộc miếng vải vuông lại, sau đó mang theo cái bọc nhỏ đi đến bên cạnh Khải Văn đang đứng ở cửa nhìn động tác của mình, vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp ra ngoắc một cái, “Daddy tới đây.”

“Chuyện gì vậy?” Bị bé Elvis đầu đầy mồ hôi làm cho mờ mịt, Khải Văn cúi đầu.

Chụt! Elvis hôn một cái thật kêu lên mặt Khải Văn, sau đó mới cười ha hả nói, “Daddy, con muốn cùng Osment bọn họ trốn nhà đi ra ngoài, đừng có nhớ con quá nga, con bỏ nhà đi xong rồi sẽ trở về.”

“Bỏ nhà đi?” Khải Văn cho rằng mình nghe lầm, “Đang an lành bỏ nhà đi làm gì?”

“Con cũng không biết, nhưng Osment và Noah Clarence bọn họ đều bỏ nhà đi bụi, con đương nhiên cũng phải theo rồi.” Elvis suy nghĩ một chút, cau mày đáp, nói xong lại đi vòng qua Khải Văn đi đến cầu thang. “Daddy, không nói với người nữa nga, con phải đi, chờ con bỏ nhà đi xong rồi sẽ trở về, tối nay phải làm thịt hầm dứa cho con nga!”

Khải Văn còn chưa kịp kéo Elvis đã thấy nó mang theo cái bọc nhỏ đi xuống cầu thang ra cửa.

.

“Người vừa thì thầm gì với Elvis đó?” Ngồi trong phòng ngủ xem tin tức từ chủ thành đưa tới, Arthur thấy Khải Văn đang thất lạc, mở miệng hỏi.

“Hả?” Còn chưa lấy lại tinh thần, Khải Văn đờ đẫn quay đầu lại, “Bảo bối của chúng ta, bỏ nhà ra đi.”

“Bỏ nhà ra đi?” Arthur nhũn mày, nghiêng đầu xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn xuống lầu, bốn đứa trẻ mỗi đứa mang theo một bọc nhỏ nắm tay nhau tung tăng đi đến phía trước, quay đầu hỏi Khải Văn, “Đây là trò chơi mới của bọn nhỏ trong trấn à?”

“Ta không biết...” Khải Văn ngẫm lại cũng không hiểu, “Elvis vừa nãy còn đem theo con hổ nhỏ mà người cho nó cất vào bọc, lúc gần đi còn bảo ta làm thịt hầm cho nó, nói cái gì ‘bỏ nhà đi xong rồi sẽ trở về’, rốt cuộc chuyện này là sao a?”

“Đừng lo.” Arthur kéo Khải Văn để cậu ngồi vào lòng mình, hôn nhẹ lên khóe môi cậu, “Thị vệ Abu là thủ hạ của ta sẽ theo sát bọn nó, thật hiếm khi Elvis không ở nhà, người cũng tiện thể ở bên ta.”

“Cái, cái gì nha.” Khải Văn bối vì động tác của Arthur mà đỏ mặt, chống cự muốn từ trong lòng Arthur đứng lên, “Ta, ta còn phải tưới hoa.”

“Lát nữa tưới cũng không sao đâu...” Arthur tỉnh tể hôn lên cần cổ trắng nõn của Khải Văn hàm hồ nói, “Ngươi ngày nào cũng chỉ nhìn mỗi Elvis, ta ghen tị lắm, hôm nay ngươi phải bồi thường cho ta...”

Lực lượng đối lập quá xa, Khải Văn cứ như vậy bị Arthur đặt lên thăm ăn sạch sành sanh.

“Thật tốt, ta cũng muốn cùng các ngươi trốn nhà đi bụi.” Bị Noah gọi ra từ đáy biển, Mandel cầm một que kẹo về mặt ước ao nói với các thành viên trong ‘quân đoàn bỏ nhà’ đang ăn kẹo.

“Không sao, chờ chúng ta bỏ nhà đi xong sẽ đến thăm ngươi!” Clarence thờ ơ như không mà nói.

“Đúng vậy.” Elvis gật đầu, “Không lâu sau sẽ đến thăm ngươi nha.”

“Nhưng, lại nói...” Mandel dùng chiếc đuôi nhỏ tung tung sóng nước, “Vì sao các ngươi sao lại phải bỏ nhà a?”

“Ta không biết a, ta thấy Osment còn có Noah và Clarence đều đi, ta cũng theo luôn.” Người đầu tiên trả lời là người cho tới bây giờ còn chưa rõ tình hình chỉ theo để ồn ào, Elvis.

“Huynh đệ tốt mà, Osment và Noah trốn nhà đi bụi ta chắc chắn sẽ theo bên cạnh rồi.” Clarence rất có nghĩa khí vỗ ngực đáp, nói xong suy nghĩ một chút lại quay sang hỏi Osment, “Nhưng mà, ngươi nói nguyên nhân trốn nhà đi bụi lần này so với lúc daddy ngươi bắt ăn rau cải còn nghiêm trọng hơn, vậy rốt cuộc là chuyện gì vậy a?”

Noah cơ bản chỉ là theo đệ đệ mình, cho nên nhiệm vụ trả lời này lại đặt lên cho Osment.

Osment nhìn thoáng qua mấy con mắt tròn xoe xung quanh, nghĩ tất cả mọi người cùng mình bỏ nhà đi, bèn đơn giản đâm lao theo lao mà thấp giọng hét lên, “Chính là kiểu tóc này a, daddy cắt cho ta và ca ca kiểu ‘dưa hấu thái lang’ này thực sự xấu muốn chết, hại ta và Noah bị toàn bộ người trong trấn pha trò, cho nên ta và Noah muốn trốn nhà đi bụi để kháng nghị!”

Đối với chuyện này, theo lời của Trình Trì mà nói, chỉ bất quá là nhất thời nổi tính trẻ con, theo Osment mà nói, quả thực là thương tổn lớn nhất từ khi nó được sinh ra, vô số người vừa thấy Osment và Noah đã cười hi hi tiến lên sờ sờ đầu bọn nó, còn thêm một câu, “A, kiểu tóc ngốc ngốc này thật đáng yêu.”

Lòng tự trọng mạnh mẽ của Osment bị xâm phạm, đây quả thực là tổn thương thật lớn, mình với Noah mới không ngốc!

Nghe lý do đó, Mandel, Clarence còn có Elvis nhìn đến ánh mắt bị phẫn của Osment, đều rất tri kỷ mà lộ ra biểu tình đồng tình và thấu hiểu, hơn nữa Elvis để chứng tỏ sự thấu hiểu của mình, còn bổ thêm một câu, “Kiểu đầu trông rất ngốc.”

“Ta mới không ngốc!” Osment bị từ ngốc này làm cho thần kinh đau đớn, tức giận đến độ cái đuôi nhỏ xù lông dựng thẳng lên, rống to một tiếng.

Cuối cùng, sự kiện trốn nhà đi bụi lần này kết thúc khi mặt trời sắp xuống núi, mấy đứa trẻ đang cười cá heo trên biển được Abu và đội trưởng thị vệ hộ nanh kiểm về mặt nghiêm túc – những thủ hạ của Arthur mỗi tay xách một đứa mang về nhà.

Buổi tối, Elvis ăn món thịt hầm do vị daddy bước chân hơi lão đạo của mình làm cho, ôm cái bụng nhỏ như quả dưa hấu thỏa mãn mà tựa trên ghế kể lại hành trình bỏ nhà ra đi của mình cho papa và daddy nghe.

Clarence cho đến khi về tới nhà thì Rupert và Al mới phát hiện con mình bỏ nhà đi, bị phạt chạy hai mươi vòng quanh nhà.

Mà nhân vật trung tâm câu chuyện —— Osment và Noah, bị Trình Trì phạt thu dọn sạch sẽ căn phòng bị bọn nó làm cho bừa bãi, đồng thời phải làm bản kiểm điểm nhớ đời.

Đêm khuya, Trình Trì thu dọn cái bọc của hai đứa trẻ, nhìn đồ chơi thịt khô và kẹo bên trong, vừa bực mình vừa buồn cười, lẩm bẩm nói thầm, “Chỉ mang theo mấy thứ này mà đòi trốn nhà đi bụi, còn không bằng nói là đi dã ngoại!”

Lấy đồ vật ra thu dọn, sau đó Trình Trì tắt nến trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Trong ngăn kéo bàn của Trình Trì, có một phong thư kháng nghị với chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo và những vòng tròn O nhiều hơn cả chữ.

Papa, daddy, đại ca ca còn có Thang O thân ái:

O vì daddy OO làm cho tóc ta và tiểu ca ca thành đầu dừa hấu O ngốc nghếch, tạo thành thương O thật lớn đối với ta và Noah, vì O tỏ rõ O nghị, ta và tiểu ca ca quyết định O nhà trốn đi, đừng tới tìm chúng ta, chờ chúng ta tìm được nơi dừng O, chúng ta sẽ trở về thăm các người, hẹn O lại.

Osment và Noah.

Nhắc mới nói, bởi vì những chữ này ta không biết viết, cho nên dùng O để thay thế O, ta nghĩ papa các người hẳn là O đọc, O này O lại.

...

(Xin phép dịch tiếng người:

Papa, daddy, đại ca ca còn có Thang Viên thân ái:

Bởi vì daddy sáng tạo làm cho tóc ta và tiểu ca ca thành đầu dừa hấu ngốc nghếch, tạo thành thương tổn thật lớn đối với ta và Noah, vì để tỏ rõ kháng nghị, ta và tiểu ca ca quyết định trốn nhà đi bụi, đừng tới tìm chúng ta, chờ chúng ta tìm được nơi dừng chân, chúng ta sẽ trở về thăm các người, hẹn gặp lại.

Osment và Noah.

Nhắc mới nói, bởi vì những chữ này ta không biết viết, cho nên dùng O để thay thế O, ta nghĩ papa các người hẳn là biết đọc, sau này gặp lại.)

.

.

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Trưởng đại đích tiểu bao tử đích phiên ngoại – [Thượng]

(Bánh bao nhỏ trưởng thành – Thượng)

.

“Daddy.” Ian ngồi bên giường nhìn Trình Tri vừa nói câu ngủ ngon với mình chuẩn bị đóng cửa về phòng, do dự một hồi rồi gọi hẳn lại.

“Hử?” Trình Tri dừng bước quay đầu nhìn Ian.

“Daddy, có, có thể tâm sự với ta một chút được không?” Ian hít sâu một hơi nói ra yêu cầu của bản thân.

“Đương nhiên rồi, bảo bối.” Trình Tri thấy đáng vẻ khăn trương của Ian, cười nhẹ một chút, đi tới bên giường Ian ngồi xuống, sờ sờ đầu Ian, “Người muốn nói gì với daddy?”

“Daddy, người nói, thế nào mới là thích một người?” Ian ấp úng một lát, sau đó hỏi ra vấn đề này.

“Hả?” Nghe được vấn đề của Ian, Trình Tri sững sốt một chút, lập tức trên mặt hiện lên một nụ cười tình quái, “Sao hả, Ian của chúng ta thích giống cái nào rồi sao?” Nói rồi vươn tay vỗ vỗ cánh tay Ian, “Cũng đúng, Ian của chúng ta đã trải qua thí luyện, đã lớn rồi, cũng nên tìm một giống cái rồi.”

“Không, không phải.” Ian vội vàng không ngừng lắc đầu xua tay nói, “Không có, không có thích giống cái nào cả, ta chỉ là, chỉ là hỏi một chút.”

Thấy đáng vẻ cấp bách giải thích của Ian, Trình Tri đem hành động này hiểu sang nghĩa thiếu niên ngượng ngùng với mối tình đầu, thấu hiểu mà gật đầu, “Ừ, daddy biết mà.”

Trình Tri đứng dậy cùng Ian song song ngồi dựa vào đầu giường, suy nghĩ một chút, trả lời, “Cảm giác thích một người có lẽ là, thấy hắn trong lòng sẽ vui vẻ, nhưng lại có chút khăn trương, còn có thể có cảm giác tim đập rất nhanh. Người và hắn sẽ có rất nhiều rất nhiều lời để nói, hơn nữa cho dù trầm mặc, ở bên nhau cũng sẽ cảm thấy xấu hổ. Thường ngày khi làm việc cũng sẽ nhớ tới hắn, sẽ muốn biết khi không ở bên mình hắn đang làm những gì. Khi nhớ tới những chuyện về khoảng thời gian đã trải qua với hắn sẽ không tự chủ được mà cười thầm một mình. Nhất là, khi ở bên hắn, sẽ cảm thấy thả lỏng, sẽ cảm thấy hài lòng, có lẽ là như thế.”

“Daddy với papa cũng là cảm thấy như vậy sao?” Ian nghe xong sau đó hỏi lại một câu.

“Hả?” Trình Tri không ngờ trọng tâm câu chuyện lại chuyển đến mình, nhìn ánh mắt ham học hỏi nhìn về phía mình của Ian, Trình Tri không lý do mà đỏ mặt hơn một chút, cười pha trò nói, “Hài, ta và papa người đều lớn rồi, làm gì còn có cảm giác ngây ngô lại ngọt ngào này a.”

“Hả? Daddy không thích papa sao?” Ian thắc mắc.

“Đương nhiên thích, không thích sao lại ở bên hắn được?” Trình Tri không chút suy nghĩ đã phủ nhận, nói, “Ý ta là, ta đã cùng papa ngươì bên nhau nhiều năm như vậy, tình cảm giữa ta và papa ngươì chắc chắn không ngây ngô như ngọt ngào như lúc ban đầu vừa xác định tâm ý của đôi bên, bây giờ tình cảm của chúng ta từ tình cảm ban đầu càng nồng nàn biến thành một loại nhỏ bé từng tí nhưng lại sâu sắc. Hiện tại, thấy papa ngươì, ta sẽ cảm thấy an tâm, bởi vì hiện tại ta và papa ngươì, hai bên đối với nhau mà nói, đã là một loại tồn tại như người thân. Có thể nói như vậy, tất cả tình cảm, duy trì liên tục một thời gian lâu dài, đều sẽ chuyển sang thân tình, nhưng chúng ta có thể xác định đôi bên là yêu nhau.”

Ian dường như suy tư rồi gật đầu, có chút ước ao nói, “Sau này nếu ta cũng có thể yêu nhau như papa và daddy như thế thì tốt rồi.”

“Đưa gối.” Trình Tri nghiêng người lại xoa xoa đầu Ian, “Tình cảm đều là cần nhờ hai bên vun đắp, cần thật tâm mới có thể mỹ mãn lâu dài.” Nói xong Trình Tri đứng lên, “Được rồi, đã khuya, mau đi ngủ đi, nếu có người thích thì phải nói cho daddy nha, làm người từng trải mà nói, daddy có thể cho ngươì vài ý kiến.”

“Dạ.” Nghe Trình Tri nói, mặt Ian hơi ửng đỏ, gật đầu nói, “Biết rồi ạ, daddy ngủ ngon.”

“Ian ngủ ngon.” Trình Tri chào buổi tối với Ian xong thì đóng cửa lại đi về phòng ngủ.

.

“Bọn nhó đều đang ngủ?” Claude ngồi bên giường chờ Trình Tri thấy Trình Tri đi vào bèn mở miệng hỏi.

“Ừ, đều ngủ.” Trình Tri gật đầu, mặt không ngừng cười cợt áo khoác cũng ngồi xuống bên giường.

“Hình như tâm trạng rất tốt?” Claude cũng chú ý tới nụ cười trên mặt Trình Tri, cười hỏi.

“Đương nhiên.” Trình Tri cười tủm tỉm đáp lại, sau đó đụng đụng vào vai Claude, “Ta nghĩ, con chúng ta hình như thích người nào đó rồi.”

“Hả? Ian?” Claude sững sốt một chút, hỏi ngược.

“Đương nhiên rồi.” Trình Tri nói chắc nịch, “Nếu không phải Ian chẳng lẽ là Osment hay Noah? Bọn nó mới bao nhiêu a, có biết thích là cái gì không mà còn nói.”

“Vậy Ian có nói với ngươì là ai không?” Claude nghe xong cũng tỉnh táo, hăng hái phản chấn hỏi thăm.

“Vậy thì chưa, ta có hỏi nó nhưng nó không nói.” Trình Tri nghĩ đến dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi của Ian cảm thấy buồn cười, “Nhưng về mặt rất chăm chú hỏi ta thế nào mới là thích một người, ta xem a, tám phần mười còn chưa bày tỏ với đối phương, đang trong giai đoạn mơ hồ.”

“Nhưng bình thường cũng không phát hiện Ian đặc biệt thân cận với giống cái nào a.” Claude suy nghĩ một hồi, có chút phiền muộn.

“Ai, tuổi trẻ đều là lén lút, sao có thể để chúng ta thấy.” Trình Tri tỏ vẻ rất có kinh nghiệm nói.

“Nghe ra, có vẻ ngươì rất hiểu biết.” Claude dùng một hồi, trong giọng điệu mang theo một chút chua.

“Di...” Trình Tri híp mắt cười xấu xa nhìn về phía Claude, “Sao ta nghe ngươì nói lời này, hm, chua chua nha?”

“Đâu có, sao ta không cảm thấy?” Về mặt Claude rất ngay thẳng nghiêm chỉnh.

“Được rồi.” Trình Tri một bộ huynh đệ tốt vỗ vỗ vai Claude, “Hai chúng ta đã bên nhau lâu như vậy, đã lớn tuổi rồi mà ngươì còn ghen cái gì?”

“Cái gì mà đã lớn tuổi rồi, ta già lắm à? Ngươì già lắm à?” Claude không hài lòng.

“Lẽ nào chúng ta vẫn là hai mươi chín hai mươi tám tuổi sao? Claude tiên sinh à, Ian đã mười sáu tuổi rồi!” Trình Tri nghiêng mình đối mặt với Claude, nghiêm trang nói.

Ian trưởng thành cũng không có nghĩa là chúng ta đã già đi a.” Claude có chút không hài lòng nói thầm, “Chúng ta còn trẻ mà, ngươì xem, khi ta đi săn vẫn lợi hại như trước đây.”

“Ai, không nói còn không để ý, nhắc mới nói, ta đã ở thế giới này lâu như vậy, thời gian thực sự trôi qua thật nhanh a.” Trình Tri không để ý lời Claude nói, có chút buồn ngủ.

“Vậy mấy năm nay ngươì có vui không?” Thấy Trình Tri lộ ra vẻ xúc động, Claude không khỏi kéo tay Trình Tri hỏi.

“Ừ, đương nhiên rồi.” Trình Tri ngược mắt nhìn về phía Claude về mặt dịu dàng, cười vờ tay vuốt nhẹ gương mặt Claude, “Ta nên có bao nhiêu may mắn mới gặp được ngươì, gặp Ian, còn có Osment và Noah. Nguyên vọng lớn nhất của ta trước đây chỉ là có một gia đình, có người yêu, sau đó bình thân sống một cuộc sống âm áp, mà những thứ này, bây giờ toàn bộ đã đạt được, sao lại không vui?”

“Ừ, ta cũng rất vui.” Claude để lại bàn tay đang sờ mặt mình của Trình Trì chuyển sang bên mép hôn, “Bởi vì có người và các con, cho nên cảm thấy thời gian qua thật nhanh, vài chục năm hình như thoáng cái đã vụt qua, có các người thật tốt.” Nói, Claude nghiêng thân tới gần Trình Trì, chạm lên môi hắn, thì thầm, “Bởi vì có các người, cho nên thời gian tới cũng rất đẹp rất tốt...”

Bị Claude thỉnh linh đè xuống, Trình Trì lại bị đùa đến đầu óc choáng váng, trong óc thành tình trong nháy mắt chỉ kịp thốt ra một câu ‘Chúng ta không phải đang nói chuyện Ian sao?’ rồi bị Claude kéo vào biển cả của riêng họ.

Bên này Claude và Trình Trì cảm nhận thật sâu về sự tốt đẹp nhờ có đôi bên, bên kia Ian trên giường trần trọc, không ngủ được.

“Ian, ta thích người, người có thể kết làm bạn lữ với ta không?” Chiều hôm nay Ian và Jerome cùng nhau trở về trên con đường ngoại vi rừng rậm sau cuộc đi săn, Jerome dừng bước nói với Ian một câu như thế.

“Hả?” Ian cho rằng mình nghe lầm, “Người nói cái gì?”

“Ta nói.” Jerome đứng trước mặt Ian, biểu tình rất nghiêm túc, “Ta thích người, Ian, ta muốn cùng người kết làm bạn lữ, người nguyện ý không?”

“Nhưng, nhưng, chúng ta đều là giống đực a.” Ian bị tuyên bố đột ngột khiến cho đại não bị kích động thành trống rỗng hơn mười giây, sau đó mới lắp bắp nói ra một câu như thế.

“Nhưng, cũng không ai nói giống đực không thể kết làm bạn lữ a.” Jerome đáp.

“Ừ, cũng đúng.” Ian nhớ tới đôi bạn lữ cùng là giống đực mà mình từng tò mò, vô thức gật đầu, sau đó lại bỗng nhiên lắc đầu, “Không phải là đúng hay không, người, người, sao tự nhiên lại nói chuyện này với ta... Người, sao người lại thích ta?”

“Bởi vì thích người nên mới nói chuyện này cho người, ta rất nghiêm túc đó, Ian, người thích ta không?” Jerome ngữ điệu thành khẩn mà hỏi.

“Ta thích người nha.” Ian hiện tại đầu óc hỗn loạn không gì sánh được, “Nhưng, nhưng cũng không phải thích như giữa bạn lữ với nhau a, chỉ là, hmm, là thích như bạn tốt nhất, bạn tốt nhất, người hiểu không?”

Luôn cho rằng sẽ nhận được đáp án mình muốn, Jerome không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy, đôi mắt vốn sáng sủa chờ mong lại ảm đạm, giọng nói cũng hơi chút rầu rĩ, “Thì ra, Ian người không thích ta a.”

“Không phải, không phải ta không thích người, ta chỉ là, chỉ là, aiii.” Ian lần đầu tiên thấy Jerome ừ rừ như vậy, trong lòng cũng khó chịu, gấp gáp giải thích, “Chúng ta từ nhỏ tới lớn cùng nhau trưởng thành không phải sao, từ nhỏ ta đã đối đãi với người như một người bạn tốt nhất a, ta, ta cho tới giờ chưa từng nghĩ tới mặt khác a...” Nói nói Ian lại có chút phiền muộn, “Người, sao người lại đột nhiên thích ta?”

“Ta, làm sao ta biết được, dù sao thì cũng là thích người.” Jerome không biết nghĩ tới cái gì mà mặt hơi nóng lên, “Trước đây người không nghĩ tới, bây giờ có thể nghĩ lại, người xem người cũng nói người thích ta, chỉ là không nghĩ tới mặt này mà thôi, suy nghĩ một chút người cũng chẳng mất miếng thịt nào.”

“Nga.” Từ nhỏ đã nghe theo lời Jerome chỉ huy mà hành động, Ian vừa nghe Jerome bày ra tư thế ‘nghe lời ta’ thì không tự chủ mà gật đầu đồng ý, đợi khi đi đến con đường rẽ đôi tạm biệt nhau về nhà mới phản ứng được, tại sao thoáng cái lại biến thành nên suy nghĩ một chút vậy?

Ian đầy bụng tâm sự ăn cơm tối, tắm rửa sạch, cùng daddy mình giao lưu một chút về biểu hiện của thích, sau đó thì như bây giờ đây, tròn tròn mắt nằm trên giường lật qua lật lại như cái bánh nướng áp chảo.

Trước đây, Ian đối đãi với Jerome như một người bạn tốt, hơn nữa còn là tốt nhất, sự tồn tại của Jerome luôn đầy ắp trong thời niên thiếu của Ian, mà bây giờ vẫn đang tiếp tục.

Ian tí mi ngủ lại, nghĩ Jerome rất tốt với mình, hắn luôn bảo vệ cho mình an toàn, có thức ăn ngon hay đồ chơi cũng không quên chia cho mình một phần, khi mình buồn phiền, Jerome luôn kiên trì ở bên làm một người lắng nghe, đồng thời thường cố gắng nghĩ cách giúp đỡ. Trưởng thành, khi từ trong rừng rậm thí luyện đi ra, không chút nào ngoài ý muốn thấy được đáng vẻ như trút được gánh nặng của Jerome, thậm chí Jerome còn lao vào ôm mình chúc mừng trước người nhà, sau đó khi săn bắt Jerome luôn tập trung theo sát mình làm con mắt phía sau, để mình có thể an tâm mà giao phía sau cho hắn không cần lo lắng đề phòng. Đồng thời, hình như Jerome cho tới giờ cũng chưa hề có chuyện gì phản đối lại mình, vô luận là chuyện gì, Jerome đều ngoại trừ đồng ý thì vẫn là đồng ý. Hơn mười năm làm bạn như nước chảy trôi qua trong hồi ức của Ian, giờ nó mới phát hiện, thì ra mình và Jerome đã kháng khí đến như vậy.

Nhưng, tình cảm như vậy, là thích sao? Ian nghĩ khi mình nhìn thấy Jerome tìm không đáp quá nhanh, nhưng ngoại trừ điểm này, nhưng điều mà daddy nói đều có tất cả. Khi ở bên Jerome sẽ thả lỏng lại vui vẻ, luôn nói những chuyện không hề có trọng tâm, bởi vì ngoại trừ ăn ngủ thì trên cơ bản đều ở bên Jerome, cho nên chưa có chuyện không gặp đã nhớ. Từng đáp án mà Trình Trì cho nó, trong đầu Ian hiện lên suy nghĩ như vậy, mình chẳng lẽ đã thích Jerome?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Ian bị chính mình làm cho giật bắn, không phải sự thật chứ?

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

Trường đại đích tiểu bao tử đích phiên ngoại [Hạ]

(Bánh bao nhỏ trưởng thành – Hạ)

Quan hệ của Ian và Jerome đột nhiên trở nên xấu hổ, hoặc là nói, Ian là đơn phương xấu hổ đối với Jerome.

Ian bắt đầu né tránh ánh mắt khi Jerome nhìn về phía mình, cố gắng tránh không để tay chân chạm nhau, thỉnh thoảng còn cho rằng không nghe những gì Jerome nói với mình.

Ngày đầu tiên như vậy, ngày thứ hai như vậy, ngày thứ ba vẫn là như vậy, Jerome luôn thẳng thắn bạo phát, sau khi kết thúc đợt săn bắt, thừa dịp mọi người tốp năm tốp ba đi về thì nắm cơ hội kéo Ian và bụi cây, khó nén bức dọc mà hỏi, “Gần đây người rốt cuộc bị gì vậy?”

“Ta?” Ian bị Jerome đề lại bờ vai không thể động đậy, chỉ đành quay đầu nhìn nơi khác né tránh ánh mắt của Jerome, “Ta không sao hết nha.”

“Người không sao thì tại sao lại tránh ta? Ta nói chuyện với người sao người giả vờ không nghe?” Jerome thật sự chịu hết nổi cảm giác nửa vờ đó, “Giống như bây giờ, người đã suy nghĩ chuyện đó tới đâu rồi? Được hay không thì nói một câu nha, nếu không được, ta cũng không ép buộc người.”

“Ta... ta cũng không biết.” Ian có chút buồn rầu liếc nhìn Jerome, nói ra đáp án mà mấy ngày nay đã nghĩ.

“Không biết?” Jerome có chút không thể hiểu nổi cũng không tiếp thu nỗi đáp án này, “Đây là đáp án gì, thích thì thích, không thích thì không thích, sao lại không biết?”

“Thì, cũng không biết a.” Ian trong khoảng thời gian này bởi vì vấn đề này mà sầu lo không ngớt, thành thật mà nói, trước đây thì không suy nghĩ gì, từ lần trước Jerome bày tỏ với nó, tới buổi tối trò chuyện với daddy một hồi, Ian không cách nào có tâm trạng như xưa khi đối mặt Jerome. Nhìn vào cặp mắt của Jerome, Ian lại không tự chủ mà né tránh, khi không cẩn thận mà chạm vào Jerome, tim Ian trong nháy mắt cũng đập rất nhanh, cảm nhận xa lạ chưa từng có này khiến Ian cảm thấy muốn trốn tránh.

“Người ngay cả có thích hay không cũng không biết sao?” Jerome bị Ian làm cho hết cách.

“Cũng, cũng không phải là không thích.” Ian thấy ánh mắt của Jerome có chút bất đắc dĩ lại có chút nản lòng, trong lòng mềm nhũn, nói thật khẽ, “Nhưng, nhưng mà, cảm giác này rất là kỳ lạ a.”

“Lạ chỗ nào?” Jerome thính tai đương nhiên không bỏ qua câu nói đó, mắt lại sáng lên, nói nghe thử xem.

“Thì, thì là hiện tại thấy người thì thấy rất lạ a, dù sao cũng không giống trước đây.” Ian vừa nói vừa đỏ mặt.

“Đó chính là người cũng thích ta đó.” Jerome rất tự tin ngầm quyết định, “Bởi vì thích nên cảm giác không giống a, có phải đôi khi còn thấy tim đập nhanh lòng bàn tay đổ mồ hôi?”

“Đâu có khoa trương như vậy!” Ian không chút nghĩ ngợi đã phản, lời vừa ra đã thấy gương mặt cười đến tươi rói của Jerome mới phản ứng được là mình nói lỡ lời, nhất thời mặt đỏ bừng.

“Thật tốt quá.” Thấy Ian mắc cỡ đến nỗi hận không thể đào một cái hố mà chui vào, Jerome tâm tình tốt vươn tay kéo Ian vào lòng, “Ta biết người cũng thích ta mà.”

Bị Jerome kéo mạnh vào lòng, Ian bỗng nhiên cảm thấy tim của mình đang đập rất nhanh, cũng là ôm, nhưng không hề giống cảm giác khi đi cùng mình đi ra khỏi rừng lúc đó.

Rốt cuộc xác định hai bên có tình cảm với nhau, hai đứa không về nhà, mà đi ra bờ biển tản bộ, có thể là vì quan hệ bất đồng mà dẫn đến tâm tính bất đồng, Ian lúc này trong lòng có chút ngọt ngọt, cảm giác hơi choáng, thỉnh thoảng liếc nhìn Jerome bên cạnh, nếu như ánh mắt thỉnh thoảng chạm nhau thì sẽ vội vàng nhìn sang nơi khác, nhưng nụ cười trên mặt cũng không ngừng được.

“Chuyện của chúng ta, khi nào mới nói với người nhà?” Hai đứa lại mang theo nụ cười ngọt ngào khúc khích đi bên bờ biển một hồi lâu, Ian mở miệng nói.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi, chúng ta đều đã thành niên, ta muốn nhanh chóng sống cùng với người.” Jerome làm bộ không thèm để ý tiện thể nắm tay Ian, mười ngón đan vào nhau, có chút nhàn nhã.

“Ta sợ papa và daddy sẽ không vui.” Ian bởi vì động tác của Jerome mà mặt lại bắt đầu nóng lên, sau đó nói ra sầu lo của mình. Thế giới thú nhân tuy là rất ít giống cái nhiều giống đực, nhưng đối mặt với cục diện nhiều sự nhưng ít cháo này, xuất hiện giống đực thú nhân kết làm bạn lữ với giống đực thú

nhân cùng sinh hoạt không hiếm, nhưng đại đa số mọi người làm vậy khi thực lực họ không thể đánh bại những người có thực lực mạnh hơn mình và không thể bầy tỏ với giống cái, lại không muốn lẻ loi một mình cho nên hai bên mới kết hợp, bởi vì thiên tính theo bản chất nhất của thú nhân chính là sinh tồn và sinh sôi hậu đại.

“Không sao, ta nghĩ chỉ cần chúng ta chân thành nói với bọn họ, bọn họ sẽ hiểu chúng ta.” Jerome cũng biết chuyện này không dễ mở miệng, nhưng vẫn ‘bom hơi’ cho Ian.

“Ừ.” Ian nhìn dáng vẻ sĩ khí tràn đầy của Jerome, cũng nỗ lực khiến mình tự tin hơn chút, cười gật đầu.

Màn đêm buông xuống, trước khi mọi người chuẩn bị lên giường đi ngủ, phòng ngủ của Claude và Trình Tri truyền đến tiếng gõ cửa, “Papa, daddy, hai người đã ngủ chưa?”

Không ngờ Ian lại tới gõ cửa, Trình Tri và Claude đều trao đổi một ánh mắt mờ mờ với nhau, Trình Tri xóc đệm giường lên rồi đi xuống, đáp, “Chưa ngủ, bảo bối, có chuyện gì?”

Lúc này Ian khăn trương cổ gồng lấy dũng khí sẵn sàng đối mặt với Trình Tri đã mở rộng cửa nhìn mình, biểu tình cứng ngắc cười một chút, “Ta, ta có chuyện muốn nói với daddy và papa, được không?”

“Đương nhiên.” Trình Tri cũng chú ý tới biểu tình không giống ngày thường của Ian, gật đầu nghiêng người để Ian đi vào, “Vào trong nói đi, ta và papa ngủi đều chưa ngủ.”

Khi Ian đi vào Claude đã phủ thêm một lớp áo khoác đứng bên giường nhìn về phía Ian khăn trương mà lắc đầu, “Bảo bối, trẻ như vậy sao còn chưa ngủ, có chuyện gì?”

“Chuyện này...” Ian nghe Claude thân thiết hỏi, khăn trương trong lòng dần tan biến một ít, “Ta có chuyện muốn nói.”

“Ừ, ngồi đi.” Trình Tri thấy Ian có chút bồn chồn bất an, cười vỗ vỗ vai nói, dẫn nó tới ngồi bên ghế, sau đó lại ngồi bên cạnh Claude, Trình Tri dùng giọng điệu rất dịu dàng mà hỏi thăm, “Có chuyện gì muốn nói với ta và papa ngủi?”

Ian nhìn Trình Tri và Claude ngồi cùng một chỗ đang tập trung nhìn mình, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô, nuốt nước bọt vài lần, Ian lấy dũng khí nói, “Ta thích một người.”

“Hử?” Trình Tri có chút kinh ngạc với đáp án này, “Vậy tốt a, là ai?”

Trên mặt Claude lúc này cũng mang theo nụ cười, “Giống cái nào trong trần?”

“Không, không phải giống cái.” Ian phủ nhận câu hỏi của Claude, đâm lao đành phải theo lao, “Là Jerome, ta thích Jerome, Jerome cũng thích ta, chúng ta quyết định kết làm bạn lữ.”

Ian một hơi nói ra đáp án, sau đó không hề chớp mắt quan sát phản ứng của hai người cha, nó thấy biểu tình của Trình Tri và Claude đều là ngậm ngẫn, nụ cười cũng dần tan mất, điều này khiến trong ngực Ian có chút khổ sở, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, sau đó lại một lần nữa nhẹ giọng hỏi, “Các ngài phản đối?”

“Ách, không phải.” Trình Tri thấy dáng vẻ mong manh chịu đá kích của Ian lập tức phản ứng, khoát khoát tay, “Không, ừm, ta và papa ngủi chỉ cảm thấy hơi đột ngột, không phải phản đối, được không, bảo bối, không nên suy nghĩ nhiều.”

Lời nói của Trình Tri cũng không thể trấn an Ian đang trong thời khắc cực kỳ mất cảm như lúc này, “Nhưng các người cũng không tán thành phải không?”

“Ừm, thân ái.” Trình Tri nhìn Ian ngồi ở đối diện khó nén mất mát, hoảng hốt như lại nhìn thấy dáng vẻ của Ian vài chục năm trước khi mình không trả mình có phải daddy của nó hay không, trong lòng mềm nhũn, đi đến xoa đầu Ian, ngồi xổm trước mặt Ian sờ mặt nó, “Không phải như người nghĩ, bởi vì người biết đó, chọn bạn lữ là chuyện quan trọng, ta và papa ngủi cần thời gian để suy nghĩ chuyện này, cho chúng ta chút thời gian được không?”

Nhìn vào đôi mắt an ủi của Trình Tri, Ian cau mày gật đầu, Trình Tri cũng tiện thể tiễn Ian về phòng.

“Hai đứa...” Trình Tri tiễn Ian về phòng cuối cùng bị Ian giữ lại, trong mắt Ian chứa đầy trông cậy khiến Trình Tri quyết định ở lại với Ian một lúc, “Khi nào xác định đã thích nhau?”

“Hôm nay.” Ian lúc này muốn háo hức mà nói hết một phen với daddy mình, nó cần lấy được sự thấu hiểu và ủng hộ của daddy.

“Oa nga.” Trình Tri cố gắng dùng biểu tình ung dung nói, “Cho nên Ian của chúng ta muốn lập tức chia sẻ cảm giác vui sướng với chúng ta sao?”

“Dạ...” Ian gật đầu, trên mặt nở một nụ cười, nó giống như khi còn bé ôm thắt lưng Trình Tri nói, “Ta còn muốn được papa và daddy ủng hộ, được không?”

“Đương nhiên.” Trình Tri vỗ vỗ lưng Ian, “Làm người nhà của người, chúng ta sẽ mãi mãi theo sau ủng hộ người, phải biết rằng, người là bảo bối ngoan

nhất của nhà chúng ta.”

Nghe Trình Trì dùng ngữ điệu khi còn bé nói chuyện với mình, Ian cảm thấy mũi hơi xót, “Daddy, cảm ơn người.”

“Đura ngốc.” Trình Trì lần đầu tiên phát hiện, mình quả nhiên đã dần già đi, hôm nay bọn nhỏ đều phải có cuộc sống của riêng mình.

An ủi Ian hồi lâu, Trình Trì lại hỏi tiếp, “Cho nên lần trước người mới nói thích một người là thế nào đúng không?”

“Dạ.” Bị hỏi chuyện này, trên mặt Ian lộ ra biểu tình ngượng ngùng.

Trình Trì có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nghĩ hình như còn có điều gì cần thiết, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Trình Trì vỗ vỗ vai Ian, “Jerome là thú nhân tốt, ta nghĩ, nếu như các người cùng một chỗ, nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Ta biết.” Trên mặt Ian mang một nụ cười ngọt ngào.

Trò chuyện với Ian một hồi, Trình Trì chào buổi tối xong thì trở về phòng mình.

“Còn chưa ngủ?” Trình Trì nhìn Claude ngồi trên ghế đờ ra, mở miệng hỏi.

“Ian đột nhiên nói chuyện này, làm sao ngủ được.” Claude quay đầu vươn tay nhìn Trình Trì, kéo hẳn tới ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt có chút ừ ừ nói.

“Người phản đối chuyện của Ian và Jerome?” Trình Trì cầm tay Claude, nhẹ giọng hỏi.

“Không.” Claude lập tức lắc đầu, nhưng biểu tình có chút băn khoăn lại có chút phiền não, “Nhưng người biết mà, thân ái, thường chỉ có những giống đực không thể được giống cái tuyển chọn mới cùng nhau kết làm bạn lứa, Ian và Jerome cũng không phải không có năng lực đó, nó...”

Claude còn chưa nói xong, Trình Trì xiết tay hắn thật chặt, “Nhưng, ta nghĩ, con nó chọn được người mình thích mới là quan trọng nhất, không phải sao? Nó thích Jerome, Jerome cũng thích Ian. Ian và Jerome cũng không phải những đứa trẻ bồng bột, ta nghĩ bọn chúng nhất định đã suy nghĩ thật lâu mới đi đến quyết định này, cũng nhất định hiểu rõ rồi nên mới gánh lấy trách nhiệm này. Chúng ta là papa và daddy của Ian, hẳn nên đặt hạnh phúc của nó lên đầu, người nghĩ sao?”

Claude nhìn về phía Trình Trì một lúc, rồi mới cuối đầu cười khổ một chút, “Người nói rất đúng, là ta suy nghĩ quá cứng nhắc, là ai có quan hệ gì đâu, giống đực hay giống cái thì sao, chỉ cần Ian thích, chỉ cần nó có thể hạnh phúc, đó là tốt nhất, chúng ta cũng không quản được miệng lưỡi người khác. Ta nghĩ Ian có người nhà chúc phúc và ủng hộ, cũng sẽ không quan tâm những lời của người khác.”

“Oa nga.” Trình Trì dùng biểu tình khoa trương ôm Claude hôn một cái, “Claude của ta thực sự là một papa tốt nha.”

“Người làm daddy sáng suốt như vậy, ta làm sao lại để bị roi phía sau.” Claude bị Trình Trì chọc cười, ôm hắn cười tùm tùm nói.

Hai người dựa sát vào nhau một hồi rồi cùng lên giường ngủ.

.

So với Ian thuận lợi vượt qua cửa ải, Jerome bên kia có thể dùng cuồng phong gào thét sét đánh sấm gầm để hình dung.

“Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa?” Wilbur tuổi tác đã cao, đầu óc râu ria đã bạc trắng, nhưng địa vị gia trưởng kiên cố trong nhà vẫn không thể dao động, lúc này Wilbur trừng mắt nhìn về phía Jerome đang nghênh cô nhìn mình, trầm giọng hỏi.

“Ta nói, ta thích Ian, ta muốn kết làm bạn lứa với Ian.” Jerome một bộ anh hùng phải hy sinh đứng trước mặt Wilbur nói rành mạch từng chữ.

“Hoang đường! Hồ đồ! Quả thực không thể nói lý lẽ!” Từ khi đi tới Thác Mạt trấn đã bình thân rất nhiều, Wilbur bởi vì thằng cháu trời đánh mà lần thứ hai bộc lộ ra bản tính nóng nảy, đập bàn đứng lên khí thế bức người đi tới trước mặt Jerome quát, “Người không tìm được giống cái sao? Năng lực chiến đấu của người yếu như giống đực ở thị trấn Waaow Wright sao? Bằng không vì sao người lại đi tìm Ian, Ian nó cũng là một giống đực chẳng lẽ người không hiểu?”

“Ta thích Ian, cho nên mới muốn kết làm bạn lứa với hắn, ta chỉ thích hắn, ta cũng chỉ muốn kết làm bạn lứa với một mình hắn, hắn là giống đực hay giống cái thì có gì liên quan.” Jerome không phục phản bác.

“Người thích Ian người sẽ cùng nó một chỗ, người biết thân phận của Ian là gì không, người xứng với nó sao?” Wilbur thấy Jerome một bộ liều chết, quyết định dùng cách khác thuyết phục Jerome bỏ đi suy nghĩ lệch lạc này trong đầu.

“Địa vị gì, ta biết, ông nội của hắn là lão thành chủ, nhưng vậy thì sao, ta nghĩ hiện tại gia đình Claude thúc thúc đâu có quan hệ gì đến chủ thành bên kia. Claude thúc thúc cũng sinh hoạt như dân chúng, cũng không có gì khác nhau với mọi người trong trấn, theo như ngài nói, vậy khi xưa Trình Trì tiên sinh cũng không có quyền thế, cũng kết làm bạn lứa với Claude thúc thúc đó thôi, bọn họ cũng sống rất hạnh phúc. Cho nên mới nói, địa vị gì đó, chỉ cần đối phương không thêm dè ý, vậy căn bản không có vấn đề gì cả.” Jerome lúc này mồm mép rất lanh lợi, nói ra lý lẽ hùng hồn khiến Wilbur nghẹn họng không thể phản bác.

“Này, thằng nhóc, người đã tới thời, thời.” Bởi vì Wilbur vị này là người đứng đầu tối cao trong gia đình, nên Gordon và vị bạn lứa làm khán giả bên cạnh

phải lên tiếng để phá vỡ cục diện bế tắc này, “Đúng, thời kỳ phản nghịch rồi à?”

“Không có.” Jerome đưa trẻ này một chút cũng không hiểu papa đang đưa cho nó một ‘cây thang’, thẳng thắn phủ nhận, “Ta đã thận trọng cân nhắc mới quyết định như vậy, mong có ông nội và papa daddy ủng hộ.”

“Ủng hộ con khi!” Wilbur lúc này cùng nổi xung, “Người thận trọng cân nhắc để chọn kết luận rất cao này à? Hai đứa các người đều là giống đực cùng một chỗ rồi tới già thì sẽ làm gì? Không thể đến rừng rậm săn bắt làm sao bây giờ? Từ nhỏ đến lớn người vẫn thế này, đầu óc nóng lên lại làm bậy, người thực sự khiến ta quá thất vọng rồi!”

“Ông nội bây giờ đã lớn tuổi rồi, cũng không phải còn rất mạnh sao, không phải săn mồi trong rừng cũng dễ dàng sao, ta là cháu của ông nội, con của papa, ta thua kém chỗ nào!” Jerome không chút suy nghĩ đã bật ra một câu như thế.

Lúc này Wilbur không nghe lọt tai được chữ nào nữa, ông không quan tâm thẳng cháu này khích lệ cái gì, “Mạnh? Ta mạnh cho người xem, người là thẳng trời đánh!”

Trong nhà xảy ra một trận gà bay chó sủa, gia đình Wilbur vượt qua một đêm trần trọc, Jerome càng thấu hiểu về cái gì gọi là bảo đao dù cổ nhưng khi phách không giảm ngày xưa được dạy.

“Trời ạ, người làm sao vậy? Papa người đánh người sao?” Hôm sau Ian theo lời hẹn đi tới bờ biển chờ Jerome, nhưng thấy người yêu với cái đầu sưng như đầu heo xuất hiện, trông mắt Ian muốn lăn xuống.

“Không.” Thấy ánh mắt yêu thương lại thân thiết của Ian, trong lòng Jerome sung sướng, nhẹ nhàng tron mắt chạm vào vết thương trên mặt, ré lên một tiếng rồi nói, “Ông nội đánh.”

Nghe Jerome trả lời, Ian vốn muốn kiểm tra vết thương trên mặt Jerome thì khựng lại, suy sụp về mặt có chút thất lạc hỏi, “Wilbur gia gia khẳng định bị chọc tức, bằng không sao lại đánh người mạnh tay như thế? Wilbur gia gia chắc chắn ghét ta muốn chết.”

“Không mà.” Jerome không thích nhất là đáng về buồn bã của Ian, vội vã kéo tay nó giải thích, “Là hôm qua ta nóng nảy tranh luận với ông nội, ông rất thích người, hôm qua còn nói ta dụ dỗ người, thật đó.”

Ngay cả nghe Jerome trả lời, Ian vẫn không lên nổi tinh thần, “Nhưng thấy người như vậy thì biết gia đình người không đồng ý rồi.”

“Hả, con đừng theo đuổi tình yêu đích thực luôn luôn quanh co, chúng ta phải kiên cường thì mới có thể thấy ánh bình minh của ngày mai!” Jerome rất tự tin lặp lại câu nói đùa của Lôi Bá Đình lúc trước, sau đó đụng đụng Ian, “Vậy papa và daddy của người nói gì?”

“Bọn họ?” Bị hỏi đến đây, trên mặt Ian rớt cuộc có một nụ cười, mặt hơi đỏ lên, “Papa và daddy nói ta hài lòng hạnh phúc là tốt rồi.”

“Oa, thật tốt.” Jerome đối với tình huống như vậy rất ước ao, “Ông nội ta cũng sáng suốt như thế là tốt rồi.” Nói rồi lại nắm tay, “Nhưng mà không sao, ta tự tin mình có thể thuyết phục ông ấy, người phải tin tưởng ta nga!”

“Ừ.” Ian như khi còn bé dùng ánh mắt tin cậy không gì sánh được nhìn Jerome, gật đầu chắc nịch.

Nhìn đôi mắt tinh khiết của Ian, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng, trong lòng Jerome nóng lên, cúi đầu chụt một cái hôn lên đôi môi mà mình đã tưởng tượng vô số lần của Ian.

“Nha, người làm gì?” Không ngờ lại bị đánh lén, Ian sững sốt một chút, lập tức nhảy ra xa, còn vô thức giơ tay xoa xoa miệng.

Thấy động tác đó của Ian, Jerome không vui, đi lên phía trước kéo tay Ian, lại cúi xuống hôn nhẹ một cái, “Làm gì vậy, chúng ta đã có quan hệ như vậy, hôn một chút có sao đâu.” Nói rồi hắc hắc cười ngáy ngơ hai tiếng, “Ta muốn hôn người lâu rồi.”

“Người, người nói cái gì đó!” Cho tới bây giờ chưa từng trải qua cách biểu đạt tình cảm như vậy, Ian quả thực luống cuống tay chân, lắp bắp nửa ngày cũng chỉ ném ra một câu như thế.

Jerome thường thức đôi môi mà mình mơ từ lâu, trong lòng vô cùng thỏa mãn, ngay cả chỗ bị ông nội đánh cũng không còn thấy đau nữa, chỉ kéo tay Ian cười khúc khích.

Hai đứa nô đùa bên bờ biển một hồi, sau đó mỗi nắm tay đi về trần, hai đứa không hề phát hiện cách chỗ đá ngầm mà chúng ngồi không xa, có một thú nhân giống đực đang nằm trên bãi biển phơi nắng.

Chờ khi Ian và Jerome chạy càng xa, thú nhân giống đực với cặp mắt dài nhỏ và chiếc đuôi bông bênh mới hừ cười một chút, “Quả nhiên là hai tên ngốc, từ nhỏ đã cùng một nơi, ngốc cho tới lớn, tên ngốc nên cùng một chỗ với tên ngốc!”

Nói xong thú nhân kia lại lần nữa nằm trên bờ cát mềm mại, giấu đi nét buồn vô cớ trong đôi mắt.

Jerome còn đang kháng chiến trong nhà, Jerome cự tuyệt đề nghị muốn đến làm thuyết khách của Claude và Trình Trì, kiên trì chứng tỏ chuyện này mình có thể đối phó, nếu như trắc trở ban đầu cũng không thể giải quyết được, làm sao có thể đảm bảo sau này có thể khiến Ian hạnh phúc? Từ ngữ chính nghĩa như vậy, Ian nghe được sung sướng muốn bay lên, bị Trình Trì trêu chọc.

“Jerome, daddy nói trưa mai mời người đến nhà chúng ta dùng bữa.” Hôm nay Ian và Jerome từ trong rừng đi ra, Ian nói.

“Ngày mai?” Jerome sùng sốt một chút, “A, sao đột nhiên lại mời?”

“Sao, người không muốn đến?” Ian thấy đáng vẻ kinh ngạc của Jerome, kỳ quái mà hỏi thăm, “Ngày mai người có việc sao?”

“Không không không, đương nhiên không có việc gì.” Jerome xua tay, “Chỉ là đột nhiên nghĩ phải đến nhà người dùng bữa, hơi khẩn trương.”

“Khẩn trương cái gì? Từ nhỏ người cũng tới ăn hoài chứ gì.” Ian thấy Jerome như vậy thì thắc mắc.

“Làm sao như nhau được a, khó đó là khi đó, bây giờ là bây giờ, quan hệ hiện giờ của chúng ta không giống, nếu như ông nội ta mời người đến nhà ta ăn, người khẩn trương không?” Jerome hỏi ngược.

“Ách...” Tưởng tượng một chút, Ian thành thật gật đầu, “Khẩn trương.”

“Vậy thì được.” Jerome khoác vai Ian, “Ai, người nói ngày mai ta phải chuẩn bị cái gì? Có phải ta nên chuẩn bị bộ quần áo mới...” Dông dài một đường như thế, cho đến khi Ian luôn hiền lành chịu không nổi Jerome mới cầm miệng lại.

.

Hôm sau, Jerome khẩn trương không ngủ suốt đêm bắt đầu thử từng bộ quần áo, nhìn sang cái gương thì bắt đầu vuốt vuốt tóc, chải tới chải lui, ngay cả cái tai tròn cũng bị Jerome chải chuốt đến đặc biệt mềm mại.

“Đi đâu a, mặc long trọng như thế.” Daddy của Jerome thấy nó ăn diện mở miệng hỏi.

“Ha ha... daddy, hôm nay Claude thúc thúc và Trình Trì thúc thúc mời ta đến nhà họ dùng bữa!” Jerome vui vẻ đáp.

“Thật không, sao hôm qua không nghe người nói a?” Thật ra đối với chuyện của Jerome, Brandy đã sớm tiếp nhận, dù sao quan điểm của hắn cũng giống như Trình Trì hay Claude, con mình vui vẻ hạnh phúc là được.

“Hắc hắc, quên mất.” Jerome cười hi hi vuốt tóc, sau đó lắc đuôi hừ hừ một điệu hát đi xuống lầu.

Wilbur ngồi dưới nhà nhắm mắt nghỉ ngơi thấy cháu mình ăn mặc sang trọng ngăn nắp đi xuống, hừ một tiếng, hát hàm quay đi nơi khác.

Đối với thái độ như hôm nay của Wilbur, Jerome cũng đành chịu, ông nội quá bảo thủ cũng không phải chuyện tốt.

“Ông nội, trưa nay ta đến nhà Ian dùng bữa, không ăn ở nhà.” Jerome bắt chuyện với Wilbur, sau đó mở rộng cửa chuẩn bị đi.

“Hừ, vuốt tóc như tổ chim, người cho người là con chim à, ngu ngốc!” Nhìn thấy cháu mình sắp đi ra, Wilbur hừ một tiếng thấp giọng nói thầm, chỉ có điều, là thấp giọng không chế trong phạm vi nghe ngóng của Jerome.

“Ai, biết a.” Nghe câu đó, Jerome lộ ra một nụ cười mưu kế thực hiện được, thuận thực tựa đầu vào cửa phất tay phui cho bằng, “Ông nội, ta đi, hai ngày nữa ta dẫn Ian tới nhà chúng ta dùng bữa!”

Liếc thấy Jerome cười cười, Wilbur luôn nghiêm túc đỏ mặt lên, quát, “Mau cút, đừng ở trước mặt chọc ta!”

“Biết a!” Jerome hi ha chạy ra cửa.

Brandy đứng trên lầu thấy cảnh này, có chút bất đắc dĩ lại hiểu ý cười cười.

.

“Ai, tới tới, mau trốn đi!” Theo một tiếng báo động nhỏ, bụi cỏ cách nhà Trình Trì một đoạn run lên một trận, sau đó lại không có động tĩnh.

Chẳng qua bao lâu, chỉ thấy nụ cười trên mặt Jerome rực rỡ vô cùng, ngón tay còn vô thức buông thông hai hai bên gối nhịp, nghĩ lát nữa đến nhà Ian nên nói gì với Claude và Trình Trì, lúc này tâm tư không đặt ở việc nhìn đường nên Jerome không chút nào chú ý tới dưới chân có một sợi dây, đồng thời sau mười giây Jerome té cái rầm xuống đất.

Bên này Jerome bị rơi đến choáng váng, bên kia trong bụi cỏ lao ra bốn đứa nhóc choai choai vừa la hét không được nhúc nhích vừa chạy đến bên Jerome, bao vây lấy nó.

Jerome phục hồi tinh thần nhìn rõ được người cản đường, phiền muộn, “Osment, Noah, Elvis, Clarence, sao mấy đứa ở đây?”

Osment dẫn đầu như một ông cụ non đặt tay sau lưng, đuôi lắc lắc, “Jerome ca ca, người muốn đi đâu a?”

“Hà? Ta đến nhà người a, Trình Trì thúc thúc không phải bảo hôm nay mời ta đến nhà người ăn sao?” Jerome bị Osment làm cho mơ hồ.

“Ngạ...” Osment gật gù đắc ý lên tiếng, sau đó lại đổi chủ đề câu chuyện, “Người và Ian ca ca là quan hệ gì a?”

“Ta và Ian ca ca người là người yêu nha.” Jerome nghĩ sao hôm nay Osment lại hỏi câu hỏi ngốc như thế.

“Tại sao người không tìm giống cái mà đi tìm ca ca ta làm gì nha?” Osment cau mày lớn tiếng hỏi.

“Bởi vì ta thích ca ca người, ca ca người cũng thích ta nha.” Jerome dường như có chút thấu hiểu Osment là tới cố ý gây phiền, từ sau khi mình và Ian công bố quan hệ, thẳng thắn này luôn chường cái mặt đưa đám ra nhìn mình.

“Nhưng vì sao các thú nhân khác luôn tìm giống cái, người và ca ca ta đều là giống đực a.” Osment nỗ lực xụ mặt, muốn lộ ra biểu tình người khác vừa nhìn đã sợ như Lôi Bá Đình từng nói, “Nói, có phải người muốn chiếm tiện nghi của ca ca ta rồi bỏ chạy?”

“Đúng, nói mau, có phải người muốn chiếm tiện nghi Ian ca ca xong rồi bỏ chạy?” Ba tiểu quý vây quanh Jerome cũng đồng thanh hỏi.

“Nói bậy bạ gì đó hả, ta thích ca ca người còn không đủ, sao lại có thể bỏ chạy?” Jerome nghĩ mình cần phải khiến mấy tên tiểu quý này tin tưởng trước khi đến nhà Ian, bằng không sau này khó được bình an, “Ta và ca ca người là thật lòng yêu nhau, người không tin ta thì cũng phải tin ánh mắt của ca ca người chứ? Ta có thể thề, cả đời này ta sẽ đối xử thật tốt với ca ca người.”

“Thật không?” Osment biểu tình tràn đầy hoài nghi.

“Đương nhiên, ta có thể thề với thiên thần.” Jerome tuyên bố chắc nịch.

“Người có thể thề cả đời đều đối xử tốt với Ian ca ca mãi mãi không thay lòng không?” Osment hỏi.

“Đương nhiên.”

“Người có thể thề sau này người đều nhường lại bộ vị tươi ngon nhất của con mồi cho Ian ca ca ăn không?” Elvis mở miệng hỏi.

“Đương nhiên.”

“Người có thể thề, ách.” Clarence mở miệng tiếp theo lấp bắp một chút, sau đó ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ hỏ, “Người có thể thề sẽ phục tùng vô điều kiện Ian như papa ta với daddy ta không?”

“Đương nhiên.”

“Người có thể thề không nói chuyện hôm nay cho Ian ca ca biết không?” Cuối cùng nói chính là Noah.

“Đương nhiên.” Vô thức định gật đầu, Jerome khựng lại một chút, sau đó nhìn Noah biểu tình khản trương mà nhin cười, nói, “Đương nhiên.”

“Được rồi.” Osment nghe Jerome thề xong thì cũng có vẻ thỏa mãn gật đầu, “Sau này phải đối xử tốt với Ian ca ca nha, nếu như người khi dễ ca ca ta sẽ nhổ sạch lông đuôi của người!”

“Ta sẽ rút trụi móng vuốt của người!”

“Ta sẽ dùng sức gãi cho người ngứa!”

“Ta sẽ, ta sẽ.” Cuối cùng tuyên bố chính là Elvis, thấy những gì nó định nói đều bị những người trước nói hết, ta ta ta nửa ngày rốt cuộc cũng ghen đỏ mặt bật ra một câu, “Ta gọi Abu đem người làm bánh kẹp thịt heo!”

“Được rồi, được rồi, ta đã biết, có các người ta không dám khi dễ Ian đâu a.” Jerome quả thực bị bốn đứa nhóc chọc cho nhức đầu, trấn an một lúc rồi bốn đứa nhóc mới thả cho Jerome đi.

Nhìn theo bóng lưng Jerome vừa đi vừa phui bụi, Noah mở miệng hỏi, “Người nói Jerome ca ca có làm được không?”

“Chắc là được.” Osment gật đầu, từ trong túi tiền móc ra một tờ giấy viết như gà bới, “Lôi Bá Đình thúc thúc nói phải để một người ngoan ngoãn nghe mình nói, sẽ tiếp thêm dũng khí, chúng ta đã liên tiếp uy hiếp Jerome ca ca, để về nhà sẽ giúp hấn nói tốt, hấn nhất định sẽ làm được.”

“Ừ, chắc chắn được!” Elvis nhỏ tuổi nhất quơ quơ nắm tay, vô cùng khẳng định nói, Clarence bên cạnh cũng gật đầu tỏ ý tán thành.

“Người từ chỗ nào đến? Sao bản quá vậy?” Ian nghe tiếng gõ cửa đi mở cửa, thấy được Jerome – mặc dù đã phui một phen nhưng vẫn còn đầy bụi, vẻ mặt kinh ngạc.

Jerome vừa định trả lời, phía sau lại truyền đến tiếng bịch bịch bịch, tiếp theo lại vang lên tiếng nói, “Papa daddy ca ca, chúng ta đã trở về!”

“Đã biết, vào nhà rửa tay mau lên.” Trình Tri xoa tay từ trong bếp đi tới, thấy Jerome có chút chật vật thì cũng sững sốt, “Ồ, người lăn trong bùn sao, tại sao lại đầy bụi thế kia?”

Jerome nhìn thoáng qua Osment lướt qua giữa Trình Tri và Ian nhìn thoáng qua mình, gãi gãi gáy cười cười, “Vừa nãy đi đường không cẩn thận bị vấp ngã.”

“Lớn như vậy mà không cẩn thận bị vấp ngã?” Trình Trì mở to hai mắt nhìn, nghĩ đến tính cách tùy tiện của Jerome, tin luôn, khoát khoát tay, “Người cũng theo Osment và Noah vào nhà tắm rửa tay chân một chút đi, vừa lúc hôm nay hầm canh xương, cho người bồi bổ canxi.”

“Ai, cảm ơn thúc thúc.” Jerome không hiểu bổ canxi là gì, chỉ là gật đầu đi vào nhà tắm.

Đi tới nửa đường thì đụng phải Claude đang từ trên lầu đi xuống, vội đứng nghiêm thăm hỏi, “Cháu chào Claude thúc thúc.”

“Ừ.” Claude nhìn thoáng qua Jerome, nhủ mày, biểu tình lãnh đạm, “Lớn như vậy mà còn bê bồi.”

“Dạ không, trên đường đến nhà chúng ta có một rễ cây lồi ra, chắc chắn Jerome không để ý nên mới vấp ngã.” Osment vừa rửa tay xong đi ra giải bày cho Jerome.

“Đúng, ta vừa cùng đệ đệ ném rễ cây đi, lát nữa Jerome ca ca đi về sẽ không ngã nữa.” Noah cũng nói.

“Thật không? Sao ta không phát hiện, sáng sớm ta còn ra cửa.” Claude không quá tin tưởng.

“Thật đó, không tin papa hỏi Jerome ca ca.” Noah vội vã tìm viện binh, “Jerome ca ca, người bị rễ cây làm vấp ngã đúng không?”

“Ừ, đúng.” Jerome không biết hai tên nhóc này sao lại đột nhiên giúp đỡ mình, hùa theo Noah.

“Được rồi, mau đi sửa soạn một chút, lập tức dùng cơm.” Trình Trì thấy một đám người còn đứng trong sảnh, bắt đầu chỉ huy.

Trình Trì vừa mở miệng nói, mọi người đều giải tán, làm việc của mình.

Ian thấy Claude từ khi Jerome đến thì biểu tình bắt đầu lãnh đạm, có chút lo lắng hỏi Trình Trì, “Daddy, có phải papa không thích Jerome không a?”

Trình Trì liếc mắt nhìn Claude tự giác vào bếp giúp đỡ, vỗ vỗ tay Ian, “Không sao, đừng lo.”

“Nga.” Nếu daddy đã nói như vậy, Ian cũng chỉ có thể thu hồi phần lo lắng, ngoan ngoãn theo Trình Trì bày bàn ăn.

Bầu không khí lúc dùng cơm cũng coi như không tồi, bởi vì có hai nhóc Osment và Noah nói chen chọc cười, cho nên cho dù phản ứng của Claude hôm nay lãnh đạm không tự nhiên, nhưng trên bàn cơm vẫn tràn ngập tiếng hoan hô cười đùa.

Trình Trì thỉnh thoảng quan sát Claude dùng ánh mắt soi mói nhìn Jerome, mà Jerome vừa chú ý tới vẻ mặt của Claude thì lập tức luống cuống tay chân, Claude lại bởi vì phản ứng chột dạ của Jerome mà nhủ mày, trong lòng cười thâm không ngớt.

Nghĩ đến Ian bị Jerome dụ dỗ, cũng khó trách Claude nhìn Jerome không vừa mắt.

Cuối cùng, Ian cũng được gia đình Jerome mời đến nhà dùng bữa, đãi ngộ so với khi Jerome đến nhà Ian tốt hơn rất nhiều, chí ít không có đội hộ vệ bé của Ian, cũng không có người cha nhị thập tứ hiếu soi mói như chụp X quang.

Cuối cùng của cuối cùng, Jerome và Ian dưới sự chứng kiến của thân nhân và sự chúc phúc của bạn bè, trao đổi tín bội cho nhau, kết làm bạn lữ.

Vì vậy cuối cùng của cuối cùng của cuối cùng, hai trúc mã trúc mã thú nhân cùng nhau trải qua những ngày ngọt ngào mà hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Fix là một con hồ ly, nga, không, phải nói hình thù của nó là một con hồ ly, từ nhỏ Fix đã nghĩ nó thông minh hơn những đứa trẻ trong trấn, bởi vì papa nó nói với nó như thế, gia tộc hồ ly của bọn họ là thú nhân thông minh nhất. Nhận thức từ thuở nhỏ này vẫn theo Fix đến thành niên, mãi cho đến lúc nó thấy những người bạn tốt nhất của mình kết làm bạn lữ, Fix bỗng nhiên nghĩ, thật ra nó là một người ngốc nhất.

Từ nhỏ Fix đã si diện, nó nghĩ không để người khác thấy suy nghĩ thực sự của mình là một chuyện rất oách rất thông minh, cho nên nó đi khi dễ Ian nhút nhát rụt rè nhà Claude, sẽ kích động các bạn nhỏ cùng đi chế nhạo Ian, nó nghĩ như vậy Ian sẽ nhớ kỹ nó, như vậy nó sẽ có một sự tồn tại khác biệt trong lòng Ian.

Sau đó, daddy của Ian lại trở về, Ian đáng thương luôn bị động bị khi dễ lại nở một nụ cười vui tươi trên mặt, mà Fix cũng có một thời gian dài không gặp lại Ian của cái thời bị khi dễ, nỗ lực không để nước mắt rơi khi bị mọi người dùng ca dao cười nhạo, một thời gian dài Fix luôn có chút mất tự nhiên.

Ngày mai, ngày mai nhất định phải đi tìm người bạn nhỏ đáng thương ấy, một tối nọ, Fix nằm trên giường tự nói với mình như vậy.

Nhưng, không đợi Fix đến nhà Trình Trì an ủi Ian, Jerome đã nắm tay Ian xuất hiện trước mặt các bạn nhỏ. Fix lặng lẽ nhìn Jerome như một tiểu bá vương kéo tay Ian lớn tiếng nói, sau này Ian là một thành viên trong chúng ta, mọi người ai cũng không được khi dễ Ian, bằng không sẽ bị phạt, nói xong còn không quên vung lên nắm tay nhỏ bé phì phì thịt để thị uy.

Cho tới bây giờ mọi người luôn nghe Jerome sai đâu đánh đó, cho nên đối với lời của Jerome, mọi người không có bất luận dị nghị gì, mà Fix nhỏ tuổi nhìn Jerome với tư thái là người bảo vệ đứng bên cạnh Ian, trong lòng đột nhiên có một nỗi căm ghét vô cớ.

Đối với Fix mà nói, nó chưa bao giờ buồn bực lâu, lần này cũng vậy, nó rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình của mình, cũng rất nhanh dung nhập vòng tròn mới có thêm Ian.

Chính như Fix nghĩ, chỉ cần muốn, thì không chuyện gì mình làm không được, cho nên nó dần bỏ đi sự cảnh giác của Ian đối với mình, chậm rãi làm bạn tốt với Ian, cuối cùng nó và Ian, Jerome tụ lại thành một vòng tròn nhỏ hẹp.

Fix cho rằng bọn nó sẽ cứ trưởng thành như vậy, đều tự đi tìm bạn hữu, sau đó vẫn duy trì quan hệ bạn bè tốt này cho đến già, nhưng một ngày nọ sau khi đã thành niên, khi phát hiện không thấy Jerome và Ian, khi Fix quay đầu lại đi tìm thì thấy được Jerome và Ian đang ôm nhau trong bụi cây nhỏ ở ngoại vi rừng rậm, trong nháy mắt Fix cảm thấy trong ***g ngực có một vật gì đó vỡ nát, sự cân đối nào đó bị đánh vỡ.

Vào cái ngày Jerome và Ian kết làm bạn hữu, Fix cũng đi dự, nó cười đưa lên lời chúc phúc của mình, sau đó rời đi giữa buổi.

.

Người không biết năm xưa ta cũng muốn đưa kẹo cho người ăn, người không biết ta cũng muốn bảo vệ người như vậy, người không biết khi người trải qua thí luyện ta cũng muốn làm người đầu tiên ôm lấy người, người càng không biết, ta đã thích người từ rất lâu, bởi vì, ta cũng tới bây giờ mới biết, thì ra cảm giác của ta đối với người từ xưa tới nay, là thích, mà còn thích sâu lắng như vậy, chúc người hạnh phúc, Ian.

~~~~~

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Thú Nhân Chi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.